

Giới thiệu Cầu Bại

Bạn đang đọc truyện Cầu Bại của tác giả Thừa Phong Ngự Kiếm trên trang đọc truyện online. "Kiếm gồm ba cảnh giới: kiếm thể, kiếm khí và kiếm ý. Kiếm thể, dùng thân hợp kiếm, thân tức là kiếm! Kiếm khí, dùng khí ngự kiếm, khí hướng tinh không! Kiếm ý, kiếm cùng ý hợp, thông hiểu chấp kiếm! Tâm nguyện lớn nhất đời ta chính là dựa vào kiếm trong tay đánh bại toàn bộ thiên hạ, đem kiếm đạo chứng khắp chư thiên vạn giới, bị ngàn hư không..."...Kiếm tu Vân Hi vượt qua giới hạn thời không, du ngoạn đến nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Đây Không Phải Kết Thúc

“Đây không phải kết thúc!”

“Xiu...uu!”

Vân Hi đã khôi phục ý thức, khi này hắn còn hôn mê nằm trên giường thể mà bây giờ lại ngồi dậy khiến cô gái đang nằm sấp bên cạnh hắn hoảng sợ kêu to. Có điều, khi cô ta trấn tĩnh lại và nghe thấy những lời nói của hắn trước mặt mình thì không khí chung quanh trong khoảnh khắc như đọng lại, gương mặt xinh xắn chợt phủ đầy sương giá.

“Còn không phải kết thúc sao? Hết rồi, over! Kết thúc vĩnh viễn!”

“Đây không phải kết thúc!”

Vân Hi lăm bắm năm chữ này, mỗi chữ mỗi câu chỉ đơn giản như vậy thôi nhưng lại tràn đầy nhục khí, thần căn sát thần, phạt ngàn đồ phạt.

“Anh hai...”

Ở cạnh đó, cô gái cảm nhận được thái độ kiên quyết đến chết cũng không hối cải của hắn thì tức giận vô cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ như bốc lửa.

“Anh đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà... Không! Ở trong quan tài rồi vẫn không đổ lệ mới đúng! Chẳng lẽ anh không nhìn ra được sao? Lục Tiểu Hàm đang đùa giỡn anh đó! Chẳng lẽ anh cho rằng bản thân đến rừng Dạ Huyết bắt được Huyết Khiếu Ứng thì ả ta sẽ đáp ứng để anh theo đuổi ả sao? Anh biết không, ả ta chỉ xem anh như một con rối để chơi đùa; ả cùng những bạn học của ả chỉ cười nhạo anh mà thôi!”

Vân Hi quay đầu lại nhìn về nơi phát ra giọng nói vừa rồi, trong đầu mơ hồ biết rằng có người đang nói chuyện với mình.

“Chuyện nực cười như thế mà anh lại tin cho được, còn đi đến nơi đó nữa chứ! Nếu không nhờ có Kỵ sĩ rồng Từ Xa Phục vừa lúc đi ngang qua khu vực đó phát hiện ra anh, sau đó gọi vệ binh mang anh trở về thì chắc hẳn bây giờ em đã không còn gặp được anh nữa rồi. Đông Phương, dù sao anh cũng lớn rồi đừng để lúc nào em cũng phải lo cho anh nhé.”

Ngồi ở bên cạnh hắn là một cô gái trẻ tuổi mười sáu, mười bảy với mái tóc dài buộc theo kiểu đuôi ngựa; hai làn tóc đen buông xuống bên vành tai trắng ngần không khiến người ta cảm nhận được vẻ lạnh lợi, thông minh từ cô.

“Không được phân tâm, những lời em nói vừa rồi anh có nghe không vậy? Sau này anh đừng dây dưa với ả ta nữa!”

Vân Hi nhướng mày, hắn khẳng định mình không hề biết cô gái này.

“Anh hai, rốt cuộc anh có nghe em nói không đó!”

Hơn nữa, khi nhìn chung quanh thấy nơi này bài trí như một phòng chữa bệnh thì hắn không thể nào lý giải nổi vì sao bản thân bỗng dưng lại xuất hiện ở nơi này. Ký ức cuối cùng mà hắn nhớ dừng lại ở khoảnh khắc tên Thiếu tướng bắn ra phát súng sau cùng đó.

“Mượn xác hoàn hồn?!”

Vừa nghĩ tới đây, Vân Hi trực tiếp đưa tay gạt tấm chăn đang đắp trên người ra; hắn muốn xuống giường nhìn xem đến cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Hắn vừa mới cử động một chút thì cô gái kia kinh sợ hô lên một tiếng với vẻ tức giận: “Anh làm cái gì thế? Đông Phương, anh ngồi yên trên giường đó cho em, không được động dậy đó. Nếu như anh không muốn bị tàn tật cả đời thì tốt nhất là nên nằm xuống.”

“Tàn tật cả đời!”

Vân Hi còn chưa hiểu rõ việc bản thân cử động có quan hệ gì với bốn chữ ‘tàn tật cả đời’ thì một hồi đau đớn kịch liệt bỗng dưng bộc phát; cơn đau bất

đầu từ giữa cơ thể nhanh chóng khuếch tán ra chung quanh, chỉ trong chớp lát đã lan khắp cơ thể, không chừa bất kỳ chỗ nào. Lúc này, hần mới biết bản thân bị trọng thương, hơn nữa thương thế vô cùng nghiêm trọng.

“Đến cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Vân Hi há hốc mồm, khó khăn mở miệng hỏi lên một câu đầu tiên kể từ khi hần đến thế giới này.

“Anh không cần quan tâm đến những chuyện đã xảy ra, trước mắt anh chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thương thế cho tốt là được. Về phía học viện, em đã xin nghỉ phép giúp anh rồi! Hiện tại anh không cần phải suy nghĩ gì nhiều đâu, nếu chán thì anh hãy lấy sách đọc nhé! Cơ mà... nếu như anh thật tâm thích à Lục Tiểu Hâm đó thì anh phải chăm chỉ học tập, tiếp thu kinh nghiệm và lĩnh ngộ một số kỹ xảo chiến đấu từ trong sách; đợi sau này thương thế đỡ rồi thì nhanh chóng tu luyện để sớm ngày đạt đến cảnh giới cấp bốn hoặc cao hơn. Trên thế giới này, người ta chỉ tôn kính những cường giả thôi; một khi anh đã có tu vi cấp bốn, trùng kích vào tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới thì anh còn sợ không có nữ tử theo đuổi mình sao!” Cô ta vừa nói vừa đỡ hần nằm xuống giường, đắp tấm chăn lên người hần một lần nữa.

“Đã tới giờ học rồi, em đi đây! Quên nữa, trong khoảng thời gian này anh phải nằm yên trên giường đó, không được cử động lung tung.” Nói xong thì cô ta vọt chạy ra khỏi phòng, mặc kệ Vân Hi có đáp ứng hay không; trong chớp lát chỉ còn mỗi mình hần nằm đó, căn phòng lập tức yên tĩnh lại.

Vân Hi nằm ở trên giường, hần nhất thời còn chưa phản ứng kịp chuyện ‘mượn xác hoàn hồn’. Nhưng dựa vào sự tỉnh táo, bất cứ lúc nào cũng phải nắm rõ hoàn cảnh chung quanh của một vị kiếm sĩ hợp cách thì hần đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Nhớ năm đó, hần một thân một mình chống lại sáu trăm quân nhân một cách bình tĩnh thì thế gian này còn có chuyện gì có thể khiến cho hần không thể giữ được bình tĩnh kia chứ!

Sau khi tỉnh táo lại, việc đầu tiên Vân Hi làm chính là xem xét tình trạng hiện tại của thân thể này. Dựa vào lực cảm ứng mạnh mẽ từ tinh thần truyền xuống, toàn bộ tình trạng của thân thể này ngay lập tức xuất hiện trong đầu hần.

Chủ nhân của thân thể này trước kia chịu tổn thương vô cùng nghiêm trọng nên hiện tại, cho dù đã được trị liệu qua nhưng vẫn không tránh khỏi cảnh trọng thương gần chết. Cảm ứng một lát, trong lòng Vân Hi đã xác định được tình huống hiện tại của bản thân.

“Tỷ lệ mình mượn xác hoàn hồn vượt qua chín thành, dựa vào thương thế trên người kẻ này thì có lẽ tám chín phần mười là hần đã chết ở cái nơi gọi là rừng Dạ Huyết nào đó rồi. Những vết thương này có lẽ phần lớn là do dã thú gây ra, nhưng mà... rừng Dạ Huyết là nơi nào nhỉ? Huyết Khiếu Ứng là con vật gì? Còn có cái vị Kỵ sĩ rồng Từ Xa Phục kia nữa; sao mình chưa từng nghe qua những cái tên này nhỉ! Kỵ sĩ rồng?! Kiếm khách cười rồng để chiến đấu sao?! Hần là tên của một loại nghề nghiệp nào đó. Có lẽ Kỵ sĩ rồng là để chỉ những chiến sĩ tinh anh nhất – rồng trong loài người.”

Vân Hi yên lặng trầm tư!

“Thân thể này thật không tệ, hần là được huấn luyện cơ bản quanh năm; độ dày của da thịt cùng với khung xương hơn xa người thường. Nếu như không phải thân thể này đang bị trọng thương, độ co giãn của kinh mạch cũng có thể cảm nhận được ít nhiều... Rồi còn có... Hả? Chân khí!”

Đang mãi suy nghĩ thì bỗng đâu xuất hiện một luồng khí lưu mỏng manh như có như không bập bênh trong kinh mạch dưới sự kiểm soát của hần.

Chân khí chính là tiêu chí đại biểu cho thân phận Cổ Võ giả!

Dù rằng hiện tại chân khí trong cơ thể hần mỏng manh không đáng kể nhưng nó xác thật là chân khí. Mỗi khi điều khiển chân khí tuần hoàn trong cơ thể rồi tích lũy dần dần, cơ thể sẽ được cường hóa, chân khí cũng sẽ càng lúc lớn mạnh hơn.

“Không thể tin được trong cơ thể này lại có chân khí... Kỵ sĩ rồng? Không ngờ đối tượng mình mượn xác hoàn hồn lại là đệ tử của một môn phái lánh đời tại nơi thâm sơn đại trạch (1)? Có lẽ nào chỗ này chính nơi môn phái kia quy ẩn?”

Nhìn lướt qua bốn phía, Vân Hi cảm thấy suy đoán của mình không phù hợp. Khoan nói đến những bộ trang phục hiện đại được treo khắp căn phòng, chỉ bằng những lời nói của cô gái vừa rồi thì hần cũng biết nơi này có trường học. Mà có trường học thì đồng nghĩa với việc phải có một hệ thống giáo dục ổn định. Loại địa phương này chính phủ không thể nào không biết được, trừ khi bọn họ thuộc một khu tự trị (2) nào đó trong nước; nếu không thì chính phủ cũng không bỏ qua môn phái Cổ Võ như thế này được.

Suy nghĩ một lát, ánh mắt Vân Hi dừng lại ở ba quyển sách đặt bên cạnh giường; hần đưa tay cầm lấy ba quyển sách này đến trước mặt mình.

Ba quyển sách này phân biệt gồm: “Chiến kỹ & tu dưỡng đạo đức dành cho Chiến sĩ trung cấp”, “Con đường lịch sử thành Hào Quang”, một quyển sổ tay có tên “Biên niên sử học viện Tinh Diệu – Khóa 43” (3)!

Trong đó “Con đường lịch sử thành Hào Quang” là một quyển tiểu thuyết dưới hình thức truyện ký, đại khái ghi chép lại lịch sử hình thành và phát triển của một số thế lực trong thành Hào Quang. Vân Hi nhìn thoáng qua bìa quyển tiểu thuyết này rồi bỏ qua một bên, trực tiếp cầm quyển “Chiến kỹ & tu dưỡng đạo đức dành cho Chiến sĩ trung cấp” lên và bắt đầu đọc.

Chỉ trong chớp lát, thần sắc của hần dần trở nên ngưng trọng, tốc độ đọc cũng nhanh dần. Hơn mười phút sau, hần đột nhiên gấp quyển sách lại, gương mặt đầy vẻ suy tư.

“Chiến kỹ trên quyển sách này ghi lại rất thực dụng, hơn nữa phần sau của quyển sách này ghi lại pháp quyết luyện khí dường như cũng có đạo lý. Từ xưa đến nay, Cổ Võ giả hay kiếm khách đều là những con sâu biển thể hung ác đối với chính phủ thì sao lại có thể xuất bản những quyển sách ghi lại chiến kỹ, pháp môn tu luyện như thế này chứ? Vi phạm hiệp ước cấm dụng võ...”

Đang lúc trầm ngâm, hần phảng phất như nghĩ tới điều gì đó liền mở quyển sách ra, đưa mắt nhìn về phía ngày xuất bản.

Ngày 12 tháng 6 năm 417 Tân Nguyên (4)!

“Năm 417 Tân Nguyên? Không phải năm 2014 Công Nguyên sao?”

Mang theo nghi vấn trong đầu, lần này Vân Hi chuyển qua đọc quyển “Biên niên sử học viện Tinh Diệu – Khóa 43” lên đọc. Quyển sổ tay này phát hành vào ngày 1 tháng 3 năm 419 Tân Nguyên. Khẽ trở mình một chút, hần bỗng dừng chú ý đến một tin tức ghi lại trên quyển sổ tay này.

“Ngày 7 tháng 3 năm 419 Tân Nguyên: Đạo sư Lý Tự Cường của học viện Tinh Diệu chỉ huy một đội ngũ gồm mười bảy học viên ra ngoài rèn luyện. Trong lúc rèn luyện bị ma thú cấp sáu Bảo Hao Chi Hùng tập kích bất ngờ; mười bảy học viên toàn bộ tử vong. Phó viện trưởng Ninh Quang tự mình lên đài đọc điều văn (5) đưa tiền mười bảy vị học viên quá cố.”

“Ngày 16 tháng 4 năm 419 Tân Nguyên: Không gian di động xuất hiện ở phía bắc cách thành Tinh Diệu sáu mươi dặm. Ma thú cấp bảy Vương Giả Chi Sư xuất hiện liền bị sáu học viên tinh nhuệ của học viện Tinh Diệu dưới sự chỉ huy của ba vị Đại đạo sư cùng với Phó thành chủ Vương Lạc Sư giết chết. Trong quá trình chiến đấu vì đội ngũ biểu hiện đặc biệt xuất sắc nên được ban cho huân chương Vinh Quang một sao.”

“Ngày 29 tháng 4 năm 419 Tân Nguyên: Học trưởng La Thiên Trung sau khi tốt nghiệp tại học viện Tinh Diệu ra ngoài rèn luyện đạt đến cảnh giới Tiên thiên mật cảnh đã quay về; học trưởng trở thành một trong các nguyên lão thủ hộ thành Tinh Diệu. Toàn thể người dân tinh Tinh Diệu mở tiệc chúc mừng!”

...

Xem qua những tin tức được ghi trên quyển “Biên niên sử học viện Tinh Diệu – Khóa 43”, nội tâm Vân Hi không kìm được cảm xúc dâng trào.

“Ma thú cấp sáu Bảo Hao Chi Hùng?! Ma thú cấp bảy Vương Giả Chi Sư?! Mười bảy học viên toàn bộ tử vong?! Học viện Tinh Diệu? Thành Tinh Diệu? Tiên thiên mật cảnh?! Còn có... Nguyệt Thần giới?!”

Nhìn những dòng chữ lạ lẫm mà trước đây hần căn bản nghe cũng chưa từng nghe qua này, đôi mắt Vân Hi dần sáng lên. Giờ khắc này, hần đột nhiên hiểu ra, nơi mà hần đang ở có lẽ... đã không còn là thế giới mà hần biết trước đây nữa rồi!

Chú thích:

(1) – Núi sâu đầm rộng.

(2) – Là đơn vị hành chính cấp tỉnh được chỉ định cho một dân tộc thiểu số và được đảm bảo nhiều hơn theo hiến pháp. Xem thêm tại đây: http://vi.wikipedia.org/wiki/Phân_cá...h_Trung_Quốc

(3) – Quyển sổ tay ghi lại mọi việc liên quan đến học viện Tinh Diệu.

(4) – Một kỷ nguyên thuộc thế giới khác, tương tự như Công Nguyên. Có thể tìm hiểu thêm về Công Nguyên qua đó hiểu hơn về Tân Nguyên tại đây: http://vi.wikipedia.org/wiki/Công_Nguyên

(5) – Bài văn viếng người chết để bày tỏ lòng thương xót; còn được gọi với cái tên khác là ‘ai điệu’

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 2: Bốn Trăm Năm

“Này cậu đẹp trai, đến lúc phải thay thuốc rồi!”

Vân Hi đang nhắm xem xét thương thế trong cơ thể, vận dụng những tia chân khí mỏng manh để chữa thương thì nghe thấy giọng nói trong trẻo của một cô gái mười tám, mười chín tuổi từ ngoài cửa truyền tới. Thì ra là hộ sĩ (1) đến thay thuốc.

“Này cậu Đông Phương đẹp trai, tôi nghe nói cậu tự mình đến rừng Dạ Huyết để bắt Huyết Khiếu Ưng làm quà tặng cho người cậu yêu đúng không?”

Vân Hi vẫn nhắm mắt tiếp tục điều trị thương thế trên người.

“Hi hi, cậu không nói gì vậy chắc là đúng rồi! Huyết Khiếu Ứng ở rừng Dạ Huyết luôn đó nha; nó là ma thú phi hành cấp năm, có ưu thế rất lớn trên không trung. Ngay cả những Võ giả từ cấp bảy trở lên cũng không dám đánh chủ ý với nó đâu. Cậu đẹp trai thật can đảm, vì niềm vui của người mình yêu mà không ngần ngại thực lực bản thân chỉ mới cấp ba lại xông vào rừng Dạ Huyết có mức nguy hiểm cấp C.”

“Từ Xa Phục là ai?”

“Đại nhân Từ Xa Phục?”

Cô hộ sĩ ngăn người hỏi lại, cô không nghĩ tới chuyện hấn tự dừng hỏi sang chuyện khác. Ngay sau đó, cô nhìn hấn chăm chăm như thể đang nhìn thấy một con quái vậy, kinh ngạc nói: “Đừng có nói là ngay cả danh hiệu Kỵ sĩ rồng của đại nhân Từ Xa Phục cậu cũng không biết nhé? Đại nhân Từ Xa Phục chính là niềm tự hào của toàn bộ người dân thành Tinh Diệu chúng ta. Thiên phú tu luyện của người có thể nói là kinh tài tuyệt đỉnh; năm người hai mươi hai tuổi đã tu luyện đến cảnh giới cấp tám, sau đó người báii Thiên thiên mật cảnh La Trung Thiên làm sư phụ, trở thành đệ tử chân truyền duy nhất của vị đó, thân phận cao quý vô cùng. Tọa kỵ của người là Long Cầu thú mang huyết thống tộc rồng, một mình nó có thể đấu ngang với Võ giả cấp bảy đấy!”

Nói đến đây, gương mặt của cô hộ sĩ thoáng chốc đỏ lên như ráng chiều, đôi mắt mơ màng không kim được hiện lên vẻ sùng bái: “Danh hiệu Kỵ sĩ rồng cũng từ đó mà có!”

“Huyết thống tộc rồng?! Rồng thật sự tồn tại trên thế giới này sao?”

“Trời ạ! Cậu đẹp trai, chẳng lẽ những gì cậu học được ở môn lịch sử đều trả hết cho giáo viên rồi sao? Nhớ kỳ thi năm đó của chúng ta cũng có một câu tương tự như vừa rồi! Ừm, mặc dù chúng ta thực sự chưa thấy qua rồng nhưng trong sách lịch sử có ghi lại: năm 2 Tân Nguyên... Ày, không hẳn là năm 2 Tân Nguyên đâu. Tóm lại là vào cái năm mà lực lượng Nguyệt Ma giới tiến vào thế giới của chúng ta... Khi ấy quần ma loạn vũ, ma thú giết chóc khắp nơi, thiên hạ đại loạn; trên trời dưới đất không có bất cứ nơi nào an bình cả. Vào thời khắc mấu chốt, tuyệt thế cường giả Huyền Thiên Tông hoành không xuất thế chiến đấu với hoàng giả tộc rồng trên ngọn Tuyết Vực (2)... À, khi đó ngọn Tuyết Vực không phải gọi như thế, hình như gọi là ngọn Châu Mục gì đó...”

“Châu Mục Lăng Mã (3)?”

“Đúng! Đúng rồi đó! Tên là Châu Mục Lăng Mã! Ôi, tên gọi từ hơn bốn trăm năm trước rồi nên tôi cũng không nhớ được rõ lắm!”

“Hơn bốn trăm năm trước?! Châu Mục Lăng Mã là tên của ngọn núi đó hơn bốn trăm năm trước sao?”

“Đúng thế! Nếu cậu đã biết được tên gọi lúc xưa thì sao lại không biết tên gọi hiện tại của ngọn núi này?”

Nói tới đây, vẻ sùng bái trên gương mặt của cô hộ sĩ hiện lên càng rõ; cô nói với giọng đầy hâm mộ: “Năm đó, tuyệt thế cường giả Huyền Thiên Tông dùng huyền công vô thượng đánh bại rồng chúa, thuyết phục mười vị trưởng lão của tộc rồng buộc tộc rồng phải cùng nhân loại chúng ta ký kết Hiệp ước Vòng Trời - không xâm lấn nhau trên không trung. Nếu như không có hiệp ước này thì nhân loại chúng ta căn bản không có một phút yên bình trên không trung, cũng không có khả năng tồn tại Thánh địa an bình – thành Thiên Không. Đại nhân Huyền Thiên Tông là ân nhân của cả nhân loại! Sau này, dãy núi rộng lớn đó được đổi thành ngọn Tuyết Vực, giao cho tộc rồng toàn quyền sở hữu. Kể từ đó, ngọn Tuyết Vực trở thành lãnh địa hoạt động của tộc rồng, bất cứ ai nếu muốn đến đó phải được tộc rồng cho phép; nếu không sẽ tính là xâm lấn, tộc rồng hoàn toàn có quyền giết chết kẻ đó.”

“Nguyệt Ma giới, tộc rồng, Huyền Thiên Tông, thành Thiên Không...”

Nếu như một người bình thường lần đầu tiên nghe được những tin tức như thế này, đầu óc kẻ đó nhất định sẽ bị rối loạn ngay. Tuy nhiên, do Vân Hi đã có sự chuẩn bị từ trước nên những từ ngữ mới lạ này mặc dù khiến hấn rung động không thôi nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh.

“Tôi nhớ ở thời đại sau Công Nguyên, Châu Mục Lăng Mã là ngọn núi cao nhất! Đáng tiếc...”

“Ồ? Những chuyện ở thời đại sau Công Nguyên cậu lại biết rõ thế sao? Nếu không phải năm đó bản tiểu thư là người đại diện của khoa lịch sử thì cũng không biết được những chuyện này đâu, hơn nữa hiện tại Châu Mục Lăng Mã đã không còn là ngọn núi cao nhất rồi. Năm 2 Tân Nguyên nếu đổi sang Công Nguyên hẳn là năm 2018 sau Công Nguyên, đỉnh Châu Mục Lăng Mã đã bị đại nhân Huyền Thiên Tông dùng thần thông vô thượng đánh sụn xuống 1000m. Hiện tại, ngọn núi cao nhất là Thánh sơn Hào Quang ở thành Hào Quang.”

“Năm 2018 sau Công Nguyên, năm 2 Tân Nguyên... Hiện tại là ngày 28 tháng 6 năm 419 Tân Nguyên, đã trôi qua 422 năm rồi. Tuyệt thế cường giả có thể san bằng độ cao 1000m của ngọn Châu Mục Lăng Mã... Chuyện này đáng sợ đến mức nào chứ? Dù cho nỏ đạn hạt nhân cũng thế nào hủy ngọn núi đó tới trình độ như vậy được. Còn có tộc rồng, Nguyệt Ma giới, Nguyệt Thần giới, thành Thiên Không... trong 422 năm này đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Thế giới bên ngoài hiện tại đã biến thành cái dạng gì rồi đây?”

Từng vấn đề đến liên tiếp cùng một lúc khiến cho hấn như lọt vào sương mù, đồng thời cũng khiến cho tâm linh chấn động không thôi.

Lúc này đây, hấn hưng phấn! Khi này nghe nói đến cụm từ ‘Tiên thiên mật cảnh’ hấn còn chưa chắc chắn lắm, nhưng hiện tại thì rõ rồi. Trên thế giới này lại xuất hiện người có thể dựa vào thực lực bản thân san bớt ngọn Châu Mục Lăng Mã 1000m. Điều này chứng tỏ, trải qua 422 năm phát triển Cổ Võ đạo trên thế giới này không những đã khôi phục lại vẻ hưng thịnh xưa kia mà còn đang phát triển mạnh.

Khó trách bên cạnh mình lại có một quyền “Chiến kỹ & tu dưỡng đạo đức dành cho Chiến sĩ trung cấp”. Nếu như mình đoán không lầm thì hiện tại việc tu luyện Cổ Võ đã được phổ biến khắp thế giới rồi, mỗi người đều có thể tu luyện chân khí.

Toàn bộ đều tập võ!

Thế giới này quả thực như một giấc mơ đối với Võ giả, một thiên đường thực sự!

Đang lúc tâm trạng hân hân mừng mừng thì vị nữ hộ sĩ kia đã làm xong công việc của mình, vừa xoa đôi bàn tay vừa nói: “Tốt rồi, thay thuốc xong rồi đây! Cậu đẹp trai nghỉ ngơi cho tốt nhé! Tôi phải đi gấp đến Nguyệt Thần giới, ở đó còn vài người bạn đang chờ!”

“Cảm ơn!”

Cô hộ sĩ khẽ phát tay nhanh chóng rời khỏi đó, căn phòng giờ đây chỉ còn mỗi mình Vân Hi. Hắn lẳng lặng nằm trên giường dưỡng thương, dưới sự không chế của bản thân thì tia chân khí cũng dần lớn mạnh.

422 năm trước, hắn vẫn luôn ở trong thâm sơn tu luyện dưới sự hướng dẫn của sư phụ, nghe người dạy bảo. Thậm chí cho đến trước khi hắn xuất sư cũng không biết thế giới bên ngoài còn có núi rừng, thành thị hay nhân loại. Mãi sau này khi sư phụ hắn già đi, khí tức trên người càng lúc càng yếu mới bắt đầu dạy hắn những kiến thức căn bản về mọi thứ xung quanh; lại để hắn rời núi tu hành, bắt đầu đánh sâu vào Tiên thiên mật cảnh.

Khi đó tu vi của hắn đã đạt đến cực hạn của Hậu thiên, chân khí tràn ngập khắp mọi nơi trong cơ thể, thần khí cùng hợp. Chỉ cần một tia linh khí Tiên thiên là hắn có thể đột phá lên cảnh giới Thiên Nhân, đã thông toàn bộ huyết đạo trên người để dẫn động thiên địa linh khí tiến vào trong cơ thể, mượn thiên địa linh khí để thoát thai hoán cốt từ đó trở thành cường giả cấp bậc Tiên thiên mật cảnh!

Tiếc là sau khi rời núi rồi hắn mới phát hiện ra thiên địa linh khí đã sớm không còn tồn tại trên thế giới này nữa, dù cho những thiên tài địa bảo quý hiếm ẩn chứa linh khí cũng ít ỏi vô cùng. Tiên thiên mật cảnh, cảnh giới mà mỗi Võ giả đều hướng tới chỉ còn là truyền thuyết.

Không có thiên địa linh khí đồng nghĩa với việc không thể nào đạt đến Tiên thiên; cho dù hắn có thiên phú tuyệt, kiếm khí tung hoành đến đâu đi nữa thì cũng không thể hoàn thành di nguyện của sư phụ hắn được.

Nhưng mà hiện tại Tiên thiên mật cảnh đã tồn tại đã được chứng thực, còn trận chiến đỉnh cao có thể phá hủy cả một ngọn núi của vị cường giả kia và con thú khổng lồ trong truyền thuyết – rồng. Bọn họ thuộc cảnh giới nào?

Mê mẩn! Cảnh giới như vậy luôn là cái đích hướng tới của bất kỳ một Võ giả, kiếm khách.

Vân Hi siết chặt bàn tay, một luồng sức mạnh quyết tâm nhanh chóng từ bàn tay hắn truyền đi khắp mọi góc ngách trong cơ thể.

Hiện tại chuyện hắn cần làm nhất chính là tu luyện, điều dưỡng thân thể để củng cố khả năng hòa hợp giữa linh hồn và thân thể. Chỉ khi linh hồn và thân thể hoàn toàn hòa hợp nhau mới có thể kiểm soát được mọi nơi trong cơ thể, từ cơ xương đến cho đến kinh mạch; từ đó sớm ngày khôi phục lại để nhìn rõ cái thế giới Võ đạo đang khôi phục này.

Chú thích:

(1) – Tương tự như ‘hộ lý’, một người có nhiệm vụ chăm sóc-theo dõi-thay thuốc chứ không có quyền kê đơn như y tá.

(2) – Nguyên văn là ‘Tuyệt Vực phong’.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Nguyệt Thần Giới

Vân Hi nằm ở trong phòng chữa thương cả buổi trưa!

Tâm cảnh của hắn so với chủ nhân trước đây của thân thể – Đông Phương cao hơn rất nhiều. Với lực cảm ứng mạnh mẽ của mình, hắn biết rất rõ bản thân nên làm gì để quá trình dưỡng thương đạt được hiệu quả tốt nhất; phải lợi dụng ưu thế chân khí ra sao để giảm bớt đau đớn trên người; phải làm gì để kích phát được sinh lực có trong các tế bào ở trong cơ thể. Đây đều là những kinh nghiệm mà hắn tích lũy được qua nhiều năm sinh sống.

Nhờ việc cố gắng sử dụng mọi cách có thể để chữa thương mà đến chiều thương thế của hắn đã đỡ hơn, tốc độ khôi phục nhanh hơn bình thường ba lần; cứ như vậy thì nhiều nhất là ba ngày nữa hắn có thể rời giường đi lại bình thường, những cơn đau sẽ không còn xuất hiện, khôi phục lại như bình thường.

Mặt trời lặn dần, chút nắng chiều cuối cùng cũng tắt hẳn đưa không gian chìm dần trong bóng tối.

Nhìn lên trời, hiện tại có lẽ đã bây giờ tối rồi.

Lúc này, hẳn nghe thấy có ai đó đang nói chuyện với nhau ngoài cửa, loáng thoáng có thể nghe thấy những cái tên như Nguyệt Thần giới, hội quán Sát Lục, Ninh Phuong Viễn. Tiếng nói càng rõ dần, có lẽ những người đó sẽ tiến đến đây; hẳn nghe được một giọng nói có chút quen quen, hẳn là của cô bé khi sáng.

Ngay sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, cô bé đi vào với vẻ lạnh lợi hoạt bát. Lúc này, cô không đến một mình như khi sáng mà đi cùng với một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp mặc đồng phục trắng của học viện.

Thấy anh hai đang nhìn mình thì cô bé khẽ gật đầu chào, nói: “Nhìn sắc mặt của anh như vậy hẳn là hồi phục được chút ít rồi! Đúng như em nghĩ: ‘kẻ xấu thì sống lâu, còn người tốt lại chết sớm’! Sao anh có thể chết dễ dàng thế được!”

“Hi hi...”

Cô bé vừa nói xong đã khiến cho cô gái mặc đồng phục trắng ở bên cạnh không nhịn được bật cười.

“Tiểu Tuyết, sao bỏ lại nói thế với anh bỏ chứ?”

“Ta nói thật mà!”

Đồng Nhược Tuyết vừa nói xong liền mang đồ ăn mà cô mang theo đặt lên bàn, từng món được bày ra mang theo những mùi hương đặc trưng riêng làm cho căn phòng ngào ngạt hương thơm.

Cô gái mặc đồng phục trắng ngây ngất thưởng thức mùi thơm tỏa ra từ món ăn, reo lên: “Tiểu Tuyết, tay nghề của bỏ ngày càng cao à nghe! Mình chỉ mới nghe qua mùi vị thôi mà đã muốn ăn ngay rồi. Không được, mình quyết định rồi! Bắt đầu từ ngày mai trở đi mình sẽ ăn chực ở nhà bỏ! Mà thôi, không đợi tới ngày mai nữa, ngay tối nay luôn đi. Dù sao, hiện tại bỏ ở nhà một mình chắc chán lắm. Mình sẽ qua ở chung với bỏ!”

“Được đó, ta rất vui khi mi tới! Uyển Quân, không phải mi mới nói với ta tối nay có chiến dịch do thần tượng của mi là Thiên kiếm Ninh Phuong Viễn chỉ huy đội ngũ tiến vào hội quán Sát Lục sao? Giờ đi tới nhà ta thì sao mi có thể tiến vào Nguyệt Thần giới nghe ngóng tin tức này được?”

“Bản tiểu thư đã sớm chuẩn bị rồi!”

Triệu Uyển Quân vừa nói xong thì trên tay cô xuất hiện một chiếc máy xanh biếc; nó có phần giống với chiếc tai nghe cỡ nhỏ (1) nhưng nhìn qua thì thứ này được làm tinh xảo hơn nhiều, không có ống nối, cũng không phải đội qua đầu rồi áp xuống lỗ tai mà là áp xuống chỗ huyệt Thái Dương (2).

“Cả máy thu sóng để tiến vào Nguyệt Thần giới mà mi cũng mang theo...”

“Bảo bối của mình mà, đương nhiên phải mang theo bên người rồi!”

“Nguyệt Thần giới?”

Nghe thấy ba từ này, Vân Hi từ trong trạng thái chửa thương tỉnh lại, đưa mắt nhìn xuống chiếc máy thu sóng ở trên tay Triệu Uyển Quân.

Nghe thấy thắc mắc của Vân Hi, Đồng Nhược Tuyết dường như nhớ ra chuyện gì đó. Cô bé nhanh chóng cười chiếc ba lô đang mang trên lưng xuống, lấy ra một chiếc máy thu sóng tương tự như chiếc máy trên tay Triệu Uyển Quân; chẳng qua chiếc máy thu sóng này lại có màu đen.

“Em đem chiếc máy thu sóng của anh tới rồi nè! Em biết, dù anh có bị thương thì cũng khó mà nằm yên một chỗ, gây rắc rối cho bệnh viện. Giờ có máy thu sóng rồi, nếu chán quá thì anh có thể dùng nó đi đến Nguyệt Thần giới giết thời gian. Anh nhớ những gì em nói chứ!”

Nói đến đây, cô bé bỗng nhớ ra lúc anh mình vừa mới tỉnh lại thì lắm bữa năm chữ kia nên đành bổ sung thêm: “Nếu anh cảm thấy kiếp này không thể không cưới Lục Tiểu Hàm, muốn theo đuổi cô ta đến cùng thì tốt nhất là anh cần phải tiến vào được tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới. Chỉ cần anh tiến vào được nơi đó thì sẽ được cấp cho quyền hạn một sao, nhờ lực lượng Nguyệt Thần giới cảm ứng thiên địa linh khí ẩn dấu trong Nguyệt Ma giới, qua đó tiến hành hấp thụ; có khi anh sẽ đột phá lên cấp bốn đó!”

“Thiên địa linh khí ẩn giấu trong Nguyệt Ma giới?!”

Vân Hi ngần ngơ! Hẳn có thể không biết Nguyệt Ma giới là nơi nào nhưng không thể không biết nơi ẩn dấu thiên địa linh khí được.

Khi một Võ giả muốn đột phá cực hạn Hậu thiên lên Tiên thiên mặt cảnh thì bắt buộc phải có thiên địa linh khí hỗ trợ; hơn nữa, người tu luyện có thể nhanh chóng nâng cao tu vi của bản thân hay không đều phải dựa vào nó. Như vậy đủ hiểu thiên địa linh khí có tầm quan trọng như thế nào đối với Võ giả.

Nhất thời, vẻ mặt Vân Hi nghiêm nghị hẳn!

Dưới sự dạy bảo của sư phụ, năm hẵn mười bốn tuổi đã luyện đến cực hạn Hậu thiên; nhưng mười năm sau đó hẵn vẫn dậm chân tại chỗ. Trong mười năm đó, hẵn đã dùng rất nhiều biện pháp như nhờ vào thiên tài địa bảo hay dựa vào hoàn cảnh khốc liệt – tìm được sống trong cõi chết... nhưng vẫn

không thể nào đột phá cực hạn Hậu thiên tiến vào Tiên thiên mật cảnh, trở thành cường giả cảnh giới Tiên thiên, hoàn thành di nguyện của sư phụ.

Nhưng hiện tại, hắc mới tỉnh lại chưa đầy một ngày mà đã nghe được tin tức của thiên địa linh khí, thấy được hi vọng bước vào Tiên thiên mật cảnh.

Vân Hi khẽ thở ra một hơi để bản thân ổn định lại! Càng đến thời khắc mấu chốt càng phải bình tĩnh!

“Ừm, đưa máy thu sóng cho anh!”

Đồng Nhượng Tuyết khẽ gật đầu, đưa máy thu sóng Nguyệt Thần giới màu đen cho hắc.

“Có máy thu sóng này thì anh có thể hấp thu được thiên địa linh khí hả?”

“Không thể!”

Đồng Nhượng Tuyết liếc nhìn Vân Hi, vàng trán trắng nõn khẽ nhăn lại: “Nếu đơn giản thế thì sẽ không có chuyện rất nhiều người bị kẹt ở cảnh giới cấp ba, suốt đời cũng không thể đột phá. Anh hai, em biết hiện tại anh rất muốn tu luyện đến cảnh giới cấp bốn để trở thành học viên tinh anh của học viện Tinh Diệu, và cũng để chứng minh với Lục Tiểu Hàm. Nhưng nếu anh không tiến vào được tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới thì cũng không cần phải miễn cưỡng, bằng không thì sẽ tổn hại rất lớn đến tinh thần đó!”

“Tổn hại tinh thần?”

“Anh hai... ngay cả chuyện này anh cũng quên nữa sao?”

Không phải quên mà căn bản mình chưa từng nghe qua.

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi chứ Vân Hi không thể nói ra được, hắc chỉ có thể im lặng gật đầu.

“Anh... anh... em nghĩ là anh mới tỉnh lại nên sẽ quên đi một vài chuyện không đáng kể, không ngờ ngay cả những kiến thức quan trọng ảnh hưởng tới sự nghiệp trong tương lai – Nguyệt Thần giới mà anh cũng quên.”

“Thôi, thôi! Tiểu Tuyết, bỏ tức giận làm gì? Bỏ nói lại cho anh bỏ biết là được rồi.”

“Uyển Quân, mi không phải không biết, ông như vậy thực khiến ta tức chết mất! Ông lớn hơn ta hai tuổi, vậy mà lại chẳng có trách nhiệm gì với bản thân, không biết lo cho tương lai của mình gì hết!”

Đồng Nhượng Tuyết nói với vẻ tức giận lắm! Nhưng dù sao thiết cũng không thể thành thép, cô bé giận một chút rồi thôi, chỉ có thể than thở trong lòng.

Ít phút sau, cô bé giải thích với Vân Hi: “Bây giờ em giúp anh ôn lại tri thức về Nguyệt Thần giới một lần nữa, anh không được quên nữa đó!”

Vân Hi im lặng gật đầu.

“Anh nhớ cho kĩ nhé! Nguyệt Thần giới tên là Nguyệt Thần; nó là thành tựu vĩ đại nhất của điện chủ đương nhiệm đời thứ ba Nguyệt Thần điện – đại nhân Lãnh Phong và cũng là phát minh vĩ đại nhất của nhân loại chúng ta từ xưa đến nay. Nó được tạo ra dựa trên cơ sở kết hợp các thành quả khoa học kỹ thuật cao cấp nhất cùng với chỉ bảo vô thượng ‘Nguyệt Thần’ được thai nghén từ khi Nguyệt Ma giới được sinh ra; nó là thể giới tinh thần hoàn thiện nhất! Cho dù là ở Nguyệt Ma giới, đại lục Thiên Hoang, Địa cầu hay bất kỳ nơi nào khác, chỉ cần có lực lượng Nguyệt Ma giới thì sẽ có nó ở đó. Những người tu luyện từ Tiên thiên mật cảnh trở xuống chỉ cần thông qua chiếc máy thu sóng này liền có thể cảm ứng được sự tồn tại của Nguyệt Thần giới, từ đó đem tinh thần dịch chuyển đến trung tâm Nguyệt Thần giới; lúc này, Võ giả có thể thông qua nó để trò chuyện với những người khác cũng như có thể tỷ thí, luận bàn với những người cùng cấp với mình.”

“Chuyện tổn hại tinh thần và thiên địa linh khí có quan hệ gì với nhau?”

“Anh gấp làm gì? Em đã nói xong đâu! Anh yên lặng nghe em nói xong hết rồi hãy hỏi! Bởi vì vị diện cấp cao Nguyệt Ma giới bị sụp đổ nên trong tất cả các thể giới mà chúng ta phát hiện ra đều tràn ngập lực lượng Nguyệt Ma giới, mà khí có ở mọi nơi! Năm đó, đại nhân Lãnh Phong tổn hao biết bao tâm huyết sáng tạo ra Nguyệt Thần giới với mục đích thay đổi năng lượng, rút ra linh khí từ trong vô hạn mà khí tràn ngập khắp không gian để Võ giả tu luyện. Nhờ những tia linh khí này mà người tu luyện mới có thể trở thành Võ giả trung cấp, cao cấp hay thậm chí là cả Tiên thiên mật cảnh, Võ đạo tông sư. Từ đó nhân loại mới có sức mạnh chống lại ma thú trốn ra từ Nguyệt Ma giới, tiếp tục truyền thừa nên văn minh của nhân loại!”

“Nguyệt Thần giới là một thể giới tinh thần trọn vẹn, bất cứ ai cũng có thể đưa thần thức vào trong Nguyệt Thần giới đột phá tầng đầu tiên. Nếu thành công thì sẽ nhận được quyền hạn của tầng đó, sau đó nhờ lực lượng Nguyệt Thần giới chất lọc linh khí tiến hành tu luyện. Tuy nhiên, vì ở mỗi tầng đều có những nguy hiểm nhất định nên một khi thất bại ở tầng đó thì sức mạnh tinh thần chẳng khác nào bị xóa bỏ, cơ thể tự nhiên sẽ bị tổn thương, cần ít nhất một tháng mới có thể khôi phục lại được. Vì vậy, nếu anh nắm chắc mình có thể đột phá thành công tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới thì không những không giúp được gì cho việc tu luyện mà còn khiến cho tinh thần bị tổn thương, ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện. Anh nghe nhớ rõ chưa?”

Vân Hi khẽ gật đầu.

“Vậy được rồi, anh tranh thủ ăn cơm rồi còn đi nghỉ sớm, chóng ngày bình phục!”

Vân Hi ăn như hổ đói, từng miếng lại từng miếng, rất nhanh các món ăn ở trên bàn bị hắc ăn sạch.

Dọn dẹp xong, Đông Nhục Tuyết cũng không ở lại lâu lắm. Cô bé dặn dò vài câu cho hấn yên tâm, đến khi hấn gật đầu như hiểu như không mới hài lòng đi về cùng Triệu Uyển Quân.

“Nguyệt Thần giới...”

Chờ hai người đi rồi, Vân Hi thở nhẹ vài cái, điều chỉnh tâm tình như cuộn sóng trong lòng dần bình ổn lại. Một lúc lâu sau, khi đầu óc đã hoàn toàn tỉnh táo, hấn chậm rãi đội máy thu sóng Nguyệt Thần giới màu đen lên đầu.

Chú thích:

(1) – Loại tai nghe này có tên gọi là ‘headset’. Xem thêm tại đây: http://vi.wikipedia.org/wiki/Tai_nghe

(2) – Xem hình để biết vị trí: <http://files.myopera.com/vnnvvdsh/bl...ai?%20duong.jpg>

Bạn đang đọc truyện *Câu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: Linh Hồn Khác Lạ

Lúc Vân Hi đang bình ổn tâm tình, định tiến vào Nguyệt Thần giới thì hai cô bé kia đã rời khỏi bệnh viện.

Triệu Uyển Quân hỏi Đông Nhục Tuyết nhanh chóng về nhà: “Tiểu Tuyết, nhanh lên đi bỏ! Đại nhân Ninh Phuong Viễn chuẩn bị đến hội quán Sát Lục rồi! Theo như thông tin lộ ra lần trước thì hiện tại, đại nhân Ninh Phuong Viễn đã được 11.810 điểm tích lũy rồi. Chỉ cần tối nay hấn thuận lợi giết xong hội quán Sát Lục thì sẽ nhận thêm 300 điểm, sắp đủ tiêu chuẩn 20.000 điểm rồi! Ôi, 20.000 điểm tích lũy luôn nghe, đạt được quyền hạn tám sao đó!”

Triệu Uyển Quân không ngừng than thở: “Quyền hạn tám sao, những cường giả Tiên thiên mật cảnh trung kỳ có được quyền hạn tám sao cũng ít vô cùng. Nghe nói đại nhân Ninh Phuong Viễn mới chỉ có hai mươi tám tuổi thôi đó! Tiểu Tuyết à Tiểu Tuyết, bỏ nói xem, sao hấn lợi hại đến thế được ta? Rốt cuộc hấn tu luyện như thế nào nhỉ? Hiện tại hai đứa mình tuy có thực lực Vô giả cấp bốn nhưng ngay cả quyền hạn có được từ tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới cũng không đạt được là sao chứ!”

Đông Nhục Tuyết dờ khóc dờ cười nhìn Triệu Uyển Quân, cô bạn thân này là người hâm mộ cuồng nhiệt của Thiên kiếm Ninh Phuong Viễn. Bất cứ tin tức nào có liên quan đến Ninh Phuong Viễn, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua, càng có quan hệ trực tiếp đến Ninh Phuong Viễn thì cô càng tìm hiểu một cách kỹ càng.

“Uyển Quân à, hội quán Sát Lục đến 8 giờ mới mở mà; hiện tại mới 7 giờ 41 phút thôi, không vội! Hơn nữa tụi mình cũng chẳng có biện pháp gì để cùng bọn hấn tiến vào hội quán Sát Lục cả, cho dù muốn biết tin tức của chiến dịch lần này thì ít nhất cũng phải đợi hai tiếng sau. . . đây là dưới tình huống trong đội ngũ của Ninh Phuong Viễn có người hi sinh mới phải thông báo ra bên ngoài, hấn là tụi mình phải đợi rất lâu mới biết được tin tức của bọn hấn. Hiện tại, tụi mình có gấp cũng chẳng biết được gì đâu!”

Triệu Uyển Quân nghe vậy, trên gương mặt xinh đẹp chợt hiện ra một tia phiền muộn, im lặng không nói gì.

Đông Nhục Tuyết đang lo lắng suy nghĩ có nên an ủi cô hay không thì đột nhiên, Triệu Uyển Quân vung tay loạn xạ, hét to: “Ôi, mình không cam lòng! Nếu như mình có thể tiến vào hội quán Sát Lục cùng chiến đấu bên cạnh đại nhân Ninh Phuong Viễn mà nói. . . thật tốt biết mấy!”

Cô ta hét to lên một hồi khiến cho mọi người xung quanh phải quay lại nhìn; chỉ có điều khi nghe cô nói như vậy thì mọi người cũng chỉ lắc đầu cười nhẹ.

Nguyệt Thần giới!

Hiện nay, trừ những em bé mới sinh ra hoặc những đứa trẻ chưa hiểu chuyện thì mỗi một người sống trên Địa cầu đều biết rõ có một thế giới khác đang tồn tại. Bất cứ ai có tu vi Vô giả cấp một đều có thể nhờ vào máy thu sóng tiến vào Nguyệt Thần giới, hiểu rõ mọi biến động ở nơi này.

Nó giống như một thế giới giả tưởng cực kỳ rộng lớn, hiện diện ở mọi nơi. Hơn nữa, hiện tại ma thú đang hoành hành khắp nơi, tình huống ở bên ngoài lại không thể nào xây dựng được tháp truyền tin làm nơi giao lưu cho mọi người trên khắp Địa cầu nên Nguyệt Thần giới đã hoàn toàn trở thành thế giới thứ hai của nhân loại.

Nguyên nhân chính tạo nên tầm quan trọng của Nguyệt Thần giới cũng là vì ở nơi này liên tục xuất hiện những hào kiệt trẻ tuổi khá nổi tiếng; bọn họ trở thành thần tượng được mọi người theo đuổi và cường giả Tiên thiên mật cảnh Thiên kiếm Ninh Phuong Viễn chính là một trong số họ.

“Được rồi, Uyển Quân à! Thay vì mỗi ngày mi chú ý đến tin tức của hắc thì mi nên tập trung tu luyện để nâng cao thực lực đi. Khi nào mi tu luyện đến cảnh giới Võ giả cấp bảy, đủ năng lực để bảo vệ bản thân trong cái thế giới mà ma thú hoành hành khắp nơi này; lúc đó rồi mi hãy tính đến việc rời thành Tinh Diệu đến thành Thánh Kiếm tìm hắc!”

“Võ giả cấp bảy...”

Triệu Uyển Quân bất đắc dĩ chịu thua, miệng rầm rì: “Làm như dễ lắm! Thành Tinh Diệu chúng ta tốt xấu gì cũng là thành thị cấp ba, tính luôn cả mười hai tòa thành vệ cấp một, cấp hai thì cũng mới có hơn 1.300 vạn dân; vậy mà những người đạt được cảnh giới Võ giả cao cấp lại chưa đầy 1%. Ai, trở thành Võ giả cao cấp đâu có dễ như vậy!”

Hầu như những người trưởng thành trên Địa cầu đều có tu vi cấp hai, cấp ba; nhưng đa số mọi người không thể nâng cảnh giới lên được cấp bốn, đây là một ngưỡng cửa mới – Võ giả trung cấp; lên được cấp bốn, mười người chưa chắc đã được một. Cũng như vậy, cấp sáu lên cấp bảy cũng là một ngưỡng nữa – Võ giả cao cấp nhưng khó lên cấp hơn.

Nếu nói Võ giả cấp bốn tương đương với tinh anh trong nhân loại thì Võ giả cấp bảy tương đương với giai cấp lãnh đạo của nhân loại, ở trong quân đội có thể đạt được quân hàm Thượng úy hay thậm chí là Thiếu tá.

Hai người buôn dưa lê không biết mệt, lúc thì về siêu thị nào đó đang có đợt khuyến mãi, lúc lại nói về vị học trưởng nào đó trong học viện muốn tiến vào tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới, xong lại qua chuyện mua nhà trong thành phố,... Buôn được một lát thì hai người đã về đến nhà Đông Nhượng Tuyết.

Đúng lúc này, Đông Nhượng Tuyết chợt nhớ ra chuyện gì đó, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Uyển Quân nè, mi có thấy hôm nay anh hai ta khác với hồi trước không?”

Triệu Uyển Quân là bạn thân nhất của Đông Nhượng Tuyết cho nên cô cũng hiểu rõ tính cách của Đông Phưong, bây giờ nghe bạn mình hỏi vậy cũng cảm thấy đúng đúng bên gật gù nói: “Ừ, bỏ không nói thì mình cũng chẳng nhớ, anh của bồ quả thực không giống như trước. Lúc trước, nếu bồ nói với anh như thế thì chắc chắn hai người sẽ cãi nhau to rồi, chưa biết chừng có khi anh còn chửi bồ nữa ấy chứ! Vậy mà mới này... chắc, không ngờ anh lại khiêm tốn nghe bồ nói, dù bị la cũng không nói gì. Chuyện này khiến mình khá bất ngờ đấy!

“Bối vậy ta mới thấy là lạ, không phù hợp với tính cách của ông chút nào; dù ông bị thương nặng đến đâu chẳng nữa nhất định cũng không thể có biểu hiện như thế!”

Triệu Uyển Quân nghiêng đầu suy nghĩ chốc lát, bỗng kinh ngạc kêu lên: “A, Tiểu Tuyết! Bồ nói xem, có phải do lần bị đá kích vừa rồi nên anh đã thay đổi không? Lúc anh ở trong rừng Dạ Huyết, chẳng phải suýt chút nữa là chết rồi sao! Khi đại nhân Tử Xa Phục mang anh về, bên bệnh viện đã nói rõ anh không thể qua khỏi, vậy mà giờ anh vẫn sống sò sò đó thôi, kỳ tích. Theo tính toán của mình, khi một người trải qua thời khắc sinh tử thì tính cách cũng bắt đầu thay đổi, tỷ lệ lên tới 71.49% luôn đó! Nói không chừng, hiện tại anh đã rút ra bài học xương máu cho bản thân nên quyết định thay đổi thì sao!”

“Có khả năng đó sao?”

Đông Nhượng Tuyết bĩu môi, cô vẫn không quên được câu nói đầu tiên của Vân Hi ngay khi tỉnh dậy vào sáng nay.

“Tất nhiên là có rồi! Chuyện lúc tối chẳng phải là ví dụ tốt nhất đó sao? Nếu không phải tính tình của anh đã thay đổi thì sao lại có thể ngoan ngoãn nghe lời bồ như vậy chứ. Mình cảm thấy đúng hơn tám chín phần rồi đó.”

“Ta lại tin tưởng câu nói của người xưa hơn là những suy đoán của mi đó!”

“Câu gì?”

“Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời!”

Bệnh viện nhân dân Tinh Diệu 1 – phòng bệnh B-203.

Lúc này, Vân Hi đã đội máy thu sóng lên đầu, khẽ nhắm mắt lại chờ đợi.

“Ding dong! Cổng vào Nguyệt Thần giới chuẩn bị mở ra, mở lối cho năng lượng tinh thần tiến vào trong...”

Một giọng nữ êm ái vang lên bên tai. Ngay sau đó, ý thức của hắc như được một nguồn lực lượng thần bí nào đó tiếp dẫn, xuyên qua một lối đi cũng thần bí không kém, tiến vào một thế giới tràn ngập sắc thái huyền bí.

Thế nhưng, hắc còn chưa kịp đi qua thông đạo này tiến vào Nguyệt Thần giới thần bí thì cảm giác thần bí kia bỗng biến mất, ngay sau đó lại vang lên hàng loạt tiếng nhắc nhở.

“Bíp! Quá trình kiểm tra bị gián đoạn! Kiểm tra phát hiện tần số tinh thần không phù hợp với tần số yêu cầu người dùng, nghi ngờ là người giả mạo! Không được tiến vào Nguyệt Thần giới! Kết nối gián đoạn!”

“Bíp! Nếu bản thân người dùng có điều khác thường, hãy điều chỉnh tâm tình, ổn định tần số tinh thần tiến vào một lần nữa! Nếu nguyên nhân đến từ máy

thu sóng, quý khách vui lòng liên hệ với nhân viên của phân điện Nguyệt Thần điện.”

Sau khi vang lên hai tiếng nhắc nhở nhẹ nhàng trong máy thu sóng thì không còn nghe thấy gì nữa.

Tần số tinh thần không phù hợp với tần số yêu cầu người dùng!

Đáp án rất đơn giản! Bởi vì linh hồn cư ngụ trong thân thể này đã không còn là Đông Phương nữa, là của Vân Hi – một kiếm tu đến từ 422 năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5: Xuất Viện

“Đông Phương, tinh thần anh sao kém vậy? Anh... đừng nói với em là anh dùng tu vi Võ giả cấp ba của mình đi trùng kích tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới rồi nhé! Em lên Võ giả cấp bốn hơn một năm rồi còn không nắm chắc đột phá thành công tầng đầu tiên, lấy được quyền hạn một sao đây này. Sao anh lại hành động theo cảm tính như vậy chứ hả?”

Đông Nhượng Tuyết nhú mày, trong giọng nói đầy ý trách móc.

Vân Hi lắc đầu!

Vì để khôi phục thương thể một cách nhanh chóng, đêm qua hầu như hần không hề nghỉ ngơi, cố sức điều động chân khí mỏng manh trong cơ thể kích thích các tế bào tái sinh nên tinh thần bị tiêu hao rất lớn.

Do chiếc máy thu sóng kia là của Đông Phương – chủ nhân trước của thân thể này nên hần không thể nào sử dụng được, nhưng như vậy không có nghĩa là hần từ bỏ. Trong mắt hần, chỉ cần thân thể khỏe mạnh là có thể bắt tay vào việc tìm hiểu xem nơi có bán chiếc máy thu sóng chưa đăng kí tần số tinh thần của người dùng để sử dụng, tiến vào Nguyệt Thần giới.

“Không có?”

Đông Nhượng Tuyết ngạc nhiên nhìn anh mình, hiển nhiên là cô không tin lắm!

“Anh không tiến vào Nguyệt Thần giới!”

Vân Hi nói với giọng chắc chắn!

“Không tiến vào Nguyệt Thần giới? Vậy cả đêm hôm qua anh làm gì vậy?”

Vân Hi lắc đầu!

Hần làm vậy khiến cho Đông Nhượng Tuyết hơi mất hứng, cô thầm nghĩ trong lòng: từ nhỏ, ông chẳng có gì hơn người cả, thiên phú tu luyện bình thường, lúc luyện võ lại chẳng tập trung nên tu vi Võ đạo rất kém. Đã thế, ông lại rất trọng sĩ diện, chuyện gì cũng muốn quán; lại tự cho mình là thiên hạ đệ nhất, người khác muốn làm gì đều phải xem sắc mặt của ông, làm như thể cả Địa cầu đều xoay quanh ông. Mặc dù tính cách của ông không đến mức như những cậu ấm cô chiêu ăn chơi trác táng, nhưng cũng không khác nhau là mấy.

Trước khi qua đời cha lại để anh mình thừa kế huân chương Vinh Quang ba sao, để hần gách vác sứ mệnh chấn hưng gia tộc. Nhưng cô lại tin rằng, nếu được thừa kế gia tộc thì bản thân không những giữ được cấp bậc của huân chương Vinh Quang mà còn có thể tiếp tục nâng nó lên; để Đông gia tiếp tục nhận được huân chương cấp bốn, cấp năm, thậm chí là cấp sáu... .

Mặc dù rất bất mãn nhưng di ngôn của cha cô không thể không vâng theo. Kể từ đó, cô nghiêm khắc hơn với anh trai mình. Quan hệ của hai người dần như nước với lửa, mỗi ngày nếu không cãi nhau vài lần thì quả là chuyện lạ trên đời.

“Đi ngược dòng nước, không tiến tất lùi! Mỗi khi trời tối anh nên tiến vào Nguyệt Thần giới tham gia chiến đấu, tiếp thu một ít kinh nghiệm trong chiến đấu qua đó nâng cao thực lực bản thân, đây là chuyện mà những Võ giả phải làm. Xưa có câu: ‘trên đường thành công không có dấu chân của kẻ lười biếng’. Anh dừng lại một ngày thì sẽ thua họ một ngày.”

Vân Hi nhìn thoáng qua cô bé xinh đẹp trước mặt mình, không biết trả lời lại thế nào. Hần không thể nói cho cô biết Đông Phương thực sự đã chết rồi, hần chẳng qua đang chiếm giữ thân thể anh cô thôi. Bởi vì tần số tinh thần khác nhau nên hần không thể nào sử dụng máy thu sóng kia để tiến vào Nguyệt Thần giới.

“Anh nhìn chứ, em có nói với anh đâu! Đông Phương, nếu anh không nghiêm khắc với bản thân, trước hai mươi tuổi tiến vào được tầng đầu tiên Nguyệt

Thần giới, đến chỗ thành chủ đại nhân kế thừa gia tộc, qua đó làm rạng danh cho gia tộc thì anh hãy đưa huân chương Vinh Quang cho em! Em có thể nuôi anh. Anh không cần phải lo lắng cuộc sống sau này của mình. Anh nghĩ kỹ đi!”

Đồng Nhựt Tuyết nói xong liền thu dọn những chén bát đặt ở trên bàn, sau đó xoay người rời đi.

“...”

Tuy là Đồng Nhựt Tuyết nói chuyện rất không khách khí nhưng sau ba lần gặp gỡ, Vân Hi biết được cô rất yêu quý chủ nhân của thân thể này, hi vọng hẳn có thể tỉnh mộng để gánh vác sứ mệnh chấn hưng gia tộc như một người đàn ông thực thụ.

Thế nhưng tên Đồng Phưong kia lại không biết dụng tâm lương khô của cô, chỉ vì một câu nói đùa của nữ học viên Lục Tiểu Hàm mà biến mất vĩnh viễn trong rừng Dạ Huyết.

Trầm mặc một lát, Vân Hi gạt những suy nghĩ này ra khỏi đầu, tiếp tục chữa trị thương thế trên người. Nhiệm vụ quan trọng nhất của hắn hiện tại chính là cô đọng chân khí, khôi phục thân thể.

Đến tối, Đồng Nhựt Tuyết lại tới lần nữa. Lúc này Vân Hi đang nhắm mắt điều dưỡng nhưng cô lại nghĩ là hắn đang “ngủ” nên bấu môi, để com lên bàn rồi rời khỏi phòng.

Ngày tiếp theo cũng y như vậy, Vân Hi im lặng không nói gì, Đồng Nhựt Tuyết cũng không chủ động nói đến chuyện yêu cầu được thừa kế gia tộc. Tất nhiên, nếu cô lại nói tới chuyện này một lần nữa, bức bách Đồng Phưong quá mức... như vậy là bất kính, trái với di nguyện của cha cô; chuyện như vậy cô không thể làm được.

Qua hai ngày tu dưỡng, thương thế của Vân Hi đã khôi phục được một ít. Mặc dù chưa bình phục hoàn toàn nhưng đã có thể đi lại, cử động một cách bình thường.

Trưa ngày thứ ba, Đồng Nhựt Tuyết mang bữa trưa đến như thường lệ. Sau khi ăn xong, Vân Hi đề nghị: “Anh cảm thấy mình ổn rồi, giờ nên xuất viện!”

“Xuất viện?”

Đồng Nhựt Tuyết ngạc nhiên hỏi lại.

Vân Hi gạt đầu!

“Anh nói là xuất viện hả?”

“Đúng thế!”

Lúc này, Đồng Nhựt Tuyết mới cảm giác được sự thay đổi từ anh trai mình. Nếu như trước đây, với thương thế trên người, chắc chắn ổng sẽ kì kèo nằm ở bệnh viện mười ngày nửa tháng hay thậm chí là lâu hơn để không phải tu luyện, không phải đi học. Vậy mà giờ ổng lại chủ động yêu cầu xuất viện. Không thể tin nổi!

“Anh chắc chứ?”

Vân Hi bắt đầu đi gạt đầu, khẳng định: “Chắc!”

Đồng Nhựt Tuyết nhìn tới nhìn lui anh mình một cách kỳ lạ, thâm nhủ trong lòng: “Không biết lần này ổng quyết tâm được mấy ngày, có lẽ ba ngày sau lại trở lại như trước.”

Cô gạt gù nói: “Vậy tốt, anh đi với em ra ngoài làm thủ tục xuất viện!”

“Cảm ơn!”

“Đừng, nghe anh nói vậy em cảm thấy không được tự nhiên lắm!”

Đồng Nhựt Tuyết nói với vẻ khó chịu, bước đi nhanh hơn, giữ một khoảng cách nhất định với Vân Hi!”

“...”

Làm thủ tục xuất viện rất thuận lợi. Mặc dù các y sĩ cảm thấy kỳ lạ đối với việc Vân Hi vội vã xuất viện nhưng vẫn làm theo ý kiến của bệnh nhân, giúp hắn hoàn thành thủ tục xuất viện.

“Đi thôi! Em đưa anh về nhà!”

Vân Hi gạt đầu rồi đi theo cô rời khỏi bệnh viện.

Quảng thời gian trước, suốt ngày hẩn ở trong phòng bệnh nên không thể nhìn rõ thế giới bên ngoài như thế nào. Bây giờ, sau khi rời khỏi đó, Vân Hi đã thấy rõ thành phố của bốn trăm năm sau.

Chật chội! Đây là ấn tượng đầu tiên của hẩn!

Nhà cao tầng có ở khắp nơi trong thành phố này. Những tòa nhà ba, bốn mươi tầng rất ít thấy ở các thành phố nhỏ thì ở nơi này – thành Tinh Diệu lại nhiều vô kể, chưa kể còn có những tòa nhà từ năm mươi tầng trở lên. Trong đó, có một vài tòa nhà cao tầng như những thanh kiếm tuốt ra khỏi vỏ, cao chọc trời, ngẩng lên nhìn không thấy nóc.

Những tòa nhà cao tầng mọc lên san sát nhau, một tòa rồi lại một tòa; kiến trúc rất đơn sơ, chỉ để bố trí nơi ở cho người dân chứ không quan tâm đến những vấn đề không gian, ánh sáng!

Trên thực tế, không gian sinh tồn của nhân loại rất hạn chế dưới sự áp bức của ma thú. Niên đại này, có được một không gian an toàn để sinh sống rất đáng quý. Đừng xem thường thành phố này, tuy chật chội nhưng những người sống ở các trấn nhỏ, thành vệ đều muốn tìm đủ mọi cách để được ở trong này. Những chuyện như thế này ở những thành phố cấp bậc lớn hơn diễn ra rất rõ.

So với những trấn nhỏ, thành phố cấp thấp bất cứ lúc nào cũng có thể bị ma thú tấn công, hủy diệt thì một thành phố cao cấp được cường giả cảnh giới Tiên thiên mật cảnh trấn giữ an toàn hơn rất nhiều.

Thành phố phát triển theo hướng ‘không trung hóa’ nhưng về mặt giao thông lại không giải quyết được một cách ổn thỏa. Vân Hi cùng Đông Nhược Tuyệt đi trên đường, rõ ràng có thể thấy được lưu lượng người đi lại đông khủng khiếp đến đâu.

Hơn nữa, nơi này còn không phải khu vực ở trung tâm thành phố. Nếu như ở khu chợ đó thì có trời mới biết đường phố nơi đó chật chội đến mức độ nào.

Ngoài vẻ chật chội ra thì những người đi lại trên đường cũng mặc quần áo đủ loại, thiên kỳ bách quái. Một số người thì mặc những bộ quần áo lao động bình thường, một số lại mặc những bộ quần áo của thời xưa; lại có một số người mặc giáp kỵ, toàn thân được khảm giáp che lấp, ánh mắt có thần đủ biết những người này đã từng trải qua sinh tử.

Bọn họ ngồi trên các phương tiện giao thông, muôn hình vạn trạng; hầu hết đều đi lại bằng xe, một số người thì cưỡi ngựa và những loại dã thú, ma thú khác; thỉnh thoảng lại xuất hiện những bóng chim bay lướt trên trời.

Hơn nữa, những ngoài đi ngoài đường cũng không có tò mò

Trên đường đi, Vân Hi kinh ngạc không thôi khi được tận mắt thấy được những thứ mà ở thời đại của mình, hẩn không thể thấy được. Thành phố này vừa quen vừa lạ lắm khiến hẩn không thể xác định được suy nghĩ trong lòng mình lúc này, rốt cuộc là năm 2014 sau Công Nguyên hay là năm 419 Tân Nguyên.

“Ma thú, nhà cao tầng, Nguyệt Thần giới, bốn trăm năm... Bốn trăm năm qua, thế giới này đến cùng đã xảy ra chuyện gì nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 6: Hiểu Lâm

“Aaaaaa!”

Một tiếng hét to vang thấu trời xanh!

“Rầm!”

Cánh cửa đóng xập lại! Ngay sau đó, trong nhà liên tục truyền ra tiếng những đồ vật bị rơi vỡ.

Vân Hi: “...”

“Ồ!”

Đứng ngoài cửa, Đông Nhược Tuyệt lúng túng giải thích: “Lúc ở nhà, Uyển Quân ăn mặc có hơi mát mẻ... tại em không nghĩ là hôm nay anh sẽ xuất viện nên không báo trước được cho nó, mới...”

Vân Hi lắc đầu: “Không sao!”

Một lát sau, Triệu Uyển Quân xuất hiện trước mặt Vân Hi, quần áo trên người đã được thay bằng bộ khác, gương mặt xinh xắn đáng yêu vẫn còn vương lại chút thẹn thùng khó giấu. Cô vừa mở cửa ra liền xoay người chạy trốn vào trong phòng mình.

“Xong rồi, giờ anh làm gì thì làm đi! Em vào phòng gặp Uyển Quân!”

Đông Nhượng Tuyệt nói xong liền đi vào phòng Uyển Quân, để Vân Hi đứng đó một mình.

Năm xưa, cha của Đông Phương có tu vi Vô giả cấp chín đỉnh phong – chuẩn Tiên thiên, từng được ban thưởng huân chương Vinh Quang ba sao cho nên nơi ở cũng không tính là quá kém. Căn nhà rộng 100 mét vuông, so với những tòa nhà khác ở quanh đây thì cũng coi như rộng rãi rồi.

Đứng ngoài phòng khách một lát, Vân Hi căn cứ theo bài trí của căn nhà mà đoán được đâu là phòng bếp, nơi rửa tay; cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại trước cửa ba căn phòng. Trong ba căn phòng này, hắn đã biết Triệu Uyển Quân ở tại phòng khách.

Xem xét một lát, Vân Hi đi về phía cửa phòng bên trái, bởi vì trên cánh cửa đó không có trang trí bất kỳ thứ gì, rồi đẩy cửa bước vào. Hắn nghĩ rằng, chủ nhân trước đây của thân thể này là đàn ông nên không thể nào lại dán những tấm áp phích hay những bức tranh lên cửa được.

Thế nhưng, vừa đẩy cửa bước vào thì hắn biết, mình nghĩ sai rồi!

Trong phòng bài trí rất đơn giản, chỉ có một cái kệ sách, một tủ quần áo, một cái bàn học và một chiếc giường nệm nhưng trong phòng lại thoang thoảng mùi hương; một bộ đồng phục học viện được đặt ở đầu giường, cách đó không xa là một chiếc đệm màu trắng; hiển nhiên tất cả những thứ này là đồ của con gái...

“Đông Phương, anh làm gì ở đây hả?”

Vân Hi chưa kịp lui ra và đóng cửa lại như cũ đã nghe thấy một tiếng thét to đầy giận dữ từ phía cửa phòng khách cách đó không xa truyền tới. Ngay sau đó kinh phong ập tới, một thân ảnh xinh đẹp đột nhiên xuất hiện trong khóe mắt, đánh một chưởng về phía Vân Hi.

Đông Nhượng Tuyệt ra tay đánh hắn!

“Bốp! Bịch!”

Tiếng đấm đá ngăn ngừn vắn lên trong phòng. Chỉ vừa mới va chạm thì Vân Hi đã lui liền ba bước, về mặt tái nhợt do cổ sức vận động mạnh khi thương thể trên người còn chưa khỏi hẳn.

“Rầm!”

Đông Nhượng Tuyệt đóng sầm cửa phòng lại, hét lên: “Anh quên những gì em đã nói với anh à? Anh không được phép vào phòng của em, bất kể lúc nào cũng không được!”

Vân Hi bất đắc dĩ im lặng. Hắn chẳng qua không có được trí nhớ từ Đông Phương – chủ nhân trước của thân thể này nên mới phải suy luận căn phòng nào là của mình, ai ngờ lại để cô bé hiểu lầm hắn. Nhưng dù sao, trong chuyện này hắn cũng là người có lỗi, hơn nữa đã biết được phòng của mình ở đâu nên Vân Hi cũng không tranh cãi gì với Đông Nhượng Tuyệt mà bước nhanh về phòng của mình, đóng cửa lại.

Lúc này, Triệu Uyển Quân ở trong phòng nghe có tiếng động lạ nên vội chạy ra khỏi phòng. Vừa mở cửa ra, cô hỏi gấp: “Gi thế? Tiểu Tuyệt, có chuyện gì xảy ra thế? Có phải anh bỏ vừa làm hỏng cái gì không?”

Đông Nhượng Tuyệt nhăn mặt nói: “Ông mới về đến nhà lại đi vào phòng của ta, không biết là nhìn gì ở bên trong nữa. Ông bất ngờ đòi xuất viện về nhà, cửa phòng ta lại quên khóa!”

Triệu Uyển Quân nghe thế liền nghĩ ngay đến việc mượn chuyện này để báo thù chuyện Vân Hi nhìn thấy cô trong bộ đồ ngủ rộng thùng thình đó; cô bèn giơ bàn tay đã nắm lại thành quả đấm của mình lên và nói: “Dạy dỗ anh đi! Thật sự rất xấu. Tiểu Tuyệt, bỏ đừng tu vi cấp bốn của bỏ dạy dỗ lại anh đi!”

“Đương nhiên, ông là chính là một người chuyên bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh. Nếu như ta không mạnh hơn ông thì còn không biết sẽ bị làm phiền đến mức nào nữa! Khi này ta dùng thức đầu tiên của Thôi Vân chương mới học được để đánh ông...”

“Thôi Vân chương?! Oaa! Tiểu Tuyệt, bỏ nắm vững được Thôi Vân chương rồi hả? Nghe nói người duy nhất đột phá được tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới ở lớp chúng ta, Lưu Nhậm Đạo đó cũng chưa lĩnh hội được tinh túy của bộ chương pháp này đâu. Uy lực của nó thế nào? Có lợi hại không?”

“Uy lực không lớn lắm! Còn lợi hại hay không thì...” Đông Nhượng Tuyệt ngờ ngác tự hỏi, trong đầu không khỏi nhớ lại lần giao thủ ngăn ngừn vừa rồi với anh trai cô.

Mới nãy, vì cô không muốn để cho Vân Hi tiến vào phòng của mình nên đánh thẳng tay, tốc độ rất nhanh. Hơn nữa, cô lại đột nhiên xuất hiện từ sau lưng, tung chưởng đánh về phía anh mình; như vậy, cho dù là Vô giả cùng cấp với mình cũng không thể nào thoát được chưởng này. Huống hồ, Vân Hi lại mới xuất viện, cả người bị thương nặng nên hắn đi lại cũng rất miễn cưỡng.

Vậy mà kết quả lại...

Hình như lúc chương lực chạm vào người ông thì bị một luồng sức mạnh nào đó dẫn đi khiến chương lực rơi vào khoảng không, căn bản không có chạm vào người ông.

“Chuyện gì xảy ra lúc đó nhỉ?”

“Tiểu Tuyết, sao thế?”

Đồng Nhượng Tuyết trầm ngâm một lát, nói ra những nghi ngờ trong lòng rồi hỏi với vẻ không tin tưởng lắm: “Do ta luyện Thái Văn chương chưa tới nơi tới chốn hay do ông may mắn tránh được nhỉ?”

Triệu Uyển Quân kết luận ngay lập tức: “Chắc anh gặp may thôi! Lúc đó chắc anh sợ bị bỏ phát hiện nên chạy vội về phòng, vừa lúc bị bỏ phát hiện và tung chương ra nên anh mới thoát được thôi! Tiểu Tuyết, bố là thiên tài của lớp tụi mình đó nhé! Mấy năm này chẳng qua là bố không có biện pháp tiến vào được tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới thôi, không thì bố đã sớm trở thành một trong những học viên tinh anh nhất của học viện rồi. Bố như vậy, muốn xử lý một người chỉ có thực lực cấp ba như anh chẳng phải rất dễ sao chứ!”

Đồng Nhượng Tuyết ngừng lại thấy cũng đúng, gật đầu nói: “Ừ, hơn nữa ông còn bị trọng thương!”

“Được rồi, được rồi! Kệ anh đi, quan nhiều thế làm gì cho mệt! Giờ mình phải đi Nguyệt Thần giới xem thử đại nhân Ninh Phương Viễn có hành động gì mới không đã!” Triệu Uyển Quân vừa nói vừa đi vào phòng, đeo máy thu sóng lên, tiến vào Nguyệt Thần giới.

Đồng Nhượng Tuyết nhìn Triệu Uyển Quân, khẽ trầm tư suy nghĩ gì đó. Một lát sau, cô nhìn về phía phòng của anh cô, chần chờ một lát liền đi tới gõ cửa.

“Mời vào!” Giọng nói từ trong phòng truyền ra.

“Mời?”

Đồng Nhượng Tuyết khẽ nhún mày, trước đây anh cô có bao giờ lịch sự “mời” cô như vậy đâu!

“Chẳng lẽ ông thực sự rút ra được kinh nghiệm xương máu, muốn thay đổi sao!”

Trong lòng cô vui lên một chút, nhưng niềm vui ấy chẳng kéo dài được lâu lại bị cô gạt đi.

“Hừm, nhất định là có vấn đề. Để coi ông có thể nguy trang như vậy được bao lâu!”

Nghĩ thầm trong lòng, cô đẩy cửa đi vào trong phòng.

“Có chuyện gì vậy?”

Đồng Nhượng Tuyết nhìn chăm chú Vân Hi, dường như muốn biết được điều gì đó từ trên mặt hắn vậy. Nhưng từ đầu đến cuối, Vân Hi vẫn bình tĩnh, khó hiểu nhìn cô chứ không có biểu hiện gì khác.

“Gì vậy?”

“Không có gì!” Đồng Nhượng Tuyết lắc đầu, lán tóc dài khẽ đong đưa theo.

“Ừm!”

Vân Hi đáp một tiếng rồi lại cúi xuống xem sách, dường như hắn đang tìm kiếm tin tức nào đó.

“Lúc này em đánh anh một chương, anh...”

“À! Anh không bị sao cả!”

Vân Hi trả lời nhưng mắt vẫn chăm chú đọc sách. Một lát sau, tựa hồ hắn cảm thấy làm như vậy là không lịch sự lắm nên ngẩng đầu lên nhìn cô và nói: “Cảm ơn em đã quan tâm!”

“Cảm ơn? Anh...”

Đồng Nhượng Tuyết ngẩn người. Cô thấy được vẻ chân thành từ trong mắt anh mình, nhưng chuyện này hoàn toàn không bình thường như mọi khi. Anh cô lại có thể nói cảm ơn cô nhiều lần như vậy sao? Hay là do bác sĩ cho ông uống nhầm thuốc gì rồi nên mới như thế?

Một lát sau, Đồng Nhượng Tuyết mới khôi phục bình tĩnh lại. Cô rất muốn nói chuyện với anh mình để biết được trong đầu anh đang nghĩ điều gì, thế nhưng suy nghĩ một lúc cô lại chẳng biết phải nói chuyện gì với anh. Trước đây, có khi nào hai người gặp nhau mà không cãi với nhau đâu!

Lúc này, ánh mắt nàng bỗng dừng lại trên quyển sách mà Vân Hi đang lật xem, kỳ quái hỏi: “Lịch sử? Anh đang học lịch sử hả?”

Vân Hi gật đầu: “Ừ!”

Đáp xong, Vân Hi lại tiếp tục xem sách. Đông Nhượng Tuyết chần chờ một lát như quyết định một chuyện nào đó, được một lát thì nói: “Để chuẩn bị cho kỳ thi tháng sau sao? Em đã học xong môn lịch sử rồi, nếu anh muốn học thì em... em có thể giúp anh!”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7: Đăng Thân

“Em giúp anh?”

Vân Hi ngẩng đầu nhìn ‘em gái’ mình, hỏi với vẻ khó hiểu.

“Dạ!” Đông Nhượng Tuyết gật đầu xác nhận.

Một lát sau, cô bé nói với giọng nghiêm khắc: “Em bỏ công sức ra giúp anh ôn tập là để anh có thể làm tốt bài kiểm tra của tháng sau. Nếu trong lúc ôn tập mà anh làm việc riêng hoặc không chú tâm với bài học thì em không giúp anh nữa. Em chẳng muốn lãng phí thời gian của mình vào những chuyện không đâu. Hơn nữa, sau này cũng anh đừng mơ đến chuyện em sẽ giúp anh học.”

“Ừ!”

Vân Hi đáp một tiếng rồi cúi đầu xem quyển sách lịch sử, không để ý gì đến Đông Nhượng Tuyết đang ở cạnh nữa.

Đông Nhượng Tuyết thấy thái độ của anh mình như vậy thì tức lắm, ấn tượng tốt đẹp trong lòng vừa chớm nở nhanh chóng tan biến đâu mất. Cô bắt đầu gọi: “Này, rốt cuộc anh có nghe em nói không vậy, em vất vả lắm mới...”

“Ồ trong sách ghi năm 2018 sau Công Nguyên, tức là năm 1 Tân Nguyên, lực lượng Nguyệt Ma giới đột nhiên xuyên thủng vách tường không gian buông xuống địa cầu; ngay sau đó, ma thú liên tục xuất hiện khắp nơi trên thế giới. Lúc đó đã xảy ra chuyện gì? Sao lại xảy ra những chuyện như vậy?”

“Anh...”

Đông Nhượng Tuyết tức đến nỗi nói không nên lời!

Chẳng qua, cô nhìn ra được anh trai đang chờ cô giải thích nên tạm thời áp chế bất mãn trong lòng, rồi cầm quyển sách lên nói: “Anh nghe kỹ nhé! Lực lượng Nguyệt Ma giới đột nhiên xuyên thủng vách tường không gian buông xuống địa cầu là do lực lượng của thanh ma kiếm trong tay một vị Ma đế cực mạnh trong Nguyệt Ma giới tạo ra. Nó xuyên thủng vách không gian của địa cầu, đại lục Thiên Hoang, Nguyệt Ma giới! Do những ma thú kia muốn mở rộng địa bàn sinh sống nên sau khi chiếm lĩnh hoàn toàn đại lục Thiên Hoang thì bèn nương theo lối đi do đạo kiếm khí kia tạo ra đến địa cầu.”

“Một kiếm xuyên thủng ba thế giới?”

Ở sâu trong đôi mắt vẫn bình tĩnh của Vân Hi đột nhiên lộ ra một thoáng chấn động.

Đây là sức mạnh mà con người có thể có được sao?!

“Sao cả những chuyện này mà anh cũng quên được nhỉ? Chẳng hiểu là trong giờ lịch sử anh để tâm trí ở đâu nữa!” Đông Nhượng Tuyết trách cứ.

Mặc dù trong lòng đang rất giận anh trai nhưng biết làm sao được, người con trai trước mặt này vừa là anh trai cũng vừa là người thân duy nhất trên đời này của cô. Nếu cứ mặc kệ ông thì với tính cách lười nhác ấy, cuộc sống sau này của ông thật không dám nghĩ tới...

Vì mong sau này anh trai sẽ có một cuộc sống tốt hơn, Đông Nhượng Tuyết nén giận, giải thích chi tiết hơn: “Theo như đồn đãi, hình như vị Ma đế kia đã đột phá cảnh giới Thần Thoại, hơn nữa lại chiếm được một thanh ma kiếm chí hung thiên hạ vô song. Ôi! Thanh ma kiếm ấy được xếp thứ nhất trong chín đại thần khí đó. Mượn sức mạnh đáng sợ của thanh ma kiếm này, vị đó đã xuyên thủng tam giới, khiến cho vị diện cấp cao Nguyệt Ma giới lâm vào cảnh sụp đổ... Nhưng mà những chuyện này không có trong đề thi đâu, anh không cần phải nhớ, chỉ cần nhớ kỹ những chuyện như chí cường giả Huyền Thiên Tông cùng tộc rồng ký kết Hiệp ước Vùng Trời (1); điện chủ đời thứ ba của Nguyệt Thần điện – điện hạ Lãnh Phong sáng tạo ra Nguyệt Thần giới, dẫn dắt nhân loại tiến đến một nền văn minh mới,... Em sẽ khoanh tròn lại những chỗ quan trọng trong sách, anh chỉ cần nhớ kỹ là được, có chỗ nào không hiểu thì hãy hỏi em!”

Vân Hi gật đầu, nhìn ‘em gái’ lúc này đang mãi khoanh tròn những chỗ quan trọng trong sách, rồi bắt đầu xem những gì nhân loại đã trải qua trong suốt 400 năm qua.

Những ngày tiếp theo, Vân Hi chủ yếu là học lịch sử và khôi phục thương thế trong người, bên cạnh đó còn giành thời gian để ngưng tụ chân khí của bản thân, khiến cho chân khí trong cơ thể ngày một lớn mạnh.

Năm ngày sau, hắn đã hoàn toàn khỏe mạnh như lúc ban đầu.

Mặc dù Đông Phương – chủ nhân trước của thân thể này là một kẻ kém cỏi nhưng dù sao cũng là người được sinh ra ở thời đại tập võ, hơn nữa lúc hắn mười lăm tuổi vẫn còn có cha hắn – Võ giả cấp chín nghiêm khắc dạy dỗ nên đến năm mười tám tuổi đã đạt tới Võ giả cấp ba.

Nhờ có như vậy nên Vân Hi mới có thể nhanh chóng tìm lại được cảm giác đối với thân thể này, sau ba ngày hắn đã hoàn toàn quen thuộc, dung hợp một cách hoàn mỹ.

“Chú!”

Một tiếng xé gió rất nhỏ vang lên từ đầu ngón tay của hắn, dưới tác dụng của chân khí, vách tường chắc chắn trước mặt hắn liền xuất hiện một lỗ thủng nhỏ cỡ ngón tay.

“Kiếm thể, kiếm khí, kiếm ý! Tam kiếm hợp nhất có thể chứng kiếm đạo! Kiếm thể, dùng thân đúc kiếm! Kiếm khí, dùng khí ngưng kiếm! Trước mắt, vì chân khí trong cơ thể mình còn quá yếu nên không thể nào chuyển nó thành Bát Cực kiếm khí được, xem ra trong giai đoạn kiếm thể này chỉ có thể tu luyện Đăng Thân kiếm quyết thôi!”

Đăng Thân kiếm quyết! Dùng thân hợp kiếm, thân tức là kiếm!

Ngón tay, bàn tay, cánh tay, thân thể, mắt... bất cứ bộ phận nào trên cơ thể cũng đều có thể dùng làm kiếm. Tu luyện đến cực hạn, kiếm thể cùng kiếm khí dung hợp lại với nhau có thể khiến cho mỗi một sợi tóc được cô đọng kiếm khí tinh thuần, như một thanh kiếm sắc bén khi chém ra có thể giết chết vạn vật.

“Đăng Thân!”

Kiếm chỉ, kiếm chưởng, kiếm thủ... bàn tay Vân Hi liên tục chém ra từng kiếm, mỗi lần ra tay đều tràn ngập phong thái khi xuất kiếm.

Trong khoảnh khắc xuất kiếm ấy, chỉ không còn là chỉ, chưởng không như là chưởng mà tay cũng không phải là tay nữa. Giờ phút này, tất cả những kiếm được chém ra đều trở thành những binh khí sắc bén nhất; kiếm dài, kiếm ngắn, kiếm to, kiếm nhỏ mang sức mạnh xuyên thủng hết thảy, quyết tâm chém chết vạn vật, đâm thẳng vào hư không.

“Vút! Vút! Vút!”

Từng làn gió mạnh liên tục thổi qua không trung, lan ra hai bên quanh đó. Uy lực có được là do không khí trong hư không bị chém vỡ, tách sang hai bên.

Trong quá trình chém ra từng kiếm, đôi mắt Vân Hi dần ngưng tụ được kiếm ý, càng ngày càng mạnh. Nghiêm khắc mà nói thì loại kiếm này không tính là kiếm ý, chỉ là một loại sức mạnh thần bí nào đó tương tự như uy hiếp tinh thần thôi. Càng chém ra nhiều kiếm quyết, kiếm ý ẩn chứa trong mỗi kiếm càng mạnh, kiếm ý ngưng tụ trong mắt phát ra càng sắc bén.

Đang lúc Vân Hi dùng thân làm kiếm, chém ra một kiếm rồi lại một kiếm thì có tiếng gõ cửa vang lên, ngay sau đó là giọng nói của Đông Như Ngọc Tuyết: “Đông Phương, anh dậy chưa? Dậy rồi thì ra ăn sáng đi!”

Bị giọng nói này quấy rầy, động tác của Vân Hi từ từ ngưng lại, kiếm ý lắng lẽ được cô đọng trong mắt cũng biến mất nhanh chóng. Chưa đầy mười giây, hắn đã thay đổi, từ một thanh tuyệt thế thân kiếm trở lại thành một thiếu niên bình thường.

Vân Hi mở cửa, đi tới phòng khách và ngồi vào vị trí của mình.

“Ăn nhanh đi anh, ăn xong rồi đi với em tới học viện!”

“Học viện?”

“Ừm, học viện Tinh Diệu! Học viện Tinh Diệu của thành Tinh Diệu chúng ta được quốc gia công nhận đó nha. Cả thành Tinh Diệu có hơn ngàn vạn người, rất nhiều thanh thiếu niên muốn vào đây học nhưng không được nên mới phải học ở những học viện tư nhân, anh nên quý trọng mỗi phút mỗi giây khi học ở đây.”

“Chuyện đó...”

Vân Hi còn chưa nói hết câu thì gương mặt của Đông Như Ngọc Tuyết đã nhăn lại, hai hàng mi khẽ héch lên: “Sao? Anh lại kiếm cớ trốn học hả?”

Không ngờ một cô gái sắp mười bảy tuổi lại có vẻ mặt như vậy, trông càng đáng yêu hơn.

Đối với học viện, trong lòng Vân Hi không muốn đi. Nhưng suy nghĩ lại, hắn mới tới thế giới này, có nhiều thứ bản thân còn chưa biết rõ, đặc biệt là về hệ thống tu luyện; cho nên vì muốn hiểu một cách khái quát mọi thứ hắn đành phải gật đầu.

“Vậy mới được chứ! Ăn nhanh đi anh, ăn xong rồi đi dọn dẹp đồ đạc, tránh để sách vở bừa bãi. Mấy ngày rồi anh chưa đến học viện nên chắc bài

vô không theo kịp chương trình học rồi. Chờ đến khi tới học viện rồi, anh tìm bạn học hoặc giáo viên của mình hỏi xem mấy ngày vừa rồi học những gì, nếu có chỗ nào không hiểu thì đến hỏi em! À quên, nếu anh không muốn tự rước lấy nhục thì sau này đừng dây dưa gì với ả Lục Tiểu Hàm nữa, ả ta đã là Võ giả cấp bốn, chuẩn bị đột phá tầng đầu của Nguyệt Thần giới rồi. Nếu anh vẫn quyết tâm theo đuổi, không muốn cưới ai khác ngoài ả thì anh nên tu luyện tới Võ giả cấp bốn trước đi, rồi xông qua tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới lấy được quyền hạn một sao rồi hãy nói. Anh hiểu chứ!”

Vân Hi vừa gật đầu vừa ăn từng miếng từng miếng đồ ăn ngon trên bàn. Bây giờ, hắn cũng đã quen với việc phải nghe Đông Nhược Tuyết dặn dò mỗi ngày rồi.

Bữa ăn sáng cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian, sau khi ăn xong, Đông Nhược Tuyết liền dẫn Vân Hi đi tới học viện Tinh Diệu. Hai người một trước một sau bước đi giống như người chị đang dẫn theo người em vậy, không khỏi khiến người khác nghi ngờ hai người này, rốt cuộc ai mới mười sáu, ai đã mười tám nữa.

Chú thích:

(1) – Hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau trên không trung. Xem chi tiết ở chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Học Viện

Học viện Tinh Diệu - học viện công lập duy nhất ở thành Tinh Diệu!

Học viện tọa lạc ở phía bắc vùng ngoại thành Tinh Diệu, do sáu tòa nhà cao gần bốn mươi tầng trở lên tạo thành. Trong đó, hai tòa là ký túc xá dành cho các học viên ưu tú ở phụ cận thành vệ, trấn nhỏ đến đến trọ. Trong bốn tòa còn lại thì ba tòa là Giáo Học lâu - dùng để dạy các học viên Võ giả từ cấp hai đến cấp bốn, một tòa là nơi cư trú của nhân viên và các giáo viên của học viện.

Đông Nhược Tuyết mang theo Vân Hi đến học viện Tinh Diệu, rất nhanh đã tới giờ vào lớp. Lúc này có thể thấy được ngàn vạn học viên giống như những đàn kiến đang tràn vào trong những Giáo Học lâu, cảnh tượng hoành tráng như vậy rất hiếm thấy trong các trường học ở thời đại Công Nguyên.

Mặc dù số lượng học viên rất đông, mỗi phút đều có chừng trên trăm người ra vào Giáo Học lâu nhưng lại rất trật tự. Chưa nói tới việc không có một học viên nào chen ngang, xô đẩy gây mất trật tự mà ngay cả những tiếng gào thét hay nói chuyện phím cũng rất ít, đa số các học viên nếu có chuyện xảy ra cũng thấp giọng nói với nhau để tránh gây ảnh hưởng tới các học viên khác. Cả học viện mặc dù nhìn có vẻ chật chội nhưng lại có một bầu không khí nghiêm chỉnh, trật tự học tập.

"Anh là Võ giả cấp ba nên học ở Giáo Học lâu khác với em, anh đi một mình đi, em không tiến đâu đó!"

Vừa bước vào học viện, Đông Nhược Tuyết đi ở phía trước nói vọng lại.

"Ừm, cảm ơn!"

"Còn nói cảm ơn..."

Đông Nhược Tuyết kỳ quái thăm thì một tiếng rồi đi về Giáo Học lâu giành cho Võ giả cấp bốn.

Vừa mới lên lầu, cô nhanh chóng dừng lại ở một góc nhỏ, quay lại nhìn Vân Hi, dường như lo anh trai không có mình quản thúc sẽ trốn học.

Cũng may, Vân Hi không để cô phải thất vọng!

Thấy anh trai từ từ vào Giáo Học lâu, đi tới lớp học của mình, Đông Nhược Tuyết khẽ thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới yên lòng đi vào lớp của cô.

Vân Hi hiển nhiên không biết mình bị Đông Nhược Tuyết theo dõi, lúc này hắn đang cầm tấm thẻ học viên ghi tên Đông Phương để tìm lớp học cho mình.

Tòa nhà này mặc dù có diện tích rất lớn nhưng mỗi một tầng lại chỉ có hai lớp học. Sau khi hiểu được một chút quy luật của tòa Giáo Học lâu này, hắn nhanh chóng đi lên tầng hai mươi hai, đến lớp 3-22B của Đông Phương.

Vân Hi vừa mới bước vào lớp 3-22B liền nghe thấy rất nhiều tiếng huýt sáo vang lên bên trong.

"Ồ ồ! Coi ai tới kìa! Anh hùng của lớp 3-22B chúng ta trở về rồi! Lấy tu vi Võ giả cấp ba mà một mình xông vào rừng Dạ Huyết có mức nguy hiểm cấp

C, dừng cảm phét!"

"Ha ha, chuyện đó cũng bình thường thôi! Chẳng qua, điều khiến cho ta cảm thấy ngạc nhiên là hấn vẫn còn sống trở về, quá may mắn, thật không thể tin nổi!"

"Đúng thế! A... còn sống trở về để làm gì? Đông Phương, tao thấy nếu như mày chết ở trong rừng Dạ Huyết thì có lẽ Lục tiểu thư sẽ cảm động lắm, có khi lại tự tử chết theo mày cũng nên!"

Căn cứ vào những gì biết được trong lúc nói chuyện với Đông Nhược Tuyết và Triệu Uyển Quân, Vân Hi biết tên Đông Phương này cho dù là ở nhà hay ở trên lớp đều không được chào đón, không có lấy một người bạn, lại chẳng có tài năng gì cả.

Nhìn lướt qua chỗ thiếu niên vừa nói, Vân Hi cũng không muốn dây dưa với những người này nên đi thẳng đến chỗ của mình rồi ngồi xuống.

Hắn im lặng như vậy khiến cho không ít học viên trong lớp ngạc nhiên, một số người bắt đầu tám: "Tiểu tử Đông Phương này hôm nay sao lạ vậy cả? Trước đây, nếu gặp những chuyện như thế này thì hắn tuyệt đối sẽ không nhịn được mà gân cổ lên cãi lại!"

"Đúng vậy! Lạ thật đó! Chẳng lẽ đi một chuyến đến rừng Dạ Huyết nên được mở mang đầu óc rồi?"

"Có thể, hắn là do đi ra ngoài trải qua thời khắc sinh tử ghê gớm lắm nên mới thay đổi ít nhiều!"

"Thế thì tiếc quá, sau này lớp chúng ta ít đi một kẻ dờ hơi rồi!"

"Thôi nào! Dù gì bạn ấy cũng là bạn bè cùng lớp, hơn nữa gia tộc Đông Phương cũng từng xuất hiện một Võ giả cao cấp nhận được huân chương Vinh Quang ba sao, có công hiển to lớn với thành Tinh Diệu chúng mình nên các bạn không nên nói nặng lời như vậy! Không dễ gì để có cơ hội được vào học ở học viện Tinh Diệu đâu, các bạn nên làm những việc đáng làm, quý trọng từng phút từng giây học tập kiến thức, kinh nghiệm chiến đấu, chiến kỹ mới đúng!"

"Lớp phó nói đúng lắm!"

"Đáng tiếc! Đông Phương sinh ra trong một gia tộc vinh dự nhận được huân chương ba sao, có nhà ở trong thành Tinh Diệu nữa, điều kiện gia đình thật tốt. Nếu không phải hắn si mê Lục Tiểu Hàm thì hắn là đã tìm được một cô bồ bình thường rồi!"

"Đúng thế! Con bé Lục Tiểu Hàm là một thiên chi kiêu nữ đó nghe, mới mười sáu tuổi đã là Võ giả cấp bốn rồi, nghe nói hiện tại con bé đó đang chuẩn bị xung kích tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới thì phải. Nếu như con bé đó mà xung kích thành công thì chắc như rồng bay lên trời cao, căn bản không phải những đứa tầm thường như tụi mình, chưa biết khi nào mới có thể tu luyện đến Võ giả cấp bốn có thể tỏ lòng ái mộ đâu!"

"Không biết đến bao giờ chúng ta mới có thể xung kích tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới, lấy được quyền hạn một sao nhỉ!"

"Chao ôi! Mày bay cao quá rồi đấy, tranh thủ học tập nắm vững yếu lĩnh Võ giả cấp ba, rồi sớm đột phá lên cấp bốn đi! Chờ đến khi đã có tu vi Võ giả cấp bốn rồi hãy nghĩ đến chuyện xung kích Nguyệt Thần giới!"

Dù sao thì những cô, cậu bé này cũng mới mười bảy mười tám tuổi, còn chưa biết mùi đời nên suy nghĩ cũng không tính là xấu; sau khi tám với nhau một hồi thì nội dung dần dần chuyển sang những chuyện liên quan đến Nguyệt Thần giới.

Nói cho cùng thì quyền hạn ở Nguyệt Thần giới mới là thứ quan trọng ảnh hưởng đến tính mạng, tiền đồ sau này của họ.

Chờ không lâu lắm thì giáo viên lớp 3-22B đã đến!

Phòng học ở học viện Tinh Diệu không giống như những phòng học ở thời đại Công Nguyên, ở trên là bục giảng dành cho giáo viên, bên dưới là những dãy bàn ngồi dành cho học sinh, sinh viên. Phòng học có diện tích rất lớn, vô cùng rộng rãi; ở chính giữa nhô lên một cái đài xây cao hơn xung quanh và được lót bởi những tấm nệm êm, giáo viên ở trên đài hướng dẫn những kỹ xảo Võ đạo cơ bản cho các học viên, thỉnh thoảng lại gọi một học viên lên đài để diễn luyện, nhìn qua tương tự như một võ quán.

Vân Hi yên lặng ngồi nhìn ở bên dưới, đồng thời đối chiếu với những điều ghi trong sách giáo khoa, hiểu rõ hơn về hệ thống võ học, tư tưởng ở thế giới này. Hắn cũng bắt đầu so sánh những công pháp tu luyện ở trong đầu mình so với những chiến kỹ ở thế giới này, rút ra những ưu nhược điểm, rồi chọn ra những thứ thích hợp với bản thân.

Thời gian cứ như vậy trôi đi, rất nhanh đã đến buổi trưa.

Buổi trưa phải ăn cơm ở căn tin của học viện!

Vân Hi đang định ra khỏi phòng học, đến căn tin thì phát hiện ra Đông Nhược Tuyết đang ở bên ngoài chờ hắn.

Thấy Vân Hi từ trong phòng học đi ra, cô bé vội vàng đi tới, hỏi: "Sao rồi, anh không có gây chuyện với mấy bạn trong lớp anh đó chứ!"

Do mấy ngày vừa rồi Vân Hi biểu hiện rất 'biết điều' nên cô suýt quên mất chuyện anh mình ở trong học viện có quan hệ không tốt với những bạn học trong lớp. Mãi đến khi nghe người khác nói về Lục Tiểu Hàm, cô mới đột nhiên nhớ ra những chuyện này.

Tương rằng anh trai sẽ lại bị giễu cợt vì chuyện với ả, rồi tức giận không nhìn được lại làm ra những chuyện vi phạm nội quy học viện nên Đông Nhượng Tuyết lo sốt vó, cả giờ học buổi sáng không nghe được chữ nào; đến khi giáo viên thông báo tan học, cô liền đi nhanh tới lớp 3-22B, đứng ở bên ngoài chờ coi thử có thể thay đổi được chuyện gì không.

Chính vì thế mà mới xảy ra cảnh này!

"Không sao chứ?"

Vân Hi lắc đầu!

"Thật?"

"Thật!"

Đông Nhượng Tuyết cẩn thận quan sát anh mình, thấy quần áo chỉnh tề, thần sắc bình tĩnh, thực sự không thấy biểu hiện gì của việc cãi vã, gây gỗ đánh nhau; lúc này, cô khẽ đầu đầu nói: "VẬY thì tốt! Được rồi, anh cùng em đến căn tin đi!"

Vân Hi gật đầu, đi theo cô đến căn tin.

Căn tin cách Giáo Học lâu không xa lắm, hai người đi một lát.

Lúc này Vân Hi mới phát hiện ra, ngày trước Triệu Uyển Quân khen tay nghề của Đông Nhượng Tuyết cũng không phải là nói quá. Tài nấu nướng của cô 'em gái' này quả thật hệ tầm thường, lúc ăn quen những món ăn do 'em gái' nấu, bây giờ ăn những thức ăn ở căn tin lại cảm thấy nuốt không trôi.

Nhưng, đó cũng chỉ là cảm giác mà thôi...

Những món ăn có mùi vị còn đáng sợ hơn nhiều mà Vân Hi còn ăn hết chứ nói gì đến mấy món này, hơn nữa mùi vị của chúng cũng ổn, chỉ là so với tay nghề của Đông Nhượng Tuyết thì thấp hơn nhiều thôi.

"Tại sao?"

Nhìn thấy vẻ mặt khác lạ của Vân Hi khi ăn, Đông Nhượng Tuyết ngẩng đầu hỏi.

"Ha ha, anh cảm thấy ăn cơm do em làm ngon hơn thôi!"

Đông Nhượng Tuyết bĩu môi, rồi bắt đầu ăn mà không chú ý gì đến anh trai nữa.

Đúng lúc này, ở một nơi sâu trong căn tin bỗng vang lên một tiếng hô: "Tin động trời, tin động trời đây! Có người trùng kích tầng đầu tiên! Học trưởng Bằng Phi xếp thứ bảy trong thập đại phong vân của học viện chúng ta bắt đầu xung kích tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới! Hơn nữa... lại công khai cho mọi người đến xem!"

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Cảm Ứng Tinh Thần

"Cái gì? Học trưởng Bằng Phi xung kích tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới nhanh vậy sao? Tao nhớ anh mới lên Võ giả cấp bốn chưa đầy một năm mà!"

"Công khai xung kích hả?! Không ngờ học trưởng lại công khai toàn bộ quá trình xung kích tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới, xem ra lần xung kích này là tình thế bất buộc đối với anh ấy!"

"A, cơ hội quý giá như thế này ta tuyệt đối không thể bỏ qua được!"

Đông Nhượng Tuyết đang dùng cơm trưa, nghe thấy tin tức như vậy thì vẻ mặt cô hưng phấn hẳn lên, vội vội vàng vàng thúc giục anh trai mình: "Nhanh, nhanh tiến vào Nguyệt Thần giới! Những kinh nghiệm trong lần xung kích tầng đầu tiên Nguyệt Thần giới của học trưởng Bằng Phi lần này rất có lợi cho anh và em. Cơ hội ngàn năm một thuở!"

Cô vừa nói vừa lấy vội mấy thu sóng ra, tiến vào Nguyệt Thần giới trước tiên.

"Mấy thu sóng?"

Vân Hi khẽ lắc đầu!

Bởi vì tần số tinh thần của hắn khác với tần số yêu cầu người dùng của máy thu sóng nên hắn không thể sử dụng được. Trước khi tìm được một chiếc máy thu sóng phù hợp cho hắn sử dụng để tiến vào Nguyệt Thần giới, hắn có muốn vào cũng là lực bất tòng tâm.

Khi Đông Nhược Tuyết đeo máy thu sóng tiến vào Nguyệt Thần giới thì các học viên khác cũng nhanh chóng làm theo, rất nhiều học viên dùng ăn com, nhanh chóng lấy máy thu sóng ra đeo lên tiến vào Nguyệt Thần giới. Chưa đầy một phút qua đi, khu căn tin vốn ồn ào náo nhiệt đã yên ắng hoàn toàn, những học viên ở đây hầu hết chín phần đều lấy máy thu sóng đeo lên tiến vào Nguyệt Thần giới cả rồi.

Chỉ còn lại một phần nhỏ học viên đang kêu gào bi thống: "Chết tiệt, máy thu sóng của tao để ở trong ký túc xá mất rồi, nhanh đi lấy thôi kéo lại bỏ lỡ thời khắc quan trọng nhất!"

"Ta để máy ở trong lớp học rồi! Trời ơi là trời, để gì có cơ hội được xem quá trình xung kích tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới cơ chứ, hơn nữa học trưởng Bảng Phi lại tu luyện cùng công pháp như chúng ta. Quả rất có giá trị tham khảo, khác nào hướng dẫn phương hướng tu luyện kế tiếp chứ!"

"Máy thu sóng của bọn bây để trong lớp hay trong ký túc xá, nếu đi nhanh thì vẫn còn xem kịp, máy của tao lại để ở nhà mới chết. No! Đi về rồi quay lại đây cũng phải mất ba tiếng chứ ít. Phải làm sao bây giờ!"

"Ha ha ha ha, Lý Vọng, mày nên cầu phúc cho mình đi. Trừ phi mày đột phá đến Tiên thiên mật cảnh ngay bây giờ, tinh thần cường đại đến mức có thể phân tâm nhị dụng, cảm nhận được Nguyệt Thần giới tồn tại; không thì tao nghĩ mày hết hi vọng rồi!"

"Tiên thiên mật cảnh... mày giỡn quá lớ rồi đấy con. Ê ê, lão tứ, khoan hãy tiến vào Nguyệt Thần giới. Mày giúp đỡ anh em nhé, hôm nay vào đó xem rồi lưu lại cho ta mượn coi với nhé!"

Thế nhưng, dường như quan hệ giữa Lý Vọng và người được gọi là 'lão tứ' kia không được thân cho lắm nên hắn không để ý gì đến Lý Vọng nữa, nhanh chóng tiến vào Nguyệt Thần giới.

Thấy trong căn tin yên ắng như vậy, Lý Vọng trơ ra một lát, rồi đưa tay ôm đầu kêu lên đầy đau đớn: "Tại sao... tại sao hôm nay mình lại quên mang máy thu sóng theo chứ! Giờ lại xảy ra chuyện hiểm gặp như vậy mà mình lại chẳng có... trời cao đồ kị anh tài a. Chẳng lẽ ông trời ngại tốc độ tu luyện của mình quá nhanh nên không muốn để mình sớm xung kích tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới lấy được quyền hạn một sao sao!?"

Nếu ở đây lúc này có học viên nghe thấy hắn nói như vậy, hắn sẽ cười vỡ bụng mất thôi!

Nhưng mà hiện tại, hầu như toàn bộ học viên đều bị tin tức học trưởng Bảng Phi xung kích tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới hấp dẫn nên sẽ chẳng có ai phản ứng với hành động của Lý Vọng.

Không! Còn có một người...

"Này bạn, tôi có thể hỏi bạn một chuyện được không?"

"Ờc..."

Lý Vọng đưa mắt xuôi tới hướng phát ra giọng nói, thì ra đó là một nam tử trẻ tuổi!

Vị nam tử trẻ tuổi này không phải ai khác, chính là Vân Hi - người cũng không thể tiến vào Nguyệt Thần giới được!

Đánh giá Vân Hi một thoáng, Lý Vọng cười lớn: "Ha ha, anh bạn, cậu cũng không mang theo máy thu sóng sao! Hai người chúng ta có cùng cảnh ngộ, cá mè một lứa rồi! Chỉ bằng điểm này thôi, cậu có vấn đề gì muốn hỏi, chỉ cần ta biết nhất định sẽ trả lời!"

Vân Hi gật đầu!

"Tôi muốn biết chuyện đột phá Tiên thiên mật cảnh có quan hệ gì với việc không cần máy thu sóng vẫn tiến vào được Nguyệt Thần giới?"

Nghe thấy Vân Hi hỏi vậy, Lý Vọng không khỏi trơ ra một lát, rồi hỏi: "Cậu không biết sao?" Nói xong, hắn nhìn thoáng qua thẻ học viên đeo trên ngực của Vân Hi, hỏi với vẻ khó tin: "Năm thứ ba rồi, hắn là đã học qua những kiến thức này rồi chứ nhỉ! Muốn đột phá cảnh giới Tiên thiên thì thân thể phải nhận được thiên địa nguyên khí rèn luyện liên tục, thoát thai hoán cốt; ngay cả tinh thần cũng được thiên địa nguyên khí bồi dưỡng trở nên mạnh mẽ hơn người bình thường gấp hai, thậm chí là hơn; khi đó mới có thể làm được chuyện nhất tâm nhị dụng! Đến lúc đó, không cần sự trợ giúp của máy thu sóng tiếp dẫn, chỉ cần dựa vào sức mạnh của bản thân cũng có thể cảm ứng được Nguyệt Thần giới tồn tại ở khắp nơi rồi!"

"Nhất tâm nhị dụng, lấy tinh thần cảm ứng Nguyệt Thần giới..."

"Đúng vậy! Đây là những kiến thức cơ bản của năm thứ hai, nếu cậu muốn tìm hiểu kỹ hơn, hãy tìm đọc sách giáo khoa của năm hai thì sẽ biết được thôi!"

Lý Vọng đáp một tiếng, ngay sau lại đó đứng lên, rồi than ngắn thở dài: "Ôi, không mang theo máy thu sóng tiến vào Nguyệt Thần giới, bỏ lỡ một cơ hội tuyệt vời như vậy, thật đáng tiếc!"

Lúc này, hấn chợt nhớ tới điều gì đó, cười nói: "Đúng rồi, rạp chiếu bóng ở học viện Tinh Diệu có khi sẽ tiếp sóng chuyện này. Đúng đúng đúng! Có thể lắm! Dù sao, đối với học viện Tinh Diệu mà nói thì có thêm một cường giả có quyền hạn một sao cũng là một chuyện lớn, khả năng tiếp sóng hấn rất lớn, chắc chín phần mười rồi. Ta đi xem đã! Anh bạn, chúng ta cùng đi chứ!"

Vân Hi suy nghĩ một lát, lại lắc đầu: "Tôi không đi, anh đi đi!"

"Đành vậy! Ha ha, ta là Lý Vọng ở lớp 4-12A, có thời gian hãy đến tìm ta. Hiện tại, cậu mới chỉ là Võ giả cấp ba, có khi học trường ta đây lại có thể chỉ điểm cho cậu một chiêu nửa thức cũng chưa biết chừng! Đi đã!" Lý Vọng cũng không miễn cưỡng, sau khi nói xong liền vội vàng chạy tới rạp chiếu bóng, trong chốc lát đã rời khỏi căn tin.

Vân Hi cơ bản không có nghe rõ câu sau cùng của Lý Vọng, giờ phút này, trong đầu hấn đang nghĩ đến câu nói trước đó của hấn cơ!

Nhất tâm nhị dụng! Lấy tinh thần cảm nhận Nguyệt Thần giới!

"Mặc dù mình còn chưa có đột phá lên Tiên thiên mật cảnh, tinh thần cũng chưa được thiên địa nguyên khí ôn dưỡng; nhưng đối với mình thì chuyện nhất tâm nhị dụng lại đơn giản. Đây chẳng phải là nói..."

Nghĩ đến vấn đề làm đau đầu hấn mấy ngày nay giờ đã được giải quyết, Vân Hi không do dự nữa, trong đầu bắt đầu mừng tượng ra cảnh tượng lối vào Nguyệt Thần giới mà ngày đó mấy thu sóng đã mang hấn tới!

Tinh thần tập trung cao độ, hết thấy mọi thứ trong thiên địa dường như cũng chuyển động chậm lại; trong cảm ứng của hấn, toàn bộ thế giới dần hiện ra một cách rõ ràng!

Tiếng gió vi vu bên tai, những cơn gió nhẹ thổi lay từng thớ tóc, góc áo khẽ đong đưa cùng một luồng hơi thở thần bí, tuy rất nhạt mang năng lượng hủy diệt ẩn sâu trong không khí...

Lực lượng Nguyệt Ma giới!

Hiểu ra vấn đề, thế giới thần bí mà hấn cảm ứng được loáng thoáng trước đây giờ lại như ẩn như hiện ở sâu trong tiềm thức!

"Đây là... Nguyệt Thần giới!"

"Àm ầm!"

Sâu trong tiềm thức bỗng nhiên hiện ra ngàn vạn linh quang, tỏa sáng khắp thế giới tinh thần. Dưới loại tình huống này, thế giới thần bí chỉ dẫn phương hướng phát triển của loài người từng bước hiện rõ trước mặt hấn!

Nó phảng phất như một sinh linh có ý thức, chủ động nhận lấy tia năng lượng tinh thần đang nhích tới gần, rồi sau đó nhẹ nhàng hô hoán, dẫn động tinh thần tiến vào một vùng đất huyền bí, mênh mông, thế giới thần bí...

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 10: Lần Đầu Đến Nguyệt Thần Giới

Cảm giác giống như vừa xuyên qua mây, lại giống như vừa đi qua một đám sương mù, ý thức của Vân Hi chịu ảnh hưởng bởi một sức mạnh sâu xa nào đó ở nơi này, vượt qua ngăn cách không gian và thời gian, vượt qua những mộng lung và mịt mờ, rồi chợt tiến vào một thế giới hoàn toàn khác!

Đây là một thế giới tinh thần giả định!

"Bíp! Cường độ thân thể đã kiểm tra xong, phán đoán sơ bộ: Võ giả cấp ba!"

"Bíp! Tần số tinh thần nhập vào thân thể giả lập, thiết lập mô phỏng Nguyệt Thần giới!"

"Bíp! Vì thuận tiện cho việc đi lại trong Nguyệt Thần giới, mời quý khách đặt cho mình một cái tên!"

Ba tiếng nhắc nhở, phảng phất như vang lên bên tai, lại vọng tới sâu trong đầu, cho dù là Vân Hi cũng không có cách nào đoán được âm thanh này rốt cục phát ra từ hướng nào!

"Bíp!" Xin xác nhận tên! Có thể thực hiện bằng giọng nói hoặc hoặc viết tay!

Trong lúc Vân Hi đang cẩn thận tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, tiếng nhắc nhở lại tiếp tục vang lên một lần nữa, đồng thời ở trước mặt hắn hiện ra rất nhiều hợp âm, các con số, chữ Hán (1), chữ Latinh (2), thậm chí còn có một số loại chữ viết mà hắn không nhận ra được!

Những văn tự vừa mới xuất hiện này liền biến hóa với một tốc độ cực nhanh. Vân Hi vừa mới tiến vào Nguyệt Thần giới, ý thức còn chưa hoàn toàn thích ứng với hoàn cảnh chung quanh, lại nhìn thấy những văn tự xuất hiện bất ngờ biến hóa nhanh đến chóng mặt này, khiến cho hắn nhất thời bị hoa mắt, không khỏi nhanh chóng điếm vào trong màn hình ba chữ số Ả Rập (3).

"123, mời quý khách xác nhận có muốn sử dụng tên gọi này hay không!"

"Xác nhận!"

"Tên đã được tạo, mời quý khách lựa chọn địa điểm hiện tại của mình!"

Tiếng nhắc nhở vừa vang lên, trước mặt Vân Hi xuất hiện hơn ngàn tòa thành để lựa chọn!

Hắn nhìn lướt qua ngàn tòa thành ở nơi này, cuối cùng dừng lại ở thành Tinh Diệu!

Đông Nhượng Tuyết đang ở trong tòa thành này.

Vừa mới lựa chọn thành xong, thanh âm giống ban nãy lại vang vọng khắp nơi.

"Xác nhận mục tiêu, chuẩn bị tiến hành truyền tống!" Thanh âm này vừa mới vang lên, Vân Hi bỗng cảm thấy khung cảnh xung quanh thay đổi đến nghiêng trời lệch đất; sương mù trắng đục bao trùm khắp nơi tàn đi, không đến mười hơi thở bỗng hiện lên bóng dáng của một thành phố. Hắn nhìn khắp bốn phương tám hướng, thấy mình hiện đang đứng giữa một quảng trường rộng lớn có diện tích chừng 1 km².

"Chào mừng quý khách đã đến với khu vực bên ngoài Nguyệt Thần giới! Mời ngài mau chóng xung kích tầng thứ nhất Nguyệt Thần giới, đạt được quyền hạn một sao! Sau khi đạt được quyền hạn một sao, ngài mới có thể hưởng thụ chức năng chuyển đổi linh khí cơ bản, đồng thời được cấp thêm một số đặc quyền nhất định! Chúc ngài sớm ngày thành công!"

Thanh âm thần bí kia phát ra một câu rồi cũng không còn nói thêm gì nữa, hiển nhiên, nó đã hoàn thành sứ mạng của một người dẫn đường!

Vân Hi đứng ở trên quảng trường, sau cơn mơ mang ngán ngủ, đôi mắt hắn lại hiện lên vẻ kinh ngạc tột.

Chân thực!

Giả mà y như thật vậy!

Xúc giác, thị giác, khứu giác, vị giác, thính giác hoàn toàn giống y như ở thế giới hiện thực. Vân Hi có thể cảm nhận được cảm giác vững chắc khi đặt bước chân trên mặt đất, có thể cảm giác được sự thoải mái khi gió nhẹ thổi ngay mặt.

Nếu không phải vì hắn có thể phân ra ý thức, cảm nhận được mình vẫn còn đang đứng trong căn tin học viện Tinh Diệu, có thể điều khiển được cơ thể làm những động tác cơ bản thì có lẽ, hắn nghĩ rằng mình đã hoàn toàn tiến vào một thế giới mới rồi!

"Nơi này là Nguyệt Thần giới? Một thế giới do năng lượng tinh thần tạo nên sao!"

Vân Hi siết chặt nắm tay, những móng tay đâm vào trong da thịt khiến cho hắn có cảm giác hơi đau truyền tới não bộ.

Mặc dù hắn biết kiểu đau đớn này là do thế giới tinh thần của Nguyệt Thần giới thông qua ý thức bản thân tạo ra, nhưng loại đau đớn này cứ như là thực vậy, thực đến mức hắn không thể phân biệt được sự khác nhau giữa bên ngoài và trong thế giới này.

Nếu một người nào đó không có chuẩn bị gì cả mà tiến vào Nguyệt Thần giới, đồng thời bị người ta giết chết ở đó, có khi kẻ đó lại cho rằng mình thực sự đã chết rồi!

"Không biết rốt cục thì Nguyệt Thần điện này thuộc về thế lực nào nhỉ?! Điện chủ đời thứ ba của Nguyệt Thần điện - Lãnh Phong là thần thánh phương nào, có thể bằng vào trí tuệ và sức mạnh cá nhân sáng tạo ra một thế giới thần kỳ như thế này, dẫn dắt cả nền văn minh nhân loại đi tới một thời đại mới..."

Giờ phút này, trong nội tâm của Vân Hi gần như không nhận được hiện lên suy nghĩ muốn đi gặp vị điện chủ Nguyệt Thần điện này một lần!

Đương nhiên, cũng chỉ là suy nghĩ trong đầu vậy thôi!

Nguyệt Thần giới được tạo ra đến nay đã 200 năm rồi, mà người sáng tạo ra nó - điện chủ Lãnh Phong cũng đã mất được 200 năm, trở thành một Truyền Kỳ. Trừ khi hắn có thuật cải tử hoàn sinh, hồi sinh lại một người từ địa phủ, nếu không thì việc đi gặp một người đã chết chỉ là mơ mộng hão huyền thôi!

Ngay lúc Vân Hi thu liễm tinh thần, định tìm hiểu tỉ mỉ Nguyệt Thần giới thì trong căn tin học viện, Đông Nhượng Tuyết chợt thoát ra khỏi Nguyệt Thần giới, lấy máy thu sóng ra, rồi lo lắng thúc giục: "Đông Phương, sao anh vẫn chưa tiến vào Nguyệt Thần giới vậy?! Nhanh vào đi! Sau khi tiến vào Nguyệt Thần giới thì đi thẳng đến Nguyệt Thần Quang, chọn Chiêm Thiên lâu phòng số 4151 nhé, bọn em ở chỗ này! Mật hiệu là 'quyền hạn một sao!'"

"Nguyệt Thần Quang?"

Ở bên ngoài, Vân Hi khẽ ngẩn người suy tư, còn trong Nguyệt thần giới thì hắn đang nhìn chăm chú vào cột sáng màu xanh lam cao chọc trời ở giữa quảng trường

Cột sáng này có đường kính đến mấy chục mét, cao vút trong mây, nhìn không thấy đỉnh, được bao phủ bởi hoàn toàn một màu xanh lỏng lánh. Trước mặt hào quang màu xanh này, tâm linh mọi người đều được tịnh hóa toàn bộ, bày ra hết thảy những áp lực trong cuộc sống, trung ra bộ mặt chân thật nhất của chính mình!

"Tới nhanh một chút! Ở cùng em còn có học tỷ Tà Chân Chân ưu tú nhất lớp đấy!. Chị ấy đã xung kích thành công tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới, trở thành học viên tinh anh rồi; ngày thường chúng ta có muốn gặp cũng chưa chắc đã gặp được! Sau khi anh đến rồi thì ở cạnh đó, nghe chị Tà giải thích các chiêu số võ kỹ của học trưởng Bằng Phi, những thứ này rất có ích cho anh xung kích tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới sau này!"

Đồng Nhược Tuyết nói xong thì đeo máy thu sóng lên một lần nữa, xem đáng về thì hình như cô không muốn bỏ qua một giây phút nào.

Vân Hi

‘ừ’ một tiếng, rồi liền bước tới Nguyệt Thần Quang.

Vừa mới tiến vào Nguyệt Thần Quang thì hắn nghe thấy một giọng nói vang lên: "Mời quý khách lựa chọn địa điểm cần đến. Hiện tại, quyền hạn của ngài là 0, mỗi một lần truyền tống căn cứ vị trí xa gần sẽ tiêu hao từ 1 đến 100 điểm tích lũy! Trước mắt, ngài có 3 điểm tích lũy, chỉ có thể tiến hành truyền tống cự ly ngắn!"

"Nguyệt Thần Quang này, không ngờ lại là một cái truyền tống trận vạn năng!" Nghĩ thầm, Vân Hi báo ra Chiêm Thiên lâu phòng số 4151!

"Chiêm Thiên lâu phòng số 4151 đã bị khóa, quyền hạn của quý khách không đủ một sao, không thể tiến vào, mời khai báo mật khẩu!"

"Quyền hạn một sao!"

"Mật khẩu chính xác, tiến hành truyền tống!"

Giọng nói vừa chấm dứt, hoàn cảnh xung quanh Vân Hi lập tức thay đổi, rất nhiều những tia sáng màu xanh ở trung tâm quảng trường biến thành một căn phòng luyện công rộng chưa đầy 100 m², toàn bộ quá trình diễn ra chưa đầy ba giây!

Lúc này, ở giữa phòng luyện công treo lơ lửng một cái màn hình lập thể, trên màn hình phát ra hình ảnh một nam tử trẻ tuổi đang chém giết ma thú, đối diện với màn hình là ba cô gái tóc dài bồng bềnh đang ngồi đó!

Vân Hi biết được hai trong ba người, là Đồng Nhược Tuyết và Triệu Uyển Quân, còn cô gái với vẻ mặt hơi lãnh đạm còn lại, không cần nói cũng biết, chính là người mà Đồng Nhược Tuyết gọi là học tỷ Tà Chân Chân.

Nhìn thấy Vân Hi xuất hiện, Đồng Nhược Tuyết vội vã đứng lên giới: "Chị Tà, đây là anh trai Đông Phương. Bởi vì không tìm được nơi xem, lại không muốn bỏ qua cơ hội được tận mắt quan sát học trưởng Bằng Phi xung kích tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới, cho nên tạm thời tới đây..."

Tà Chân Chân lạnh lùng liếc nhìn Vân Hi, sau khi nhìn thấy hắn chỉ có tu vi Vô giả cấp ba bèn quay lại nhìn vào màn hình.

Vừa không để ý tới phản ứng của Vân Hi, cũng không để ý tới chút ách này của Đồng Nhược Tuyết!

Đối với chuyện này, trong lòng Đồng Nhược Tuyết và Triệu Uyển Quân cũng không có bất mãn gì.

Tà Chân Chân không chỉ xung kích thành công tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới, bản thân lại là một Vô giả cấp năm, từng ra ngoài thành Tinh Diệu giết chết ma thú; thực lực của cô, dù nhìn khắp học viện Tinh Diệu thì cũng là nhân vật đứng trong top mười. Hơn nữa, lai lịch của cô cũng không đơn giản, Đồng Nhược Tuyết có thể mời vị học tỷ này đến đây đã là một chuyện rất đáng ăn mừng rồi!

Sau khi kéo Vân Hi ngồi xuống, Đồng Nhược Tuyết nói nhỏ: "Nói ít xem nhiều, ngồi yên xem học trưởng Bằng Phi làm sao xung kích tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới, có gì không hiểu thì cứ giữ nguyên trong lòng để về sau hẵng hỏi, ngàn vạn lần không được thất lễ trước mặt chị Tà."

Vân Hi gật đầu, cùng với ba cô gái ở đây nhìn lên màn hình đang treo lơ lửng trong phòng luyện công!

Chú thích:

(1) – Chữ Hán hay còn gọi là chữ Nho, Chữ Trung Quốc, là một dạng chữ viết biểu ý của tiếng Trung Quốc. Chữ Trung Quốc có nguồn gốc bản địa, sau đó du nhập vào các nước lân cận trong vùng bao gồm Triều Tiên, Nhật Bản và Việt Nam. Tại các quốc gia này, chữ Hán được vay mượn để tạo nên chữ viết cho ngôn ngữ của dân bản địa ở từng nước.

(2) – Chữ Latinh là ngôn ngữ chính thức của đế quốc La Mã, ngày nay đã sụp đổ. Ngày nay, nó là hệ thống chữ viết dùng bảng chữ cái được sử dụng

rộng rãi nhất hiện trên thế giới.

(3) – Chữ số Ả Rập (còn gọi là chữ số Ấn Độ hay chữ số Hindu) là bộ ký hiệu được phổ biến nhất để tượng trưng cho số. Chúng được xem là một trong những thành quả quan trọng nhất trong toán học

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Liệt Không Cử Kích

Tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới!

Sau khi xin kiểm tra xung kích tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới, mọi người đều sẽ bị Nguyệt Thần Quang truyền tống đến sân thí luyện. Mỗi sân thí luyện đều có hoàn cảnh khác xa nhau, đồng thời cũng đặt ra đủ loại yêu cầu với những người tham gia kiểm tra. Lúc thi yêu cầu lấy một số thảo dược trong sân thí luyện; có lúc lại yêu cầu phải có được một thứ nào đó của con ma thú; đôi khi lại yêu cầu giết chết đối thủ được chỉ định, giới hạn có ma thú, nhân loại, có khi lại phải đánh bại một Võ giả cấp năm do hệ thống bố trí!

Cho dù là loại yêu cầu nào đi nữa thì cũng là để kiểm tra khả năng quan sát, phản ứng, trí tuệ, tâm tính của người tham gia mà thôi. Tất nhiên, quan trọng nhất vẫn là kiểm tra thực lực của người tham gia, hầu hết những người có thực lực Võ giả cấp năm hoặc cấp sáu đều có thể tiến vào được tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới, lấy được quyền hạn một sao.

Giờ phút này, ở giữa màn hình hiện lên hình ảnh Bảng Phi - người xếp vị trí thứ bảy trong ‘thập đại phong vân’ của học viện Tinh Diệu đang bị hai mươi ba con Ma Hóa Cự Khuyển vây đánh. Những con Ma Hóa Cự Khuyển này đều là ma thú cấp ba, không những có thân thể giống như loài hổ mà cả tổ chất thân thể của chúng cũng không hề thua chừa tể muôn thú là bao. Đặc biệt hơn, chúng lại là ma thú sống theo bầy đàn, rất am hiểu phối hợp vây quét. Chúng có sức uy hiếp rất lớn, hơn xa khi đối đầu với hai mươi ba con mãnh hổ.

"Với tình hình hiện tại, xem ra học trưởng Bảng Phi cần phải để tâm đến Ma Hóa Cự Khuyển Vương rồi! Nó là ma thú cấp bốn, tổ chất thân thể của ma thú mạnh hơn con người rất nhiều, hơn nữa lại có thể ra lệnh cho hai mươi ba con Ma Hóa Cự Khuyển phối hợp hành động, đúng là có khả năng uy hiếp đến học trưởng!"

Triệu Uyển Quân quan sát ưu thế địa hình trên màn ảnh, phân tích hành động của hai mươi ba con Ma Hóa Cự Khuyển và phản ứng của học trưởng Bảng Phi, nói với về hưng phấn.

"Bảng Phi rất mạnh! Có lẽ đến lúc này, tổ chất thân thể của hắn đã đạt tới Võ giả cấp bốn đỉnh phong, lại nắm giữ được bốn loại chiến kỹ gồm Thôi Vân chưởng, Toái Phong chỉ, Liệt Không Cử Kích, Huyền Thủy Lăng Ba Bộ nữa chứ; dù hắn có gặp phải Võ giả cấp năm vẫn có thể kiên trì được một lát. Với thực lực như vậy, thảo nào hắn lại dám xung kích tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới một cách công khai. Xem ra, chuyện hắn lấy được quyền hạn một sao chắc sẽ không có gì khó, chỉ không biết hắn sẽ nhận được đánh giá ở loại nào!"

"Hắn là loại 'Phổ thông' rồi! Ở học viện Tinh Diệu chúng ta cũng chỉ có một người nhận được đánh giá loại 'Uỷ' mà thôi, học trưởng Cảnh Hoài Vân!"

"Học trưởng Cảnh Hoài Vân là thần tượng thứ hai của mình đó! Ngoài đại nhân Ninh Phương Viễn ra thì người mình sùng bái nhất chính là anh ấy! Chắc, không biết đến bao giờ mình mới có thể đạt được cảnh giới như thế nữa!"

Tà Chân Chân thoáng nhìn qua Triệu Uyển Quân, dù tính cách nàng cao ngạo thật nhưng trông thấy Cảnh Hoài Vân thì cũng phải cảm thán: "Học trưởng Cảnh Hoài Vân lúc mười chín tuổi đã là Võ giả cấp bảy, ở Nguyệt Thần giới lấy được quyền hạn ba sao. Nhân vật thiên tài như vậy, sau này tám chín phần sẽ trở thành cường giả cảnh giới Tiên thiên, những người như chúng ta chỉ có thể đứng từ xa quan sát mà thôi!"

Nói xong, Tà Chân Chân lặng im trong chốc lát, rồi nói tiếp: "Chúng ta nói đến Bảng Phi đi! Võ giả cấp bốn đỉnh phong, mở ra tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới, sau khi có được quyền hạn một sao hắn là dùng nó để chuyển đổi thiên địa nguyên khí rồi hấp thu, lúc đó hắn sẽ trở thành Võ giả cấp năm. Như vậy, sau này học viện Tinh Diệu chúng ta lại có thêm một học viện tinh anh rồi!"

Đồng Nhục Tuyết gật đầu. Các nàng đều là người có chí tiến thủ, giờ nói đến thiên tài số một của học viện - Cảnh Hoài Vân thì liền cảm thấy một loại áp lực tâm lý vô hình trong lòng.

"Đáng tiếc, đến giờ em chỉ mới nắm vững được Thôi Vân chưởng, còn yếu lĩnh của Toái Phong Chỉ và Liệt Không Cử Kích thì còn chưa có... Nếu không, em có thể xung kích thử tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới rồi!"

Tà Chân Chân khẽ liếc nhìn Đồng Nhục Tuyết, thực lực của vị học muội này cũng khá, hơn nữa trên người cũng có tiềm lực tiến vào tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới; đến khi nghe thấy vị học muội này nói đến mấy bộ chiến kỹ thì trong lòng cô không khỏi muốn tài bồi: "Vân vô tung, phong vô thường! Thôi Vân chưởng có nguồn gốc từ một môn phái cổ xưa trên núi Võ Đang ở thời cận cổ đại (1) tên là Thái Cực Thôi Thủ, vốn là một chiêu thức chỉ mang tính rèn luyện, sau khi phát triển đến bây giờ thì đã trở thành một trong những chiến kỹ trung cấp của học viện - Thôi Vân chưởng. Yếu quyết của

bộ chương pháp này chủ yếu là chú trọng áp sát, đẩy, gạt, đè và húc. Còn yếu quyết của Liệt Không Cửu Kích chính ở một chữ 'Liệt', mỗi một kích đánh ra chứa sức mạnh tụ thành một thể, công kích mục tiêu trong nháy mắt, mỗi lần bạo phát đủ để nứt đá gãy cây, xé rách không gian! Cái tên Liệt Không chính là vì vậy mà có! Học muội hãy nhìn Bảng Phi đi, lúc này hắn đang thi triển chiến kỹ này đấy!"

Trong lúc nói chuyện, Tà Chân Chân dời lực chú ý của ba người Đông Nhục Tuyết, Triệu Uyển Quân, Vân Hi tới những hình ảnh trong màn hình: "Thấy không! Mỗi khi Bảng Phi xuất chiêu đều đem sức mạnh trong tay đánh ra trong chớp mắt, nếu như các ngươi lạc vào cảnh giới kỳ lạ, vẫn có thể nghe được âm thanh không khí bị vỡ tan ở bên cạnh hắn. Bộ chiến kỹ này nếu như tu luyện đến kích thứ chín, đánh ra liền mạch, thì ngay cả ngọn núi cũng có thể bị đánh nát hoàn toàn!"

Nghe thấy Tà Chân Chân giảng giải như thế, hơn nữa lại có Bảng Phi với thực lực Võ giả cấp bốn đỉnh phong 'biểu diễn' trên màn hình, Đông Nhục Tuyết cùng Triệu Uyển Quân cũng đã nhìn ra được một vài bí ẩn trong đó!

"Điều quan trọng nhất của bộ chiến kỹ này chính là phát lực và kỹ xảo khống lực, trước khi phát lực, các ngươi phải khống chế được nguồn sức mạnh này, không để cho nó bị tán loạn, lúc chạm vào người đối thủ phải bạo phát ngay lập tức (2) thì sẽ gây ra tổn thương một cách lớn nhất cho đối thủ. Nếu như ngươi có thể..."

Đông Nhục Tuyết cùng Triệu Uyển Quân đang chăm chú nghe giảng, bỗng dưng Tà Chân Chân ngừng lại khiến cho hai người giật mình kinh ngạc. Ngay sau đó liền nhìn theo ánh mắt của Tà Chân Chân mà dừng lại trên người Vân Hi, Lúc này hắn đang cau mày, dường như đang suy tư điều gì đó!

"Sao vậy, xem phản ứng của cậu thì hình như có kiến giải khác?"

Vân Hi khẽ lắc đầu nói: "Ta cảm thấy Liệt Không Cửu Kích không nên hiểu như vậy!"

Vân Hi vừa mở miệng, Đông Nhục Tuyết liền phát hoảng, vội vàng nói: "Anh nói hươu nói vượn gì vậy! Cứ ngồi im lắng nghe là được rồi." Nói xong, cô ấy này nói với Tà Chân Chân: "học tỷ Tà, anh Đông Phương mới có thực lực Võ giả cấp ba, còn chưa tu luyện qua chiến kỹ trung cấp nên không cách nào cảm nhận được những ý nghĩa sâu xa trong lời của học tỷ, nên..."

"Ta biết!" Đông Nhục Tuyết còn chưa có nói hết đã bị Tà Chân Chân cắt ngang: "Đông Phương, người có thể sống sót ra khỏi rừng Dạ Huyết đương nhiên không phải bình thường! Nơi đó, ngay cả ta với thực lực Võ giả cấp năm cũng không dám đi vào! Ta cũng muốn nghe thử một chút cao kiến của ngươi về Liệt Không Cửu Kích..."

"Học tỷ Tà, anh ấy không có cao kiến gì đâu, thậm chí anh ấy còn chưa từng thấy qua những kỹ xảo của bộ chiến kỹ đó nữa..."

"Học muội! Bảng Phi không mất nhiều thời gian lắm liền có thể lấy đầu của Ma Hóa Cự Khuyển, hoàn thành lần xung kích này nên những chuyện tiếp theo cũng không có gì phải để ý nữa, giờ cứ nghe một chút cao kiến của Đông Phương học đệ xem thử!"

"Chuyện này..."

Tà Chân Chân không lí gì đến Đông Nhục Tuyết nữa, về mặt lạnh lùng nhìn Vân Hi: "Được rồi, cậu nói đi!"

"Ta cảm thấy, yếu quyết của Liệt Không Cửu Kích không nằm ở chữ 'Toái'! Bộ chiến kỹ này tổng cộng có chín kích, có thể học và thi triển từng kích một! Thế nhưng, theo ta biết thì bộ chiến kỹ này vốn là một bộ kỹ xảo liên kích, chín thức liên hoàn, một kích rồi lại một kích, kích sau mạnh hơn kích trước, lấy yếu chống mạnh, lấy mau đánh nhanh, công kích trực diện. Chín kích thi triển cùng một lúc như nước chảy mây trôi, liên miên không dứt; các bước tấn công của nó là sự liên kết chặt chẽ giữa bốn bước: chặn, suy yếu, áp chế và đánh tan; không cho đối thủ có thời gian thở gấp! Mà dựa vào những lí giải vừa rồi của học tỷ, thì sau khi đánh trúng đối thủ rồi đem sức mạnh bộc phát ra một lần nữa để có thể gây thương tổn lớn nhất; nếu như tách ra chỉ tu luyện một kích trong chín kích thì không sai. Nhưng một khi bạo phát chân khí, nếu muốn ngưng tụ lại thì sẽ tổn một khoảng thời gian nhất định, chín kích sẽ không phát ra liên tục được nữa, rồi lúc đó sẽ bị khí thể của đối phương áp chế, phòng ngự của họ vốn đã bị phá hủy cũng sẽ khôi phục lại..."

Vân Hi còn chưa có nói hết thì Đông Nhục Tuyết đã quát lớn: "Được rồi, anh Đông Phương, đừng nói nữa! Anh chỉ là một Võ giả cấp ba mà lại đi nghi ngờ học tỷ Tà. Anh đừng quên, học tỷ đã xông qua tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới, một thân tu vi đã đạt đến Võ giả cấp năm, trở thành học viên tinh anh của học viện, anh làm gì có tư cách mà đánh giá chứ!"

"Nhưng mà..."

Triệu Uyển Quân đang tĩnh tọa ở một bên nhả nhận nói: "Sao mình cảm thấy anh Đông Phương nói... hình như cũng đúng..."

"Uyển Quân! Mi vẫn tin ông sao! Ông chỉ mới là Võ giả cấp ba thôi, căn bản là chưa học được chiến kỹ Liệt Không Cửu Kích, mi không ngại hỏi ông xem đến cùng là giáo viên nào dạy cho ông bộ chiến kỹ này!"

Triệu Uyển Quân nhìn Vân Hi với vẻ tò mò!

"Đọc trong sách!"

Vân Hi trả thành thật trả lời!

"Sách gì? Chẳng lẽ là bí tịch của một vị đại sư nào đó sao?!"

"Chiến kỹ & tu đường đạo đức dành cho Chiến sĩ trung cấp."

"Chiến kỹ & tu đường đạo đức dành cho Chiến sĩ trung cấp? Quả nhiên là bí tịch cấp đại sư! Có người nói quyển sách này chính là căn cứ vào những lời nói của cường giả Tiên thiên mật cảnh Lý Đạo Nho mà viết nên, giá trị tương đương với sách được cường giả Tiên Thiên mật cảnh tự viết đấy!"

"Xin lỗi học tỷ Tả... anh Đông Phương..."

"Không có gì, chuyện nhỏ nhặt này không đáng để ta phải tức giận đâu!" Tả Chân Chân nói xong, cũng không nhìn Vân Hi nữa mà nhìn lên màn hình.

"Học tỷ Tả thật là khoan hồng độ lượng!"

Đông Nhượng Tuyết nói xong lại ngồi xuống, nhưng ý thức của nàng lại rời nhanh khỏi Nguyệt Thần giới, quay về với thân thể của cô ngồi ở trong căn tin, tức giận nói: "Tại anh hết! Nếu anh không nói như vậy thì có khi học tỷ Tả sẽ tiếp tục chỉ điểm bọn em, nếu như em có thể hiểu được Thôi Vân chương cùng Liệt Không Cửu Kích, ít nhất cũng nắm chắc bảy phần xung kích thành công tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới, lấy được quyền hạn một sao! Giờ thì tốt rồi, lại bị anh phá hỏng, học tỷ Tả chắc chắn sẽ không chỉ dẫn thêm nữa!"

"Những lời cô ta nói quả thật là có vấn đề, anh chỉ không muốn bọn em đi đường vòng..."

"Anh còn nói nữa! Anh chỉ là một Võ giả cấp ba, sao có thể so với học tỷ Tả được?"

"..."

"Được rồi, anh ngồi yên đó, không được nói gì hết! Nếu có vấn đề gì thì cứ giữ trong lòng, lúc về rồi hỏi em, em sẽ giải đáp cho anh! Bây giờ, chỉ mong học trưởng Băng Phi có thể biểu hiện xuất sắc để học tỷ lại bình phẩm thêm vài câu nữa đi!"

Trách móc xong vài câu, Đông Nhượng Tuyết lại đội máy thu sóng lên, ý thức lại trở lại phòng 4151 trong Nguyệt Thần giới!

Chú thích:

(1) – Thường dùng để nói về thời kỳ Tống, Nguyên, Minh, Thanh ở giữa thế kỷ 19 ở Trung Quốc.

(2) – Trong các tác phẩm kiếm hiệp còn gọi là thôn kinh.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 12: Kiểm Tra Quyền Hạn Một Sao

Sau khi vào lại Nguyệt Thần giới, chuyện Đông Nhượng Tuyết làm đầu tiên chính là nhìn về chỗ Vân Hi ngồi.

Lúc này, chỗ đó đã không có một bóng người!

"Đông Phương đâu?"

"Đi mất rồi! Bởi vì học tỷ Tả cũng ở đây nên mình không tiện ngăn cản... cho nên..."

"Chuyện này không thể trách bạn được, có trách thì cũng phải trách ông anh mình, đang yên đang lành lại đi nói loạn lên làm gì không biết..."

Cô đang tức mình nên cũng không có để ý đến chuyện tại sao cô vừa thoát khỏi Nguyệt Thần giới thì ý thức của Vân Hi đã có mặt ở trong căn tin, sau khi tiến vào lại Nguyệt Thần giới thì ý thức Vân Hi vẫn còn ở trong này!

"Đáng ghét, ta còn tưởng là do tính cách đã thay đổi nên mấy ngày nay ông mới biết thân biết phận! Không ngờ ta suy đoán thật chính xác, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời! Mới qua mấy ngày mà tính tự đại trong ông đã hiện ra rồi! Khi trở về, ta phải kéo ông vào Nguyệt Thần giới để cho ông biết rõ thế nào mới là Liệt Không Cửu Kích thực sự!"

Đông Nhượng Tuyết tức lắm, mãi cũng không nguôi giận!

Vân Hi hiển nhiên biết, hấn đi rồi sẽ khiến cho cô 'em gái' của mình không hài lòng, nhưng hấn lại không phải là Đông Phương! Nếu như cô ta đã không thêm quan tâm đến, lại còn bác bỏ ý kiến của hấn nữa thì hấn chẳng cần thiết phải ở lại đó!

Điều quan trọng nhất là khi hấn tận mắt chứng kiến độ khó của nhiệm vụ mà Bảng Phi nhận được khi xung kích tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới, trong lòng hấn đã nắm chắc có thể vượt qua được kiểm tra quyền hạn một sao nên không cần phải ở lại đó tốn thời gian một cách vô ích nữa.

Ra khỏi phòng số 4151, Vân Hi đi thẳng đến chỗ Nguyệt Thần Quang đang tỏa ra ánh trắng sáng vàng vạc bên ngoài Chiêm Thiên lâu.

Ở khu vực trung tâm của mỗi tòa thành đều có Nguyệt Thần Quang như vậy, nhiệm vụ chủ yếu của nó là chịu trách nhiệm tiến hành kiểm tra quyền hạn một sao, tương đương với cửa vào trong Nguyệt Thần giới!

Cửa vào bên trong Nguyệt Thần giới ở thành Tinh Diệu nằm ngay chính giữa vườn hoa. So với cột sáng ở trên quảng trường lúc hấn mới tới thì cột sáng ở đây còn sáng ngời, không lờ mờ. Những tia sáng ở bên trong chiếu thẳng lên không trung xa xôi, dường như có mối liên hệ qua lại với sao Thái Âm trên trời cao.

Vân Hi đi vào khu vực trung tâm vườn hoa. Ở đây có không ít người qua lại, hoặc là nói chuyện với nhau, hoặc là đi ngang qua, hoặc là tản bộ, mục đích khác nhau.

Bên dưới cột sáng khổng lồ tập trung không ít người tu luyện, bọn họ phần lớn là võ giả cấp ba, những võ giả cấp bốn, cấp năm tiêu biểu cho tầng lớp tinh anh của nhân loại cũng không hiếm thấy. Bọn họ tụm năm tụm ba bên ngoài cột sáng màu xanh, quan sát những thông tin được cập nhật liên tục trên màn hình lập thể rồi gật gù bình luận.

Những tin tức được cập nhật liên tục này chủ yếu là vượt qua kiểm tra quyền hạn của Nguyệt Thần giới, có cái một sao, có cái hai sao, cũng có những cấp khác nhưng chủ yếu vẫn là giới hạn trong ba sao. Tuy không phải không có bốn sao trở lên nhưng phải mấy phút mới xuất hiện một lần, hơn nữa còn xuất hiện trùng nhau!

Ở bên dưới màn hình, cứ vài phút lại có một số võ giả cấp bốn, cấp năm vẻ mặt đầy tự tin tiến vào trong cột sáng dưới sự khích lệ của những người bạn; tương tự, thỉnh thoảng cũng có một số người ở trong cột sáng đó đi ra!

Chỉ có điều, khác với những người ngập tràn tự tin đi vào, trừ một số người mang vẻ mặt vui sướng tiếp nhận những lời chúc mừng từ bạn bè thì hầu hết mọi người đều có dáng vẻ uể oải, thất vọng.

Không cần nhìn cũng biết, bọn họ chính là những võ giả không vượt qua được kiểm tra.

"Tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới! Xong qua tầng đầu tiên, lấy được quyền hạn một sao là có thể mượn sức mạnh của Nguyệt Thần giới hấp thu thiên địa linh khí được chuyển hóa. Có được linh khí, ta có thể bắt đầu tu luyện giai đoạn đầu tiên của kiếm khí, ngưng tụ kiếm khí..." Nghĩ vậy, Vân Hi đi thẳng đến chỗ cột sáng khổng lồ màu xanh.

Vừa tiến vào trong cột sáng, tiếng nhắc nhở quen thuộc đã vang lên: "Tên 123, kiểm tra thân phận hoàn tất, quyền hạn Nguyệt Thần giới hiện tại cấp 0! Phải chăng tiến hành kiểm tra quyền hạn một sao! Đề nghị quý khách đặt đến Võ giả cấp bốn lại tiến hành kiểm tra!"

Vân Hi thoáng điều chỉnh tâm trạng của bản thân, vẻ bình tĩnh trong mắt cũng dần trở nên sắc bén. Trên thân mình nếu đặt giữa dòng người, tuyệt đối không có ai nhìn hấn lần thứ hai cũng hiện lên một tinh thần bất khuất!

"Kiểm tra!"

"Bíp! Xác nhận mệnh lệnh! Nhiệm vụ kiểm tra đang được lựa chọn... Hoàn thành lựa chọn! Hãy dùng mọi cách có thể, kiên trì ba phút trước Võ giả cấp sáu! Đang tiến hành truyền tống!"

Nguyệt Thần giới vẫn giữ nguyên phong cách dứt khoát của mình, vừa dứt lời thì hoàn cảnh chung quanh đã thay đổi hoàn toàn, những tia sáng trắng trời nổi ở xung quanh dần biến mất, lộ ra một sân thi đấu khép kín!

Lúc này, Vân Hi đã bị truyền tống đến sân thi đấu khép kín, trước mặt hấn cũng hiện lên một tia sáng màu lam, ngay sau đó, một người đàn ông trung niên cao lớn mặc khôi giáp hiện ra!

"Ủm? Một thằng nhóc võ giả cấp ba không có trang bị gì lại đi tiến hành kiểm tra quyền hạn một sao, không biết chữ 'chết' viết như thế nào sao! Ông đây đang gấp, lãng phí mười giây tiền chú mày ra đi vậy!" Người đàn ông trung niên tuy nói chuyện nhưng động tác cũng không chậm, đưa tay rút thanh trọng kiếm nặng ít nhất cũng năm mươi cân ra khỏi vỏ!

Vân Hi thì lễ với người đàn ông trung niên trước mắt theo phong cách của Võ giả, rồi mở miệng hỏi: "Xin hỏi... kiểm tra đã bắt đầu chưa?"

"Bắt đầu?! Kiểm tra đã bắt đầu từ lúc chú mày bị truyền tống đến sân thi đấu khép kín này rồi! Không thể tin được mình lại nhận được một nhiệm vụ may mắn như thế này, giết một thằng nhóc võ giả cấp ba là lấy được 10 điểm tích lũy! Nhóc, nhớ kỹ, người giết chú mày là ông đây, Vương Thịnh của thành Ma Thiên!" Trong tiếng hét vang, người đàn ông trung niên cầm thanh trọng kiếm chém xuống người Vân Hi!

Một kiếm này, không hoa mỹ, hoàn toàn là sự dung hợp giữa tốc độ và sức mạnh!

So với võ giả cấp ba mà nói...

Sức mạnh tuyệt đối!

"Àm!"

Thanh trọng kiếm chạm xuống đất, cả mặt sân thi đấu đều rung lên giống như động đất, ngay lập tức xuất hiện một vết chém dài một mét!

"Không ngờ lại có thể tránh được một kiếm của ông!? Một thằng nhóc võ giả cấp ba..."

Chém hụt một kiếm, trên mặt Vương Thịnh thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc!

Chỉ có điều, hắn còn chưa hết kinh ngạc thì trong nháy mắt đã thấy một bàn tay duỗi thành kiếm dần biến lớn trước mặt mình!

"Keng!"

Thanh trọng kiếm nhanh chóng quay lại đỡ đòn, ngoặt nghèo cản được thế công của đòn vừa rồi, thân thể hắn cũng lùi liền ba bước!

"Sức mạnh thật lớn... thằng nhóc võ giả cấp ba... Liệt Không Cửu Kích?!"

Khi Vương Thịnh còn chưa đứng vững, một tiếng gió rít truyền tới trong nháy mắt, đánh thẳng vào tay phải của võ giả cấp sáu vừa kịp thời giờ lên đỡ. Đòn tấn công mạnh mẽ làm không khí bị ép nổ tung!

Liệt Mộc Kích!

"Bùm!"

Cả người Vương Thịnh lung lay, bất đắc dĩ phải bước lui lại phía sau!

Nhưng, hắn lui lại cũng đồng nghĩa với việc đẩy bản thân vào con đường chết!

Vân Hi tấn công tới tấp, xuất ra Liệt Nham Kích, Liệt Sơn Kích, Liệt Hà Kích; ba kích liên hoàn, một kích nối tiếp một kích, như nước chảy mây trôi đánh lên người Vương Thịnh. Sức mạnh của ba kích chồng lên nhau khiến cho hắn đứng còn chưa vững bị đánh bay đi, cả người đều lộ sơ hở!

Trong chớp mắt Vương Thịnh bị đánh bay đi, ánh mắt Vân Hi lóe lên vẻ sắc bén, chân bước theo một bộ pháp huyền diệu đuổi theo hắn, tiếp tục tấn công.

"Àm! Àm! Àm! Àm! Àm!"

Liệt Thành Kích!

Liệt Tinh Kích!

Liệt Nguyệt Kích!

Liệt Nhật Kích!

Liệt Không Cửu Kích!

Chín kích liên hoàn!

"Phụt!"

Khóe miệng Vương Thịnh rỉ máu, mắt tròn tròn lên hoảng sợ không thể tin nổi!

"Liệt Không Cửu Kích... làm sao lại..."

"Bùm!"

Hắn còn chưa kịp nói hết đã bị Nguyệt Thần giới phán định tử vong, thân hình đã tán loạn tành từng tia sáng xanh rực rỡ, biến mất ngay tại chỗ...

Võ giả cấp sáu!

Chết!

Thành tích chiến đấu, thắng!

Q.1 - Chương 13: Đánh Giá

“Liệt Không Cừu Kích... đúng là chín kích liên hoàn, kích này nối tiếp kích kia, ra đòn liên mạch như nước chảy mây trôi, có thể kim hãm đối thủ, từng bước dồn ép, cuối cùng có thể lấy yếu thắng mạnh!”

Nhìn đôi tay của mình, Vân Hi đã dựa vào thực chiến để chứng minh lý luận lúc này!

“Bíp! Kiểm tra quyền hạn một sao của Nguyệt Thần giới kết thúc! Thời gian: 16 giây! Kết quả kiểm tra: giết chết Võ giả cấp sáu, thành tích: thông qua! Đang tính toán đánh giá kết quả...”

Đang nghĩ ngợi, một loạt thông báo về kết quả kiểm tra vang lên trong đầu Vân Hi.

“Bíp! Tính toán đánh giá kết quả hoàn tất, tổng số điểm: 398 điểm, đánh giá: cấp Đại sư!”

“Bíp! Do trong quá trình kiểm tra quyền hạn một sao của Nguyệt Thần giới, ngài được đánh giá ‘cấp Đại sư’, nên ngoài 10 điểm cơ bản ra còn được thêm số điểm thưởng bằng năm lần số điểm cơ bản! Đồng thời nhận được phần thưởng: cây non Vạn Linh Mộc!”

“Bíp! Do trong quá trình kiểm tra quyền hạn một sao của Nguyệt Thần giới, kết quả ‘cấp Đại sư’ với 398 điểm đã thay thế kết quả loại ‘Uu’ với 143 điểm trước đây, trở thành kết quả tốt nhất trong năm của thành Tinh Diệu nên được thêm số điểm thưởng bằng một lần số điểm cơ bản!”

“Bíp! Do trong quá trình kiểm tra quyền hạn một sao của Nguyệt Thần giới, kết quả ‘cấp Đại sư’ với 398 điểm đã thay thế kết quả ‘cấp Đại sư’ với 371 điểm trước đây, trở thành kết quả tốt nhất trong lịch sử thành Tinh Diệu nên được thêm số điểm thưởng bằng mười lần số điểm cơ bản! Tổng cộng bạn nhận được 170 điểm tích lũy!”

“Bíp! Chúc mừng ngài đã vượt qua kiểm tra quyền hạn một sao của Nguyệt Thần giới, nhận được một không gian tu luyện cá nhân! Số điểm tích lũy của ngài là 170 điểm, xếp hạng thế giới: chưa vào top một triệu, không thể hiển thị! Xếp hạng trên Địa Cầu: chưa vào top một trăm ngàn, không thể hiển thị! Xếp hạng tại thành Tinh Diệu: chưa vào top một vạn, không thể hiển thị! Xin hãy tiếp tục cố gắng, sớm đạt tới 200 điểm tích lũy để yêu cầu kiểm tra quyền hạn hai sao!”

Một loạt tiếng thông báo vang lên trong đầu Vân Hi, lần lượt nói rõ những lợi ích khi hắn đạt được quyền hạn một sao!

“Xin quyền kiểm tra quyền hạn hai sao cần 200 điểm tích lũy... còn thiếu 30 điểm! Xem ra, mình cần phải tìm hiểu cách kiếm điểm tích lũy như thế nào mới được, nhưng trước hết nên đi xem thử không gian tu luyện cá nhân đã! Tác dụng chủ yếu của Nguyệt Thần giới là giúp người tu luyện tách thiên địa nguyên khí ra khỏi hư không ngập tràn ma khí, giúp người tu luyện hấp thu! Không biết phương pháp tách này rốt cuộc dựa theo nguyên lý nào!”

Trong lúc Vân Hi đang suy nghĩ, sân thi đấu khép kín dần dần tan vỡ. Đồng thời, âm thanh quen thuộc lại vang lên!

“Kiểm tra kết thúc! Không gian kiểm tra sắp đóng lại, xin hãy lựa chọn điểm đến hoặc trực tiếp thoát ra ngoài!”

Ánh mắt Vân Hi lướt qua toàn bộ những điểm đến vừa hiện ra trên danh sách, rồi lựa chọn đi đến không gian tu luyện cá nhân!

“Bíp! Lựa chọn không gian tu luyện cá nhân! Do không gian tu luyện cá nhân của bạn là không gian cấp một sao! Ở lại trong không gian cá nhân một ngày tiêu tốn 1 điểm tích lũy, xin hỏi có vào hay không?”

“Tồn điểm tích lũy sao?”

Tuy hơi bất ngờ nhưng Vân Hi có tới 170 điểm tích lũy nên không hề do dự, lựa chọn xác nhận!

“Bíp! Đang tiến vào không gian tu luyện cá nhân... Vì đây là lần đầu tiên ngài tiến vào không gian tu luyện cá nhân nên hãy đặt cho nơi này một cái tên!”

“Lăng Vân cư!”

“Tên gọi ‘Lăng Vân cư’ đã được thiết lập! Số thứ tự: Tinh Diệu – Một sao – 001203751! Có tiến vào ‘Lăng Vân cư’ hay không?”

“Có!”

Vừa mới xác nhận, cảnh vật bốn phía đã thay đổi nhanh chóng, một cái sân nhỏ đường kính khoảng hai mươi mét hiện ra một cách rõ ràng xung quanh hắn. Bốn phía quanh sân có bốn bức tường cao che chắn, bên ngoài bức tường là một khoảng không gian tối tăm, mờ mờ ảo ảo, dường như không có thật!

Vân Hi đã không còn thấy lạ về khả năng thay đổi hoàn cảnh trong nháy mắt của Nguyệt Thần giới. Sau khi bước vào sân, ánh mắt của hắn lập tức đánh giá xung quanh.

Với quyền hạn hiện tại của hắn, tất nhiên vẫn chưa đủ tư cách tiến vào xem xét không gian bên ngoài sân; có lẽ, sau khi quyền hạn được nâng cao, không gian mờ mịt kia tự nhiên sẽ biến thành những đồ vật khác. Ở trong sân cũng không có kiến trúc nào khác, ngoài một căn nhà nhỏ bằng gỗ và một vài hoa cỏ trang trí ra, cũng chỉ có một gốc cây non cao không quá một mét!

Cây non Vạn Linh Mộc là phần thưởng dành cho Vân Hi khi hắn đạt được kết quả kiểm tra ‘cấp Đại sư’, thuộc cấp bậc Linh mộc, có thể nâng cao 50% tốc độ ngưng tụ nguyên khí. Tác dụng của nó tương đương với một cái Tụ Linh trận. Có nó ở đây, tốc độ hấp thu thiên địa nguyên khí của không gian tu luyện dường như có thể so sánh với không gian tu luyện của những người có quyền hạn hai sao.

“Đây chính là Lăng Vân cư – không gian tu luyện của ta!”

Vân Hi hít nhẹ một hơi, ngay lập tức cảm thấy một dòng thiên địa nguyên khí tinh thuần cuộn cuộn tới từ mọi góc ngách trong sân, không ngừng đổ vào trong cơ thể hắn, bị hắn hấp thu rồi luyện hóa thành chân khí!

Trong lúc thân thể giả lập của Vân Hi ở trong Nguyệt Thần giới bắt đầu hấp thu thiên địa nguyên khí, thân thể ở ngoài căn tin của hắn cảm giác được sự tồn tại của thiên địa nguyên khí có trong Nguyệt Ma giới!

Tinh thần giả định trong Nguyệt Thần giới giống như một ngọn đèn sáng dẫn đường, giúp hắn phân biệt đâu là ma khí ngang ngược có hại cho con người, đâu là thiên địa nguyên khí có thể hấp thu.

“Đây chính là sức mạnh của Nguyệt Thần giới sao!? Có thể tách lấy nguyên khí ẩn chứa trong ma khí của Nguyệt Ma giới!”

Trong đầu Vân Hi vừa nghĩ, tinh thần giả định trong Nguyệt Thần giới lập tức ngồi xuống, bắt đầu vận công hấp thu thiên địa nguyên khí trong ‘Lăng Vân cư’. Khi hắn bắt đầu tu luyện, thân thể ở ngoài căn tin dường như biến thành một cục nam châm từ tính yếu, hút lấy thiên địa nguyên khí. Một lượng lớn linh khí lẫn trong nguyên khí của Nguyệt Ma giới tự động đổ vào trong thân thể của hắn, dựa theo đường vận công của thân thể ở trong Nguyệt Ma giới mà chuyển hóa thành những tia chân khí chảy vào kinh mạch, trộn lẫn với luồng chân khí yếu ớt sẵn có trong người hắn, tạo nên một luồng chân khí mạnh mẽ hơn!

Sau khi dòng chân khí này từ từ lớn lên mới bắt đầu tạo thành một vòng tuần hoàn nhỏ trong cơ thể, chuyển động tuần hoàn từng vòng một, liên tiếp đã thông những huyết đạo vốn đang ứ đọng, trong thời gian chưa tới vài phút đã đi qua kỳ kinh bát mạch trong cơ thể tạo thành một vòng chu thiên.

“Võ giả cấp bốn... chân khí có thể tuần hoàn trong cơ thể, tự động vận hành, đây là dấu hiệu đạt đến Võ giả cấp bốn!”

Vân Hi đã đọc qua một số kiến thức cơ bản nên lập tức phán đoán được tu vi chân khí, cấp bậc Võ giả của hắn lúc này!

Sau khi đạt được quyền hạn một sao, có thể hấp thu thiên địa nguyên khí, trong thời gian vài nhịp hô hấp, hắn đã vượt qua vách ngăn của Võ giả cấp ba trở thành Võ giả cấp bốn!

Hơn nữa, dựa theo tốc độ tu luyện hiện nay, chỉ cần hắn giữ cho thân thể giả định ở trong Nguyệt Thần giới luôn ở trạng thái tu luyện thì nhiều nhất một năm, chân khí trong cơ thể sẽ mạnh đến mức đã thông toàn bộ huyết đạo toàn thân, khiến chân khí của hắn phân bố khắp mọi góc ngách trong cơ thể, từ đó tu vi có thể tiến thêm một bước, trở thành Võ giả cấp năm đứng ngưỡn!

“Tốc độ hấp thu thiên địa nguyên khí của quyền hạn một sao đã như thế này, vậy quyền hạn cao cấp hơn như hai sao, ba sao, bốn sao hay năm sao sẽ ra sao? Nếu như mình có thể đạt tới quyền hạn cao nhất là mười sáu sao, tùy ý tu luyện một ngày còn không phải...”

Giờ phút này!

Nguyệt Thần giới, thân khí vô thượng đã dẫn dắt nền văn minh nhân loại, mở ra một kỉ nguyên hoàn toàn mới, cuối cùng đã lộ ra một góc của tầng băng trôi về sự kỳ diệu của mình trước mặt Vân Hi!

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 14: Thiên Hỏa Kiếm Thánh

Thành Ma Thiên!

Một thành phố cấp ba tương tự như thành Tinh Diệu, trong địa phận thành phố còn có sáu thành phố vệ tinh cấp hai, mười một thành phố nhỏ cấp một, tổng số dân cư lên đến chín triệu sáu trăm ngàn!

Lúc này, ở một góc sân luyện võ trong Nguyệt Thần giới thuộc khu vực thành Ma Thiên, một người đàn ông trung niên nhìn về ngoài chỉ mới ba mươi tuổi

đang tập luyện với đối thủ giả định. Hắn không ngừng múa thanh trọng kiếm của mình, một kiếm lại nối tiếp một kiếm chưa từng gián đoạn, cho dù trên trán chảy đầy mồ hôi nhưng hắn cũng không thêm lau đi!

Người đàn ông trung niên này không phải là ai khác mà chính là Vương Thịnh – Võ giả cấp sáu. Lúc này, trong đợt kiểm tra của Vân Hi, hắn còn chưa đánh được chiêu nào đã bị Liệt Không Cửu Kích giết chết trong nháy mắt.

“Không thể! Không thể như thế! Bộ chiến kỹ trung cấp Liệt Không Cửu Kích sao lại có uy lực lớn như vậy được!”

Trong đầu Vương Thịnh không ngừng hiện lên hình bóng của Vân Hi đang ra đòn trong sân thi đấu khép kín lúc này, mỗi động tác, mỗi vị trí mà bước chân của người này bước lên, góc độ của mỗi đòn đánh giống như một bộ phim đang hiện lên rõ ràng trong đầu hắn!

Sau khi một chiêu lại nối tiếp một chiêu liên tục đánh chồng lên nhau, trước mắt hắn dường như xuất hiện ảo giác. Cảnh vật bốn phương tám hướng đều biến mất hoàn toàn, thứ còn sót lại chính là quỹ đạo của mỗi đòn Liệt Không Cửu Kích đang đánh tới. Đưa mắt nhìn lại, cả một vùng không gian đều tràn ngập sức mạnh của chín đòn tấn công, mặc kệ hắn có né tránh như thế nào cũng không thể tránh khỏi một kích quyết định cuối cùng!

Đòn tấn công tinh thần liên tiếp đã tàn phá đến giới hạn chịu đựng cuối cùng của Vương Thịnh. Nhân lúc bản thân vẫn còn một tia lý trí, hắn chỉ có thể liều mạng cùng chết với đối phương. Hắn nổi giận gầm to: “Trọng Kiếm Cửu Kích! Phá!”

“Bùm!”

Ảo giác biến mất, hình bóng của Vân Hi cũng biến mất, còn thân hình của hắn thì bị chiêu thức trước mắt đánh văng đi rồi rơi xuống mặt đất một cách nặng nề!

Đồng thời, tiếng phán xét lạnh lùng vô tình của Thần Nguyệt giới lại vang lên một lần nữa!

“Thất bại!”

Võ giả huấn luyện cũng biến mất ngay sau đó!

Vương Thịnh đang nằm trên mặt đất, nhưng hắn không vội vàng đứng dậy mà đang hồi tưởng lại toàn bộ những động tác vừa rồi. Vì sao, bản thân lại bị dồn ép tới mức muốn cùng chết với đối phương, vì sao cuối cùng lại thất bại!

Sau khi sắp xếp lại các động tác trong trận chiến lúc này một cách có hệ thống, trong mắt hắn bỗng phát ra một tia sáng, rồi hắn hét lớn: “Lại lần nữa! Tiếp tục yêu cầu Võ giả huấn luyện cấp bảy, chiến kỹ Liệt Không Cửu Kích! Cấp bậc chiến kỹ: cấp Đại sư!”

“Quyền hạn của ngài đang là hai sao! Có thể yêu cầu võ giả huấn luyện cấp bảy, chiến kỹ Liệt Không Cửu Kích, cấp bậc Đại sư. Yêu cầu này cần tiêu hao 20 điểm tích lũy, có xác nhận hay không...”

“Xác nhận!”

“Chờ đã! Vương Thịnh, thần kinh cậu có vấn đề à!”

Một người đàn ông trung niên trên mình mặc giáp trụ sai bước đi tới!

“Đoàn trưởng!”

Nhìn thấy người đàn ông trung niên này, Vương Thịnh vội khom người chào hỏi, trên mặt ngập tràn vẻ kính trọng đối với người này.

“Vương Thịnh! Vừa rồi ta đang kiểm tra điểm tích lũy của các thành viên trong đoàn săn ma Thiên Hỏa chúng ta, thấy điểm tích lũy của ngươi giảm từ 461 điểm xuống còn 41 điểm chỉ trong một buổi chiều, rốt cuộc là ngươi đang làm gì thế! Có huấn luyện gì đi nữa thì cũng không nên yêu cầu võ giả huấn luyện cấp bảy và võ kỹ cấp Đại sư chứ!? Cậu sử dụng những điểm tích lũy quý giá một cách lãng phí như vậy chỉ để hành hạ bản thân sao!”

“Hành hạ bản thân? Đoàn trưởng à, ngài nói như vậy là sai hoàn toàn rồi! Tuy là tôi sử dụng hết 420 điểm tích lũy, nhưng 420 điểm này tuyệt đối đáng giá!”

“Đáng giá!? Cậu nói việc tập luyện liên tục với một võ giả cấp bảy là đáng giá? Hơn nữa còn có ý tiêu tốn thêm 10 điểm tích lũy để nâng chiến kỹ của đối phương lên cấp Đại sư?”

“Việc này tất nhiên là có nguyên nhân của nó, đoàn trưởng, ngài có biết tôi phát hiện ra chuyện gì không! Liệt Không Cửu Kích, một đòn Liệt Không Cửu Kích hoàn hảo!”

“Liệt Không Cửu Kích!? Chỉ là một bộ chiến kỹ trung cấp mà thôi! Bây giờ cậu đã là võ giả cấp sáu rồi, lẽ ra ánh mắt phải đặt trên những chiến kỹ cao cấp mới đúng, đừng tiếp tục lãng phí thời gian với những chiến kỹ trung cấp này nữa!”

“Đoàn trưởng, nói ra có lẽ ngài sẽ không tin nhưng vừa rồi tôi bị một thằng nhóc mới chỉ là võ giả cấp ba giết chết trong nháy mắt đấy!”

Lời này vừa nói ra, một võ giả đầu trọc đang ở bên cạnh lắng nghe bỗng “phụt” một tiếng, phun hết ngụm nước vừa mới uống vào miệng ra!

“Ta... ta không nghe lầm chứ, lão Vương, ngươi... ngươi đường đường là một võ giả cấp sáu lại bị một thằng nhóc võ giả cấp ba giết chết trong nháy mắt!”

“Bị giết chết trong nháy mắt thì sao nào, có gì đáng ngạc nhiên đâu! Thất bại không hề đáng sợ, chỉ sợ thất bại rồi vẫn không dám thừa nhận mình sai!”

“Ha ha ha ha, cười chết ta rồi lão Vương ơi, ngươi chính là người đầu tiên thua trong tay người khác mà vẫn có thể nói một cách quang minh chính đại như thế này.”

Ngay cả người đàn ông trung niên cũng tỏ vẻ khó hiểu nhìn Vương Thịnh: “Lão Vương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế!”

Vương Thịnh ra vẻ nghiêm túc nói: “Đoàn trưởng, ta thua tâm phục khẩu phục!”

Đến lúc này, không chỉ người đàn ông trung niên cùng võ giả đầu trục mà ngay cả những võ giả khác đang tập luyện gần đó cũng lục tục kéo tới, vây lấy lão Vương!

“Không thể tin được nghe lão Vương, ngươi lại thừa nhận mình thua trong tay một thằng nhóc võ giả cấp ba sao?”

“Một võ giả cấp ba cũng có thể khuất phục được ngươi sao? Ngươi có còn là ‘Thái Sơn Kiếm’ tiếng tăm lừng lẫy của đoàn săn ma Thiên Hỏa mà chúng ta biết không đó?”

“Lão Vương, cho dù ngươi có lấp liếm cho thất bại lần này cũng không cần phải lấy cái lí do hoang đường như vậy, lại còn tâm phục khẩu phục nữa chứ... Trời ạ... Nếu tên võ giả cấp ba đó không phải là một thằng nhóc mà là một cô gái thì ta còn tưởng rằng hồn phách của lão Vương bị cô ta hút đi mất tiêu rồi!”

Sắc mặt Vương Thịnh vẫn giữ nguyên vẻ thận trọng: “Các ngươi chưa tự mình ném thử loại chiến kỹ như nước chảy mây trôi, hoàn toàn tự nhiên này nên chưa biết. Khi nào các ngươi chính mắt nhìn thấy, ta tin lúc đó các ngươi sẽ không còn nói như vậy nữa. Ta tin tưởng rằng, chỉ cần bản thân có thể đỡ được đòn Liệt Không Cửu Kích hoàn hảo này, Thiên Cương Trọng Kiếm Kích của ta nhất định sẽ đột phá, tu vi cũng có thể tiến thêm một bước, nói không chừng còn có thể trở thành võ giả cấp cao!”

“Võ giả cao cấp? Lão Vương, ngươi nói thật không?”

Đoàn trưởng hơi ngạc nhiên, bản thân hắn chính là một võ giả cao cấp, thậm chí là một võ giả cấp chín chuẩn bị bước vào Tiên thiên. Ở thành Ma Thiên, hắn có biệt danh là “Thiên Hỏa Kiếm Thánh”, tên tuổi của hắn chỉ kém những nguyên lão ở cảnh giới Tiên thiên một chút mà thôi. Hắn vốn là võ giả cao cấp nên tất nhiên hiểu được võ giả trung cấp muốn trở thành võ giả cao cấp khó khăn như thế nào.

“Đúng vậy, võ giả cao cấp! Đoàn trưởng, ngài nói nếu dùng 461 điểm có thể đột phá đến cảnh giới võ giả cao cấp thì có đáng không?”

“Xứng đáng, tuyệt đối xứng đáng!”

“Ha ha, lão Vương, ngươi thổi phồng quá mức rồi đó, một thằng nhóc mười tám mười chín tuổi thì dù có lợi hại đến đâu đi nữa cũng không thể lợi hại tới mức đó được! Gì mà Liệt Thiên Cửu Kích hoàn hảo cơ chứ!” Trên mặt võ giả đầu trục lộ hiện lên vẻ coi thường, còn gồng cơ bắp cuộn cuộn trên tay mình lên: “Ta chỉ cần một đấm là có thể đánh nó xẹp lép như một con tép!”

“Nếu không tin thì ngươi có thể thử! Ngươi có thua mất điểm rồi thì cũng đừng có trách ta không nhắc nhở! Ngươi đã tích lũy được 485 điểm, định yêu cầu kiểm tra để đạt quyền hạn ba sao của Thần Nguyên giới phải không. Mỗi một lần thách đấu ở Nguyệt Thần giới, bên thua sẽ mất 10% tổng số điểm để thưởng cho bên thắng! Thua mất 50 điểm, ngươi lại phải thắt eo buộc bụng suốt hơn một tháng đấy!”

“Ách...”

Võ giả đầu trục tuy ngoài miệng nói thật dễ nghe nhưng trên thực tế thì tu vi của hắn còn thấp hơn Vương Thịnh một chút, mới chỉ đạt đến võ giả cấp sáu!

Hiện tại, ngay cả Vương Thịnh cũng bị đối phương đánh chết ngay tức thì. Cho dù trong đó hắn là còn có yếu tố khác, nhưng chỉ mỗi điều này thôi cũng đã đủ để chứng minh thực lực của thằng nhóc đó không hề yếu. Nếu hắn thật sự thách đấu với thằng nhóc đó thì cho dù thắng cũng chẳng đạt được bao nhiêu điểm, lại còn bị chê là ý lớn hiếp nhỏ; nhưng lỡ như thất bại thì mất hết 50 điểm chỉ là chuyện nhỏ, mất mặt mới là chuyện lớn!

“Không còn gì để nói rồi à!”

Đoàn trưởng thấy võ giả đầu trục im lặng không nói gì thì trên mặt lộ ra vẻ hào hứng, nói: “Ha ha, lão Vương, nghe cậu nói thằng nhóc này thần kỳ như vậy, ta cũng hơi ngửa tay rồi!”

“Ngửa tay...”

Vừa nói xong, mọi người có mặt tại đây đều tỏ vẻ ngạc nhiên!

“Đoàn trưởng, chẳng lẽ ngài...”

“Không thể nào, đoàn trưởng... chẳng lẽ ngài muốn tự mình ra tay!”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 15: Sóng Gió Nổi Lên

“Không hổ danh là học trưởng Bảng Phi, lại có thể đạt được đánh giá tổng hợp 97 điểm!”

“Ừ!”

“Thật đáng tiếc, chỉ thiếu có 4 điểm nữa thôi là được đánh giá loại ‘Ưu’ rồi. Nếu được đánh giá như vậy thì điểm số sẽ tăng gấp đôi và được thêm 10 điểm! Ngoài ra, còn có thể nhận được một ít phần thưởng quý giá nữa chứ!”

“Đúng vậy!”

“Nói gì đến Võ giả cấp bốn, ngay cả cấp bốn đỉnh phong muốn được đánh giá loại ‘Ưu’ cũng là chuyện vô cùng khó khăn rồi. Dẫu sao, những siêu thiên tài như học trưởng Cảnh Hoài Vân là cực ít!”

“Cũng có lý!”

Trên đường trở về, hai cô gái sánh bước thì thầm to nhỏ với nhau, nhưng phần lớn thời gian là Triệu Uyển Quân nói, còn Đông Nhục Tuyết chỉ lắng nghe. Hơn nữa, ai cũng có thể nhận ra được, mỗi khi Đông Nhục Tuyết trả lời có hơi mất tập trung.

Còn Vân Hi đã bị hai người bỏ lại phía sau một khoảng xa, không thèm để ý đến!

Hai người vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện xảy ra lúc trưa.

Giờ tan học chiều đã đến, có rất nhiều học viên rời trường ra về. Thi thoảng lại có những tiếng trầm trồ bàn tán của những người xung quanh khi có học viên nào đó bước lên xe riêng.

Trong thời đại mà ma thú hoành hành khắp nơi như hiện nay, địa bàn sinh sống của con người đã bị thu hẹp đi rất nhiều. Những tài nguyên có thể khai thác và sử dụng được cũng dần cạn kiệt. Ngoại trừ quân đội có thể sử dụng một ít tài nguyên không tái sinh (1) ra thì những người dân bình thường hoàn toàn không có tư cách đó. Chính vì vậy, việc có được một chiếc xe riêng chạy trên đường chính là tượng trưng cho thân phận, chứng minh thực lực của người đó!

“Tiểu Tuyết, bỏ xem đó có phải là Vương Na Na ở lớp chúng ta không? Nhà của cô ta cũng bình thường thôi, sao lại có xe riêng đưa đón được nhỉ?!”

“Đúng thế, sao lại có xe riêng đưa đón được ta!”

“Ồ bên kia nữa kia... nhìn xem...”

“Đúng rồi, bên kia...”

“Bên kia vốn chẳng có gì cả!”

“Bên kia có cái gì đâu, ơ...” Lúc này, Đông Nhục Tuyết mới tỉnh táo lại. Cô nhìn thấy Triệu Uyển Quân có vẻ hơi bức mình, liền hiểu ra bản thân có phần thất lễ nên vội vã xin lỗi: “Xin lỗi nhé Uyển Quân, hồi nãy ta mãi suy nghĩ một số chuyện nên không có nghe rõ mì nói gì...”

“Minh biết!”

Triệu Uyển Quân nói xong rồi lên nhìn qua Vân Hi đang đi ở đằng sau: “Đang nghĩ về chuyện của anh Đông Phương hả?”

Đông Nhục Tuyết chần chờ trong chốc lát. Ở trước mặt Triệu Uyển Quân, cô không có gì phải giấu giếm cả, khẽ thở dài một tiếng rồi gật đầu: “Đúng vậy!”

“Chiều đến giờ bỏ vẫn còn giận anh sao?”

“Ta có giận gì ông đâu chứ! Ta chỉ cảm thấy... ông làm ta thất vọng quá! Học tỷ Tà đã là Võ giả cấp năm, lại lấy được quyền hạn một sao nữa, nhất định là một trong những học viên tinh anh nhất của học viện. Nếu học tỷ được tạo điều kiện thì cũng đã ra ngoài giết một con ma thú để chứng minh quyết tâm của học tỷ với mọi người, có khi còn được những vị nguyên lão Tiên Thiên trong thành đề ý, thu làm đệ tử ấy chứ... Chúng ta khó khăn lắm mới mời được học tỷ Tà đến xem cùng, ta muốn nhân cơ hội ngàn năm khó gặp này để ông theo bên cạnh học tỷ học một chiêu nửa thức. Ta cũng chỉ mong ông sớm đạt đến Võ giả cấp bốn, xung kích tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới, lấy được quyền hạn một sao. Vậy mà cuối cùng thì sao, ông

không những không hiểu được nỗi khổ tâm của ta, lại còn...”

Nói đến đây, Đông Nhượng Tuyết lắc đầu, trong đôi mắt mê người thoáng hiện lên một làn hơi nước, nhưng nó còn chưa thành hình đã bị cô kiềm lại, âm thầm biến mất.

“Tiểu Tuyết...”

Triệu Uyển Quân nắm lấy tay của Đông Nhượng Tuyết, rồi nhỏ giọng an ủi: “Đừng buồn nữa mà, mình nghĩ có lẽ do ảnh vẫn còn nhỏ...”

Đông Nhượng Tuyết lắc đầu: “Thực ra, ta cũng thường tự an ủi bản thân như thế... nhưng không biết lí do này còn có thể an ủi ta được bao lâu nữa!”

“Tiểu Tuyết, mình nghĩ rồi sẽ có ngày anh Đông Phương hiểu được nỗi khổ tâm của bồ thôi! Còn không thì chờ anh lớn thêm chút nữa... Chẳng lẽ bồ không phát hiện ra, hiện tại anh đã thay đổi rất nhiều rồi sao?”

“Ta biết chứ! Thấy ông thay đổi như vậy, ta rất vui! Uyển Quân, nói ra mi đừng cười ta; mấy hôm nay, ông khiến mình phải khóc thầm mấy lần vì vui rồi! Ta đang nghĩ, chắc chắn là cha đang phù hộ chúng ta, đang phù hộ Đông Phương, để ông tự xem lại bản thân sau chuyện đó mà đổi thay! Cũng vì vậy mà hôm nay ta mới rủ ông tới đây, mặc kệ học tử Tả xem thường ta ra sao, chỉ cần ông có thể học được một vài thứ thôi là... thế mà... Uyển Quân, mi nói thử xem, có phải ta đã quá hy vọng vào ông không...”

“Không phải, tất nhiên không phải!”

“Thật sự không phải sao...”

Triệu Uyển Quân gật đầu mạnh, hơi chần chừ một lát mới cẩn thận nói: “Tiểu Tuyết... vậy bồ có từng nghĩ tới, những gì anh Đông Phương nói hồi trưa cũng có lí không! Có khi Liệt Không Cửu Kích lại là một bộ chiến kỹ liên hoàn, dồn sức mạnh vào một điểm, tụ nhưng không tán, lấy điểm phá mặt, như nước chảy mây trôi, liên tục không ngừng...”

“Chuyện này... mi thấy có thể làm vậy sao? Ông mới xem chiến kỹ trong sách có mấy ngày lại có thể bác bỏ quan điểm của một Võ giả cấp năm, lấy được quyền hạn một sao trong Nguyệt Thần giới như học tử Tả sao?”

“Ồ... chuyện này...”

Triệu Uyển Quân chẳng biết phải nói sao cả!

Giờ đây, khi cảm thấy đã không thể an ủi được Đông Nhượng Tuyết nữa, Triệu Uyển Quân đành phải vắt óc suy nghĩ ra một chuyện nào đó để cho cô bạn của cô không nghĩ ngợi lung tung nữa!

Đang mải mê suy nghĩ, dường như Triệu Uyển Quân nhìn thấy cái gì đó qua cửa kính ở một cửa hàng bên đường, bèn chạy đó rồi: “Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, nhanh đến xem này! Bộ sưu tập công chúa ánh trăng mà bồ thích nhất... Oa, chiếc đầm này là kiểu mới nhất... đẹp thật, còn đẹp hơn cả kiểu mà tui mình đã xem lần trước...”

Chiếc đầm thuộc bộ sưu tập công chúa ánh trăng mới nhất đang ở trên mình con ma-nơ-canh đặt ở phía sau cửa kính quả nhiên đã thu hút được sự chú ý của Đông Nhượng Tuyết, ánh mắt của cô như không cưỡng nổi mà nhìn về phía đó.

Nhưng ngấm được một lúc, cô vẫn phải cố gắng kiềm chế con ham mê trong lòng, khẽ lướt mắt rồi nói nhỏ: “Được rồi Uyển Quân, chúng ta mau đi thôi! Bộ đầm này có giá hơn 1900 tệ, chúng ta không mua nổi đâu! Chúng ta còn có thể sinh sống trong thành phố này hay không còn phải dựa vào việc có thể lấy lại huân chương Vinh Quang của gia tộc trước khi trưởng thành, hoặc là nộp đủ thuế cho thành phố để nhận được huân chương Vinh Quang một sao hay không đó; trừ khi mi chịu đi cầu xin ba mi!”

“Mình không đi! Có chết cũng không đi cầu xin ông ấy! Hừ! Hơn nữa, mình cũng chỉ ngắm cho đã ghìen vậy thôi chứ có muốn mua nó đâu. Được rồi được rồi, đi thôi! Đúng rồi, trước tiên đi mua thực phẩm! Tiểu Tuyết, hồi nào tới giờ mình luôn ăn những món ăn do bồ nấu nê! Đợi lát nữa về nhà, mình sẽ tự thân xuống bếp, nấu vài món mà mình mới học được mấy ngày trước cho bồ nếm thử tay nghề của mình!”

Triệu Uyển Quân vừa mới nói hết câu, sắc mặt của Đông Phương Tuyết bỗng nhiên thay đổi: “Uyển Quân, mi muốn tự mình xuống bếp hả!”

“Đúng thế! Yên tâm đi, trải qua mấy ngày học tập, tài nấu ăn của mình đã tiến bộ nhiều rồi! Tuy không dám nói đạt đến trình độ cỡ như bồ nhưng mà cũng không kém nhiều đâu... Ồ... Tiểu Tuyết, bồ đi siêu thị làm gì thế?”

“À không có gì! Lâu rồi chưa được nếm hương vị mì gói như thế nào nên ta định đi mua một ít về để trong nhà, lúc không có gì làm lại lấy ra ăn vặt...”

“À à! Mình thích nhất là ăn vặt! Chúng ta cùng đi, nhân tiện mua thực phẩm! Mình nói cho bạn biết, mấy hôm nay mình tổng cộng học được ‘Thịt heo xào tương giấm’, ‘Đậu que sốt cà’, ‘Ốt xào cà chua’...”

“...”

Mới chỉ nghe tên của các món ăn, trên trán Đông Phương Tuyết đã chùng chịt nếp nhăn!

Không chỉ mình cô mà ngay cả Vân Hi đang đi theo sau trong lòng cũng phát run, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía những món ăn chín trong siêu thị.

...

Trong khi Vân Hi đang vô cùng lo lắng về bữa ăn tối của mình thì một hồi sóng gió đang âm thầm lặng lẽ diễn ra trong Nguyệt Thần giới, trong thành Tinh Diệu và cả trong các học viện lớn ở nơi này. Chưa tới một ngày, tin tức về việc hấn thông qua kiểm tra quyền hạn một sao đạt được thành tích ‘cấp Đại sư’ đã nhanh chóng truyền đến tai toàn bộ những người tu luyện cấp thấp và trung của thành Tinh Diệu...

“Không tệ, ta quyết định sẽ đi thách đấu với thằng nhóc này!”

Chú thích:

(1) – Tài nguyên không tái sinh là loại tài nguyên tồn tại hữu hạn, không tự khôi phục lại được, sẽ mất đi hoặc biến đổi sau quá trình sử dụng. Ví dụ như tài nguyên khoáng sản (than đá, dầu khí, các loại quặng... ở các vùng mỏ có thể cạn kiệt sau khai thác), tài nguyên gen di truyền có thể mất đi cùng với sự tiêu diệt của các loài sinh vật quý hiếm.

Bạn đang đọc truyện *Câu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Chấn Động

Vân Hi đã quên mất chuyện mà hấn gặp phải đêm qua!

Giờ đây hấn không muốn nghĩ đến, cũng không dám nhớ lại đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nói chung là sau khi ăn xong bữa tối khiến con người ta tuyệt vọng đó, con ác mộng của hấn chính thức bắt đầu!

Sau một đêm tự mình trải nghiệm, hấn và Đông Nhược Tuyết đã ngầm thỏa thuận với nhau, về sau nhất định không thể để Triệu Uyển Quân vào bếp lần nữa!

Lúc này, trên đường đi đến học viện Tinh Diệu, Vân Hi vẫn còn hơi mệt mỏi!

Không chỉ mỗi mình hấn mà sắc mặt của cả Đông Nhược Tuyết lẫn Triệu Uyển Quân cũng có vẻ nhợt nhạt!

Nhưng khác với trước đây, thay vì Đông Nhược Tuyết sánh bước cùng Triệu Uyển Quân thì hiện tại, cô đã rút lại phía sau bạn mình một bước chân, dường như không dám sánh bước đi cùng bạn mình vậy!?

Vì sao lại như vậy?

“Tiểu Tuyết, bỏ nói xem, mấy món tối qua mình làm rốt cuộc không ổn ở chỗ nào vậy? Mình nhớ là mình đã làm theo đúng y theo hướng dẫn ghi trong sách mà, sao lúc ăn vào lại bị đau bụng nhỉ? Chẳng hợp lý chút nào, chẳng lẽ sách viết sai à?”

Về mặt nhợt nhạt của Đông Nhược Tuyết càng tái đi!

“Không đúng! Mình thấy quyển sách dạy nấu ăn đó bán rất chạy, nếu thật sự do quyển sách đó có vấn đề thì lẽ ra bán không được mới phải! Rốt cuộc mình làm sai ở chỗ nào ta? Do bỏ nhiều ớt quá hay là chưa thêm nước tương!? Ồ, nước tương? Nước tương là nước gì, hình như mình không thấy có trong bếp...”

Thân hình mảnh mai của Đông Nhược Tuyết hơi lắc lư như muốn ngã.

“Hay là do dụng cụ làm bếp có vấn đề ta? Mình nhớ ở trong sách có ghi, muốn nấu thức ăn ngon không những phải có tình cảm với thức ăn mà còn phải có tình cảm với những dụng cụ làm bếp như dao thái rau, thớt... như vậy mới có thể làm ra những món ngon! Đây gọi là gì quên rồi? À đúng rồi, gọi là nhân khí hợp nhất! Chắc chắn là mình đã dành rất nhiều tình cảm cho mấy món ăn, nhưng còn dụng cụ làm bếp... Í, mình hiểu rồi, hấn là do chúng nó chỉ thích Tiểu Tuyết mà không thích mình nên mấy món tối qua mới khó ăn như vậy! Mình quyết định rồi, mình phải đi mua một bộ dụng cụ riêng mới được...”

Đông Nhược Tuyết hé miệng nói không nên lời.

“Chờ mua dụng cụ làm bếp với thực phẩm xong, tối nay mình lại trở tài để cho hai người biết được thế nào là món ngon thật sự!”

“Thịch!”

Đông Nhượng Tuyết cùng Vân Hi hoàn toàn sụp đổ! (Các bạn đang đọc truyện Cầu Bại được dịch bởi các thành viên của Tầng Thư Viện. Cảm ơn đã ủng hộ truyện!)

...

Sau một hồi khuyên bảo đến cạn lời, Triệu Uyển Quân cuối cùng cũng bình tĩnh lại, không định nấu ăn nữa. Mà lúc này, ba người cũng đã đến học viện Tinh Diệu.

Khác với trước đây, lần này ba người vừa mới bước vào học viện Tinh Diệu đã nhanh chóng cảm thấy bầu không khí trong học viện hơi khác thường.

Không chỉ đa số học viên đang tụ tập thì thầm to nhỏ gì đó mà ngay cả một vài học viên vừa bước vào học viện sau khi nghe được tin tức, người nào cũng trừng to mắt rồi vội vàng chạy đến phòng chiếu phim Nguyệt Thần giới ở giữa học viện. Bầu không khí khác thường ngập tràn khắp cả học viện.

“Có chuyện gì vậy nhỉ?”

Đông Nhượng Tuyết hơi tò mò. Cô chỉ loáng thoáng nghe thấy những từ như ‘cấp Đại sư’, ‘Nguyệt Thần giới’, ‘kiểm tra quyền hạn một sao’ từ những cuộc trò chuyện giữa các học viên chứ không thể nghe rõ bọn họ đang nói đến chuyện gì.

Khi thấy có một học viên khóa dưới đang chạy vội đến phòng chiếu phim thì cô bước nhanh tới cản lại, sau đó mỉm cười hỏi: “Học đệ, trông các cậu có vẻ vội vàng nhỉ! Chẳng lẽ trong học viện xảy ra chuyện gì hả? Sao mọi người đều chạy đến nơi đó hết vậy?”

Tuy dung nhan của Đông Nhượng Tuyết không đến mức khuynh quốc khuynh thành nhưng lại rất dễ nhìn, có thể xem như tiểu mỹ nữ. Vì thế, khi nghe cô hỏi, vị học đệ này tất nhiên rất vui vẻ trả lời: “Đêm qua học tỷ không vào Nguyệt Thần giới sao? Hiện giờ, chuyện này đã âm ỉ khắp Nguyệt Thần giới rồi!”

“Nguyệt Thần giới? Đêm qua ở trong đó đã xảy ra chuyện gì?”

Đêm qua, đám người Đông Nhượng Tuyết bị bữa cơm của Triệu Uyển Quân giầy vò đến chết đi sống lại, đến cả việc vào trong Nguyệt Thần giới luyện tập mỗi ngày một lần cũng bị cản trở cho nên hoàn toàn không biết tin tức gì ở trong đó cả.

“Chuyện này không thể nói rõ ràng ngay được! Học tỷ đến phòng chiếu phim của học viện xem thử là biết!”

“Phòng chiếu phim à? Được rồi, cảm ơn cậu nhé!”

Đông Nhượng Tuyết nói xong liền quay sang nói nhanh với Triệu Uyển Quân: “Uyển Quân, có chuyện rồi, chúng ta đi thôi! Đông Phương, anh cũng phải đi theo, không được chạy lung tung đó!”

Ba người vừa bước đi vừa nói chuyện!

Phòng chiếu phim Nguyệt Thần giới nằm ở tầng hai của lầu Tổng Hợp, rất dễ tìm thấy. Chỉ một lát sau, Đông Phương Tuyết và Triệu Uyển Quân đã xuất hiện bên ngoài phòng chiếu phim.

Lúc này, trong phòng chiếu phim Nguyệt Thần giới đã có không ít người tụ tập. Những người này đều đang thảo luận chung một vấn đề!

Ba người bước vào trong phòng chiếu phim, từ cái nhìn đầu tiên đã biết được chủ đề mà bọn họ đang bàn luận là gì!

Trên màn hình 3D khổng lồ được đặt ở giữa phòng chiếu phim xuất hiện một hàng chữ đỏ rất bắt mắt đang nhấp nháy, như thể đang muốn tất cả mọi người ở trong phòng biết đến sự tồn tại của nó.

“Võ giả ‘123’ thành công vượt qua kiểm tra quyền hạn một sao của Nguyệt thần giới với tổng số điểm là 398, nhận được đánh giá ‘cấp Đại sư’; qua đó thay cho kết quả cấp Đại sư với 371 điểm trước đây, trở thành kết quả kiểm tra tốt nhất trong lịch sử thành Tinh Diệu!”

Khi nhìn thấy dòng tin tức này, Đông Nhượng Tuyết đã hiểu tại sao cả học viện Tinh Diệu đều bị chấn động rồi.

“398 điểm, cấp Đại sư?”

“Trời ơi! Ai lại có thể phá kỷ lục của thành Tinh Diệu chúng ta vậy? Trước đây, đại nhân Dịch Phong Biệt, cao thủ Tiên thiên mật cảnh vĩ đại nhất thành Tinh Diệu đã lập nên kỷ lục với 371 điểm. Suốt hai trăm qua, chưa từng có ai phá vỡ được kỷ lục này. Vậy mà bây giờ lại bị phá sao?”

Triệu Uyển Quân tuy đã che miệng lại nhưng vẫn không kiềm được mà thốt lên đầy kinh ngạc!

Nhưng lúc này, chẳng những không có ai để tâm đến sự ngạc nhiên của cô mà còn có người hòa theo: “Chứ còn gì nữa! Năm đó, lúc đại sư Dịch Phong Biệt xin kiểm tra quyền hạn một sao thì người đã là Võ giả cấp năm rồi. Chỉ vì sự phụ của người hy vọng người có thể một lần vang danh nên mới không cho đi kiểm tra sớm. Cuối cùng, người cũng không để sự phụ mình phải thất vọng khi đạt được kết quả 371 điểm, lấy được đánh giá cấp Đại sư. Lúc đó, cả thành Tinh Diệu chấn động, ngay cả quốc gia cũng cử một cao thủ Tiên Thiên mật cảnh đến hỏi rõ chuyện! Vậy mà bây giờ, kỷ lục của người đã bị phá!”

“Kết quả đạt được 398 điểm, thiếu 103 điểm nữa là đạt được đánh giá Tông sư rồi. Tên ‘123’ này rốt cuộc là thần thánh phương nào!? Chẳng lẽ đến Võ giả cấp sáu rồi hần mới đi kiểm tra sao? Chỉ vì muốn một lần vang danh?”

“Có là Võ giả cấp sáu đi nữa nhưng nếu không có chiến kỹ mạnh mẽ thì hần chưa chắc đã đạt được số điểm cao như vậy! Hơn nữa, nếu hần thật sự luyện được chiến kỹ cao cấp thì sao lại đợi đạt đến Võ giả cấp sáu mới đi kiểm tra? Muốn tu luyện đến Võ giả cấp sáu mà không có sự trợ giúp của Nguyên Thần giới thì vô cùng khó khăn! Lỡ như trong quá trình tu luyện đến cấp sáu lại dễ lơ mất ‘giai đoạn vàng’ từ mười đến bốn mươi tuổi thì dù hần nổi tiếng đi chăng nữa, quốc gia cũng sẽ không lãng phí thời gian với hần!”

“Nếu không phải là Võ giả cấp năm, cấp sáu mà hần lại đạt được 398 điểm thì ta chắc chắn quốc gia sẽ quan tâm đến chuyện này. Bây giờ, mấy vị nguyên lão Tiên thiên trong thành hần đứng ngồi không yên, muốn biết tên ‘123’ này là ai! Nếu tuổi của hần không quá lớn thì chắc sẽ được mấy vị nguyên lão thu làm đệ tử thôi!”

“Được nguyên lão Tiên thiên thu làm đệ tử... Trời ơi, chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ khiến ta phấn chấn!”

...

Sau khi đến đây, Vân Hi nghe ngóng được một lúc thì đã biết được đại khái bọn họ đang nói đến chuyện gì.

Tuy trong lòng hần cũng hướng đến những nguyên lão Tiên thiên mật cảnh trong thành, nhưng tuyệt không hy vọng được đối phương thu làm đệ tử. Hần chỉ mong, sau khi bản thân khôi phục lại thời kỳ mạnh nhất, rồi đột phá đến Tiên thiên mật cảnh thì có thể rút kiếm đánh một trận với những người này thôi!

Mơ ước cả đời của hần chính là hiểu được ảo diệu của kiếm thể, kiếm khí, kiếm ý khi hợp nhất, lấy kiếm chứng đạo. Rồi sau đó dùng kiếm đánh khắp thiên hạ, lấy thân phận một kiếm khách muốn tìm tòi học hỏi để khiêu chiến toàn bộ cao thủ trong thiên hạ. Mượn sở học của những người này để không ngừng mài giũa bản thân, rèn luyện thành một thanh tuyệt thế thần kiếm. Cuối cùng, dùng thanh kiếm này để chứng minh kiếm đạo khắp chư thiên vạn giới, bỉ ngạn hư không, làm rạng rỡ ý nghĩa chân chính của kiếm đạo!

Có một trái tim nhiệt huyết như vậy, tâm mắt của hần tất nhiên không chỉ hạn chế trong những nguyên lão Tiên Thiên mật cảnh của thành Tinh Diệu!

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 17: Lục Tiểu Hàm

Trong khi Vân Hi đang lặng lẽ đợi Triệu Uyển Quân và Đông Nhược Tuyết ra khỏi phòng chiếu phim thì bên tai hần bỗng nhiên vang lên một câu chế giễu: “Ái chà, ai đây nhì! Không phải là ngài Đông Phương, vị dũng sĩ can đảm của chúng ta vừa chiến thắng trở về từ rừng Dạ Huyết đây sao!”

Lời nói vừa cất lên, ba cô gái khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi bước ra từ trong phòng chiếu phim, trong đó có một cô gái đang rất vui vẻ, chính là chủ nhân của câu chế giễu vừa rồi!

Cách ăn mặc, trang điểm và gương mặt, thân hình của ba cô gái đều rất đẹp. Cô gái đứng giữa có làn da trắng như tuyết, lông mày như vẽ, đôi mắt trong veo như nước hồ thu. Với dáng vẻ thanh tú thoát tục như vậy nên khi vừa xuất hiện, cô đã hấp dẫn ánh mắt của hầu hết mọi người, trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người!

Cô gái vừa lên tiếng giễu cợt đi tới bên cạnh Vân Hi, không ngừng châm chọc: “Này ngài Đông Phương, vị dũng sĩ can đảm, mạnh mẽ và không biết sợ hãi của chúng ta. Lục tiểu thư mà ngài muốn bảo vệ đang ở trước mặt đấy! Thế nào, ngài không định bày tỏ một chút cảm tưởng sau khi chiến thắng trở về từ rừng Dạ Huyết sao?”

“Lục tiểu thư?”

Vân Hi ngẩn ra, trong đầu hần không hề có một chút ấn tượng gì về người này. Một lát sau, dường như hần nhớ được gì đó, ánh mắt như chợt hiểu ra nhanh chóng nhìn về phía cô gái duyên dáng đáng yêu, môi hồng răng trắng kia!

“Lục Tiểu Hàm!”

Nghe thấy Vân Hi gọi thẳng tên hứ của Lục Tiểu Hàm, cô gái đi theo sau nhin không được nhứ mày nói: “Này này, người dám nói chuyện bằng cái giọng đó hả?”

“Chu Nguyệt, đi thôi! Chúng ta không cần phải tốn thời gian ở đây với một tên tép riu như hần!”

“Hi hi, từ từ đã chị Hàm, để em tìm hiểu xem rốt cuộc hần đã gặp phải chuyện gì trong rừng Dạ Huyết. Em nghe nói hần còn gặp đại nhân Từ Xa Phục

trong rừng Dạ Huyết nữa mà, chẳng lẽ chị không tò mò chút nào sao?”

“Công tử Từ Xa Phục sao?”

Lục Tiểu Hàm vừa nghe thấy cái tên này, trong đôi mắt đẹp mê hồn ấy thoáng hiện chút quan tâm!

Yên lặng một lúc, cô ta gật đầu rồi nói với Vân Hi bằng giọng điệu lạnh lùng: “Đồng Phuong, Chu Nguyệt muốn biết những chuyện cậu gặp phải lúc ở trong rừng cũng như lúc quay trở về thành Tinh Diệu. Bây giờ, cậu hãy kể lại cho cô ta nghe những gì bản thân đã trải qua đi!”

“Đúng đó! Kể đi, kể đi!”

Chu Nguyệt không giấu được vẻ hào hứng, chờ đợi Vân Hi khoác lác sự lợi hại của hần lúc ở trong rừng Dạ Huyết với mọi người ở đây. Thậm chí, cô còn nghĩ chờ cho hần kể đến đoạn đặc ý nhất thì cô sẽ chen vào nói đến chuyện hần suýt chết trong rừng, chẳng biết lúc đó về mặt của hần sẽ như thế nào!

Chỉ có điều, Chu Nguyệt chờ được một lúc nhưng vẫn chưa thấy Vân Hi nói gì hết thì ngạc nhiên, sau đó nói với vẻ không vừa lòng: “Ê, Đồng Phuong! Người bị sao vậy hả? Chị Hàm bảo người kể lại những việc xảy ra trong rừng chính là tạo cơ hội cho người đó! Sao người chẳng biết nắm bắt gì hết thế! Ta nói thẳng cho người biết, không phải lúc nào chị ấy cũng có tâm trạng để nghe người kể một số chuyện ở bên ngoài thành đâu. Bỏ lỡ một lần, e là sau này người vĩnh viễn không còn cơ hội được nói chuyện với chị ấy nữa đâu!”

“Ừ!”

Vân Hi đáp một tiếng rồi lại im lặng như cũ.

“Ừ rồi sao nữa? Sau đó thế nào nữa?”

Vân Hi lấy làm lạ, nhìn cô ta một cách khó hiểu. Hần nghĩ ngợi một lát rồi dứt khoát quay người bước đi, tránh xa ba cô gái, sau đó tiếp tục đợi hai người Đồng Nhược Tuyết vẫn còn đang ở trong phòng chiếu phim. Trong mắt hần, dường như ba cô gái này như ruồi nhặng khiến người ta chán ghét vậy.

Thấy thế, Chu Nguyệt và cô gái đang đứng đợi ở một bên xem trò cười bỗng nhiên hóa đá tại chỗ! (Các bạn đang đọc truyện Cầu Bại được dịch bởi các thành viên của Tầng Thư Viện. Cảm ơn đã ủng hộ truyện!)

Một lát sau, Chu Nguyệt giống như phải chịu một nỗi nhục nhã lớn nào đó, gương mặt vui vẻ bỗng nhiên ngập tràn lửa giận. Cô sai bước đến trước mặt Vân Hi, tức giận mắng mỏ: “Đồng Phuong, người có ý gì hả? Chị Hàm bảo người kể lại những chuyện đã xảy ra ở trong rừng là vì nể mặt, coi trọng người nên mới cho người cơ hội để thể hiện bản thân. Người lại trưng cái vẻ mặt đó ra, thái độ gì đó hả? Nói rõ ngay cho ta!”

Vân Hi khẽ nhún mày nhìn Chu Nguyệt rồi cất giọng: “Ta muốn nói, cô vui lòng đừng cản đường ta nữa! Ta đang đợi người!”

“Người... ta cản đường người... người được lắm! Đồng Phuong, người được đăng chân lên đăng đầu! Người...”

“Được rồi, Chu Nguyệt!”

Chu Nguyệt còn muốn mắng tiếp, nhưng vì Lục Tiểu Hàm thấy xung quanh đang có nhiều người tụ tập nên không thể không lên tiếng!

“Chị Hàm...”

Lục Tiểu Hàm khẽ vung tay ngăn lại rồi bước mấy bước đến trước mặt Vân Hi, áo trắng là lướt, vẻ duyên dáng tao nhã không sao tả hết: “Đồng Phuong phải không? Không cần biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng chuyện cậu có thể sống sót rồi khỏi rừng Dạ Huyết khiến ta rất bội phục. Dù sao đi nữa, nơi đó chính là khu vực nguy hiểm cấp C, ngay cả Võ giả trung cấp cũng không dám liều lĩnh tiến vào. Chỉ riêng chuyện cậu dám đến đó thôi cũng đã đủ chứng minh lòng can đảm của cậu rồi! À... ba ngày sau là sinh nhật ta, bữa tiệc sẽ được tổ chức tại biệt thự nơi ta ở, hy vọng cậu sẽ đến!”

Nói xong, dường như cô chẳng lo lắng đến việc Vân Hi sẽ từ chối mà nở nụ cười, một nụ cười có thể khiến các học viên bình thường say đắm. Sau đó, cô quay người rời khỏi phòng chiếu phim!

Hai người Chu Nguyệt đứng ở đằng sau thấy Lục Tiểu Hàm rời đi bèn trừng mắt với Vân Hi, rồi vội vàng đuổi theo!

Còn Vân Hi, trừ lúc đầu nhìn Lục Tiểu Hàm một lần ra thì ánh mắt của hần chưa từng ngừng lại trên người cô ta quá nửa giây!

Lục Tiểu Hàm bước đi không nhanh, Chu Nguyệt và nữ học viên còn lại rất nhanh đã theo kịp!

Vừa mới theo kịp Lục Tiểu Hàm, Chu Nguyệt mang vẻ mặt không hài lòng nói: “Hôm nay tên đó uống nhầm thuốc hay sao ấy, thường ngày chỉ cần chúng ta vừa gọi thôi là hần đã chạy ngay tới rồi, bảo gì làm nấy. Vậy mà, hôm nay hần lại dám không để chúng ta vào mắt, khó hiểu thật!”

“Đúng vậy! Chị Hàm, Chu Nguyệt nói có lý đó, sao chị không để bọn em dạy dỗ hần mà lại mời hần tham gia tiệc sinh nhật diễn ra ba ngày sau vậy! Những người tham dự sinh nhật đều là thanh niên tài giỏi có tiếng trong học viện Tinh Diệu, thậm chí cả thành Tinh Diệu. Còn Đồng Phuong, hần chỉ là một tên nghèo kiết xác, có tư cách gì để đến dự bữa tiệc sinh nhật của chị chứ?”

Lục Tiểu Hàm nhìn Chu Nguyệt và nữ học viên này rồi cười với vẻ ung dung: “Hai em đều bị hấn lừa rồi! Chẳng lẽ các em không biết đến câu lấy lù làm tiến sao?”

“Lấy lù làm tiến?”

Chu Nguyệt và nữ học viên kia hơi ngẩn ra, bọn họ cũng từng thấy không ít nam học viên dùng đủ mọi cách để thu hút sự chú ý của Lục Tiểu Hàm và hai người. Bây giờ, nghe Lục Tiểu Hàm nói như vậy, hai người mới có phản ứng: “Chị Hàm, chị nói là hấn cố ý giả vờ không để ý đến chúng ta, nhưng thực tế là muốn chúng ta tức giận và chú ý đến hấn nhiều hơn, sau đó hấn sẽ từ từ tìm cơ hội ra tay sao?”

“Chắc vậy rồi! Chị Hàm chính là thiên tài hiếm có của học viện Tinh Diệu, trừ học trưởng Cảnh Hoài Vân ra thì hình như chẳng còn ai có thể sánh được với chị Hàm cả! Một chút mảnh khõe của tên, trước mặt chị Hàm còn không phải lộ tẩy ngay sao chứ!”

Chu Nguyệt cũng lập tức phản ứng ngay sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn lộ ra một chút vui vẻ: “Thảo nào chị Hàm lại mời hấn đến dự buổi tiệc sinh nhật. Hấn có thân phận gì chứ? Đến dự một bữa tiệc cao cấp như thế còn không phải làm trò cười cho thiên hạ sao? Hơn nữa, đến lúc đó chỉ cần chị Hàm hơi tỏ ra không hài lòng về hấn, chắc chắn sẽ có một đồng người nhảy ra thay chị dạy dỗ hấn, chẳng cần chúng ta phải ra tay!”

“Chị Hàm lợi hại thật... nhanh vậy đã nghĩ ra được cách tương kế tựu kế!”

Tiếng cười tao nhã của Lục Tiểu Hàm vang lên: “Nếu khi này hấn biết khó mà lui, nhận lỗi với ta thì ta cũng lười để ý tới hấn. Nhưng hấn đã thích trò chơi khôn vặt ra thì ta đùa giỡn với hấn một chút cũng chẳng sao! Được rồi, đi thôi!”

“Vâng, Tiểu Hàm tỷ!”

Lúc này, hai người đang ôm hận trong lòng dường như muốn ngay lập tức nhìn thấy Vân Hi sẽ mất mặt như thế nào tại bữa tiệc sinh nhật diễn ra vào ba ngày sau!

Đám người Lục Tiểu Hàm rời đi được một lúc thì Đông Nhượng Tuyết và Triệu Uyển Quân chạy vội ra khỏi phòng chiếu phim, nhìn thấy Vân Hi đang đứng đợi ở bên ngoài thì hai người hỏi gấp: “Đông Phương, anh không sao chứ? Lúc này, em nghe có người nói Lục Tiểu Hàm vừa rời khỏi nơi này... anh không có quần lấy cô ta đấy chứ!”

“Không có!”

“Vậy thì tốt!”

Đông Nhượng Tuyết nghe xong thì thở phào nhẹ nhõm!

Nhưng cô còn chưa thở phào hết một hơi, những lời tiếp theo của Vân Hi đã khiến cô phải hồi hộp trở lại!

“Cô ta chỉ nói với anh mấy câu khó hiểu thôi!”

“Khó hiểu sao? Cô ta nói gì?”

Trước sự chờ đợi của Đông Nhượng Tuyết và Triệu Uyển Quân, Vân Hi nhún mày nhìn theo hướng đám người Lục Tiểu Hàm vừa rời khỏi, sau đó chậm chậm thốt lên ba chữ: “Anh quên rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 18: Sân Đấu Tập

“Quên rồi á?”

Đông Phương Tuyết không thể tin nổi!

Anh ta lại quên những lời của Lục Tiểu Hàm sao? Nếu như trước đây, hấn anh phải cân nhắc, đắn đo, suy nghĩ ý nghĩa sâu xa của từng câu từng chữ mới dám nói. Vậy mà, bây giờ anh ta lại nói mình quên rồi?

Chẳng lẽ, vì trải qua một hồi biến cố nguy hiểm đến tính mạng trong rừng Dạ Huyết nên anh ta đã thay đổi, quyết tâm không theo đuổi Lục Tiểu Hàm

nữa?

Trong khi Đông Nhượng Tuyết đang đánh giá tính thực tế của phán đoán này thì bên tai đã vang lên giọng nói của Vân Hi!

“Đông Nhượng Tuyết, anh có chuyện cần phải nói rõ với em...”

“Chuyện gì anh?”

“Trước khi nói ra chuyện này, em hứa phải giữ bình tĩnh đấy!”

“Yên tâm, em rất bình tĩnh, nói đi!”

“Anh muốn nghỉ học!”

“Nghỉ học, ừ...”

Lúc mới nghe, Đông Nhượng Tuyết còn chưa có phản ứng gì. Nhưng sau khoảnh khắc, trên gương mặt xinh xắn của cô lập tức được phủ lên tầng sương lạnh: “Anh nói gì!? Anh nói lại lần nữa nghe!”

Vân Hi mang vẻ mặt bình tĩnh, nói: “Anh muốn nghỉ học!”

“Anh nói thật hả!”

“Ày... Đông Phương, hôm nay anh... anh sao thế?”

Vân Hi không để ý đến Triệu Uyển Quân mà gật đầu khẳng định với Đông Nhượng Tuyết!

Đôi mắt long lanh của Đông Nhượng Tuyết nhìn chăm chăm vào Vân Hi mà không hề chớp, một lát sau mới nghiêng răng gần từng chữ: “Không! Thề! Được!”

Vân Hi lắc đầu: “Anh cảm thấy ở trường chẳng có gì để học cả! Ở lại chỉ tốn thời gian!”

“Tốn thời gian! Tốn cái đầu anh á! Học viện Tinh Diệu đại diện cho vinh quang của thành Tinh Diệu, đội ngũ giáo viên trong học viện được xem như những người giỏi nhất. Học viên ở những nơi khác suy nghĩ muốn sức đầu mẻ trán, tìm cách được học trong học viện còn chẳng được. Vậy mà anh, bản thân là học viên của học viện, không những không lấy đó làm vinh dự lại muốn nghỉ học. Không được! Không được! Em tuyệt đối không cho phép!”

“Tiểu Tuyết, bỏ đừng kích động, đừng nổi giận! Chắc anh Đông Phương chỉ nói đùa thôi, không phải thật đâu!” Nói xong, Triệu Uyển Quân lại quay sang nói nhanh với Vân Hi: “Đông Phương, anh còn không mau rút lại những lời vừa rồi đi! Thấy Tiểu Tuyết tức giận như vậy, anh vui lắm sao!?”

“Không ngờ những lời vừa rồi lại khiến em tức giận như vậy, anh xin lỗi! Nhưng mỗi ngày, cứ đúng giờ lại đến học viện, nghe những bài giảng máy móc... Anh cảm thấy, đó không phải là điều anh muốn! Võ giả, phải được rèn luyện trong chiến đấu, để bản thân đứng giữa ranh giới sự sống và cái chết mới mong trưởng thành nhanh chóng! Bảo kiếm sắc nhọn do mài luyện mà thành! Nếu không có áp lực, không trải nghiệm thì làm sao có thể trưởng thành, trở thành một Võ giả chân chính!”

“Không được! Không được! Anh có nói gì đi nữa em cũng không đồng ý! Không trải qua rèn luyện giữa ranh giới sự sống và cái chết thì vĩnh viễn không thể trở thành một Võ giả chân chính, câu này em đồng ý! Nhưng chỉ những học viên đạt đến Võ giả cấp bốn mới được giáo viên dẫn ra ngoài thành rèn luyện! Bây giờ, anh chỉ mới là một Võ giả cấp ba, đừng nói đến chuyện rèn luyện giữa ranh giới sống chết, ngay cả việc ra khỏi thành Tinh Diệu cũng đã là chuyện rất nguy hiểm. Anh...”

Đông Nhượng Tuyết còn muốn nói nữa nhưng câu tiếp theo của Vân Hi đã khiến cô nghẹn lại!

“Anh đạt tới Võ giả cấp bốn rồi!”

“Cấp bốn...”

“Võ giả cấp bốn á?” Ánh mắt của Triệu Uyển Quân ngay lập tức dừng lại trên người Vân Hi!

“Đông Phương... anh, anh vừa nói gì?”

“Bây giờ anh đã là Võ giả cấp bốn!”

“Võ giả cấp bốn... cấp bốn, anh trở thành Võ giả cấp bốn rồi hả?”

Vân Hi gật đầu!

Hắn vừa gật đầu, Đông Nhượng Tuyết chẳng nói chẳng rằng kéo hắn đi thẳng đến lầu Tổng Hợp!

Vân Hi cũng không phản kháng, cứ để cô kéo đi đến tầng mười một – tầng tập luyện trong lầu Tổng Hợp!

Tầng tập luyện là nơi trống trải, rộng lớn. Trên nền nhà, ngoại trừ một số dụng cụ tập luyện cơ bản ra còn có bốn sân đấu tập được trang bị đầy đủ các thiết bị phục vụ cho việc đấu tập! Ở trên nền sân đấu tập có lót một lớp đệm giúp giảm bớt lực va chạm, cho dù có va đập mạnh xuống đất cũng khó gây ra vết thương chí mạng.

Lúc ba người đi đến tầng tập luyện, bốn sân đấu tập ở nơi này đều có người, hơn nữa đều là học viên ưu tú từ Võ giả cấp bốn trở lên. Trong đó, Tả Chân Chân mà Vân Hi đã từng gặp qua một lần đang ngồi bên cạnh một sân đấu tập, chỉ bảo gì đó cho hai nữ học viên đang so tài trên sân. Ngoài ra, còn có bảy tám học viên mang vẻ mặt kính nể đang đứng quanh đó, dường như đang lắng nghe những lí giải độc đáo của cô ta về các chiêu thức!

Nếu như trước đây, Đông Nhượng Tuyết tất nhiên sẽ chạy ngay đến bên cạnh Tả Chân Chân, trở thành một trong số những học viên đang lắng nghe trước mặt. Nhưng bây giờ, những suy nghĩ trong đầu cô đã bị câu nói “anh đạt tới Võ giả cấp bốn rồi” của Vân Hi chiếm lĩnh hoàn toàn nên không để ý đến Tả Chân Chân mà đi thẳng đến một sân đấu tập khác, sau khi xem xét một lát mới bước lên!

“Ta cần sử dụng sân đấu tập này!”

Theo quy định của học viện, học viên chỉ có thể tập luyện ở sân đấu tập dành riêng cho lớp mình trong khoảng thời gian nhất định. Nếu lúc bình thường, muốn sử dụng sân đấu tập thì phải đến tầng mười một hoặc mười hai của lầu Tổng Hợp, dùng năng lực của mình để chiếm lấy một sân đấu tập. Sau khi chiếm được, bất cứ học viên nào cũng có thể thách đấu chủ nhân của sân đấu tập đó, kẻ thắng làm vua!

Học viên đang chiếm cứ sân đấu tập nhìn Đông Nhượng Tuyết rồi nói: “Ta biết cô, Đông Nhượng Tuyết! Nghe nói, cô là Võ giả cấp bốn bí ẩn nhất trong lớp 4-17A. Ngày thường, rất ít khi cô lộ ra thực lực chân chính trước mặt những học viên khác! Nhưng đến bây giờ, cô vẫn chưa tiến vào được tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới, lấy được quyền hạn một sao. Cô muốn thách đấu ta ư?”

Học viện Tinh Diệu tuy mấy chục ngàn học viên nhưng những học viên ưu tú từ cấp bốn trở lên lại chỉ có mấy trăm. Đông Nhượng Tuyết là Võ giả cấp bốn, xem như có chút tiếng tăm trong số đó!

“Đừng thế!”

“Ha ha ha ha, được! Tuy việc bắt nạt một nữ học viên dường như hơi quá đáng! Nhưng trong bốn sân đấu tập, cô không chọn ba sân kia mà lại chọn sân của Lý Phi ta, rõ ràng là xem thường ta. Cô nghĩ rằng cô có thể thắng được ta sao?! Đã vậy, nếu như ta lùi bước há chẳng phải làm trò cười cho kẻ khác sao! Lên đi, để ta xem thử một trong mười Võ giả cấp bốn nổi tiếng nhất lớp 4-17A rốt cuộc có bản lĩnh gì!”

Đông Nhượng Tuyết gật đầu, đang định bước lên sân đấu tập thì Vân Hi đã thi triển bộ pháp, bước nhanh hơn cô một bước.

“Em dẫn anh lên đây, chắc muốn xác nhận xem anh có phải là Võ giả cấp bốn hay không chứ gì?! Đã vậy, em cứ để anh lên đánh với tên đó một trận là biết ngay thôi!”

Hắn vừa nói xong, sắc mặt của Đông Nhượng Tuyết và Triệu Uyển Quân đều thay đổi!

“Anh điên à! Dù anh có đạt tới Võ giả cấp bốn thì chẳng qua, anh mới vừa lên cấp thôi. Còn tên đó đã có thực lực cấp bốn trung kỳ, ở cấp bậc này cũng đã nửa năm, lại sử dụng chiến kỹ khá thành thục nữa chứ. Ngay cả em, muốn thắng hắn cũng phải dùng hết trăm phần trăm tinh thần đó! Anh mà lên còn không phải tự chuốc lấy nhục sao? Tránh ra!”

Đông Phương lắc đầu: “Nếu anh thắng, em phải chấp nhận yêu cầu vừa rồi của anh. Nếu thua, anh sẽ yên phận ở lại học viện!”

“Anh...”

Trên gương mặt mịn màng của Đông Nhượng Tuyết thoáng chút tức giận. Một lát sau, cô lạnh lùng thốt lên: “Là anh nói đó nhé!”

Vân Hi gật đầu rồi bước lên sân đấu tập!

Lý Phi đang đứng đợi trên sân đấu tập, thấy một tên vô danh lớp 3-22B bước lên chứ không phải là Đông Nhượng Tuyết thì tức giận mắng: “Đông Nhượng Tuyết, cô có ý gì, xem thường ta ư? Lại để tên nhóc Võ giả cấp ba lên thách đấu ta?”

“Học trưởng Lý, ta không hề có ý đó. Ta rất tin tưởng thực lực của học trưởng! Chẳng qua, chuyện này có liên quan đến ván cược giữa ta và anh ta nên người lên sân đấu tập sẽ là anh ta! Thực lực của anh ta mới đạt đến Võ giả cấp bốn, ta tin rằng học trưởng Lý sẽ thắng rất dễ dàng. Ta chỉ mong đến lúc đó, học trưởng hãy nương tay một chút...”

“Nương tay!? Hừ! Theo quy tắc của sân đấu tập, đã bước lên sân đấu tập thì chỉ cần không đánh chết hoặc tàn phế, còn lại muốn làm gì cũng đều được phép cả! Đầu tiên, cô không xem ta ra gì, trong bốn sân đấu tập lại chọn sân này của ta để thách đấu. Bây giờ, lại để một tên mới lên cấp bốn đánh với ta, rồi còn bảo ta nương tay, không phải buồn cười lắm sao? Cô chuẩn bị đến bệnh viện đặt giường cho tên nhóc này đi là vừa!”

“Ngươi... Lý Phi! Ta nói thẳng cho ngươi biết, ngươi đánh anh ta như thế nào một lát sau ta sẽ đánh ngươi như thế đó! Trừ khi từ nay về sau ngươi không đến sân đấu tập của lầu tổng hợp nữa! Ta nói được làm được!”

“Khoác lác không biết ngượng! Cô tưởng ta nể mặt cô ba phần, cô liền cảm thấy bản thân có bản lĩnh lắm sao? Đông Nhượng Tuyết, ta nói cho cô biết, ta không chỉ đánh anh trai cô trọng thương mà ngay cả cô, cũng như vậy!”

“Hừ, ngươi sẽ phải hối hận!”

Nói xong, Đông Nhượng Tuyết nhìn Vân Hi, ngập ngừng một lúc mới cất giọng: “Nếu anh đánh không nổi thì nhận thua đi! Theo quy định của sân đấu tập, khi một bên nhận thua thì trận đấu sẽ kết thúc!”

Vân Hi khẽ gạt đầu rồi bước lên sân đấu tập!

Đông Phương Tuyết và Lý Phi gây ra ồn ào lớn như vậy, những người ở trên ba sân đấu tập khác tất nhiên không thể không biết. Hơn nữa, chuyện Đông Phương vì theo đuổi Lục Tiểu Hàm mà tiến vào rừng Dạ Huyết rồi suýt chết trở về khiến bọn họ đều biết đến cái tên Đông Phương. Bây giờ, lại thấy hắn dám thách đấu Võ giả cấp bốn Lý Phi nên hầu hết mọi người có mặt ở lầu lầu mười một, bao gồm cả Tả Chân Chân đều dồn ánh mắt về hướng này!

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 19: Chứng Minh

“Tiểu Tuyết, bỏ để anh đi lên thật sao?”

Triệu Uyển Quân nắm chặt góc áo đồng phục, giọng nói tràn đầy lo lắng.

“Vừa rồi ông đã nói như vậy, nếu không đồng ý cũng chẳng còn cách nào khác! Dù sao đây cũng là sân thi đấu của học viện, chắc chắn Lý Phi sẽ không dám nặng tay đâu! Và lại ...”

“Bỏ hi vọng vào anh sao?”

Đông Nhượng Tuyết gạt đầu.

“Thật không?”

“Trước khi chuyện này xảy ra, mi có tưởng tượng được ông đã đạt tới Võ giả cấp bốn rồi không?”

Triệu Uyển Quân lắc đầu.

“Như vậy không phải đã rõ rồi sao, hi vọng ... ông có thể tạo nên phép màu!” Trong khi nói chuyện, gương mặt trắng trẻo của Đông Nhượng Tuyết thoáng hiện vẻ mong chờ.

...

Trong khi Triệu Uyển Quân và Đông Nhượng Tuyết đang thì thầm to nhỏ ở bên dưới, Lý Phi đã cời băng quần trên nắm đấm ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn Vân Hi.

“Thằng nhóc, ta cho ngươi một cơ hội. Ngươi chọn vũ khí rồi đấu với ta!”

“Trong Nguyệt Thần giới, tiến vào sân thi đấu đồng nghĩa với trận đấu đã bắt đầu, ở đây cũng như vậy đúng không?”

“Tất nhiên! Vì ngươi là học đệ, ta có thể nhường ngươi xuất chiêu trước để tránh khi ngươi thua lại tìm ...”

“Xin chi giáo!”

Vân Hi vừa nói xong, trong nháy mắt liền sải chân lao tới!

Khi sải chân, hắn đã lợi dụng một chút lực nâng của không khí, cả thân người như đang lướt, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Lý Phi. Sức mạnh của Liệt Mộc Kích ập tới.

“Liệt Mộc Kích trong Liệt Không Cửu Kích!? Thằng nhóc, nói về Liệt Không Cửu Kích thì ta chính là tổ tông! Trong cả học viện Tinh Diệu, ta tuyệt đối có thể xếp trong top mười người hiểu rõ nhất môn chiến kỹ này! Ta đã nắm vững mọi yếu quyết của nó, ngươi lại dám thi triển Liệt Không Cửu Kích trước mặt ta sao? Đúng là tự tìm đường chết!”

Trong lúc nói chuyện, một tiếng gầm vang lên từ miệng Lý Phi, ngay sau đó một chiêu Liệt Mộc Kích đánh về phía Vân Hi. Với cường độ chân khí của Võ giả cấp bốn trung kỳ, sức mạnh của đòn đánh được phát huy đến cực hạn. Một tiếng “thịch” vang lên, cả thân hình của Vân Hi bị sức mạnh của cú đánh chấn bay về phía sau!

Tả Chân Chân đang ở bên cạnh theo dõi thấy vậy bèn hừ lạnh một tiếng: “Đây chính là Liệt Không Cửu Kích theo lý luận suông của cậu ta sao? Thực lực như thế cũng dám lên giọng lý luận với ta sao? Trước mặt người đã thật sự hiểu được tinh túy của chữ ‘Liệt’ như Lý Phi, lý luận của cậu hoàn toàn không đỡ nổi một đòn!”

Nhưng cô còn chưa kịp bình luận thêm thì Vân Hi, vừa bị Lý Phi đánh lui về phía sau lại xông tới với tốc độ còn nhanh hơn trước!

Chân khí ẩn chứa trong Liệt Mộc Kích của Vân Hi không giống với Lý Phi.

Chân khí của Vân Hi ngưng tụ không tán. Trong lúc bị đánh lui, sức mạnh vốn chẳng tiêu hao bao nhiêu, còn một chiêu của Lý Phi lại tiêu hao đến một hai phần mười chân khí nên hoàn toàn không thể hồi lại sức ngay được. Trong tình huống như vậy, tuy chiêu đầu tiên hẳn chiếm ưu thế nhưng không thể tiếp tục thừa thắng đuổi theo để đánh bại đối thủ hoàn toàn.

Chính trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, đòn đánh trả của Vân Hi ập tới.

Liệt Mộc Kích!

Sức mạnh có tính xuyên thấu nện mạnh vào nắm đấm của Lý Phi, xung lực khổng lồ khiến nửa thân dưới của hắn không vững, thân hình liên tục lùi về sau!

Ngay sau đó, Liệt Nham Kích đã đánh vỡ thế thủ của Lý Phi!

Lý Phi không phải là Vương Thịnh.

Không cần bốn chiêu liên hoàn, chiêu Liệt Sơn Kích đã nện lên thân thể không còn phòng thủ của Lý Phi. Thân hình vốn đã mất đi trọng tâm đang không ngừng lui lại, lập tức bị đánh văng.

Sau đó...

“Thịch! Thịch! Thịch!”

Liệt Hà Kích, Liệt Thành Kích, Liệt Tinh Kích như nước chảy mây trôi nện lên thân thể của hắn. Sức mạnh của bốn đòn tập trung tại một nơi, tạo thành một sức mạnh khổng lồ đánh văng cơ thể nặng hơn một trăm bốn mươi cân của hắn ra xa mấy mét rồi mới rơi ầm xuống đất một cách nặng nề.

“Phụt!”

Dù Vân Hi đã dừng tay kịp thời, Liệt Không Cửu Kích mới đánh tới đòn thứ sáu đã miễn cưỡng cắt ngang ba đòn còn lại nhưng sức mạnh của sáu đòn kết hợp vẫn khiến Lý Phi học máu, hôn mê ngay tại chỗ.

Lý Phi vừa hôn mê, trận đấu tất nhiên...

Kết thúc!

...

“Không thể nào!”

Tả Chân Chân, một giây trước đây còn mang vẻ mặt cười cợt ngồi dưới sân thi đấu số một chờ xem chuyện cười của Vân Hi, ngay lập tức đứng dậy, kinh ngạc thốt lên.

“Không thể thế được!”

Với tu vi Võ giả cấp năm của cô, tất nhiên sẽ không thể vì Vân Hi đánh bại Lý Phi mà ngạc nhiên đến thế. Điều thật sự khiến cô ngạc nhiên đến mức hét lên chính là Vân Hi đã dùng bộ Liệt Không Cửu Kích theo lý luận của hắn đánh bại Lý Phi – người đã tu luyện Liệt Không Cửu Kích theo lý luận vốn có được ba năm.

Như lời Lý Phi đã nói, những chiến kỹ khác có lẽ hắn còn thua kém bạn bè nhưng Liệt Không Cửu Kích...

Ngay cả Võ giả cấp năm như Tả Chân Chân, nếu không dựa vào ưu thế của chân khí cũng không dám dùng Liệt Không Cửu Kích đấu với Lý Phi.

Khi Tả Chân Chân không nhịn được hét lên, những học viên khác đang đứng xem xung quanh cũng nhao nhao, bắt đầu thảo luận sôi nổi.

“Thua rồi! Lý Phi thật sự thua rồi! Lý Phi đạt đến Võ giả cấp bốn đã một năm, vậy mà thua trong tay của Đông Phương!”

“Ta từng nghe qua cái tên Đông Phương, nghe nói hắn bị Lục Tiểu Hàm nói khích vài câu đã ngu ngơ chạy đến rừng Dạ Huyết, suýt chút nữa chết trong đó. Nhưng hắn không phải chỉ là võ giả cấp ba sao? Bây giờ dường như đã lên đến cấp bốn rồi!”

“Có trời mới biết...”

“Liệu có phải hắc kỳ ngộ gì đó trong rừng Dạ Huyết nên mới đột phá không? Ta nghe nói trên mình ma thú cao cấp có thể sinh ra năng lượng kết tinh, bên trong ẩn chứa một lượng lớn năng lượng tinh thuần. Năng lượng này khác với ma khí, có thể trực tiếp hấp thu, chẳng lẽ hắc nhật được một viên ma tinh?”

“Không thể nào! Chỉ có ma thú cấp linh chủ mới sinh ra được ma tinh, bảo vật như thế ngay cả vài vị nguyên lão tiên thiên mật cảnh cũng động lòng, hắc có thể may mắn như vậy sao?”

“Cũng không biết chừng!”

“Võ giả cấp bốn, còn có thể đánh bại Lý Phi. Xem ra học viện Tinh Diệu lại xuất hiện thêm một nhân vật mới.”

“Xì! Ngay cả tốp ba trăm của học viện Tinh Diệu, Lý Phi cũng không tiến vào nổi. Hắc đánh bại Lý Phi thì có bản lĩnh gì chứ! Nếu có thể đánh bại học trưởng Cảnh Hoài Vân, ta mới kính nể hắc!”

“Ha ha, đừng đùa nữa. Học trưởng Cảnh Hoài Vân hoàn toàn không cùng một tầng lớp với chúng ta. Ngay cả viện trưởng cũng từng chính miệng thừa nhận học trưởng Cảnh Hoài Vân quá bá đạo! Những Võ giả cấp ba cấp bốn như chúng ta chỉ có thể ngược nhìn mà thôi”.

“Đúng vậy... Được rồi, chả có gì đáng ngạc nhiên cả. Một học viên cấp ba đạt đến cấp bốn rồi đánh bại Lý Phi, tuy hơi ngạc nhiên nhưng cũng chả có gì ghê gớm cả. Mỗi ngày học viện Tinh Diệu có vài học viên đột phá đến cấp bốn. Tuy là cấp bốn nhưng nếu không xông qua được tầng thứ nhất của Nguyệt Thần giới thì không phải cả đời chỉ có thể dùng chân ở cảnh giới này thôi sao?”

Vân Hi hoàn toàn không để ý đến những học viên đang thảo luận sôi nổi về hắc, ánh mắt như có như không nhìn qua Tà Chân Chân rồi nhìn Đông Nhượng Tuyết còn đang sưng sò!

Hắc sử dụng Liệt Không Cừu Kích khi thi đấu với Lý Phi vì hắc chỉ biết mỗi bộ chiến kỹ này, ngoài ra nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là chứng minh lý luận trước kia của mình cho Đông Nhượng Tuyết cùng Tà Chân Chân thấy!

“Anh thắng rồi!”

Đi xuống sân thi đấu, Vân Hi nói ra ba chữ một cách bình tĩnh.

“Thắng... thắng rồi...”

Đông Nhượng Tuyết sưng sò nhìn Vân Hi, tinh thần vẫn chưa tỉnh táo lại sau sự việc bất ngờ này.

“Căn cứ lời hứa giữa chúng ta, anh thắng rồi, em không thể ngăn cản anh xin phép nghỉ học!”

“Thắng rồi... Đông Phương, anh lại có thể đánh bại một Võ giả cấp bốn trung cấp... Ừ, chờ chút! Anh nói gì!”

“Anh nói! Anh thắng rồi! Em không thể ngăn cản anh xin phép nghỉ học! Đây là lời hứa giữa chúng ta!”

Đông Nhượng Tuyết nghe xong liền vội vã hét lớn: “Không được!”

“Lúc này chúng ta đã đánh cược, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, em không thể thất tín!”

“Em không phải quân tử, em là phụ nữ! Lừa người khác là đặc quyền của phụ nữ chúng em. Em không cho anh nghỉ học!”

Vân Hi nhử mày nhìn gương mặt quật cường khi tuyên bố không cho mình nghỉ học của Đông Nhượng Tuyết, sau đó im lặng.

“Đông Phương... chắc chắn vì anh đi rừng Dạ Huyết, khi bị ép vào ranh giới giữa sống và chết mới đột phá đến Võ giả cấp bốn, hơn nữa còn hiểu ra được cách đánh mới của Liệt Không Cừu Kích. Nhưng việc này không thể trở thành lý do để anh nghỉ học. Trong học viện Tinh Diệu, số học viên lợi hại hơn anh dù không đến một trăm thì cũng cỡ tám mươi. Nhưng họ có suy nghĩ như anh, khi cảm thấy bản thân đã có thực lực nhất định liền xin phép nghỉ học không? Vì sao vậy? Vì họ biết, thực lực của bọn họ trong học viện Tinh Diệu quả thật không tệ, nhưng để đối mặt với những ma thú hung tàn thì còn xa mới đủ. Họ muốn bản thân trở nên mạnh mẽ hơn! Mà học viện Tinh Diệu là học viện ưu tú nhất trong thành Tinh Diệu, chính là nơi cung cấp những điều kiện cơ bản để trở thành cao thủ. Vì vậy, cho dù thế nào, anh cũng không được bỏ lỡ thời gian học tập quý báu tại học viện Tinh Diệu.”

Đông Nhượng Tuyết nắm lấy tay Vân Hi vội vã giải thích. Đôi mắt mê người ẩn chứa sự quan tâm và nài nỉ!

“Đông Phương... Tiểu Tuyết bạn ấy không muốn anh nghỉ học cũng vì muốn tốt cho anh, anh...”

Vân Hi yên lặng một lúc, cuối cùng vẫn từ từ lắc đầu.

“Xin lỗi, ý anh đã quyết!”

Q.1 - Chương 20: Thọc Gậy Bánh Xe

“Xin lỗi, anh đã quyết định rồi!”

Bảy chữ đã tỏ rõ lập trường không thể lay chuyển trong lòng Vân Hi lúc này.

Hắn rất biết ơn sự quan tâm chăm sóc của Đông Nhượng Tuyết mấy hôm nay, nhưng sự biết ơn này không thể khiến hắn lãng phí thời gian quý báu của mình ở học viện Tinh Diệu, tiếp thu kiến thức một cách máy móc và nhồi nhét như thế này được.

“Đông Phương... anh không thể nhường Tiểu Tuyết chút nào sao, bạn ấy là em gái anh mà!”

Vân Hi nhìn về mặt nài nỉ của Đông Nhượng Tuyết, rồi khẽ cúi đầu nói: “Xin lỗi!”

Nói xong liền quay người muốn rời đi.

“Chờ đã! Đông Phương... anh muốn xin phép nghỉ học vì ở học viện không còn gì để học sao?”

“Những thứ mà học viện dạy thích hợp với người khác nhưng chưa chắc đã thích hợp với anh. Anh không thể giống như tất cả các học viên khác; mỗi ngày thức dậy đúng giờ, ăn xong đi làm rồi đi bộ nửa tiếng đến học viện Tinh Diệu, sau đó lại ngồi nghe giảng suốt cả ngày; chẳng có chút thời gian nào để tự do tu luyện cả. Anh có con đường mà anh đã chọn, có mục tiêu của riêng mình, cho nên...”

“Đông Phương! Nếu anh thật sự cảm thấy thời gian lên lớp và tan học của học viện hạn chế thời gian tu luyện của mình thì anh có thể xin phép ra ngoài rèn luyện mà, tạm nghỉ học để rèn luyện. Bây giờ anh đừng vội vàng thôi học ở học viện Tinh Diệu có được không? Một khi thôi học rồi thì học viện sẽ không thu nhận lại những học viên không biết quý trọng cơ hội như thế này.”

“Tạm nghỉ học để ra ngoài rèn luyện sao?”

Đông Nhượng Tuyết vội vàng gật đầu: “Đúng thế!” Bất cứ học viên nào có tu vi Võ giả cấp bốn trở đi đều có thể xin phép tạm nghỉ học để ra ngoài rèn luyện! Khi học viện đã chấp nhận đơn xin rồi thì trừ kì thi kiểm tra kết quả mỗi năm và đợt so tài của học viện là bắt buộc phải tham gia ra, anh hoàn toàn tự do trong khoảng thời gian còn lại!”

“Được!”

Lúc này, Vân Hi lại trả lời một cách vô cùng sáng khoái.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến việc tu luyện của bản thân thì cứ để tên mình lại trong học viện Tinh Diệu cũng chẳng sao.

“Ha ha, học đệ Đông Phương tài ba thật, lại cảm thấy việc học tập ở học viện Tinh Diệu chúng ta là lãng phí thời gian, hạn chế việc tu luyện của mình, còn muốn xin phép tạm nghỉ học để ra ngoài rèn luyện... Quả thật không hổ là ‘cao thủ’ còn sống trở về từ rừng Dạ Huyết!”

Trong khoảnh khắc Vân Hi mở miệng trả lời, một tiếng cười pha chút lẳng lơ bỗng vang lên ở bên cạnh.

“Thân Li Li!”

Đông Nhượng Tuyết nhìn cô gái vừa xuất hiện với vẻ chán ghét.

Cô gái này, không phải là ai khác, chính là cô gái còn ở bên cạnh Lục Tiểu Hàm mà Vân Hi từng gặp trước đây không lâu.

“Hi hi! Đông Phương à, giờ anh thật là lợi hại đó, ngay cả học viện Tinh Diệu của chúng ta cũng không để trong mắt, lại còn muốn xin phép thôi học nữa. Đông Nhượng Tuyết, cô đã có anh trai lợi hại như vậy sao còn ở lại học viện Tinh Diệu làm gì? Bảo anh ta chỉ dạy kỹ năng chiến đấu không tốt hơn sao!”

“Hừ, liên quan gì đến cô!”

“Quả thật không liên quan đến ta! Nhưng...” Thân Li Li vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện Vân Hi gây hấn với mình lúc nãy. Tuy Lục Tiểu Hàm đã nói trong buổi tiệc sinh nhật được tổ chức ba ngày sau sẽ trừu đùa hấn, báo thù một phen nhưng trong lòng cô ta vẫn cảm thấy không thoải mái, giờ lại có một cơ hội tốt như vậy, cô ta sao có thể bỏ qua được?

Trong lúc nói chuyện, cô ta liếc mắt nhìn quanh học viên đang có mặt tại đây, rồi nói lớn: “Chuyện này quả thật không liên quan đến ta... anh thân là một học viên của học viện Tinh Diệu, không những không cảm thấy vinh dự vì được làm một thành viên của học viện Tinh Diệu lại còn xuất ngôn sỉ nhục học viện, cho rằng học và tu luyện ở học viện là lãng phí thời gian. Vậy thì chuyện này đã liên quan đến chúng ta rồi, mọi người nói có phải không?”

Trong hoàn cảnh bị ma thú tàn sát, các loại tín ngưỡng tinh thần của thế giới loài người liên tục xuất hiện như nấm mọc sau mưa. Loài người tuy không tin tưởng Thần giáo, giáo nghĩa gì đó nhưng mức độ xem trọng danh dự thì từ thời đại Công Nguyên đã không thể tưởng tượng nổi. Mỗi học viên đều cảm thấy vinh dự vì được làm một thành viên của thành Tinh Diệu. Có sự vinh dự như thế, khi nhìn bất cứ người nào bọn họ cũng cảm thấy mình ưu việt hơn, cao hơn người ta một bậc. Bảo vệ sự vinh dự này là một trong những quy tắc mà học viên của học viện Tinh Diệu phải tự giác tuân thủ.

Vậy mà hiện giờ lại có người dám giẫm đạp lên danh dự của học viện Tinh Diệu.

Ngay lập tức, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người Vân Hi, giữa trán dường như sắp bùng cháy lửa giận.

Một vài học viên tính tình nóng nảy, lại còn tự cho rằng mình có thực lực sai bước đi tới, lớn tiếng trách mắng Vân Hi: “Đồng Phương, những điều mà học viên này vừa nói có thật không? Người lại dám làm ô uế thanh danh của học viện Tinh Diệu sao? Dám cho rằng phương pháp giáo dục của học viện Tinh Diệu hoàn toàn không có tác dụng hả?”

“Khẩu khí lớn thật! Một học viên mới bước vào tầng bốn lại dám lớn lối bình luận hệ thống giáo dục của học viện Tinh Diệu, thật là buồn cười! Nếu như Cảnh Hoài Vân nói ra những lời này thì còn có chút sức thuyết phục, nhưng người thì...”

“Này nhóc, nếu người không rút lại những lời vừa rồi, sau đó xin lỗi học viện Tinh Diệu thì chuyện ngày hôm nay tuyệt đối không bỏ qua một cách dễ dàng như thế đâu!”

Thấy những học viên này bỗng chốc vây lấy mình, Vân Hi khẽ nhủ mày, Đồng Nhược Tuyết thì vội vàng giải thích: “Các vị, anh Đồng Phương không hề có ý sỉ nhục học viện Tinh Diệu, chỉ là gần đây trong lúc tu luyện anh ấy lĩnh ngộ được vài điều nên cần phải ra ngoài luyện tập, một thời gian dài không thể đến lớp cho nên ta mới đề nghị anh ấy xin phép tạm nghỉ học đi rèn luyện. Mọi người đừng có trúng phải kẻ khích tướng của ai đó, để người khác đứng ngoài xem trò cười”

“Ồ” Một học viên dẫn đầu đưa mắt nhìn Vân Hi: “Cô ta nói thật không?”

Thấy học viên này ra mặt, không chỉ có kẻ gây rắc rối là Thân Li Li mà ngay cả Tả Chân Chân tỏ vẻ không quan tâm, đang đứng một bên xem chừng cũng hơi ngạc nhiên: “Sao lại là Hứa Tông? Tên này không phải hạng yếu ớt như Lý Phi, tuy thực lực không được xếp vào top 10 trong học viện nhưng xếp trong top 100 là điều chắc như đinh đóng cột, không ai có thể thay đổi được. Nghe nói nửa tháng trước hắn đã đột phá Võ giả cấp bốn bước vào cấp năm rồi, không biết là thật hay giả... nếu thật sự đã đến cấp năm thì phải chú ý cẩn thận mới được...”

Thân Li Li hiển nhiên cũng biết đại danh của Hứa Tông nên khi nhìn thấy hắn ra mặt, cô ta hớn hờ nói: “Học trưởng Hứa Tông, anh đừng có nghe cô ta nói bậy, vừa rồi chính tai ta nghe thấy Đồng Phương nói ở lại học viện tu luyện chỉ lãng phí thời gian, phương pháp giáo dục của học viện đối với anh ta hoàn toàn không có tác dụng! Một vài học viên bên cạnh anh ta chắc hẳn cũng nghe rõ, học trưởng nếu không tin có thể hỏi bọn họ, bọn họ...”

Thân Li Li còn chưa nói hết câu, Đồng Nhược Tuyết đã hét lớn: “Câm mồm!”

“Ái chà! Còn thẹn quá hóa giận nữa kia! Học trưởng Hứa Tông, anh xem rõ ràng là cô ta...”

“Thân Li Li! Ta bảo người câm miệng!”

Về mặt Đồng Nhược Tuyết dần trở nên lạnh lùng, gương mặt xinh đẹp như được phủ một lớp sương dày.

“Học trưởng...”

Hứa Tông nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Đồng Nhược Tuyết, bắt đầu cảm thấy không hài lòng về thái độ của cô ta. Khi tiếng cầu xin dịu dàng của Thân Li Li vang lên, hắn nhíu mày tỏ vẻ bất mãn: “Đồng Nhược Tuyết, cây ngay không sợ chết đứng. Nếu Vân Hi không hề nói những lời làm tổn hại đến học viện Tinh Diệu của chúng ta, sao cô phải lo lắng bị người khác chỉ trích? Hiện giờ cô cứ luôn miệng bảo Thân học muội ‘câm mồm’, phải chăng cô giấu đầu hở đuôi?”

“Hứa Tông, chuyện này vốn không liên quan tới người, chỉ là ân oán cá nhân giữa chúng ta và cô ta, giờ người muốn xía vô sao?”

“Đồng Nhược Tuyết, nguyên nhân ta đứng ra là để bảo vệ danh dự của học viện Tinh Diệu!”

“Ta đã nói rất rõ ràng, anh Đồng Phương không hề có ý xem thường học viện Tinh Diệu, chỉ là anh ấy lĩnh ngộ được vài thứ nên muốn tạm thời rời khỏi học viện, xin phép tạm nghỉ học để đi rèn luyện”

“Cô đã không thẹn với lòng thì cần gì phải ngăn cản Thân Li Li nói tiếp?”

“Hừ, con đàn bà này ý vào khuôn mặt xinh xắn, luôn theo sát Lục Tiểu Hàm, thích nhất là gây xích mích chia rẽ, đảo lộn trắng đen.”

“Đồng Nhược Tuyết, cô...” Gương mặt xinh đẹp của Thân Li Li thoáng hiện vẻ giận dữ. Từ trước tới giờ toàn là cô ta gièm pha người khác, đã từng có ai dám chửi rủa cô ta trước mặt bao nhiêu người như thế này bao giờ đâu?

Tuy giận dữ nhưng cô ta không hề đánh mất lý trí, trong lòng hiểu rất rõ thực lực của mình kém xa Lý Phi, tuyệt đối đánh không lại Đồng Nhược Tuyết. Nhất thời cô ta chỉ có thể đưa mắt nhìn Hứa Tông ở bên cạnh, nói với vẻ đáng thương: “Học trưởng Hứa, mọi người đều biết anh là người chính trực nhiệt tình nhất, anh nhất định phải làm chủ cho em!”

Hứa Tông gật đầu, hiện giờ tu vi của hắn đã là Vô giả cấp năm, đang cần một cơ hội chứng minh năng lực của mình để học viện công nhận rồi tập trung bồi dưỡng mình. Nghe nói Đông Nhục Tuyết đã đạt đến cấp bốn hậu kỳ, vì thế giờ đây cô ta chính là cơ hội để mình tung cánh bay cao.

“Em cứ yên tâm! Anh đã ra mặt tham dự vào chuyện này thì tuyệt đối sẽ không rút lui giữa chừng!”

“Xem ra ngươi đã quyết tâm đứng về phía Thân Li Li nhỉ!? Cho đến giờ, ngươi đã từng nghĩ tới hậu quả của việc này chưa? Ta nhắc lại một lần nữa, chuyện giữa chúng ta và Thân Li Li hoàn toàn là ân oán cá nhân, không hề liên quan đến danh dự của học viện Tinh Diệu!”

“Ngươi nói vậy là có ý gì...”

“Chả có ý gì cả! Ngươi đã vô duyên vô cớ muốn ra mặt cho Thân Li Li, cùng Thân Li Li chống lại chúng ta, làm tổn hại danh dự của chúng ta... Vì vậy, để bảo vệ cho danh dự của nhà họ Đông chúng ta...”

Đông Nhục Tuyết nói đến đây, trong đôi mắt lạnh lùng đã lộ ra một chút lửa giận: “Ta, Đông Nhục Tuyết, lấy huân chương Vinh Quang ba sao của Đông gia, khiêu chiến ngươi và Thân Li Li!”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 21: Ra Đi

“Huân chương Vinh Quang ba sao?”

“Ta không nghe nhầm chứ? Vừa rồi, Đông Nhục Tuyết nói dùng danh nghĩa huân chương Vinh Quang ba sao của Đông gia để thách đấu Thân Li Li? Một thành phố cấp ba như thành Tinh Diệu thì huân chương Vinh Quang ba sao đã là huân chương cấp cao nhất rồi. Vinh dự của người nắm giữ huân chương chỉ kém mấy vị nguyên lão Tiên Thiên mặt cảnh và thành chủ thôi đó!”

“Xi! Nói thật dễ nghe. Huân chương Vinh Quang ba sao gì chứ! Cái huân chương đó là của cha hắn, trước tuổi trưởng thành bọn họ có thừa kế được hay không cũng là một vấn đề. Cho dù có thừa kế được đi chăng nữa thì theo quy định của luật pháp quốc gia, huân chương đó sẽ bị giảm xuống một sao trở thành huân chương Vinh Quang hai sao thôi!”

“Huân chương hai sao... cũng rất lợi hại đó, nói là ngàn người mới có một cũng không quá đáng!”

“Không ngờ, ngay cả huân chương Vinh Quang của gia tộc mà Đông Nhục Tuyết cũng dám lấy ra, bây giờ thì lớn chuyện rồi!”

“Không biết Hứa Tông sẽ ứng phó ra sao!”

Tiếng thảo luận của các học viên lần lượt vang lên, đồng thời cũng nói hộ những suy nghĩ trong lòng Hứa Tông lúc này.

Hắn cảm thấy chuyện này dần trở nên khó giải quyết.

Hắn vốn chỉ định đánh bại Đông Nhục Tuyết để chứng minh cho học viện thấy hắn có thực lực để trở thành học viên tinh anh, được học viện chú trọng bồi dưỡng. Thế nhưng, hắn không ngờ mọi chuyện lại đi quá xa, Đông Nhục Tuyết cố tình làm ầm ĩ đến mức liên quan đến vinh quang của gia tộc. Nhất thời, trong lòng hắn đã có ý nghĩ lùi bước.

Suy cho cùng, nếu hắn thật sự chấp nhận thách đấu thì dù thắng hay thua, giữa hai bên đã không còn là thù hận bình thường nữa mà sẽ trở thành thù hận truyền kiếp giữa gia tộc. Tuy còn chưa đến mức ‘ngươi sống ta chết’ nhưng cũng không kém bao nhiêu.

“Đông Nhục Tuyết, bỏ như vậy cũng hơi...”

“Hừ, Đông Phương, chúng ta đi!”

Nhìn thấy vẻ mặt do dự của Hứa Tông, Đông Nhục Tuyết cũng không muốn ép buộc thêm nữa, bèn hừ khẽ một tiếng rồi dẫn Đông Phương đi ra khỏi lầu Tổng Hợp.

“Đáng ghét!”

Nhìn thấy Hứa Tông bị huân chương Vinh Quang từ miệng Đông Nhục Tuyết dọa cho ngẩn ra, Thân Li Li quyết không chịu bỏ qua nên vội vàng ra mặt.

“Chỉ biết lấy vinh quang của người lớn trong nhà ra làm chỗ dựa, có bản lĩnh gì chứ!”

Bước chân đang rời đi của Đông Nhượng Tuyết bỗng ngừng lại: “Thần Li Li, ngươi còn chưa chịu ngưng phải không?”

“Hừ, ta chỉ nói sự thật, nếu ngươi có bản lĩnh thì đừng lấy vinh quang của cha ngươi...”

“Không nhờ vinh quang của cha ta sao? Ý của ngươi là muốn đấu một với ta? Muốn thách đấu à?”

“Tất nhiên không phải, ta nói học trường Hứa và...”

Thần Li Li còn chưa nói xong, Đông Nhượng Tuyết đã cắt ngang một cách trắng trợn, vẻ mặt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào cô ta, nói rõ từng câu từng chữ: “Ngươi có thể nhờ người khác, vì sao ta không thể? Một là chấp nhận thách đấu, hai là rút đi!”

“Ngươi...”

“Ngươi còn dám nói thêm một chữ, ta sẽ xem như ngươi chấp nhận lời thách đấu của ta. Có lẽ ta đánh không lại Hứa Tông, nhưng ngươi thì...”

Thần Li Li há miệng, không muốn cứ như vậy mà rút lui. Cô còn muốn nói thêm vài câu để vặn lại nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Đông Nhượng Tuyết, trong lòng tự nhiên phát run, một cảm giác yếu đuối dâng lên từ sâu trong lòng, trong nháy mắt đã lan ra mọi góc ngách trong cơ thể. Lúc này, những lời chưa ngoa muốn nói có làm thế nào cũng không ra khỏi miệng được.

Thần Li Li không dám nói thêm, Đông Nhượng Tuyết cũng không thêm lãng phí thời gian với cô ta nên sai chân bước về phía văn phòng của chủ nhiệm lớp năm ba trong ánh mắt ngạc nhiên, khâm phục hoặc khinh thường của toàn bộ học viên có mặt ở quanh đó.

“Thách đấu! Thách đấu! Chỉ có kẻ không biết xấu hổ mới lấy vinh quang của gia tộc ra nói chuyện. Chuyện này không bỏ qua dễ dàng vậy đâu. Ngươi đã thích thách đấu như vậy... yên tâm đi, ba ngày sau ta sẽ làm ngươi hải lòng. Trong bữa tiệc sinh nhật của chị Hàm, ta sẽ khiến ngươi mất hết vinh quang của gia tộc!”

...

Vì chuyện vừa xảy ra, tâm tình vui vẻ vì Vân Hi đã trở thành Võ giả cấp bốn của Đông Nhượng Tuyết cũng bị phá hỏng. Trên đường đến văn phòng chủ nhiệm, bầu không khí hơi nặng nề, ngay cả một người vui vẻ hoạt bát hay nói như Triệu Uyển Quân cũng phải im lặng.

Thấy Triệu Uyển Quân và Đông Nhượng Tuyết hơi buồn bã không vui, Vân Hi im lặng một lúc, cuối cùng mới chậm chậm nói: “Xin lỗi, làm phiền các em rồi!”

Triệu Uyển Quân nhếch môi tỏ ra hơi bất bình cho Đông Nhượng Tuyết, nói: “Lúc này anh biết nói chuyện rồi à, khi này Tiểu Tuyết cãi nhau với tên kia sao không thấy anh lộ mặt? Tốt xấu gì anh cũng là anh trai đó, thấy em gái mình bị người ta ức hiếp sao có thể thờ ơ thế được?!”

“Nơi này là học viện Tinh Diệu!”

“Học viện Tinh Diệu thì sao?”

“Học viện Tinh Diệu cấm giết người!”

“Ồ...”

“Được rồi, Uyển Quân, đừng nói nữa! Ta thấy, nếu ông thật sự ra mặt thì chắc chắn mọi chuyện sẽ hồng bát. Dù sao thì mọi chuyện đã được giải quyết, cũng chẳng có chuyện gì lớn lắm! Bỏ đi!”

Triệu Uyển Quân gật đầu liên tục: “Mình cũng nghĩ vậy!”

Đông Nhượng Tuyết lặng lẽ đi phía trước, khi đến cửa văn phòng chủ nhiệm mới đột nhiên nói nhỏ một câu: “Xin lỗi anh Đông Phụng. Lúc ở Nguyệt Thần giới, bọn em đã trách lầm anh...”

“Không sao!”

Vân Hi lắc đầu.

Hắn hoàn toàn không đề chuyện này trong lòng.

“Ha, Đông Phụng, em thấy bây giờ anh đã có chút khí phách của đàn ông rồi!”

Người nói câu này chắc chắn là Triệu Uyển Quân.

“Khí phách của đàn ông?”

“Đúng vậy! Không so đo từng li từng tí, rộng lượng, phong độ, nhường nhịn phụ nữ. Đó đều là những phẩm chất mà đàn ông phải có!”

Vân Hi: “...”

Một lát sau, Đông Nhượng Tuyết đột nhiên hỏi: “Đông Phương... chiêu Liệt Không Cửu Kích lúc này anh dùng để đánh bại Lý Phi có phải tự anh nghiên cứu được khi đọc sách không, hay là... được người khác dạy cho?”

Vừa nghe vậy, Triệu Uyển Quân lập tức trở nên hứng thú: “Đúng vậy, đúng vậy! Vừa rồi anh thi triển chiêu Liệt Không Cửu Kích đó rất lợi hại, rất đẹp mắt. Bộ chiến kỹ đánh ra liền mạch, lưu loát như nước chảy mây trôi, đẹp đến ngẩn ngơ! Theo em thấy, nếu anh có thể đánh một hơi hết trọn bộ Liệt Không Cửu Kích này, đừng nói là Vô giả cấp bốn như Lý Phi mà ngay cả những Vô giả cấp năm cũng đỡ không nổi!”

“Anh dựa theo giải thích về chiêu thức trong sách, sau đó căn cứ vào kinh nghiệm của bản thân mà rút ra kết luận!”

Đông Nhượng Tuyết gật đầu.

“Tự mình nghiên cứu à, Đông Phương, anh trở nên lợi hại như thế từ bao giờ vậy?”

“...”

“Tốt quá! Đông Phương, hiểu lầm đã được hóa giải, anh cũng tha thứ bọn em rồi! Hơn nữa, phương pháp thi triển Liệt Không Cửu Kích độc môn này cũng không phải do người khác dạy, bản quyền hoàn toàn thuộc về anh. Vậy anh có thể dạy cho bọn em không? Ồ, không đúng, không đúng, phải là dạy cho Tiểu Tuyết, dạy cho một mình Tiểu Tuyết là được. Lúc trước, Tiểu Tuyết suýt chút nữa trúng kích thành công tăng đầu tiên của Nguyệt Thần giới, lấy được quyền hạn một sao rồi. Nếu bây giờ, anh dạy bạn ấy cách sử dụng Liệt Thiên Cửu Kích thì bạn ấy chắc chắn sẽ trúng kích thành công.”

Vân Hi nhìn Triệu Uyển Quân rồi lại nhìn Đông Nhượng Tuyết đang mong đợi nhưng ngại nói ra rồi khẽ gật đầu: “Tất nhiên là có thể. Bộ chiến kỹ này cũng không thần kỳ như trong tưởng tượng của các em, chỉ cần nắm vững một vài kỹ xảo phát lực và cách không chế lực đặc biệt, sau đó luyện tập một thời gian cho thuần thục là được. Buổi chiều đợi các em tan học, anh sẽ dạy riêng cho các em”

“Chờ đã! Chờ đã! Đông Phương, anh nói ‘các em’ sao? Bao gồm cả em trong đó phải không?”

Vân Hi gật đầu.

“Yeah yeah! Tốt quá! Đông Phương, đi rừng Dạ Huyết một chuyến, anh ấy thật sự đã thay đổi rất nhiều.”

Đông Nhượng Tuyết cũng gật đầu đồng ý.

Mấy hôm nay ở cùng Vân Hi, cô phát hiện Vân Hi đã thay đổi, hơn nữa còn vì vậy mà vui mừng rất lâu. Chỉ vì chuyện xảy ra trong Nguyệt Thần giới nên cô lại lần nữa thất vọng về anh cô, hai người tiếp tục chiến tranh lạnh. Bây giờ Vân Hi đã dùng thực tế để chứng minh lí luận trước đây của hần, hóa giải hiểu lầm giữa hai người. Khúc mắc giữa hai người tự nhiên biến mất hoàn toàn. Ấn tượng về Vân Hi trong lòng cô đang từ từ thay đổi, phát triển theo chiều hướng tích cực.

Nhìn gương mặt xinh xắn mang theo chút ngây thơ của Đông Nhượng Tuyết vì một câu nói của hần mà lộ ra nụ cười rạng rỡ từ tận đáy lòng, trong lòng Vân Hi khẽ thở dài: “Đông Phương... người có một cô em gái thật tốt... nhưng... đáng tiếc...”

...

Tuy thủ tục tạm nghỉ học để rèn luyện hơi phiền phức nhưng với sự kiên quyết của Đông Nhượng Tuyết và Vân Hi, cuối cùng đã làm xong.

Tuy học viện Tinh Diệu quản lý nghiêm ngặt nhưng dù sao nó cũng chỉ là trường học, không phải gia tộc hay môn phái nắm quyền sinh sát của mọi thành viên trong đó nên tất nhiên không thể hạn chế toàn bộ tự do của các học viên.

Sau khi làm xong thủ tục để tạm nghỉ học rèn luyện, Vân Hi chia tay Đông Nhượng Tuyết và Triệu Uyển Quân. Bây giờ hần là người tự do nhưng Đông Nhượng Tuyết và Triệu Uyển Quân cần phải đến lớp đúng giờ, nếu không sẽ bị trừ điểm, ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng. Đó sẽ là một cú sốc lớn đối với hai người bọn họ.

Ra khỏi học viện, bước chân của Vân Hi đi thẳng đến một cửa hàng gần đó.

Đó là một cửa hàng chuyên bán vũ khí, áo giáp và dụng cụ.

Là một kiếm khách, kiếm chính là sinh mạng thứ hai của hần.

Hai tay trống trơn đã gần một tháng, ngay cả một thanh kiếm vừa tay cũng không có. Đây là điều không được phép xảy ra đối với một người luôn lấy nguyên tắc của kiếm khách làm chuẩn mực cho bản thân như Vân Hi. Việc hần cần làm hiện nay chính là tìm một thanh kiếm vừa tay, có thể ngưng luyện kiếm hồn, rèn luyện kiếm ý.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22: Bát Cực Kiếm Khí

Bát Cực.

Bát Cực kiếm khí gồm có bốn cảnh giới, lần lượt từ thấp đến cao.

Cảnh giới đầu tiên là Nhất Khí Sơ Thủy.

Cảnh giới thứ hai là Nhị Phán Hồng Mông.

Công nguyên, thời đại mạt pháp thiên địa nguyên khí không còn, Vân Hi đã ngưng tụ được Nhất Khí trong cơ thể, luyện đến cực hạn cảnh giới đầu tiên của Bát Cực kiếm khí. Nhưng sau đó lại giậm chân tại chỗ vì không thể hấp thu thiên địa nguyên khí để đạt đến Tiên Thiên, rồi chuyển hóa nguyên khí trong cơ thể từ hậu thiên sang tiên thiên để luyện thành cảnh giới thứ hai của Bát Cực kiếm khí. Quá trình biến đổi thành Nhị Phán Hồng Mông diễn ra một cách chậm chạp nên không thể đột phá, kể cả đến khi đã chết vẫn ngừng lại ở cảnh giới Nhất Khí Sơ Thủy.

Đây chính là mối hận lớn nhất trong đời hắn.

Nhưng mười mấy năm dậm chân chỗ không thể đột phá lại khiến nền tảng của hắn tại cảnh giới này rất vững chắc.

Sau khi hắn trở về nhà rồi treo một tấm bảng “miễn làm phiền” lên cửa, phương pháp ngưng tụ Nhất Khí Sơ Thủy – cảnh giới thứ nhất của Bát Cực kiếm khí bắt đầu hiện lên trong lòng.

“Vù!”

Chân khí của võ giả cấp bốn trong cơ thể ngay lập tức dâng lên cuộn cuộn.

Nhất Khí Sơ Thủy.

Chính là tia nguyên khí tinh thuần nhất khi trời đất mới hình thành.

Còn gọi là tiên thiên tinh khí, tiên thiên thai tức.

Đó chính là tia nguyên khí duy trì sự sống của thai nhi trong bụng mẹ.

Trong quá trình con người lớn lên, tia nguyên khí này không ngừng hấp thu khí hậu thiên nên mờ nhạt dần. Nhưng việc Vân Hi đang làm hiện giờ chính là dẫn tia tiên thiên tinh khí này ra, dùng tiên thiên tinh khí tinh thuần nhất trong đời người để luyện thành kiếm mang của Bát Cực kiếm khí.

Luyện tinh hóa khí.

Luyện tinh hoa của tiên thiên thành Bát Cực kiếm khí.

Sau khi chân khí không tính là mạnh mẽ trong cơ thể bị rút hết, các ký ức liên quan đến cảnh giới đầu tiên của Bát Cực kiếm khí hiện lên rõ ràng trong đầu hắn giống như hình ảnh của một bộ phim.

Trong khi chân khí được luyện hóa, tinh khí trong cơ thể chảy ào ào ra từ khắp mọi góc ngách trong cơ thể, không ngừng được sàng lọc, không ngừng được tinh luyện. Các tạp chất hậu thiên dần dần được ép ra ngoài dưới sự luyện hóa của chân khí. Toàn bộ tinh khí ngày càng lấp lánh, ngày càng trong suốt.

Tinh khí chính là gốc rễ của sự sống.

Một lượng lớn tinh khí bị luyện hóa khiến sắc mặt Vân Hi lập tức trắng bệch, mồ hôi to bằng hạt đậu từ trên trán chảy xuống. Nhất là lúc này, hắn phải dùng hết trăm phần trăm tinh thần để khống chế tiên thiên tinh khí ẩn chứa trong tinh khí do chân khí luyện hóa mà thành, không được mảy may phân tâm. Nếu không, chỉ cần hơi sơ suất sẽ khiến cho tiên thiên tinh khí mỏng manh bị luyện hóa mất. Khi đó, hắn muốn ngưng tụ Bát Cực kiếm khí lần nữa sẽ vô cùng khó khăn.

Cho dù tinh thần của hắn có thể sánh ngang những cao thủ Tiên Thiên mật cảnh thông thường, nhưng khi vận công với cường độ cao như hiện tại, Vân Hi vẫn có cảm giác mình như ngọn đèn hết dầu.

Tinh, Khí, Thần trong cơ thể đều bị tiêu hao đến cực hạn.

Đúng lúc này, giữa sinh mệnh tinh khí sắp bị luyện hóa hết bỗng nhiên xuất hiện một tia năng lượng yếu ớt. Tia năng lượng này tinh khiết như ngọc lưu ly, lại giống như bảo vật lấp lánh nhất giữa trời đất. Trong nháy mắt, khí tức nó tỏa ra đã làm cho toàn bộ cơ bắp, toàn bộ kinh mạch, toàn bộ tế bào trong cơ thể Vân Hi khôi phục hoàn toàn. Hơn nữa, cơ thể hắn còn có chiều hướng tôi luyện thêm lần nữa.

“Tiên thiên tinh khí!”

Lúc này, tinh thần của Vân Hi vốn đã cực kỳ mệt mỏi bỗng bùng phát mạnh mẽ như hồi quang phản chiếu. Dưới sự dẫn dắt của thần thức, toàn bộ tia tiên thiên tinh khí dung hợp hoàn toàn với một luồng chân khí tinh khiết mà hắn đã chuẩn bị sẵn.

Trong khi hai luồng nguyên khí dung hợp với nhau, cảm giác huyết nhục tương liên, khí tức tương tiếp kỳ diệu bỗng trào dâng trong đầu hắn.

Nhưng Vân Hi biết đây chỉ là ảo giác. Tuy hiện giờ tiên thiên tinh khí và chân khí trong cơ thể dung hợp với nhau nhưng vẫn không thể xem như Bát Cực kiếm khí thực sự, chỉ có thể xem là Bát Cực chân khí. Chỉ đến khi nào hắn ngưng tụ ra kiếm ý, đưa kiếm ý của bản thân vào trong tia chân khí này để chân khí ẩn chứa “ý chí” vô địch của kiếm, lúc này mới có thể xem như ngưng tụ kiếm khí thành công, trở thành Bát Cực kiếm khí – chỗ dựa của hắn để đứng trên thế gian.

“Kiếm thể, kiếm khí, kiếm ý, ba kiếm hợp nhất mới là kiếm đạo chân chính! Bây giờ ta đã có được kiếm thể và kiếm khí, chỉ còn thiếu một thanh kiếm vừa tay để ngưng tụ kiếm ý.”

Tuy nghĩ vậy nhưng Vân Hi vẫn nhắm chặt mắt, điều dưỡng cơ thể.

Hao tổn tinh thần và tinh khí dẫn đến sự tổn thất vô cùng lớn đối với cơ thể. Hắn phải nhanh chóng điều dưỡng để cơ thể hoàn toàn hồi phục.

...

Lần điều tức này kéo dài cả một buổi chiều, đến khi ngoài cửa vang lên một loạt tiếng gõ cửa, Vân Hi mới đành phải ngưng điều tức.

Nhìn ra bên ngoài cửa sổ, sắc trời đã tối mịt, có lẽ đã chín giờ đêm.

Vì tiêu hao tinh khí nên bụng cực kì đói, hắn cũng không tiếp tục tu luyện mà bước xuống giường ra mở cửa.

Bên ngoài cửa, Đông Nhược Tuyết vẫn giữ nguyên tư thế gõ cửa trong khi Triệu Uyển Quân vừa ngồi trên sofa xem TV vừa nhìn về hướng này!

Khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch, bộ dạng yếu ớt của Vân Hi lúc mở cửa, Đông Nhược Tuyết bị dọa nhảy dựng: “Đông Phưong, anh... sắc mặt anh sao khó coi vậy...”

“Thế à?”

Vân Hi lên tiếng trả lời.

Đây là kết quả sau khi điều dưỡng cả một buổi chiều và nửa buổi tối, nếu không, hắn có thể bước xuống giường hay không cũng là một vấn đề.

“Ai... anh Đông Phưong, sao lâu như vậy mới mở cửa? Bọn em đang đợi anh dạy Liệt Không Cừ Kích nè!”

Vân Hi vừa bước ra, Triệu Uyển Quân vội vã chạy tới, bỏ cả bộ phim thần tượng đang chiếu trên TV.

Nhưng sau khi thấy vẻ mặt Vân Hi hơi mệt mỏi, cô lo lắng hỏi: “Anh sao vậy? Chẳng lẽ bị thương à? Hay là bị cảm?”

Vân Hi lắc đầu.

“Không phải bị thương, cũng không bị cảm, vậy sao nhìn anh có vẻ mệt mỏi thế này...” Sau khi phát huy trí tưởng tượng vô cùng phong phú của mình, sắc mặt của Triệu Uyển Quân bỗng trở nên hơi kỳ lạ: “Vừa rồi anh lâu như vậy mới mở cửa, giờ lại nhìn có vẻ mệt mỏi như thế... chắc không phải là...”

“Là sao?”

Vân Hi tỏ vẻ nghi ngờ.

“Uyển Quân!”

Khuôn mặt Đông Nhược Tuyết ửng đỏ nhìn thật mê người, giọng nói pha chút trách móc: “Đầu óc bạn toàn nghĩ đâu đâu! Đi làm việc của mình đi!”

“Hi hi, người ta đùa thôi mà!”

Triệu Uyển Quân lè lưỡi, trông rất đáng yêu, sau đó nhanh chân chạy đi tiếp tục xem TV.

“Đông Phưong, anh vẫn chưa ăn cơm tối phải không? Để em đi hâm nóng thức ăn!”

“Được”

Vân Hi cũng không suy nghĩ nhiều mà đi đến bàn ăn ở góc phòng khách, gấp từng miếng thức ăn lớn cho vào miệng.

Vì Tinh, Thần, Khí của hắn tiêu hao quá độ, bây giờ cần phải bổ sung nên hắn cũng không ăn một cách chậm rãi, từ tốn như trước đây. Hai chén cơm do Đông Nhược Tuyết để phần đã bị hắn tiêu diệt sạch sẽ.

“Vẫn chưa no à? Em, em đi nấu thêm!”

Vân Hi chần chờ một lúc, cuối cùng vẫn chịu thua cái bụng đang đói nên chỉ có thể gật đầu. Sau đó, hắn lại nghĩ dù sao cũng lỡ làm phiền Đông Nhược Tuyết rồi nên dứt khoát bổ sung thêm một câu: “Nấu nhiều một chút!”

“...”

...

Một tiếng sau.

Lúc này, Triệu Uyển Quân đã không còn xem ti vi, đôi mắt xinh xắn nhìn chăm chăm vào Vân Hi. Thấy hắn liên tục tiêu diệt hết chén này đến chén khác, trong mắt cô ngập tràn sự kinh ngạc không thể tin nổi.

Đến khi Vân Hi tiêu diệt xong chén cơm thứ bảy rồi đặt chén xuống, cô mới hét lên chói tai: “Trời ơi, anh Đông Phương, Tiểu Tuyết ngược đãi anh hả?! Mấy ngày nay bạn ấy không cho anh ăn cơm phải không? Chẳng lẽ từ khi em đi, bạn ấy không cho anh ăn cơm, bỏ đói đến tận bây giờ á? Không đúng, hôm qua em còn thấy anh ăn cơm mà...”

“Uyển Quân, đừng nói lung tung!” Đông Nhược Tuyết nói một câu, sau đó lại nhìn Vân Hi, đánh giá qua vẻ ngoài: “Nếu ta không nhìn nhầm thì do tu luyện quá sức nên anh Đông Phương mới đói bụng như vậy đó!”

Vân Hi gật đầu.

Sau khi năng lượng trong thức ăn bổ sung được phần nào tinh khí trong cơ thể, sắc mặt hắn cuối cùng đã hơi hồi phục.

“Công pháp nào kỳ lạ thế này, tu luyện xong lại đói đến thế? Mỗi lần đói lại phải ăn cơm... như vậy... liệu có béo lên không? Béo lên sao có thể chiến đấu với ma thú và người khác? Chẳng lẽ dùng thân thể húc đối thủ? Nhưng thân hình của ma thú rất lớn nha, ưu thế bẩm sinh của bọn chúng con người không thể so sánh được...”

Khóe miệng của Vân Hi giật giật...

Hắn không thể theo kịp trí tưởng tượng bay bổng của cô bé...

Một lúc sau, dường như hắn nghĩ ra gì đó nên hỏi Đông Nhược Tuyết: “Đúng rồi, trong nhà có vũ khí nào còn dùng được không?”

“Em tưởng anh quên rồi chứ!”

“Gi?”

“Vũ khí chứ gì!”

Nói xong, giọng nói của Đông Nhược Tuyết hơi ngập ngừng: “Lúc anh trở về từ rừng Dạ Huyết, vật dụng trên người hoặc mất đi hoặc hư hỏng gần hết rồi. Chỉ có một thứ được anh liều chết đem về, lúc hôn mê cũng không hề buông tay.”

“Lúc hôn mê cũng không hề buông tay? Là vật gì?”

“Anh đợi chút!” Đông Nhược Tuyết nói xong bèn đi vào nhà kho tìm kiếm một lúc mới đem một vật dài được quấn trong tấm rèm cửa cũ kỹ ra, sau đó đặt lên bàn rồi mở tấm rèm cửa ra.

“Một thanh kiếm gi!”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 23: Kiếm Vọng Hi

"Một thanh kiếm gi!"

Tấm rèm cửa cũ nát được vén lên lộ ra một thanh cổ kiếm đầy vết gỉ trước mắt ba người.

Dù trước đó Đông Nhượng Tuyết đã tẩy rửa, xử lý thanh kiếm một lần nhưng vẫn không thể xóa đi những vết gỉ sét loang lổ khắp thân kiếm.

"Thanh kiếm này hẳn là đồ vật của ba bốn trăm năm trước. Nó được làm bằng tinh thiết nguyên chất nên có thể xem như một món đồ cổ, cũng có giá trị sưu tập. Nhưng thời đại này đã không còn như trước, không có người sưu tập đồ cổ nổi tiếng nữa nên muốn bán nó với giá cao e là không dễ..."

Ánh mắt Vân Hi dừng lại trên những vết gỉ loang lổ trên thân cổ kiếm vì hắn đã bị hấp dẫn bởi ý niệm quen thuộc đến từ thanh kiếm này.

Bước về phía thanh cổ kiếm, hắn nhẹ nhàng vươn hai tay ra, chậm rãi nâng thanh kiếm cổ lên như đang cầm một bảo vật tuyệt thế.

"Chờ chút! Đông Phương, đừng nói là anh sẽ cầm thanh kiếm gỉ này làm vũ khí để chiến đấu với ma thú chứ? Tuy hiện nay cũng có không ít người sử dụng vũ khí cổ để chiến đấu, nhưng đó đều là những Võ giả cao cấp, động tác của họ nhanh như chớp, mạnh như gió, sát thương còn hơn cả vũ khí nóng. Bây giờ anh là Võ giả cấp bốn rồi nên súng ống mới là lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa, nếu anh muốn sử dụng vũ khí lạnh để chiến đấu thì cũng không nên dùng thanh kiếm gỉ này. Dù thanh kiếm này được chế tạo từ thép tốt được tôi luyện ngàn lần đi chăng nữa thì nó cũng không thể sánh bằng kiếm hợp kim mà mọi người vẫn hay dùng được, độ cứng của sắt thép không sánh được với hợp kim."

Đông Nhượng Tuyết nói như vậy cũng có lý của cô, nhưng lúc này Vân Hi lại không nghe ra cô đang nói gì.

Trong khoảnh khắc hắn nâng thanh kiếm lên, một cảm giác vô cùng quen thuộc như đôi bạn cách xa đã lâu mới gặp bỗng truyền đến từ thân kiếm. Cảm xúc gặp lại người thân ở nơi đất khách khiến hắn khó có thể kiềm nén sự xúc động.

"Keeng!"

Một tiếng kiếm minh lạnh lạnh bỗng vang lên từ thân kiếm loang lổ vết gỉ. Giữa màn đêm tĩnh lặng, âm thanh ấy vang vọng khắp căn phòng.

"Oa, oa... đây là?"

Dáng vẻ của Triệu Uyển Quân tò mò y như bé con, đôi mắt xinh đẹp mở to nhìn chăm chăm vào thanh kiếm gỉ, trong mắt tràn đầy sự ngạc nhiên: "Nè Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, bỏ mau nhìn kia, thanh kiếm này có thể tự động dậy đó. Ồ... ồ, không phải bữa trước bỏ lau hoai mà vẫn không tẩy sạch được những vết gỉ trên nó sao, giờ chúng tự rơi xuống hết rồi này!"

Những đợt kiếm ngân vang lên, thân kiếm khẽ rung trút bỏ những vết gỉ bám đầy mình trên nó. Một thanh Thanh Phong cổ kiếm, thân kiếm sáng như trăng rằm, lưỡi kiếm tựa dãy Ngấn Hà, dần lộ ra hình dáng của nó trước mắt ba người.

Trên thân kiếm, hai chữ "Vọng Hi" tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt tựa ánh trăng, trang nhã mà cao quý, không nhiễm bụi trần.

"Thanh kiếm này không những có thể động dậy mà còn có thể phát sáng nữa chứ! Ánh sáng đẹp thật! Vọng Hi? Vọng Hi là tên của thanh kiếm này hả?"

Trông thấy hiện tượng có thể gọi là thần kỳ này, ngay cả người từ trước đến nay luôn bình tĩnh như Đông Nhượng Tuyết cũng tỏ ra ngạc nhiên. Nhìn thanh cổ kiếm Vọng Hi lúc này đang rũ bỏ gỉ sét trên thân, thoát thai hoán cốt, trong đôi mắt cô cũng lấp lánh niềm vui.

"Chẳng nhẽ... thanh kiếm này... là một bảo kiếm?"

Khẽ đưa tay phui đi gỉ sét còn sót lại, thân kiếm sắc bén của Vọng Hi kiếm hiện ra. Tinh quang trong mắt Vân Hi lóe lên, chân khí Bát Cực trong cơ thể âm thầm chuyển động quyện cùng ánh sáng tỏa ra từ thanh kiếm cổ.

"Ông bạn già... lâu rồi không gặp!"

Thanh kiếm này không phải là thần kiếm, cũng chẳng phải cổ kiếm hay bảo kiếm mà chính là kiếm Vọng Hi ở thời đại sau Công Nguyên luôn theo sát bên người hắn từ khi hắn biết suy nghĩ, được ý niệm hắn tôi luyện suốt hai mươi bốn năm.

Xa cách hơn bốn trăm năm, giờ hắn lại một lần nữa cầm kiếm Vọng Hi trong tay. Kiếm ý ẩn chứa trong nó được hắn kích hoạt, hòa quyện với tinh thần và ý chí của hắn.

Dưới tác dụng của sự hòa hợp tinh thần, tinh thần ý chí của một người một kiếm cùng sinh ra cộng hưởng.

Kiếm Vọng Hi thông qua cộng hưởng đã trực tiếp loại bỏ những vết gỉ sét trên thân mà không cần nhờ đến ngoại lực, hiện ra thân kiếm sáng như ánh trăng. Không những thế, Vân Hi nhờ cộng hưởng với Vọng Hi kiếm nên đã thành công dẫn kiếm ý vào trong chân khí Bát Cực, khiến chân khí Bát Cực ẩn chứa kiếm ý của Vọng Hi kiếm ngủ say hơn bốn trăm năm từ chân khí Bát Cực chính thức chuyển hóa thành kiếm khí Bát Cực.

"Kiếm khí Bát Cực đã thành thì còn sợ gì huyết đạo cách trở. Mở ra cho ta!"

"Bành! Bành! Bành!"

Một đoạn âm hưởng vô thanh xuất hiện rồi sau đó liên tục khếch tán trong cơ thể Vân Hi.

Kiếm khí Bát Cực vừa xuất hiện, chân khí trong cơ thể vốn không đủ khả năng đã thông ba trăm sáu mươi một huyết đạo thì lúc này đây được kiếm ý

sắc bén của kiếm khí Bát Cực mở ra. Trong một thoáng, âm thanh khe khẽ không ngừng vang lên liên tục. Lúc sau, kinh mạch toàn thân được đả thông, trăm khiếu được mở ra, kiếm khí trong cơ thể vận hành liên mạch như mây trôi nước chảy, không chút đình trệ.

"Phù!"

Vân Hi thở dài một hơi.

Toàn bộ huyết đạo trong cơ thể rung lên. Trong tình trạng trăm khiếu đều mở, hơi thở vừa rồi giống như một con ốc nhỏ cuốn qua căn phòng, thổi bay những thứ nhẹ như sách vở, vật trang trí bằng gỗ, tơ, tranh ảnh. Cái chuông gió treo trên cửa sổ cũng không ngừng đung đưa vang lên tiếng "leng keng".

Nếu trước đây, Vân Hi mà phá hoại nhà cửa như thế này ắt hẳn Đông Nhục Tuyết và Triệu Uyển Quân đều nổi điên lên.

Nhưng bây giờ, khi Vân Hi thở dài làm rối loạn cả phòng khách thì hai cô không những không hề tức giận mà trên khuôn mặt còn lộ vẻ vui mừng.

"Một hơi thở thành gió, trăm mạch đều thông. Trăm mạch đều thông, đây... chính là dấu hiệu của Võ giả cấp năm, trăm mạch đều thông!"

"Đúng vậy! Đúng là Võ giả cấp năm... chỉ có khiếu huyết, kinh mạch trong cơ thể Võ giả cấp năm đều được đả thông mới có hơi thở kéo dài như thế... Trời ạ, Đông Phương, anh đừng nói với em vừa rồi anh tự nhiên đột phá, trở thành Võ giả cấp năm nhé!"

Ánh mắt Vân Hi liếc qua kiếm Vọng Hi trên tay mình mà lòng không khỏi xúc động.

Hắn không ngờ rằng, sau bốn trăm năm, kiếm Vọng Hi vốn đã thất lạc lúc hắn chết lại có thể trở về trong tay hắn!

Nếu không có kiếm Vọng Hi, hắn muốn ngưng tụ kiếm ý lần nữa, chuyển hóa chân khí Bát Cực trong cơ thể thành kiếm khí Bát Cực thì cũng phải cần ít nhất là một năm nữa... Hơn nữa, để được như thế cũng đều nhờ vào kinh nghiệm phong phú của hắn.

Nếu không, đổi lại là người khác không rõ chân ý muốn kiếm sinh ra kiếm ý thì đừng nói là một năm, cho dù ba năm hay năm năm, mỗi năm đều dùng tâm huyết của chính mình nuôi dưỡng, dùng tinh thần của mình rèn luyện thanh kiếm cũng chưa chắc đã đánh thức được kiếm ý của kiếm quyết ẩn chứa trong thân kiếm.

"Đông Phương... Anh... Anh thật sự..."

Vân Hi liền thu liễm tâm trạng rồi khẽ gật đầu đáp lại ánh mắt vui mừng và ngập tràn chờ mong của Đông Nhục Tuyết: "Đúng thế! Hiện tại anh đã đả thông toàn bộ huyết khiếu, giờ đã tương đương với Võ giả cấp năm rồi!"

"Nhưng sao lại nhanh như vậy... Không phải anh vừa mới đột phá Võ giả cấp bốn sao?"

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt Đông Nhục Tuyết một lần nữa lại dừng lại trên thân kiếm Vọng Hi: "Chẳng lẽ do thanh kiếm này?"

Vân Hi khẽ gật đầu.

"Thanh kiếm này thật sự lợi hại đến vậy sao?"

"Vớ anh thì đúng thế!"

"Vậy, tụi em có thể mượn sức mạnh của thanh kiếm để đột phá Võ giả cấp năm được không?"

Vân Hi lắc đầu.

"Vì sao?"

"Vì sao ư... " Vân Hi nhìn thấy vẻ mặt đầy chờ mong của hai người nên không biết giải thích thế nào.

Hắn suy nghĩ một lúc, sắp xếp lại câu chữ rồi nói: "Trong kiếm ẩn chứa một luồng kiếm ý. Dựa vào sức mạnh của kiếm ý, anh mới có thể đả thông huyết khiếu toàn thân, đạt đến Võ giả cấp năm! Nếu hai đứa muốn mượn sức mạnh của nó để đột phá Võ giả cấp năm thì phải lĩnh ngộ được kiếm ý trong kiếm này đã."

"Kiếm ý là cái gì?"

Đông Nhục Tuyết và Triệu Uyển Quân mù tịt. Từ nhỏ, hai cô đã tiếp nhận cách giáo dục máy móc, nhồi nhét của học viện Tinh Diệu, căn bản chưa từng tiếp xúc với lĩnh vực này.

"Mỗi thanh kiếm cả đời chỉ có một chủ nhân và kiếm ý. Kiếm ý tương đương với tính mạng của thanh kiếm, là cách nó tồn tại trên thế gian. Cách tồn tại này khác với tính mạng của nhân loại chúng ta... Giống như một người thợ rèn đúng tiêu chuẩn, mục tiêu hắn theo đuổi cả đời là chế tạo một thanh thần binh tuyệt thế. Hay giống như sông, ý nghĩa tồn tại của nó là chảy về biển cả. Còn có mặt trời, mặt trăng trên đầu, mặt đất dưới chân chúng ta, sao trời, tất cả đều có tính mạng riêng của nó. Dù có những loại tính mạng mà chúng ta hoàn toàn không hiểu được, không lường tượng được, nhưng chúng vẫn tồn tại. Còn ý nghĩa của cuộc đời một thanh kiếm chính là sinh ra kiếm ý có một không hai cho riêng mình. Một thanh kiếm có kiếm ý mới xem là một thanh kiếm sống. Giống như đời người phải có lý tưởng, có mục đích sống thì mới trọn vẹn, như vậy cuộc đời mới có ý nghĩa."

Mù tịt...

Hoàn toàn mù tịt...

Dù có thông minh như Đông Nhục Tuyết cũng nhất thời không hiểu nổi lý luận của Vân Hi.

"Nói một cách đơn giản, trừ khi hai đứa có thể cảm nhận được kiếm ý ẩn chứa trong kiếm ra thì không còn cách nào mượn sức mạnh của nó để đã thông huyết khiếu, thăng cấp Võ giả cấp năm được cả."

Nghe Vân Hi nói như thế, hai người cảm thấy nên từ bỏ ý nghĩ này.

Chỉ riêng lý luận về kiếm ý mà hần vừa nói thôi cũng đủ khiến cho hai cô choáng váng đầu óc rồi.

"Chúng ta vẫn nên học Liệt Không Cửu Kích trước để em có thể thành công vượt qua tầng thứ nhất Nguyệt Thần giới. Có được sự trợ giúp ở tầng thứ nhất của Nguyệt Thần chuyển hóa nguyên khí, chân khí trong cơ thể chúng ta tự nhiên sẽ mạnh lên. Chỉ cần chân khí đủ mạnh thì lần lượt đã thông từng huyết khiếu, muốn đạt đến Võ giả cấp năm không phải sẽ dễ như trở bàn tay sao?!"

Đông Nhục Tuyết cũng khẽ gật đầu.

Ngay lúc này, Vân Hi đang vuốt ve Vọng Hi kiếm đột nhiên hỏi: "Khi này, hai đứa có nói lúc phát hiện ra anh thì thanh kiếm này cũng cạnh luôn phải không?"

"Đúng vậy! Lúc đó anh nắm chặt thanh kiếm này, tụi em làm gì anh cũng không chịu buông tay. Vất vả lắm tụi em mới có thể lấy nó ra khỏi tay anh đấy!"

"Lúc đó hần là anh ở trong rừng rậm Dạ Huyết nhỉ?"

"Đúng thế, sao vậy anh?"

"Anh muốn đến rừng Dạ Huyết một chuyến ấy mà!"

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 24: Di Tích Cổ

"Rừng Dạ Huyết?"

Vân Hi gật đầu.

Hần có linh cảm, rừng Dạ Huyết chính là vùng núi mà hần đã nằm xuống trước đây.

Hần muốn đi xem thử có thể tìm thấy được chút gì còn sót lại của bốn trăm năm trước hay không.

Việc quan trọng nhất chính là tìm lại thi thể của bản thân.

Ở thời đại mặt pháp, lúc hần mười mấy tuổi đã tu luyện đến cảnh giới hậu thiên đỉnh phong mà người thường cả đời cũng không thể luyện tới. Có được thành tích như vậy cũng là do hần được sư phụ ân cần dạy bảo, nhưng quan trọng nhất vẫn là do cái mặt dây chuyền hình mặt trăng. Hần có thể mượn sức mạnh của mặt dây chuyền này để hấp thu những tinh hoa tỏa ra từ ánh trăng.

Mặt dây chuyền hình mặt trăng này rất thần kỳ, bốn trăm năm qua đi cũng không thể khiến nó mục nát.

Nếu hần có thể tìm được mặt dây chuyền hình mặt trăng từ trên thi thể của mình, lại dựa vào tác dụng chuyển hóa thiên địa nguyên khí của Nguyệt Thần giới thì tối đa là ba năm, hần chắc chắn sẽ khôi phục lại tu vi mạnh mẽ như trước đây.

"Không được! Đông Phương, rừng Dạ Huyết quá nguy hiểm. Mức nguy hiểm cấp C, ngay cả Võ giả cao cấp, nếu không cẩn thận cũng có thể rơi vào hiểm cảnh! Em biết anh rất muốn thông qua chiến đấu để nâng cao thực lực của bản thân, nhưng mà... anh có thể đi những nơi khác rèn luyện, như núi Vạn Nham, cốc Tiềm Phục, rừng Tùng Phong. Những con ma thú cao cấp ở khu vực cấp D, cấp E này hầu hết đã bị giết hết rồi, chỉ còn lại một vài con ma thú trung cấp, là nơi tốt nhất dành cho những người mới rèn luyện lần đầu như anh!"

Vân Hi lắc đầu: "Rừng Dạ Huyết... cũng không nhất định phải là Võ giả cao cấp mới có thể đi vào."

"Em biết! Tuy rằng không phải là không có Võ giả trung cấp hoạt động trong rừng Dạ Huyết, nhưng bình thường đều đi theo đội ngũ do Võ giả cao cấp chỉ huy. Hơn nữa, những Võ giả trung cấp kia đều được trang bị vũ khí đầy đủ, lại am hiểu kỹ thuật dùng súng nữa. Từ khi cha mất, cả nhà chúng ta đã không còn nguồn thu nhập ăn uống hay sinh hoạt đều nhờ vào số tiền mà cha để lại; nhưng đã trôi qua nhiều năm như vậy, số tiền còn lại chưa đến tám nghìn, sống tiết kiệm lại cũng chỉ có thể qua được một năm. Nếu muốn mua những khẩu súng đã được cải tiến kia..."

Nói đến đây, vẻ mặt Đông Như Tuyết dần ủ rũ.

Cô từng nghĩ tới chuyện vừa học vừa làm để kiếm tiền duy trì gia đình, thế nhưng luật pháp quốc gia lại quy định rõ, những người chưa đủ tuổi trưởng thành thì không được đi làm.

Đông Như Tuyết mới mười sáu, đương nhiên thuộc về độ tuổi vị thành niên.

Vân Hi cũng đã sớm chú ý đến hoàn cảnh khó khăn của gia đình.

Đây cũng là nguyên nhân hắt hủi học.

Bởi vì, nếu cứ mãi ăn không ngồi rồi như vậy thì đến tháng 9 năm nay, hẳn hoặc Đông Như Tuyết phải nghỉ học vì không đủ tiền đóng học phí.

"Vấn đề an toàn thì em không cần phải lo! Anh có thể gia nhập vào những đoàn săn ma!"

"Nhưng anh mới chỉ là Võ giả cấp năm..."

"Không nói nhiều nữa, ý anh đã quyết rồi!"

"Hay để em đi tìm bạn bè của cha..."

"Khỏi đi! Cầu người không bằng cầu mình! Anh sẽ ở nhà tu dưỡng hai ngày; trong hai ngày này, anh sẽ dạy cho bọn em cách phát lực, khống chế của Liệt Không Cửu Kích; còn học được bao nhiêu thì đành phải dựa vào ngộ tính của bọn em thôi!"

"Đông Phương..."

"Những việc nhỏ trong nhà sẽ do em quyết định, còn những chuyện quan trọng thì phải nghe anh! Bây giờ nghỉ ngơi!"

Vân Hi nói xong liền đứng dậy đi về phòng của mình, không để cho Đông Như Tuyết có cơ hội phản bác, bỏ lại cô và Triệu Uyển Quân kinh ngạc đứng đó.

Sau một lúc lâu, Đông Như Tuyết mới phục hồi lại tinh thần, nhìn cửa phòng của Vân Hi đã đóng lại, trong đôi mắt có chút mơ hồ.

"Đông Phương..."

"Oa!" Đông Như Tuyết đang muốn than thở vài câu thì Triệu Uyển Quân chợt kêu to một tiếng, rồi nhìn Vân Hi đã đi mất một cách say đắm: "Không giống như lúc trước nữa, khác xa! Hiện tại, mình cảm thấy anh Đông Phương càng ngày càng có vẻ đàn ông hơn rồi! Đây mới đúng là đàn ông đích thực! Mình cảm thấy, nếu anh cứ như vậy nữa, chắc mình sẽ không nhịn được mà thích anh mất..."

"Ha ha, Uyển Quân, nếu mi thật sự thích ông thì ta sẽ làm mai cho!"

"Hi hi, giỡn thế thôi, còn phải quan sát nhiều lắm! Chờ thêm mấy năm nữa, xác định anh đã thay đổi hoàn toàn, thật sự trưởng thành lại nói tiếp. Bây giờ, anh vẫn còn là một thằng nhóc."

"Thằng nhóc? Không phải mi cũng thế sao? Với lại mấy năm sau sẽ có nhiều chuyện xảy ra, nếu như ông thật sự thay đổi, nhân cách và mệnh lực tiếp tục phát triển thì chắc chắn sẽ được rất nhiều cô gái chú ý. Đến lúc đó... mi đừng hối hận đấy!"

"Nếu thật có lúc đó, không phải mình còn có bồ sao! Bồ giúp mình giữ anh lại!"

"Ừm, hừ! Mi định cho ta cái gì nào..."

"Tiểu Tuyết đáng ghét, quan hệ của tụi mình tốt như vậy mà bồ lại còn đòi hỏi mình nữa hả! Xem mình trừng trị bồ ra sao!"

"Ha ha..."

...

Liên tiếp xảy ra nhiều chuyện như vậy, đối với một người hay suy nghĩ như Đông Như Tuyết và một người suy nghĩ đơn thuần như Triệu Uyển Quân mà nói thì đêm nay chắc chắn là một đêm không ngủ.

...

Hai ngày sau, Vân Hi vừa khôi phục tinh khí tiêu hao trong cơ thể do ngưng tụ Bát Cực kiếm khí, vừa dạy Đông Nhượng Tuyết và Triệu Uyển quân cách thi triển Liệt Không Cửu Kích.

Do Đông Nhượng Tuyết và Triệu Uyển Quân đều đang ở trong giai đoạn trưởng thành nên học rất nhanh, sau hai ngày đã hiểu được bảy tám phần cách thi triển Liệt Không Cửu Kích. Việc còn lại là luyện tập thêm, dựa vào cố gắng của bản thân không ngừng rèn luyện để sớm nắm vững Liệt Không Cửu Kích.

Sau khi dạy cách thi triển Liệt Không Cửu Kích cho hai người, Vân Hi cũng không lãng phí thời gian nữa mà quyết định đi thẳng đến hiệp hội thợ săn ma. Càng sớm lấy được mặt dây chuyền hình mặt trăng ngày nào, hắn càng nhanh khôi phục lại tu vi ngày đó. Khi đã có thực lực Võ giả cấp chín đỉnh phong, thậm chí tiến thêm một bước nữa, trở thành cường giả Tiên thiên mật. Đến lúc đó...

Nhưng trở thành cường giả Tiên thiên mật cảnh là chuyện của sau này, hiện tại hắn cần phải tu luyện nhiều hơn, góp một chút sức cải thiện hoàn cảnh khó khăn của gia đình.

...

Hiệp hội thợ săn ma!

Một con quái vật khổng lồ được chính phủ bỏ vốn xây dựng nên!

Hiệp hội tồn tại chính là để không ngừng đưa ra các nhiệm vụ săn bắt ma thú, đồng thời tạo cầu nối cho những thợ săn ma giao lưu, hợp tác với nhau.

Ở thời đại Tân Nguyên, vì ma thú tàn phá bừa bãi khắp nơi nên ý nghĩa tồn tại, quyền hành của hiệp hội thợ săn ma thậm chí vượt qua rất nhiều ban ngành chính phủ. Trên Trái Đất có tới hàng trăm triệu Võ giả từ trung cấp trở lên, mà trong số đó, mười người thì đã hết chín là thành viên của hiệp hội rồi.

Vị trí của hiệp hội thợ săn ma bình thường đều nằm ngay lõi vào thành phố, và thành Tinh Diệu cũng không ngoại lệ. Năm trụ sở của hiệp hội, ngoại trừ một trụ sở nằm ở trung tâm thành phố ra thì bốn trụ sở còn lại đều được xây ở ngay lõi vào thành phố, đó cũng là nơi dễ thấy nhất khi vào thành. Dù là ai đi nữa, chỉ cần kẻ đó bước vào thành phố thì thứ nhìn thấy đầu tiên chắc chắn sẽ là tòa kiến trúc đồ sộ và tráng lệ này.

Vân Hi ngồi nửa tiếng trên xe buýt, rất nhanh đã đến chỗ hiệp hội thợ săn ma.

Kiến trúc của hiệp hội thợ săn ma khá giống với trạm xe lửa ở thời đại sau Công Nguyên.

Tùy theo thợ săn ma muốn đi đến rừng Dạ Huyết, núi Vạn Nham, cốc Tiềm Phục hay rừng Tùng Phong mà hiệp hội chia ra những phòng khách khác nhau. Có rất nhiều Võ giả đang tụm năm tụm ba chờ đợi trong phòng khách.

Sau khi Vân Hi tiến vào phòng khách dành cho thợ săn ma đi đến rừng Dạ Huyết, đủ các loại âm thanh liên tục truyền tới.

"Mục tiêu là hồ Bất Bình ở phía đông rừng Dạ Huyết. Hiện tại đã có mười hai đội viên, tu vi thấp nhất là Võ giả cấp sáu, đội trưởng dẫn đội là Võ giả cấp bảy. Cần tuyển thêm một thợ máy cao cấp, phụ trách lái và sửa chữa xe, yêu cầu tu vi của Võ giả không được thấp hơn cấp sáu."

"Đi tới rừng Dạ Huyết giết Huyết Sư thú (1), ai cảm thấy bản thân có đủ sức chống lại Huyết Sư thú xin mời nhập đội."

"Đoàn săn ma Từ Tinh đi săn ma thú tại rừng Dạ Huyết trong thời gian dài, hiện đang tuyển đội viên; yêu cầu tối thiểu là thợ máy, y sĩ, xạ thủ sơ cấp, tu vi Võ giả cấp sáu trở lên."

"Cần tìm đội ngũ đi rừng Dạ Huyết giết Xích Huyết Mãng (2), bản thân là Võ giả cấp bảy, xạ thủ trung cấp, thợ máy sơ cấp!"

"Xạ thủ đại sư sơ cấp, thợ máy cao cấp, tu vi Võ giả cấp năm cần tìm đội ngũ đi tới khu vực trung tâm rừng Dạ Huyết."

"Những ai nhận nhiệm vụ 'giết Huyết Khiếu Ưng' (3) hãy chú ý. Hiện tại, đoàn săn ma Kim Cương tuyển thêm ba đội viên đi săn giết Huyết Khiếu Ưng, yêu cầu tu vi Võ giả cấp năm trở lên, xạ thủ cao cấp, chuyên môn phụ trách bắn tỉa, nếu là xạ thủ đại sư thì yêu cầu tu vi Võ giả có thể hạ thấp đến cấp bốn!"

...

Nhiều loại âm thanh vang lên dồn dập làm cho phòng khách trông có vẻ lộn xộn, mất trật tự.

Vân Hi chỉ nhìn một lát rồi lắc đầu, sau đó lấy chứng minh thư của mình ra để làm thủ tục trở thành thợ săn, rồi tìm kiếm nhiệm vụ cá nhân có thể nhận.

Hắn cũng không hề có ý định gia nhập một đoàn đội nào.

Không có một đoàn săn ma nào muốn mời một thằng nhóc Võ giả cấp năm không có sở trường gì gia nhập để làm vương chân bọn họ.

Ngoài thành không giống với bên trong thành. Ở trong thành, thỉnh thoảng mọi người sẽ động lòng thương hại mà giúp đỡ vài người. Nhưng ở ngoài thành, trừ khi là tuyệt thế cường giả, bằng không sẽ chẳng có một đội ngũ nào dám mang theo một tên Võ giả không rõ thực lực đi vào những nơi nguy hiểm.

Vân Hi tìm một lúc, ánh mắt dừng lại trên một nhiệm vụ có độ khó cấp 6.

"Nhiệm vụ: giết ma thú cấp sáu, Dạ Yểm thú (4); lấy sừng làm chứng. Một cái sừng của Dạ Yểm thú có thể đổi được 22 điểm cống hiến và 1200 Tân Nguyên tệ."

Nhiệm vụ, chẳng qua chỉ là thứ yếu!

Thật sự hấp dẫn Vân Hi chọn nhiệm vụ này chính là câu nói sau cùng : Dạ Yểm thú sinh sống ở gần khu vực di tích cổ, núi Chính Khí.

Núi Chính Khí, chính là nơi ở của Diệp Hạo Nhiên, thiên tài số một trong giới Cổ Võ năm xưa. Ngày trước, đám người Vân Hi, Diệp Hạo Nhiên, Vô Khuyết tử chiến với quân đội chính phủ, nếu như thi thể của hắn vẫn còn thì chỉ có thể nằm ở khu vực này thôi.

Sau khi nhận nhiệm vụ này, Vân Hi liền rời khỏi hiệp hội thợ săn ma, đi về phía núi Chính Khí trong rừng Dạ Huyết.

Sau khi hắn nhận nhiệm vụ và rời đi chưa tới một ngày, một tin tức động trời lừng lờ lan ra trong hiệp hội thợ săn ma.

"Di tích cổ trên núi Chính Khí đã được xác nhận là sơn trang Hạo Nhiên, nơi ở của Diệp gia ở thời đại sau Công Nguyên. Diệp gia là gia tộc Cổ Võ có lịch sử tồn tại 1.366 năm. Năm 2014 sau Công Nguyên, Diệp gia bị định tội phá hoại trật tự xã hội, sau đó bị quân đội chính phủ tiêu diệt. Nghe đồn, trong Diệp gia có ẩn giấu chiến kỹ cấp Tiên thiên..."

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 25: Rừng Dạ Huyết

Hiện nay trên Trái Đất có rất nhiều vùng đất nguy hiểm, những ma thú sinh sống trong đó vô cùng mạnh mẽ và hung hãn.

Trong số đó, dãy Hi Mã Lạp Á bị cao thủ tuyệt thế Huyền Thiên Tông chém ngang, tạo thành ngọn Tuyết Vực, cũng là nơi sinh sống của tộc rồng hiện nay. Nơi đây có sự hiện diện của những ma thú cấp Truyền Kỳ, thậm chí còn có cả Thần Thú. Vì vậy chính phủ cầm quyền trên Trái Đất đánh giá đây là vùng nguy hiểm nhất, được xếp vào cấp SSS.

Dưới cấp SSS còn có những cấp thấp hơn xếp lần lượt từ cao xuống thấp là SS, S, A, B, C, D, E, F.

Theo đó, chỉ có những cao thủ cấp Truyền Kỳ mới có tư cách tiến vào những vùng nguy hiểm từ cấp S trở lên. Nói chung, những vùng nguy hiểm như thế này đều là cấm địa, nghiêm cấm sinh vật sống đến gần. Muốn bình yên ra khỏi những vùng nguy hiểm cấp A hay cấp B ít nhất phải là Võ đạo Tông sư. Còn những vùng nguy hiểm cấp C như rừng Dạ Huyết thì trừ khi những nguyên lão Tiên thiên mặt cảnh tự mình đi vào, nếu không ngay cả Võ giả cấp chín đại biểu cho Hậu thiên cực hạn một khi không cẩn thận cũng có thể bỏ mình.

Rừng Dạ Huyết dài khoảng 420 km, rộng chừng 260km. Tuy nơi này rất nguy hiểm nhưng lượng tài nguyên trong đó đủ khiến thành Tinh Diệu và những thành phố xung quanh thèm muốn.

Vị diện cao cấp Nguyệt Ma giới liên tục nứt vỡ khiến cho một lượng lớn Nguyệt Ma khí trút xuống Trái Đất. Nhân loại trên Trái Đất không thể hấp thu ma khí song một số loại thực vật lại có thể chịu đựng được. Hơn nữa sau khi hấp thu ma khí, những loại thực vật này liền thay đổi đến mức khó tin, có thêm những hiệu quả đặc biệt mà con người không thể nào tưởng tượng nổi.

Chưa nói đến những loại thực vật này, mỗi ma thú sống trong rừng Dạ Huyết nếu bắt được đều có thể bán với giá rất cao.

Thịt ma thú không giống với gia súc. Thân thể ma thú được ma khí rèn luyện nên trong chất thịt có chứa năng lượng. Năng lượng này đã được thân thể ma thú trung hòa nên sau khi ăn vào, người tu luyện có thể trực tiếp hấp thu, không những ngon miệng mà còn giúp nâng cao tu vi. Chính bởi vậy nên giá của xác ma thú luôn ở mức cao chót vót, chưa bao giờ giảm xuống.

Ma thú trung cấp trở xuống thì không nói làm gì. Nếu có thể bắt được ma thú cao cấp, dù chỉ cấp bảy thôi nhưng giá cũng lên tới chục ngàn. Ma thú cấp tám, thậm chí cấp chín có thể bán được trên trăm ngàn, chỉ một con thôi cũng đã ngang với lương cán bộ cao cấp của thành Tinh Diệu làm việc vất vả cả năm.

Vậy nên, tuy rừng Dạ Huyết có mức nguy hiểm cấp C nhưng mỗi năm vẫn có rất nhiều Võ giả nhân loại mạo hiểm tiến vào săn bắt ma thú.

Lúc này, Vân Hi đã xuất hiện tại bìa rừng, nơi có cây cối rậm rạp trong rừng Dạ Huyết.

Hôm nay là ngày thứ hai Vân Hi rời khỏi thành Tinh Diệu.

Hắn không phải là thợ săn ma chuyên nghiệp nên những thứ thợ săn ma phải trang bị như xe việt dã, lều dã ngoại, súng đạn,... hắn đều không có. Khoảng cách 170 km từ thành Tĩnh Diệu tới rừng Dạ Huyết khiến hắn đi trọn một ngày mới đến được bia rừng. Hiện giờ trên mình hắn chỉ có kiếm Vọng Hi, chút thức ăn, nước và tấm bản đồ rừng Dạ Huyết mua ở hiệp hội thợ săn ma với giá 25 tệ.

Theo bản đồ, Vân Hi đang nhanh chóng tiếp cận núi Chính Khí.

Khi chưa đạt đến Hậu thiên cực hạn, hắn sống với sự phụ trợ trong rừng sâu. Đối với hắn, rừng núi chính là quê hương của mình. Ảnh hưởng từ Nguyệt Ma giới khiến rừng rậm trên Trái Đất đầy rẫy nguy cơ, song đối với Vân Hi chuyện đó chẳng đáng kể.

“Phốc!”

Vân Hi ẩn nấp trong rừng cây ra tay đánh lén khiến Cự Xi thú cấp sáu hoàn toàn không kịp phản ứng, cái đầu có kích thước bằng cái thau của nó bị thanh kiếm Vọng Hi mang theo kiếm khí sắc bén chém đứt. Lực chém mạnh mẽ khiến thân thể hơn 200 kg của nó đập mạnh xuống mặt đất vang lên tiếng rầm rầm!

Máu tươi vẩy khắp mặt đất.

“Không hổ là vùng nguy hiểm cấp C. Mới vào rừng được vài cây đã gặp phải ma thú cấp sáu...”

Cự Xi thú là ma thú có thể ăn được. Phần thịt nạc trên mình nó có giá 80 tệ 1 kg, xương cốt giá 58 tệ 1 kg còn da lông lại rẻ, chỉ 32 tệ 1 kg. Cự Xi thú đã chết này nặng ít nhất cũng phải 200 kg, nếu mang về thành bán chắc chắn giá hơn 1.000 tệ.

Cả đi và về hết năm ngày, lãi 1.000 tệ. Tính ra một tháng có thể thu được 6.000 tệ, tương đương với hơn 80% lương viên chức làm việc trong thành Tĩnh Diệu. Từ đó có thể thấy được Võ giả có thu nhập cao thế nào.

Đáng tiếc, Vân Hi đến rừng Dạ Huyết không phải để săn bắn. Hơn nữa, nếu hắn muốn mang con ma thú khổng lồ này về thành cũng phải mất rất nhiều sức, chỉ có thể bỏ xác nó lại đây.

“Trong núi Chính Khí có không ít Dạ Yểm thú sinh sống. Đi tiếp hai cây nữa chắc sẽ gặp được chúng.”

Sau khi lấy bản đồ ra xem xét, Vân Hi lại cất bước lên đường!

Song sau khi đi được khoảng bốn năm dặm, hắn bất ngờ nghe được hàng loạt tiếng súng vang lên ở bên trái, ngay sau đó là tiếng nổ, còn có thể thấy được một ngọn lửa bốc thẳng lên trời.

“Dùng súng bắn không nói làm gì nhưng ngay cả thuốc nổ cũng dám lấy ra xài! Chán sống rồi à!”

Nghe thấy loạt tiếng súng nổ vừa rồi, Vân Hi không nghĩ ngợi gì nhiều lập tức chạy như bay về phía bên phải.

Sinh vật thống trị rừng Dạ Huyết không phải là nhân loại mà là vô vàn ma thú sống trong đó. Tiếng súng được trang bị nòng giảm thanh vừa rồi không vang được bao xa, cho dù có kinh động đến ma thú cũng chỉ là số ít mà thôi. Nhưng nếu sử dụng thuốc nổ, tiếng nổ có thể thu hút tất cả ma thú trong phạm vi vài kilômét xung quanh, hơn nữa còn có thể khơi dậy một đợt thú triều quy mô nhỏ. Hành động của bọn họ đúng là tự tìm chết.

Trên đường chạy, thỉnh thoảng chân Vân Hi lại dùng sức nhảy lên, qua bốn năm mét lại đạp lên một thân cây nào đó để mượn lực rồi lao thẳng về phía trước.

Lúc này hắn không thể ẩn nấp nữa rồi.

Sau khi chạy một lèo gần cây số, trong lòng bỗng cảnh giác, hắn không nghĩ ngợi nhiều, thân mình đang ở trên không bỗng xoay chuyển thật nhanh rồi đáp xuống một phía khác!

“Pằng!”

Một viên đạn nóng rực lướt qua tai hắn, trúng thân cây ở đằng sau tạo ra một cái lỗ lớn, dường như xuyên thủng hết thân cây to cỡ một người ôm này.

“Pằng!”

Trong khoảnh khắc thân hình Vân Hi chạm đất, trong không khí lại xuất hiện một đường đạn. Đối phương đã bắn tiếp phát thứ hai, mục tiêu chính là nơi hắn đáp xuống.

“Phán đoán trước khi bắn! Xạ thủ trung cấp!”

Đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, sau đó kiếm Vọng Hi biến thành một luồng sáng lấp lánh, trong nháy mắt chém trúng viên đạn thứ hai đang bay tới!

“Pằng!”

Tia lửa lóe lên, viên đạn bằng hợp kim đang bay tới bị nhát chém nhanh như chớp chém thành hai nửa, còn hắn lại lùi nhanh lại rồi trốn sau một gốc cây.

Nhưng... vẫn chưa an toàn.

Tiếng súng vang lên lần thứ ba. Lần này, viên đạn vẽ nên một hình vòng cung bay tới, ép hắn phải ra khỏi chỗ nấp đó.

“Sửu Thương Thuật! Xạ thủ cao cấp!”

Thấy tay bắn tia nấp trong bóng tối hết lần này đến lần khác bắn lên mình, ánh mắt Vân Hi trở nên sắc bén. Thân hình bị ép ra khỏi chỗ nấp bỗng ngừng lại, chân dẫm mạnh xuống đất lấy đà phóng tới, cả thân người lao đi như một mũi tên rời cung.

“Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!”

Năm tiếng súng vang lên như cùng một lúc, mỗi phát súng đều nhắm vào vị trí có thể tạo thành vết thương chí mạng.

Trong làn đạn, thân hình Vân Hi ở trên không lại vận vẹo hoàn toàn không theo lẽ thường, né tránh ba viên đạn một cách không thể tin nổi. Kiếm Vọng Hi vung lên hai lần, hai viên đạn không thể né tránh lập tức bị đánh văng, phát ra tia lửa rực rỡ.

“Giết!”

Bóng kiếm chém ra!

“Vù!”

Chưa tới vài giây, khoảng cách trăm mét đã bị vượt qua. Ngay lập tức, người đàn ông trung niên nấp trong bụi cỏ bị bóng kiếm nhanh đến mức không thể tin nổi xuyên qua trán!

“Két!”

Tiếng giày cọ sát với mặt đất vang lên.

Thân hình Vân Hi theo quán tính lao tới trước thêm sáu mét bỗng đứng lại!

Sau lưng hắn, người đàn ông bị bóng kiếm xuyên qua trán chậm chậm ngã xuống, đập mạnh vào mặt đất làm dấy lên một đọt bụi nhỏ.

Chiến đấu kết thúc!

Trong rừng Dạ Huyết, ngoài việc cẩn thận ma thú có thể đánh lén bất cứ lúc nào...

Thứ còn đáng sợ hơn chính là những thợ săn ma lẫn trốn trong bóng tối lúc nào cũng có thể nổi lòng tham vì bảo vật trên người bạn.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Bắn Tia Và Chống Bắn Tia

Sau khi Vân Hi bỏ đi, năm thợ săn ma rời khỏi chỗ nấp, bước đến chỗ hắn đứng vừa nãy.

“Bản năng chiến đấu thật đáng sợ! Người này ít nhất cũng phải là Võ giả cấp chín và chuẩn bị bước vào Tiên thiên rồi.”

“Tao biết tay bắn tia này! Hắn tên Vương Khoan, một Võ giả cấp sáu, đồng thời cũng là thợ săn cao cấp. Hắn lợi dụng địa hình phức tạp của rừng Dạ Huyết để ẩn nấp bắn tia, ngay cả Võ giả cấp bảy cũng có thể chết dưới họng súng của hắn, vậy mà vừa rồi lại bị người khác giết dễ dàng như thế.”

“Nói là cao thủ sắp bước vào Tiên thiên thì hơi quá, vì với kinh nghiệm đầy mình, Vương Khoan nhất định có thể phán đoán được những động tác của đối phương để cao chạy xa bay. Nhưng tám chín mươi phần trăm người vừa rồi là một Võ giả cao cấp.”

“Xem ra việc khai quật di tích sơn trang Hạo Nhiên thu hút không ít Võ giả cao cấp.”

“Chúng ta mau đến đó đi! Sơn trang Hạo Nhiên chính nơi ở của thế gia Cổ võ mạnh nhất thời đại sau Công Nguyên, chiếm giữ mười ba mươi bốn kilômét quanh núi Chính Khí. Sau bốn trăm năm, địa điểm chôn chử sẽ thay đổi đôi chút, dù có đến trước một hai ngày cũng chưa chắc có thể tìm được.”

“Chúng ta hẳn là nhóm nhanh nhất, đi thôi!”

...

Vân Hi nhanh chóng đi về phía núi Chính Khí. Tuy nhiên, có một điểm là số nhóm Võ giả hẳn gặp trên đường đi nhiều đến mức bất thường. Trên đoạn đường chỉ có mười mấy kilômét, hẳn đã chạm mặt với ba nhóm Võ giả.

Vì đây là lần đầu tiên đến rừng Dạ Huyết nên hẳn không hề quen thuộc nơi này. Mặc dù cảm thấy số Võ giả tiến vào rừng Dạ Huyết hơi nhiều nhưng hẳn chỉ nghĩ đơn giản là do sự hấp dẫn của nơi này thôi.

Hình dáng có phần quen thuộc của dãy núi Chính Khí nhanh chóng hiện ra trước mặt Vân Hi.

Năm đó, ở thời đại sau Cộng Nguyên, Vân Hi bị quân đội chính phủ tấn công mãnh liệt trên ngọn An Ninh thuộc dãy núi này. Cả một sư đoàn bộ binh vây chặt ngọn An Ninh đến mức nước cũng không chảy lọt. Trục thẳng chiến đấu, F-22, thậm chí cả vệ tinh quân sự cũng dồn hết sự chú ý vào đây, không bỏ sót nhất cử nhất động nào ở trên núi. Toàn bộ sơn trang Hạo Nhiên trở thành con ba ba trong chậu.

Diệp Hạo Nhiên, Vô Khuyết đều là những Cổ Võ giả lợi hại. Nếu sống trong thời kỳ này, dù không đạt đến Võ giả cấp chín nhưng bọn họ cũng không thua kém bao nhiêu. Nhưng dưới sức mạnh đáng sợ của khoa học kỹ thuật, hai người bọn họ không thể thoát kết cục buồn.

Còn Vân Hi, vì gây ra thương vong nặng nề cho quân đội nên để tránh tăng thêm thương vong, cuối cùng quân đội đã hạ lệnh ném bom toàn bộ ngọn An Ninh, biến nơi đây thành biển lửa.

Khi đối mặt với những loại vũ khí như đạn, tên lửa, Vân Hi dựa vào bản năng chiến đấu sắc bén và thân thủ nhanh nhẹn vẫn có thể né tránh. Thế nhưng, khi đối mặt với mưa bom, trừ những cao thủ Tiên thiên mặt cảnh đã ngưng tụ được Tiên thiên cương khí ra thì không Võ giả nào có thể chống cự nổi. Cho dù hẳn lần trốn kỹ hơn nữa vẫn bị trọng thương vì bom nổ, cuối cùng chết dưới họng súng của tên thiếu tướng họ Lâm.

Điều đáng mừng duy nhất là...

Không biết vì nguyên nhân gì, hẳn sống lại, mượn thân xác của Đông Phương – một học viên của học viện Tinh Diệu. Dục hỏa trùng sinh.

Bốn trăm năm trôi qua, ngọn An Phong đã thay đổi rất nhiều, cây cối xanh tươi rậm rạp lại bao phủ khu vực năm xưa từng trở thành biển lửa. Vì có ma thú thường xuyên qua lại nên nơi này không một bóng người. Độ phủ xanh của rừng vượt xa trí tưởng tượng của con người. Các loại bụi gai, dây leo, lá roi trần ngập mọi góc ngách trên đỉnh núi. Khi đạp lên mặt đất, hai chân ngập sâu đến mười xen-ti-met.

Đừng nói là người bình thường, ngay cả những Võ giả cấp hai cấp ba có thân thủ nhanh nhẹn khi đến đây cũng phải bước đi tập tễnh.

Đi quanh ngọn núi được một lúc, một cầu thang bằng đá cổ xưa bỗng xuất hiện trong tầm mắt của Vân Hi.

Những bậc thềm bằng đá lúc này đã được bao phủ bởi một lớp rêu dày, hai bên có những cành cây xanh tốt vươn ra, rất nhiều dây leo, cây rễ chùm uốn lượn phía trên bậc thềm, khiến người ta chỉ có thể nhận ra hình dạng mơ hồ của nó.

Bước hết cầu thang, một quần thể kiến trúc đồ sộ xuất hiện trong tầm mắt Vân Hi. Những kiến trúc này cũng phủ đầy rêu xanh, hơi nước và mùi ẩm mốc tràn ngập trong không khí. Trên một vài tòa nhà hoang phế còn có vô số dây leo rũ xuống như xúc tu của một con quái vật nào đó, tạo một cảm giác khủng bố khiến người khác phải sợ hãi.

Nơi này...

Là cửa vào Hạo Nhiên sơn trang.

Nhìn sơn trang đã không còn vẻ huy hoàng năm xưa, lòng Vân Hi thổn thức: “Bốn trăm năm thương hải tang điền... sơn trang Hạo Nhiên tiếng tăm lừng lẫy giới Cổ Võ, tồn tại hơn một ngàn ba trăm năm giờ đây lại suy bại tới mức này.”

Năm đó, hẳn lần đầu xuống núi, hẳn như không hề hiểu gì về thế giới bên ngoài, chỉ làm theo tiếng gọi của con tim. Hẳn hoàn toàn không quan tâm đến cái gọi là pháp luật, chế độ, thấy bất bình trên đường liền rút kiếm giết người. Nếu không gặp được Diệp Hạo Nhiên đúng lúc e là không cần đợi đến khi bị bao vây, hẳn sớm đã chết vì đủ loại nguyên nhân.

Diệp Hạo Nhiên, Vô Khuyết đều là những Võ giả ưu tú nhất giới Cổ võ lúc bấy giờ. Trong đó, Vô Khuyết vì vấn đề tuổi tác nên ít nói chuyện với hai người bọn họ. Ngoài sư phụ ra, Diệp Hạo Nhiên là người bạn tri kỷ đầu tiên của Vân Hi. Sau này, hẳn một mình xông vào vườn hoa Bạch Vân ở thành phố Tân Nam để giải quyết Lý Chính Kỳ, gặp phải đại họa nên bị truy nã khắp cả nước. Diệp Hạo Nhiên, Vô Khuyết vẫn ở bên cạnh hẳn đồng cam cộng khổ.

Những ký ức, những trải nghiệm của bốn trăm năm trước lại ủa về trong khoảnh khắc bước chân vào di tích hoang tàn này. Tất cả mọi thứ dường như mới xảy ra vào ngày hôm qua mà không phải là bốn trăm năm trước.

Dường như đã qua mấy kiếp.

“Pằng!”

Tiếng súng được gắn nòng giảm thanh bỗng nhiên vang lên giữa rừng cây yên tĩnh. Một viên đạn nhắm vào giữa trán Vân Hi bay tới đúng lúc hắn đang sững sờ.

“Vù!”

Sau khi nghiêng người, Vân Hi trong nháy mắt đã phóng vào rừng rậm.

“Ồ! Né rồi à? Phản ứng không tệ! Nhưng trước mặt ‘Quý Thủ’ Thiên Câu ta, ngươi tưởng rằng ngươi chạy được sao?”

Trong khoảnh khắc tiếng nói vang lên giữa rừng rậm yên tĩnh, tiếng “Pằng pằng pằng” lại vang lên dồn dập.

Đôi mắt Vân Hi đang né tránh làn đạn bỗng lóe sáng. Vọng Hi kiểm rồi khỏi vỏ trong nháy mắt. Ý thức chiến đấu của Võ giả cấp chín đỉnh phong được phát huy đến cực hạn. Đường bay trước sau của ba viên đạn hiện lên rõ ràng trong đầu.

Nhưng Vọng Hi kiểm của hắn còn chưa chém ra. Tiếng “Pằng pằng pằng” lại lần nữa vang lên từ phía khác.

Ngay sau đó chỉ thấy ánh lửa lóe lên, ba viên đạn sắp bắn trúng Vân Hi bị ba viên đạn từ hướng khác bắn rơi!

“Ồ”

Ánh mắt của Vân Hi di chuyển, lập tức nhìn thấy một bóng dáng đang ẩn nấp trong vòm lá cách hắn mấy mươi mét.

Trong khoảnh khắc ánh mắt của hắn nhìn về phía ấy, bóng dáng bị che khuất sau lá cây cũng nhìn về phía hắn. Đôi mắt như sao trời lập tức va chạm với ánh mắt của hắn.

Trong một thoáng, một kết hoạch được hình thành.

Thân hình đang lui nhanh của Vân Hi bỗng ngừng lại, sau đó hơi mất thăng bằng giống như sơ xuất gì đó.

Cơ hội ngàn năm khó gặp như vậy nên bên phía “Quý Thủ” Thiên Câu vốn định rút lui bỗng lại vang lên tiếng súng.

“Pằng!”

Trong khoảnh khắc tiếng súng vang lên, một tiếng súng khác cũng vang lên, dường như át đi tiếng súng của hắn.

Thân hình lẽ ra phải mất thăng bằng của Vân Hi bỗng nhiên quay ngược. Vọng Hi kiểm trong tay chém văng viên đạn.

Tại một tòa nhà cách hắn ba trăm mét bỗng vang lên tiếng rên, ngay sau đó, một bóng người từ trên cao rơi mạnh xuống nền đất phủ đầy rêu xanh rồi trút hơi thở cuối cùng.

“‘Quý Thủ’ Thiên Câu là thành viên của đoàn săn ma Thần Hữu. Việc khai quật di tích sơn trang Hạo Thiên do bọn họ tiếp quản. Bảo vật bên trong chắc hẳn đã bị bọn họ chiếm hết. Một mình cậu đánh không lại bọn họ đâu. Nhân lúc những thành viên khác vẫn chưa phản ứng, cậu mau chạy đi!”

Trong lúc nói chuyện, thân hình cô gái như một làn gió mát bay về phương xa, chỉ để lại một mái tóc dài điểm xuyết một vài đốm xanh.

“Cô là ai, vì sao lại giúp tôi?”

“Quần áo mà cậu đang mặc. Nếu cậu đúng là học viên của học viện Tinh Diệu thì cậu nên gọi tôi một tiếng học tỷ.”

Lúc âm thanh vang lên, bóng dáng của cô gái đã hoàn toàn biến mất trong rừng cây rậm rạp.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Nghĩa Địa

"Học viện Tinh Diệu?"

Lúc Vân Hi nhìn lại thì cũng là lúc hắn nhận ra trên áo mình có dính huân chương đệ tử học viện Tinh Diệu!

"Cũng là đệ tử của học viện Tinh Diệu sao..."

Trong đầu hấn chợt xuất hiện hình ảnh một cô gái với mái tóc thướt tha đen nhánh. Sau cùng, suy nghĩ của Vân Hi lại quay về chuyện di tích cổ.

Dù cho hiện tại chân khí của hấn chỉ ngang Võ giả cấp năm, nhưng với kiếm khí Bát Cực lăng lệ và ý chí chiến đấu đạt chuẩn cao thủ cấp Tiên thiên thì có đấu với Võ giả cấp bảy cũng không thành vấn đề. Sở dĩ vừa rồi thiếu chút nữa đã bị phát súng của "Quý Thủ" Thiên Câu bắn trúng chủ yếu là do hấn đang mải mê ngắm di tích cổ. Lúc đó, trong đầu hấn chợt nhớ lại một vài chuyện của bốn trăm năm trước nên tinh thần hoảng hốt và bị đối phương bắn lên.

Nếu như hấn hoàn toàn tập trung, mọi thời khắc đều đề phòng nguy hiểm khắp bốn phương tám hướng thì khi phát súng đầu tiên của "Quý Thủ" Thiên Câu vang lên cũng là lúc vị trí của hấn bị lộ, Vân Hi có thể dựa vào bản năng chiến đấu nhạy cảm của bản thân để xác định rồi xông thẳng đến nơi giấu khẩu súng ngắm, sau đó đánh chết kẻ bắn súng, hệt như lúc ở ngoài rừng Dạ Huyết giết chết Liệt Ma Giả Vương vậy.

"Son trang Hạo Nhiên đã bị đoàn săn ma Thần Hữu tiếp quản, cả bảo tàng cũng bị bọn họ chiếm giữ."

Vân Hi hồi tưởng lại câu nói của cô gái nọ trước lúc bỏ đi, đôi mày khẽ nhíu lại.

"Son trang Hạo Nhiên của Diệp gia đã bỏ hoang hơn bốn trăm năm, nay những người này lại muốn chiếm lấy... Họ muốn làm gì nhỉ?"

Ngay lúc này, hấn cảm thấy như có âm thanh gì đó, ánh mắt liền quét về phía son trang Hạo Nhiên. Sau một cái chớp mắt, thân hình hấn lập tức biến mất trong rừng cây rậm rạp.

Hấn vừa biến mất thì bụi cây phía son trang Hạo Nhiên bỗng lay động. Từ đây, ba người đàn ông trung niên xuất hiện.

Sau khi ba người này đi ra, người đi đầu khẽ gật đầu rồi nói: "Không có gì, an toàn rồi! Xem ra những người kia đã rời đi!"

Vừa nói chuyện ba người vừa đi đến chỗ "Quý Thủ" Thiên Câu vừa bị giết chết, một người cúi xuống kiểm tra mạch của Thiên Câu, lát sau lắc đầu nói: "Thiên Câu bị giết chỉ với một phát súng! Rất giống với Phá Âm Kích, kỹ thuật bắn súng cấp Đại sư. Tốc độ này nhanh đến không kịp phản ứng!"

"Kỹ thuật bắn súng cấp Đại sư ư? Không ngờ trong di tích cổ lại xuất hiện người có trình độ cỡ này!"

"Phúc Vương, Huyết Dao, nghe nói người của đoàn săn ma Thánh Nhạc ở thành Nam Sơn đã đi đến đây rồi! Đoàn trưởng đoàn săn ma Thánh Nhạc là cường giả cấp chín. Kẻ này đang tu luyện một chiến kỹ Tiên Thiên cực kỳ lợi hại, Võ giả cao cấp trong đoàn đó cũng không ít! Lỡ bọn hấn đến đây thì e rằng tình hình không ổn mất!"

"Thành Nam Sơn cách đây hơn 300 km, từ lúc nhận được tin tức đến khi chạy đến đây cũng phải mất ít nhất ba tiếng đồng hồ. Trong khi chúng ta cũng chẳng tốn nhiều thời gian để tìm được ngôi mộ và phá vỡ cơ quan, tiến vào bên trong. Đội bọn hấn chạy được đến nơi, chúng ta đã sớm mang theo đủ loại bảo vật, chiến kỹ, công pháp Tiên thiên chạy đi rồi."

"Hê hê, vậy cũng được. Đoàn săn ma Thần Hữu của chúng ta đang rất phát triển. Vốn nghĩ đây chỉ là di tích cổ, không ngờ lại chính là ngôi mộ của đệ nhất cao thủ Diệp Hạo Nhiên ở thời đại Cổ Võ. Ta đã từng điều tra qua, nghe đồn năm đó sau khi Diệp Hạo Nhiên chết, hậu nhân của nhà họ Diệp đã mang tất cả chiến kỹ, công pháp võ đạo mai táng theo hấn để chính phủ hiểu rằng bọn họ sẽ không bao giờ tu luyện Cổ Võ thuật cũng như không làm mất ổn định xã hội nữa! Nếu có thể khai quật được ngôi mộ cổ này..."

"Vị Diệp Hạo Nhiên nọ từng tu luyện đến Võ giả cao cấp tại thời đại mật pháp mất hết nguyên khí. Nếu ứng với bây giờ thì đừng nói là Tiên thiên mật cảnh, nếu hấn luyện đến Võ đạo Tông sư cũng không có gì quá đáng cả!"

"Võ đạo Tông sư..."

Bốn chữ này lập tức khiến suy nghĩ của gã đàn ông được gọi là Huyết Dao rung động mãnh liệt, nhưng với tư cách là Võ giả cao cấp, hấn đã kiềm chế điều này rất tốt, thế nên cũng nhanh tỉnh táo lại."

"Được rồi, bớt nói nhảm đi Bọ Ngựa! Chúng ta cần phải hành động nhanh chóng! Tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp phá vỡ cơ quan của mộ, càng để lâu chuyện xấu càng nhiều..."

"Các người vừa mới nói... đã tìm được mộ của Diệp Hạo Nhiên, Vô Khuyết, Vân Hi phải không?"

Ngay lúc ba người định bỏ đi thì một giọng nói lạnh giá đột nhiên vang lên.

Giọng nói này đã trải qua một phương pháp đặc thù nên đã tạo ra tiếng vang khắp bốn phương tám hướng. Điều này làm bọn họ không cách nào xác định vị trí của người nói.

"Ài?" Một Võ giả cao cấp tên là Phúc Vương hét lớn.

Đi kèm với tiếng hét lớn, Bọ Ngựa và Huyết Dao lập tức tập trung, nhắm họng súng mang hơi thở tử vong đến nơi Vân Hi vừa biến mất.

"Đầu tiên, Diệp gia bị quân đội chính phủ diệt không phải là vì phá hoại sự ổn định xã hội. Hành động của họ là thay trời hành đạo. Tiếp theo, sao các người lại vì cái gọi là bảo tàng mà đào bới phần mộ của Diệp gia?!"

"Ta mặc kệ phá hư sự ổn định của xã hội gì đó. Ngôi mộ của Diệp Hạo Nhiên đã được định ra là do chúng ta đào được. Tất cả công pháp, bí tịch của Diệp gia cũng quy hết cho chúng ta rồi. Kẻ nào giả thần giả quỷ đăng kia hãy mau lẩn ra đây!"

Huyết Đào hét lớn, nhưng bước chân ba người cũng lặng lẽ di chuyển xung quanh, chỉ cần trong một nháy mắt cũng có thể trốn dưới bức tường đồ nát ở sau lưng!"

"Diệp Hạo Nhiên chính là Võ giả vĩ đại ở thời đại sau Công Nguyên, đồng thời cũng là người kế thừa truyền thống Võ đạo ở thời đại mạt pháp. Hắn chết oan uổng là vì trời xanh không có mắt, thiên đạo bất công. Mà bây giờ, các người dám quấy nhiễu mộ phần của hắn, đó cũng chính là tội chết."

Giọng nói vừa vang lên bên tai nghe như cực kì xa xôi, thế mà tiếng "chết" cuối cùng lại như ở bên tai!

"Bọ Ngựa! Cẩn thận!"

"Cái gì!"

Gã trẻ tuổi được gọi là Bọ Ngựa đã không kịp phản ứng, một đạo kiếm quang bỗng xuất hiện trước mặt hắn.

"Phốc!"

Huyết quang bắn tung tóe!

"Bọ Ngựa!" Phúc Vương hét một tiếng. Người này phản ứng cực nhanh, thanh kiếm trong tay hắn lập tức bay đến chỗ của Bọ Ngựa ngã xuống.

"Chết đi!"

"Keng!"

Ánh lửa tóe lên!

Thanh Vọng Hi kiếm chém thẳng vào một kiếm mạnh mẽ của Phúc Vương. Dựa vào lực phản chấn này, Vân Hi nhảy hẳn ra phía sau. Chỉ trong nháy mắt, hắn lại biến mất trong cánh rừng nhiệt đới. Mà lúc này, tên Huyết Đào mới dời họng súng theo hướng Vân Hi vừa biến mất rồi liên tục quét đạn theo sau!

Tất nhiên...

Kiểu bắn mò không có mục đích không thể gây thương tổn gì với người vừa biến mất.

"Thật đáng giận, Bọ Ngựa đã bị giết!"

"Võ giả cấp năm?"

"Cái gì?"

"Thằng nhóc đó mới chỉ là Võ giả cấp năm, nhưng nhìn động tác có vẻ am hiểu kỹ thuật ám sát! Rút đi, chúng ta phải đi đến vùng đất trống trải!"

"Đồ vô liêm sỉ! Một tên Võ giả cấp năm nhỏ bé lại dám lừa gạt đoàn săn ma Thần Hữu. Quả đúng tự đi tìm chết!"

Võ giả cấp năm!

Tu vi này ở học viện Tinh Diệu đã thuộc hàng tinh anh và đã trải qua sự bồi dưỡng tốn kém về nhân lực và vật lực của học viện. Nhưng với nguy cơ bốn bề ở rừng rậm Dạ Huyết thì những tiêu chuẩn sinh tồn cơ bản nhất cũng không đạt.

"Cẩn thận một chút thì tốt hơn, thằng nhóc có vẻ kỳ lạ..."

Phúc Vương đang nói chuyện thì chợt nhận ra điều gì, thanh kiếm trong tay chém ra như chớp, trên đầu mũi kiếm thậm chí còn xuất hiện một màn kiếm quang nhẹ nhẹ.

Một kiếm chém xuống, lập tức chấn nát một mảnh trên bức tường cách đó không xa.

"Không tốt!"

Một kiếm chém rồi mà không có bất cứ phản ứng nào đáp lại, Phúc Vương liền biết mình đã trúng kế, thân hình vội vàng lui về. Hắn định dùng tốc độ nhanh nhất của mình để thoát khỏi đám bụi mù mù này.

Nhưng sai lầm một lần không dễ bù đắp.

Một điểm sáng lạnh lẽo từ trong đám bụi mù lóe lên rồi sau đó lao đến với tốc độ nhanh đến không tưởng và xuyên qua cổ họng hắn. Ngay sau đó, thân thể hắn bị Vân Hi đá bay ra ngoài.

Huyết Đào lập tức lao lên trợ giúp.

Nhưng ngay lúc Vân Hi đã vắng thì thể Phúc Vương đi thì cũng là hấn tung ra Chỉ kiếm quyết trong Đãng Thân kiếm quyết để điểm lên mi tâm của Huyết Đào. Từ đó, kiếm khí Bát Cực mang theo lực lượng xuyên thấu đã trực tiếp khiến cho sau gáy Huyết Đào bắn ra một dải máu tanh.

"Ngươi..."

"Son trang Hạo Nhiên chính là son trang Diệp gia. Mọi thứ ở trong đó đều là của Diệp gia, cho dù trải qua bốn trăm năm cũng vẫn như thế!"

"Xập!"

Thân thể Huyết Đào và Phúc Vương đổ xuống cùng một lúc!

Huyết Đào và Phúc Vương vừa chết thì ánh mắt của Vân Hi lập tức hướng về phía di tích cổ, tay phải nắm chặt kiếm Vọng Hi. Giờ phút này, tâm tư của hấn như quay trở về bốn trăm năm trước, khi mà son trang đang bị quân đội chính phủ bao vây, công phá, Diệp Hạo Nhiên đã đứng vững đến phút cuối cùng và dùng thân thể của mình để đối kháng với vũ khí nóng... đánh giết thành một cảnh máu me.

Vì báo thù cho con, Lâm Chính Anh đã lợi dụng quyền lực để điều động quân đội tàn sát cả trăm mạng người ở son trang Hạo Nhiên. Toàn bộ son trang Hạo Nhiên từ trên xuống dưới máu chảy thành sông, nhà cửa bị san bằng và hóa thành phế tích.

"Bốn trăm năm trước là bởi vì ta mà ngươi nhà tan cửa nát. Người còn sống chạy được thì mười không đủ một, bây giờ ngươi đang ngủ say mà vẫn có những kẻ tham lam không biết sống chết quấy rầy... Ta đã có lỗi với ngươi một lần, đầu thế nào cũng không thể có lần thứ hai! Có ta ở đây, không ai có thể quấy nhiễu ngươi cùng người nhà yên giấc nghìn thu!"

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 28: Gây Rối

"Hấn giỏi thật! Hai tên Võ giả cao cấp và một tên cấp sáu lại chết mà chẳng có sức phản kháng!"

Một người nấp trong bóng tối âm thầm thần phục khi nhìn thấy mọi chuyện vừa diễn ra tại di tích Cổ Võ giả, son trang Hạo Nhiên qua ống nhòm hồng ngoại.

"Thực lực của Phúc Vương trong đám Võ giả cấp bảy khá mạnh, thế mà chưa kịp phát huy hết khả năng đã bị hấn giết! Quá đáng sợ! Nhưng hấn là tu vi của hấn không cao lắm, có lẽ còn chưa đến cao cấp."

"Hấn mới thôi đã đáng sợ lắm rồi, nếu đến Võ giả cao cấp thì còn khủng bố đến cỡ nào nữa?!"

"Khi này hình như hấn nhìn lướt qua chỗ này, chẳng lẽ hấn đã phát hiện ra chúng ta rồi?"

"Không thể nào! Thuật trinh sát, nguy trang của ta đã đến cao cấp rồi; chưa nói đến chuyện có thể ẩn nấp dễ dàng trong rừng như hiện tại mà ngay cả ở những nơi trống trải, ta cũng có thể khiến đối phương không phân biệt được thật giả đấy!"

"Nói cũng đúng! Nhưng tiếp theo chúng ta phải làm sao đây? Tiếp tục theo dõi hay là... lui?"

"Theo dõi tiếp đi! Tuy đoàn săn ma Dạ Ưng chúng ta không có thực lực để chống lại đoàn săn ma Thần Hữu bọn họ nhưng chú mày nên nhớ đây là rừng Dạ Huyết, nơi đây rất nguy hiểm. Ai biết được bọn họ có gặp phải chuyện gì không khi mang chiến kỹ Tiên thiên đó về chứ!"

"Đoàn trưởng nói đúng!"

Ba người khác gật đầu!

Đoàn săn ma Thần Hữu gồm có hai mươi sáu người, trừ đoàn trưởng là Võ giả cấp tám ra thì tất cả những người còn lại đều là Võ giả cấp bảy. Tuy rằng bọn họ chiếm giữ toàn bộ son trang Hạo Nhiên nhưng cũng không thể nào kiểm soát hết mọi thứ ở một nơi rộng lớn như rừng Dạ Huyết được. Ở đâu đó quanh đây vẫn có những đoàn săn ma khác ẩn nấp quan sát nhất cử nhất động của bọn họ, không ngại bỏ đá xuống giếng đục nước béo cò!

"Ồ! Thăng nhóc đó định làm gì thế? Không bỏ chạy mà lại... đi về phía son trang Hạo Nhiên là sao?"

"Hướng đó chẳng phải là nơi đóng quân của đội quân số một đoàn săn ma Thần Hữu sao... lẽ nào hấn lại..."

Quan sát thấy Vân Hi không những không lui mà còn bí mật đi về phía sơn trang Hạo Nhiên, về mặt cả bốn thành viên của đoàn săn ma Dạ Ưng ngạc nhiên khôn tả.

Trong đó lại có một chàng trai trẻ không nhịn được đứng lên nói: "Hắn muốn làm gì? Những tên lính trinh sát phân bố rải rác ở bên ngoài bị hắn giết từng tên không thể so với đội quân số một được. Chín người của đội quân số một đều là những võ giả với kinh nghiệm đầy mình, hơn nữa trong đó còn có bốn người là Võ giả cao cấp. Chẳng lẽ... hắn định gạt đoàn săn ma Thiên Hữu sang một bên để chiếm bảo tàng trong sơn trang Hạo Nhiên một mình?"

"Điên rồi! Hắn tưởng hắn là ai chứ! Cao thủ cấp chín chắc? Đoàn săn ma Thiên Hữu số một thành Thánh Đường đấy!"

"Vãi thật! Không ngờ lại đánh nhau thật kia! Đó là Hải Vương, một trong bốn đại đội trưởng của đoàn săn ma Thần Hữu, cao thủ cùng cấp như Phúc Vương! Chết rồi, sao có thể..."

"Thiên Thiết cũng chết luôn! Hai mươi bốn người của đoàn săn ma Thần Hữu vậy mà bị giết hết gần một nửa rồi! Thằng nhóc này rốt cuộc có lai lịch gì?"

...

Dưới vẻ mặt mang chút điên rồ của những người đang quan sát bí mật này, Vân Hi với tu vi Võ giả cấp năm xông thẳng vào đoàn săn ma Thần Hữu đại khai sát giới!

Đại khai sát giới!

Đúng là đại khai sát giới!

Cho dù Vân Hi mới chỉ là Võ giả cấp năm nhưng đó chỉ dựa theo tiêu chuẩn về cường độ chân khí có trong cơ thể hắn mà thôi. Võ giả Hậu thiên khác với Tiên thiên, khi chiến đấu thì trừ chân khí ra bọn họ còn quan tâm rất nhiều đến chiến kỹ, tinh thần chiến đấu cũng như phản xạ.

Những điều này vốn chỉ xuất hiện ở Võ giả cấp chín hoặc cao thủ cấp Tiên thiên nay lại xuất hiện trên người Vân Hi, những Võ giả cấp sáu cấp bảy kia sao có khả năng chiến thắng hắn được.

Và lại, hắn cũng không chiến đấu trực tiếp với những Võ giả cấp bảy mà nhờ vào tinh thần lực mạnh mẽ của bản thân, nấp trong bóng tối tập kích đánh giết liên tục.

"Thông báo cho đoàn trưởng! Mau thông báo cho đoàn trưởng! Khát Máu! Nguru Ma! Hai đứa mày theo tao lên vây thẳng khôn đó lại, nhất quyết không được để hắn trốn đi đánh lên!"

Trong năm người còn lại, Võ giả cao cấp cầm đầu nhóm hét lớn lên một tiếng rồi vọt nhanh về phía Vân Hi.

Tuy hắn xông đến rất nhanh nhưng Vân Hi còn lui nhanh hơn.

Nhờ có vách tường nổ nát che khuất nên hắn chỉ lắc mình một cái đã biến mất khỏi tầm nhìn của năm người bọn họ.

"Không ổn! Nhanh! Chúng mày nhanh tập trung lại chỗ tao, tựa lưng vào nhau! Không được để hắn có cơ hội đánh lên!"

"A.."

Vân Hi mới vừa biến mất trước mặt bọn họ lại xuất hiện ngay ở đằng sau, ám sát thành công một Võ giả cấp sáu.

"Mẹ kiếp! Rốt cuộc thằng khôn này nấp chỗ nào, sao thủ đoạn lại kinh khủng đến thế!"

"Đội trưởng... hiện tại, chín người chúng ta đã chết mất năm rồi, còn..."

"Lui! Tranh thủ thời gian rút lui đến chỗ đoàn trưởng! Ở chỗ đoàn trưởng còn có bảy người. Hơn nữa, đoàn trưởng đã là Võ giả cấp tám, đã có thể phát ra kiếm quang ly thể nên có ưu thế rất lớn khi đối đầu với thằng nhãi khôn chỉ biết đánh lên này!"

...

Khi thấy những thành viên của đoàn săn ma Thần Hữu phải lui lại khi không thể chống nổi những lần đánh lên của Vân Hi, đoàn trưởng đoàn săn ma Dạ Ưng không còn giữ nổi bình tĩnh nữa. Hắn nhanh chóng đứng dậy nói: "Cơ hội! Cơ hội! Nhân lúc thằng nhóc này dây dưa với đoàn săn ma Thần Hữu, chúng ta xông lên thôi!"

"Xông lên?"

"Đúng! Cứ nương theo uy thế của thằng nhóc này, chúng ta xông tới kiếm chén canh! Nếu cứ chần chờ mãi thì sẽ chẳng kiếm được chút gì tốt đâu!"

"Vâng! Đoàn trưởng!"

Trong lúc nhất thời, ba thành viên kia cũng đứng cả lên. Trong ba người này, có hai người là Võ giả cấp sáu mang theo vũ khí nóng, người còn lại là Võ

giả cấp bảy và đoàn trưởng thì mang đao kiếm. Bốn người thu xếp hành trang lại rồi liều chết xông thẳng về phía sơn trang Hạo Nhiên.

Cùng lúc đó, hai tiểu đội săn ma khác nấp bên ngoài sơn trang Hạo Nhiên cũng có hành động tương tự như đoàn săn ma Dạ Ưng.

Số người ở hai tiểu đội săn ma này cũng xấp xỉ với đoàn săn ma Dạ Ưng, mỗi tiểu đội có năm đội viên. Trong đó, hai Võ giả cấp bảy vừa hiện thân liền triển khai đánh về phía bốn người của đoàn săn ma Thần Hựu đang đề phòng Vân Hi.

"Có quân mai phục! Có quân mai phục!"

Ba đoàn săn ma vừa xuất hiện liền bị một Võ giả cấp bảy có đang trình sát gần đó quát lên báo động.

Tuy nhiên, vì quát lên báo động nên hắn đã để lộ nơi ẩn nấp. Ba tên thợ săn của ba đoàn săn ma hầu như cùng lúc nhắm bắn về phía hắn. Dù dựa vào thực lực Võ giả cấp bảy của bản thân thì hắn cũng chỉ có thể né được phát súng của người thứ nhất và người thứ hai, đến phát súng của người thì ba thì gục xuống.

"Khốn nạn! Lại dám đối đầu với đoàn săn ma Thần Hựu chúng ta sao! Chết, các ngươi phải chết hết!"

Một tiếng gầm lớn từ trong sơn trang Hạo Nhiên vọng ra, ngay sau đó, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi xông mạnh ra ngoài.

Người này không phải ai khác mà chính là Thiên Hựu Vương, đoàn trưởng đoàn săn ma Thần Hựu!

"Rốt cuộc cũng ra rồi sao?"

Vân Hi nhìn thoáng qua ba đoàn săn ma và Võ giả bát giai Thiên Hựu Vương, khóe miệng nở nụ cười lạnh.

"Bốn trăm năm trước, vì ta mà hai người của nát nhà tan, người thân trong nhà hầu như cũng chẳng còn ai. Bây giờ lại có những kẻ không tham lam không biết sống chết muốn quấy rầy hai người an nghỉ... Ta đã có lỗi với hai người một lần, lần thế nào cũng không thể có lần thứ hai. Có ta ở đây, dù là ai đi nữa cũng không thể quấy rầy nơi an nghỉ của hai người và người nhà đâu. Kẻ nào làm loạn, ta sẽ để kẻ đó ở lại đây vĩnh viễn với hai người!"

Vừa nghĩ đến đây, Vân Hi nhanh chóng lui lại phía sau, trong nháy mắt đã biến mất khỏi khu phế tích này.

Thực lực của hắn, nếu một chọi một thì cũng lắm chỉ có thể chống lại Võ giả cấp bảy mà thôi. Còn với Võ giả cấp tám thì rất khó, biện pháp tốt nhất là đánh lén.

Năm xưa, hắn ở lại sơn trang Hạo Nhiên suốt ba tháng nên có thể nói hắn hiểu rất rõ nơi này. Tuy hiện tại đã qua bốn trăm năm, nhiều tòa nhà trong sơn trang đã đổ nát, biến dạng nhưng hình dáng đại khái cũng không thay đổi mấy. Chiến đấu với đoàn săn ma Thần Hựu ở chỗ này, hắn thật sự chiếm ưu thế rất lớn.

Nhưng lúc này đây...

Nhân vật chính trên chiến trường tại sơn trang Hạo Nhiên không phải hắn mà là đoàn săn ma Thần Hựu và ba đoàn săn ma khác.

"Không ổn, trúng kế!"

Khi đoàn trưởng đoàn săn ma Dạ Ưng thấy Vân Hi biến mất thì y đã hiểu ý đồ của hắn.

Nhưng lúc này, mọi người đã rời khỏi nơi ẩn nấp nên hoàn toàn hiện thân trước mặt đoàn săn ma Thần Hựu. Hơn nữa, hai bên đều đã đánh sơ qua rồi cho nên không thể không quyết sống chết với nhau được.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 29: Tiên Thiên Kiếm Thuật

"Ba đoàn săn ma nhỏ nhỏ cũng dám chống lại đoàn săn ma Thiên Hựu chúng ta, muốn chết hả!"

Sau khi xông ra khỏi sơn trang Hạo Nhiên, Thiên Hựu Vương giống như hổ vào bầy dê. Hắn lao nhanh đến trước mặt một Võ giả cấp bảy tay phải lấp lánh ánh sáng trắng như tuyết đâm mạnh lên người nọ đang cố sức ngăn cản, miệng gào thét: "Chiến kỹ cao cấp đỉnh phong – Đại Tuyết Băng Thủ!"

"Bùm!"

Chân khí không lồ tuôn ra, Võ giả cao cấp nọ không thể đỡ nổi, bị đánh nổi đến hộc máu văng đi. Người còn chưa rơi xuống đất, bên trong đoàn săn ma Thiên Hữu bỗng vang lên tiếng súng, sau đó máu tươi đỏ thẫm bỗng phụt ra từ trán người đó.

Lực sát thương của vũ khí nóng đối với Võ giả cao cấp có thể nói là rất ít, bởi vì Võ giả cao cấp phản ứng nhanh nhẹn nên không để mấy viên đạn vào trong mắt. Thế nhưng nếu dùng vũ khí nóng đối phó với một Võ giả cao cấp vừa bị trọng thương, không còn sức ngăn cản thì chắc chắn có thể kết liễu đối phương trong một phút.

“Khiến đoàn săn ma Thiên Hữu chúng ta thương vong hơn một nửa, hôm nay nhất định các người phải chết hết tại đây!”

Chân khí bùng bùng quanh người Thiên Hữu Vương. Hắn dùng sức đạp xuống đất, cả người phóng nhanh về phía đoàn săn ma nọ, lực hút khổng lồ khiến cho bốn người của đoàn săn ma này không thể ngăn cản nổi.

“Pằng! Pằng! Pằng!”

Do bị Thiên Hữu Vương công kích nên một số Võ giả cấp sáu đã lộ ra chút sơ hở. Ba tiếng súng vang lên ngay sau đó khiến cho ba trong số bốn người đổ máu chết lập tức,

“Bắn tia! Bắn tia! Phải bắn chết Thiên Hữu Vương!”

Hai đoàn săn ma còn lại thấy cảnh này, trong mắt bọn họ hiện lên một tia hoảng sợ. Hầu như cùng một lúc, tất cả mọi người đều lấy súng ra nhắm vào người Thiên Hữu Vương khi hắn đang chiến đấu với một Võ giả cấp bảy.

Nhưng ngay khi ánh mắt của bọn họ đều nhìn về phía Thiên Hữu Vương thì cách đó không xa xuất hiện năm Võ giả cao cấp thuộc đoàn săn ma Thiên Hữu xông đến. Vừa đến gần, năm người này đã giết chết hai người trong số bọn họ, trong ba người còn lại có đến hai người bị trọng thương, e rằng không bao lâu sau toàn quân sẽ bị diệt.

“Đoàn trưởng...”

“Lui! Lui! Lui lại mau!”

Đoàn trưởng của đoàn săn ma Dạ Ưng thấy biến cố liên tục xảy ra chỉ trong thời gian cực ngắn nên kinh hãi như kẻ mất hồn!

Khi thấy Vân Hi giết chết người của đoàn săn ma Thần Hựu dễ dàng như giết gà giết chó khiến lòng tin của bọn họ tăng vọt. Ngay cả một tên Võ giả trung cấp cũng có thể dồn ép đoàn săn ma Thiên Hữu đến mức đó thì sao bọn họ không thể? Vì suy nghĩ như vậy nên bọn họ dần coi thường đoàn săn ma Thiên Hữu tiếng tăm lừng lẫy này.

Nhưng đến khi đụng độ thực sự bọn họ mới hiểu ra, đoàn săn ma Thiên Hữu đứng đầu thành Thánh Đường tuyệt đối không phải chỉ có hư danh. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hai đoàn săn ma xông lên đầu tiên sắp bị giết chết hết, mà mục tiêu tiếp theo chính là đoàn săn ma Dạ Ưng bọn họ...

“Muốn chạy hả? Bây giờ mới chạy chẳng phải đã muộn rồi sao?”

Thiên Hữu Vương hừ lạnh một tiếng rồi thi triển ra thân pháp nhanh như chớp của một Võ giả cấp tám, cả người như một viên đạn rời nòng xông thẳng vào đoàn săn ma Dạ Ưng. Người còn chưa tới nhưng sát khí ngút trời đã ép người của đoàn săn ma này đến ngạt thở.

“Đoàn trưởng Thiên Hữu, chúng ta hoàn toàn không có ý mạo phạm đoàn săn ma của ngài. Xin ngài nương tay, chừa một con đường sống cho chúng ta. Sau khi trở về, chúng ta nhất định sẽ mang hậu lễ đến tạ tội!”

Đoàn trưởng của đoàn săn ma Dạ Ưng hét lớn hồng muốn cầu hòa nhưng chân cũng nhanh bước lui lại phía sau.

“Hừ, các ngươi không những công kích mà còn giết chết người của đoàn săn ma Thiên Hữu chúng ta. Nếu cứ như vậy mà thả các ngươi đi thì chúng ta còn mặt mũi nào đặt chân đến những nơi như thành Thánh Đường, thành Tinh Diệu và thành Nam Sơn nữa? Hôm nay, các ngươi chắc chắn phải chết!”

“Ngươi...”

Lúc này, bên trong đoàn săn ma Thiên Hữu bỗng vang lên tiếng súng dồn dập. Những tiếng súng này vang lên chưa đầy ba giây đã ngừng lại đột ngột.

Ngay sau đó, một bóng người mờ hồ lướt qua chỗ ẩn nấp của ba tay bắn tia. Chưa tới nửa giây, bóng người đã biến mất không để lại dấu vết, cảnh vật cũng yên tĩnh trở lại.

“Là hắn!”

“Là thằng nhóc đó!”

“Đoàn trưởng, chính thằng nhóc này đã giết chết Phúc Vương và Hải Vương!”

“Khốn kiếp! Ẩn nấp, ẩn nấp ngay! Các ngươi đều là kẻ ngốc hay sao! Hô to gọi nhỏ để lộ vị trí như vậy làm gì, cẩn thận tay bắn tia của đối phương!”

“Đoàn trưởng, thằng nhóc này không có hàng nóng, hắn...”

Người nọ còn chưa nói xong đã bị một viên đạn xuyên thẳng qua trán tạo nên một lỗ máu.

“Sao có thể thế được... đâu có tiếng súng...”

Người nọ tròn tròn mắt, dường như không dám tin vào cảnh tượng xảy ra trước mắt.

Viên đạn vừa rồi không phải bay ra từ nòng súng mà được người ta ném đi như ám khí.

“Ai bảo các ngươi phải có hàng nóng mới có thể giết người từ xa được?!”

Người nọ vừa chết, thân hình đang ẩn nấp của Vân Hi hiện ra, sau đó lao nhanh đến ba võ giả còn lại. Những viên đạn trong tay được dùng như ám khí, ném đi với thủ pháp đặc biệt. Lực xuyên thấu của những viên đạn này tuy không bằng súng nhưng góc độ, đường bay lại vô cùng quái dị, tính uy hiếp còn cao hơn cả xạ thủ cao cấp.

Nhưng trong ba người còn lại, có hai người là Võ giả cao cấp. Thủ pháp ném ám khí của Vân Hi nếu dùng trong lúc đánh lén thì có thể giết chết bọn họ, nhưng giờ bọn họ đều đã đề phòng nên mười bốn viên đạn đều bị bóng đao của họ đánh văng toàn bộ.

“Rốt cuộc thân hình ngươi cũng bị ta khóa chặt! Một tên Võ giả cấp năm nho nhỏ lại dám khiêu khích quyền uy của Võ giả cao cấp. Lần này, ta muốn xem thử ngươi sẽ chết ra sao!”

Trong mắt một tên Võ giả cao cấp lóe lên vẻ hung ác, tay nắm bảo đao chém về phía Vân Hi.

Nhưng lúc này, Vân Hi vốn phải rút lui ngay lập tức lại không hề né tránh. Trong khi lao về phía Võ giả cao cấp, khí thế toàn thân hần bỗng ngưng tụ đến cực hạn. Trong khoảnh khắc tiếp xúc với Võ giả cao cấp, kiếm Vọng Hi đâm ra nhanh như chớp. Nhất kiếm này đã ngưng tụ tất cả sức mạnh của Tinh, Khí, Thần có trong người hần. Uy thế của ba đại cảnh giới kiếm thể, kiếm khí, kiếm ý ngưng tụ một cách hoàn mỹ trong nhất kiếm đó.

“Vù!”

Nhất kiếm này giống như một thanh kiếm tuyệt thế đâm xuyên hư không hỗn độn, kèm theo tiếng gió rít thê lương, trong nháy mắt đã đánh tan kiếm kỹ rồi đâm xuyên qua yết hầu tên Võ giả cao cấp này.

“Tiên thiên kiếm thuật! Tiên thiên kiếm thuật! Thăng nhóc này luyện được một bộ Tiên thiên kiếm thuật!”

“Tiên thiên kiếm thuật!? Tiên thiên kiếm thuật là chiến kỹ đến ngay cả thiên tài cũng rất khó luyện được. Thăng nhóc này mới là Võ giả cấp năm sao có thể...”

“Thảo nào lại to gan như thế! Thiên tài!? Thiên tài thì sao nào, chưa trưởng thành thì cũng chẳng là gì cả! Hôm nay, để Thiên Hữ Vương ta kết liễu thiên tài ngươi!”

Võ Thiên Hữ Vương định đuổi tận giết tuyệt đoàn săn ma Dạ Ưng nhưng rồi lại hét lớn một tiếng, không để ý tới những người này nữa mà xông nhanh về phía Vân Hi.

Những người của đoàn săn ma Dạ Ưng vốn tưởng rằng phen này chết chắc nhưng thấy Thiên Hữ Vương bỗng nhiên bỏ đi thì ngẩn cả ra.

Nhưng dẫu sao, bọn họ cũng là những Võ giả thân kinh bách chiến nên đã nhanh tỉnh táo lại. Sau đó, đoàn trưởng Dạ Ưng nhìn kỹ Vân Hi như muốn khắc sâu hình dáng nhân vật khủng bố này trong lòng, cuối cùng dứt khoát quay người đi, lấy tốc độ nhanh nhất dẫn mọi người trong đoàn của hần rời khỏi đó.

Sắc mặt Vân Hi lạnh lùng. Sau khi ngưng tụ Tinh, Khí, Thần toàn thân chém chết Võ giả cao cấp, thân hình hần không hề ngưng lại mà lao vào sâu trong di tích cổ. Một lúc sau, hần đã biến mất trong tầm mắt của đoàn săn ma Thần Hựu và đoàn săn ma Dạ Ưng...

“Khốn khiếp! Khốn khiếp! Để ta, hôm nay ta muốn tự tay băm thăng nhóc này thành vạn mảnh! Bắn tia đâu, khóa chặt vị trí của hần cho ta!”

“Đoàn trưởng... mấy tay bắn tia đã... đều chết cả rồi!”

“Cái gì?!”

Trong lòng Thiên Hữ Vương chấn động không thôi, hần đưa mắt nhìn quanh như muốn quan sát hết thấy mọi người có mặt ở đây.

Lúc này hần mới ngạc nhiên phát hiện, đoàn săn ma Thiên Hữ vốn có tới hai mươi mấy người thì giờ, bao gồm cả hần cũng chỉ còn lại có năm người. Những tên bắn tia phụ trách trinh sát và quấy nhiễu từ xa cũng đã chết hết rồi.

Đoàn săn ma đứng đầu thành Thánh Đường, gần như có thể tung hoành khắp rừng Dạ Huyết lại bị một người, chính xác hơn là một thăng nhóc Võ giả cấp năm gây nên tổn thất thảm trọng nhất từ trước đến nay.

Q.1 - Chương 30: Diệt Đoàn

“Chỉ một người lại tiêu diệt gần hết đoàn săn ma Thiên Hữu của ta! Sao có thể thế được?”

“Đoàn trưởng, thân pháp của hắn quá nhanh, phản xạ và ý chí chiến đấu lại không giống Võ giả cấp năm. Hơn nữa, hình như hắn rất quen thuộc khu vực này nên chúng ta cũng khó đuổi kịp hắn...”

“Không đuổi kịp... hắn chỉ là Võ giả cấp năm...”

“Đoàn trưởng... bây giờ địch trong tối ta ngoài sáng, hơn nữa hắn còn chiếm được địa lợi. Ngài xem chúng ta có nên... rút lui không?”

“Khốn khiếp! Ngươi nói cái gì vậy! Nếu tin chúng ta rút lui mà truyền ra, đoàn săn ma đứng đầu thành Thánh Đường bị một thằng nhóc Võ giả cấp năm uy hiếp đến nỗi bỏ chạy thì sau này chúng ta còn mặt mũi nào đặt chân lại đó nữa? E rằng những đoàn săn ma trong vòng trăm dặm quanh thành đều cười nhạo chúng ta...”

“Nhưng...”

Người này còn muốn nói gì đó nhưng Thiên Hữu Vương lại phát tay: “Không cần nói nữa! Một tên Võ giả cấp năm nhỏ bé dù luyện được kiếm thuật lợi hại đến mấy cũng bình thường thôi, ta không tin hắn có thể làm gì được ta...”

Thiên Hữu Vương còn chưa nói xong bỗng phát hiện được gì đó, miệng quát lớn giận dữ: “Nhóc con, mày dám!”

Vừa quát xong, thanh chiến đao trên tay hắn đã biến thành một tia sáng màu máu chém trúng viên đạn đang bay tới làm tóe lên chùm hoa lửa.

“Muốn chết! Dám đánh lén người của ta ở cự ly gần như vậy! Ngươi đã thoát khỏi tay ta một lần, tuyệt đối sẽ không thoát được lần thứ hai đâu.”

Thiên Hữu Vương hét lớn, mặt đất nơi hắn đứng như xảy ra một vụ nổ, đất đá bắn tung tóe. Cả thân người hắn bắn tới, chiến đao trong tay chém ngang, một thân cây to bằng xô nước bị một đao lôi đình vạn quân của hắn chém thành hai khúc!

“Bùm!”

Vụn gỗ bay tán loạn!

Phía sau màn gỗ vụn, thân hình của Vân Hi nhanh chóng lui vào rừng cây!

“Nếu để ngươi thoát thì kỹ năng truy tung cao cấp của ta chẳng phải uổng phí sao! Chết đi!”

Hai chân của Thiên Hữu Vương đạp xuống liên tục, hắn giống như một chiếc xe tăng lao vào rừng với tốc độ cao nhất, thể hiện sự bá đạo vạn người không cân nổi, nhanh chóng áp sát Vân Hi!

Mặc dù Thiên Hữu Vương đuổi theo rất nhanh nhưng Vân Hi chạy trốn còn nhanh hơn.

Hắn từ nhỏ đã sống trong rừng nên am hiểu rừng rậm hơn xa những người ở đây. Hắn biết phải làm thế nào để phát huy tối đa tốc độ di chuyển trong rừng.

Vì vậy, mỗi lần Thiên Hữu Vương sắp đuổi kịp, định ra đòn trí mạng thì Vân Hi lại né được, mượn lực tấn công chạy mất.

Người trốn kẻ đuổi, cứ tiếp tục như vậy được gần một cây số thì Vân Hi khẽ lắc mình ẩn mất, Thiên Hữu Vương đuổi theo ở phía sau không thể tìm được nơi ẩn náu của hắn.

“Không ổn, kẻ diệu hồ ly sơn (1)!?”

Tiếp tục đuổi theo được gần một trăm mét vẫn không phát hiện được tung tích của Vân Hi, Thiên Hữu Vương dường như nghĩ ra gì đó, sắc mặt chợt biến, sau đó lấy tốc độ còn nhanh hơn cả lúc truy đuổi chạy như điên về phía sơn trang Hạo Nhiên. Những bụi cây mọc dọc đường bị chân khí của hắn tác động nên đổ rạp ra hai bên, tạo thành một con đường cho hắn chạy về.

Tuy nhiên hắn vẫn chậm một bước.

Khi hắn trở lại, bốn người ban nãy còn khỏe mạnh như hổ giờ đã biến thành xác chết, máu tươi đỏ thẫm không ngừng chảy ra từ vết thương của họ tạo nên một khung cảnh bi ai, thê lương.

Trong chốc lát, đoàn săn ma Thiên Hữu chỉ còn lại một mình Thiên Hữu Vương.

Nhìn thấy cảnh này, Thiên Hữu Vương vốn đã cực kỳ giận dữ cuối cùng cũng bùng nổ, hấn gào thét với rừng rậm xung quanh: “Ra đây! Lăn ra đây cho ta! Chỉ biết đánh lén thì có bản lĩnh gì chứ! Nếu là đàn ông thì bước ra đây, cùng Thiên Hữu Vương ta đường đường chính chính quyết một trận sinh tử! Lăn ra đây!”

Tiếng gào thét giữa rừng rậm yên tĩnh giống như tiếng sấm rền, tạo nên sóng âm mãnh liệt lan ra bốn phương tám hướng. Uy thế không hề thua kém vũ khí nóng hạng nặng.

“Bước ra! Chẳng phải ngươi rất có bản lĩnh đó sao? Giờ ta đứng đây, ngươi có giỏi thì đến ám sát ta đi! Đến đi!”

Thiên Hữu Vương gào thét. Cái chết của hai mươi đội viên đã khiến lửa giận trong lòng hắn hoàn toàn bùng cháy. Lúc này, hắn hận không bắt được Vân Hi để tự tay lột da rút xương hắn.

Tuy nhiên, tiếng thét của hắn không thể khiến Vân Hi xuất hiện!

Ngược lại...

Thu hút một số vị khách không mời mà đến!

“Ồ!?”

Nghe thấy một vài tiếng động nhỏ, ánh mắt Thiên Hữu Vương liền nhìn quanh. Ngay sau đó, hắn như hồ vồ mồi lao vào rừng cây bên cạnh, chiến đao trong tay biến thành một tia hung quang sắc bén, phía sau rừng cây nổi lên một trận mưa máu!

Nhưng nạn nhân của trận mưa máu này lại không phải là Vân Hi, người Thiên Hữu Vương hận không thể giết càng nhanh càng tốt, mà là những con ma thú cỡ trung trên đầu có một sừng, toàn thân đen nhánh, hơi giống sói lại hơi giống báo!

“Dạ Yểm thú!?”

Lúc này hắn bỗng nhớ ra, núi Chính Khí này chính là nơi sinh sống của loài ma thú cấp sáu nhanh như gió, lại thích hoạt động về đêm này.

Hiện tại, vì tiếng thét của hắn nên loài ma thú chỉ kiếm ăn vào ban đêm dường như đều chạy ra khỏi nơi ẩn náu. Chỉ một lúc, trong tầm mắt hắn đã xuất hiện ba Dạ Yểm thú.

Ba Dạ Yểm thú cấp sáu đối với một Võ giả cấp tám cũng không tính là gì, nhưng đừng quên...

Chủ nhân thật sự của rừng Dạ Huyết không phải nhân loại mà là ma thú.

Sinh vật mạnh mẽ ẩn náu khắp mọi góc ngách trong rừng Dạ Huyết.

Một khi hắn gây ra động tĩnh quy mô lớn trong rừng Dạ Huyết, đừng nói là Võ giả cấp sáu, ngay cả cao thủ cấp chín chuẩn bị bước vào Tiên thiên cũng có thể chết.

Hơn nữa, nghe đồn sâu trong rừng Dạ Huyết còn có ma thú cấp linh chủ sinh sống.

Sau khi suy nghĩ, trong lòng Thiên Hữu Vương tuy cực kỳ căm hận nhưng vẫn nhanh chóng thu dọn một vài vật phẩm quý giá trên người đồng đội, miệng không ngớt chửi rủa: “Đáng hận! Đáng hận! Nhóc con, mày vĩnh viễn đừng để tao nhìn thấy, nếu không tao nhất định khiến mày sống không bằng chết! Để mày nếm lấy cực hình đáng sợ nhất thế gian!”

Sau khi thu dọn mọi thứ, hắn nhanh chân rời khỏi sơn trang Hạo Nhiên, lao vào trong rừng rậm.

Nhưng những Dạ Yểm thú vốn đang ngủ say lúc này đã bị đánh thức lại không muốn trở về tay không. Khi hắn chạy vào rừng liền có năm Dạ Yểm thú nhào tới. Tốc độ đáng sợ không hề thua kém võ giả cấp bảy khiến năm Dạ Yểm thú như biến thành một vệt sáng đen nhánh, trong nháy mắt đã lao đến trước mặt hắn.

“Khốn khiếp! Tuy hôm nay đoàn săn ma Thiên Hữu sa cơ lỡ vận, mất đi hai mươi thành viên ưu tú nhưng tuyệt đối không phải là thứ mà những súc sinh mới cấp sáu như bọn mày có thể đối phó. Chết đi cho ta!”

Tay Thiên Hữu Vương lóe lên ánh đao, Dạ Yểm thú xông tới đầu tiên bị ánh đao nhanh như chớp chém mất đầu, thân hình bằng gỗ con báo đập mạnh xuống mặt đất, máu tươi phụt ra.

Lúc ma thú đối đầu với con người, tuy chúng chiếm được ưu thế bẩm sinh nhưng cấp sáu và cấp tám chênh lệch tới hai cấp. Năm Dạ Yểm thú cấp sáu muốn bao vây một Võ giả cấp tám không phải là chuyện dễ dàng.

Đồng thời, một Võ giả cấp tám muốn giết năm Dạ Yểm thú sở trường về tốc độ cũng phải dốc hết sức.

Thấy đường như càng lúc càng nhiều Dạ Yểm thú chạy đến đây, Thiên Hữu Vương nổi nóng, chân khí trong cơ thể bỗng dâng cao, hét lên một tiếng như sấm: “Thần Quỷ Dao Quyết!”

Trong nháy mắt, thanh chiến đao tuyệt đối không phải loại tầm thường cùng lúc chém ra trên trăm bóng đao, mỗi một nhát đao đều kèm theo tiếng gió rít. Khi bóng đao dày đặc phủ xuống, tốc độ của Dạ Yểm thú chưa kịp phát huy đã bị chém thành thịt vụn. Trong nháy mắt, bốn Dạ Yểm thú đã bị giết chết.

Nhưng sau khi hắn thi triển tuyệt chiêu giết chết bốn Dạ Yểm thú, còn chưa kịp lấy lại hơi thì một bóng kiếm bỗng từ đồng lá khô dưới chân hắn không xa phóng ra, trong nháy mắt tràn vào tầm mắt của hắn.

“Vì sao tên nhóc con này lại mai phục tại đây...”

“Phập!”

Máu tươi phun ra!

Thiên Hữu Vương đường đường là cao thủ cấp tám lại trọn tròn mắt, trong đôi mắt ngập tràn vẻ bất cam và không thể tưởng nổi, cuối cùng hắn ngã ầm xuống đất, thổi bay từng lớp lá khô trên mặt đất.

Đoàn sấm ma Thiên Hữu.

Bị tiêu diệt hoàn toàn!

(1) – Kẻ lừa cho hở ra khỏi núi, khiến kẻ địch ra khỏi nơi ẩn nấp để dễ bề tấn công.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 31: Thú Triều

Vân Hi lắc cho rơi đám lá mục trên người xuống rồi đứng lên.

Ánh mắt hắn lướt qua người Thiên Hữu Vương, trong lòng cảm thán, sau đó đi thẳng về phía di tích cổ sơn trang Hạo Nhiên.

Có điều khi sắp rời đi bước chân của hắn đột nhiên lại dừng lại.

Hắn cắt chiếc sừng trên đầu năm con Dạ Yểm thú rồi cầm chiến đao của Thiên Hữu Vương, đeo lên trên người.

Hắn không hiểu rõ hệ thống vũ khí bốn trăm năm sau, nhưng ánh mắt lão luyện của hắn có thể nhận ra, với Võ giả cao cấp thì thanh chiến đao này chắc chắn là cực phẩm trong cực phẩm.

Tuy hắn không biết mang nó về thành Tinh Diệu liệu có thể bán được bao nhiêu tiền nhưng hắn tin giá của nó không dưới thi thể của một ma thú cấp sáu! Thanh chiến đao này rõ ràng là dễ mang theo hơn thân thể ma thú nặng nề cồng kềnh nhiều.

“Không biết có thể tìm được chiếc dây chuyền mặt trăng kia không!” Vân Hi nghĩ thầm.

Lúc này hắn đã tới mặt sau khu di tích sơn trang Hạo Nhiên, gần Tổ Sơn.

Vừa đi vào khu vực này, cõi lòng vốn đã trở bình thản của Vân Hi lại trở nên rung động, toàn thân tỏa ra một khí thế sắc bén lạnh lùng như băng!

“Đoàn sấm ma Thiên Hữu...”

Lúc này Tổ Sơn đã bị đào bới lung tung, ngôi mộ lớn nhất đã bị đào bới tan hoang lộ ra cả lối vào ngôi mộ đó. Ở cách lối vào không xa, có một tấm bia đá cao tầm hơn người, tấm bia đá này đã bị ăn mòn bởi thời gian bốn trăm năm, không thể đọc được trên đó đã từng viết những gì. Nhưng có thể lờ mờ thấy được đường nét của mấy chữ “Mộ của Diệp Hạo Nhiên”.

Đứng ở lối vào, trông thấy nơi yên nghỉ của cố nhân, Vân Hi không khỏi thờ dài trong lòng.

Năm đó khi Vân Hi còn chưa có tiếng tăm gì thì Diệp Hạo Nhiên đã được xưng là cao thủ đứng đầu thế hệ trẻ giới Cổ Võ. Hắn có tài năng kinh người, phong độ tiêu sái. Bên cạnh đó, hắn cũng là một người trọng tình trọng nghĩa, trọng cả lời hứa. Khi đó mình bị cả quốc gia truy nã cũng chỉ có hắn chịu

giúp đỡ mình.

Nhưng hiện giờ... đã chẳng còn lại gì nữa.

Dù là thiên hạ đệ nhất kiếm như Vân Hi, cao thủ đứng đầu thế hệ trẻ giới võ như Diệp Hạo Nhiên hay tuyệt tình đạo Vô Khuyết cũng đều vậy, trước sức mạnh của vũ khí nóng, bọn họ quá yếu ớt, quá bé nhỏ. Đừng nói đến việc dùng thực lực của bản thân để hành hiệp trượng nghĩa, giúp đỡ thế giới, ngay cả bảo vệ người thân bạn bè cũng làm không được, cuối cùng đều phải chết trước ngọn lửa vô tình của vũ khí nóng.

Trong thời khắc cuối cùng đó, thiếu tướng Lâm Chính Phong của Lâm gia đã chỉ súng vào hân, nói thời đại của Vô gã đã chấm hết!

Nhưng trên thế gian này, không có gì là tuyệt đối!

Một kẻ đã chết như hân lại sống lại ở bốn trăm năm sau. Hơn nữa, lúc này Trái Đất đã thay đổi đến nghiêng trời lệch đất, không những năng lượng của Nguyệt Ma giới tràn ra làm thức tỉnh nguyên khí trong trời đất, Cổ Vô được phục hưng mà còn xuất hiện những cao thủ tuyệt thế có sức mạnh còn vượt trội hơn cả vũ khí nóng.

Tiên thiên mặt cảnh, Vô đạo Tông sư.

Còn có cảnh giới siêu nhiên đại diện cho thành tựu tuyệt vời nhất của nhân loại trên Trái Đất - Truyền Kỳ.

Mỗi cảnh giới đều làm cho người ta phải khát khao, khiến máu trong người sôi sục.

Mỗi cảnh giới đều có được sức mạnh tuyệt đối không gì sánh được.

Nhất là những cao thủ cấp Thần Thoại, họ đã đi vào truyền thuyết, đứng trên vạn vật. Đối với họ, cho dù là vũ khí khoa học kỹ thuật nào đi nữa cũng chỉ là thứ đồ chơi. Với sức mạnh của bọn họ, một quyền có thể xuyên qua đỉnh núi, một đạp có thể giẫm nát một hòn đảo, nâng thủ chống trời, vung tay phá đất, ngay cả bức tường không gian của một thế giới cũng bị xuyên thủng trước sức mạnh siêu cường của bọn họ.

Đó chính là thần sống!

“Diệp Hạo Nhiên...”

Vân Hi nhìn ngôi mộ của Diệp Hạo Nhiên, trong mắt đầy vẻ trang nghiêm và kính cẩn, hân mở miệng nói từng chữ từng câu, giống như là đang hứa hẹn: “Diệp Hạo Nhiên, Vô Khuyết, sinh thời các ngươi không được chứng kiến vô đạo phục hưng, Vô gã thống trị hoàn toàn thế giới mới. Vậy thì hãy để cho ta thay các ngươi, dẫn các ngươi đi thăm cái niên đại hào hùng đây sóng này, Tự mình trải nghiệm cái thời đại vô đạo đã đạt đến đỉnh phong, cường giả vô số. Vì sự phụ, vì ta và cũng là vì các ngươi, ta sẽ dần dần dần tiến lên, dựa vào hoàn cảnh tuyệt vời lúc này để đạt đến đỉnh của vô đạo, đạt đến Tiên thiên, Tông sư, Truyền Kỳ, Thần Thoại! Lập nên một thời đại mới như trong thần thoại cho sự phụ ta, cho ta, cho cả các ngươi nữa! Lập nên một kỷ nguyên mới thuộc về Vô gã chúng ta!”

Vân Hi nói xong, trong lòng kích động, giờ kiếm chỉ lên trời xanh, mũi kiếm đón lấy hào quang chiếu rọi ra từ hư không, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Giờ phút này, một ngôi mộ và một vị Vô gã đã chìm vào giấc ngàn thu đã yên lặng chứng kiến một lời thề vĩ đại, khởi đầu của một ý nguyện kinh người.

“Thời đại của Vô gã sẽ không chấm dứt, trái lại, nó chỉ mới vừa sống lại!”

Vân Hi cung kính thi lễ với ngôi mộ của Diệp Hạo Nhiên, dần dần làm cho lòng mình tĩnh lại. Tiếp đó hân phải tìm kiếm sợi dây chuyền mặt trăng.

Sau bốn trong năm, ngay cả địa thế của dãy núi nơi đây cũng có chút thay đổi. Sơn trang Hạo Nhiên rộng lớn đã biến thành một đồng cỏ mát, muốn tìm được sợi dây chuyền kia trong hoàn cảnh này chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Nhưng Vân Hi vẫn đến đây.

Không phải hân muốn lãng phí thời gian bằng cách dùng vài tháng vài năm đi khắp dãy núi này để tìm ra thi thể và sợi dây chuyền, hân có cách của riêng mình. Hân có thể cảm ứng được sự tồn tại của mặt dây chuyền này.

Theo lời sự phụ, năm đó khi ông nhặt được đứa bé là hân ở trong rừng sâu thì mặt dây chuyền đã ở trên người hân rồi. Mặt dây chuyền mặt trăng này rất có khả năng liên quan đến bí mật về xuất thân của hân.

Có lẽ bởi lý do đặc biệt đó nên giữa hân và sợi dây chuyền có một sự liên hệ mỏng manh nào đó. Lúc bình thường thì không thể cảm nhận được, nhưng khi hân tập trung tinh thần cao độ, chăm chú cảm nhận về mặt dây chuyền này thì luôn có thể cảm ứng được vị trí của nó.

“Tuy giờ ta mượn xác hoàn hồn sống lại ở hơn bốn trăm năm sau, hơn nữa đã trở thành một người phương đông bình thường nhưng linh hồn của ta vẫn không có gì thay đổi, chỉ cần mặt dây chuyền vẫn chưa bị phá hủy hoàn toàn...”

Vân Hi nghĩ thầm, tìm một chỗ khá kín đáo sau đó nấp kíp. Tiếp đó hân tập trung tất cả tinh thần, mô phỏng hình ảnh của mặt dây chuyền kia ở trong đầu.

Trong quá khứ, chỉ cần hân tập trung nghĩ đến mặt dây chuyền này là có thể cảm nhận được vị trí của nó, khoảng cách càng gần thì cảm nhận lại càng rõ!

Nhưng lúc này đây...

Kết quả không giống như hần đoán!

Khi trong đầu hần nghĩ đến hình ảnh của mặt dây chuyền, hần hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của mặt dây chuyền mặt trăng! Cứ như bảo vật đó đã hoàn toàn biến mất trên đời vậy!

“Không lẽ mặt dây chuyền bị người của Lâm gia phá hủy rồi? Không thể nào! Khi ta còn nhỏ, vì hiếu kỳ nên đã dùng rất nhiều thứ để đập mặt dây chuyền này nhưng đến cả một vết xước cũng không có. Thậm chí sau này, khi Lâm Chính phong hạ lệnh oanh tạc đỉnh An Bình, mặt dây chuyền vẫn không chút sứt mẻ... Không thể có chuyện nó bị phá hủy chỉ vì bốn trăm năm đã qua đi!”

Vân Hi nhủ mảy, đành phải tập trung tinh thần hơn nữa, muốn cảm ứng cho được sự tồn tại của mặt dây chuyền kia.

Có điều đúng lúc này dường như hần nhận thấy gì đó, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về bầu trời ở phía xa.

Chỉ thấy cuối đường chân trời, hàng ngàn ngàn vạn ma thú họ chim cấp một cấp hai đang bay ra khỏi nơi cư trú, đám chim đông nghìn nghịt bay thẳng lên bầu trời. Chúng như một tấm màn lớn màu đen, đi từ xa đến gần, bao phủ bầu trời phía trên rừng Dạ Huyết, nhanh chóng bay ra khỏi cánh rừng. Tiếng chim líu ríu vang vọng trên bầu trời rừng Dạ Huyết...

Chim bay đi có quy mô như vậy, thật là bất thường!

Khi Vân Hi vắt óc suy nghĩ, muốn dùng chút tri thức ít ỏi của hần về rừng Dạ Huyết để giải thích hiện tượng trước mắt thì một sự chấn động như có như không truyền ra từ phía sâu của cánh rừng...

Lúc mới truyền đến thì chấn động này cũng rất nhỏ, tần suất cũng không lớn, nhưng trong lúc Vân Hi ngẫm nghĩ thì nó đã tăng mạnh, tiếng động tạo thành do chấn động dày đặc, đều đều như nhịp trống, vang lên không dứt bên tai. Không bao lâu sau nó đã tạo thành tiếng động ầm ầm, ập tới với uy thế như muốn bài hơn đảo hải...

Lần này, dù kiến thức của hần chẳng nhiều nhận gì cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt mình.

Thú triều!

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 32: Chúa Tể Chính Thức

"Thú triều!"

Ngay lập tức trong đầu Vân Hi hiện lên hai chữ này.

Chúa tể thật sự của rừng Dạ Huyết này không phải nhân loại mà là ma thú, có đến hàng ngàn vạn ma thú ẩn giấu trong khu vực rộng lớn mấy trăm km vuông này.

Lúc bình thường thì những ma thú này đều sinh hoạt trong lãnh địa của riêng mình, hiếm khi xâm phạm nhau. Kể cả những ma thú sống theo bầy đàn cũng có lãnh địa quần cư riêng, hiếm khi kết thành bầy đàn với quy mô cực lớn. Chính nhờ thế cho nên nhân loại mới có thể lặng lẽ ẩn nấp trong rừng Dạ Huyết, đánh chết những ma thú cấp cao hoạt động riêng lẻ nhằm giảm bớt uy hiếp của chúng với với nhân loại.

Càng có nhiều người tiến vào rừng Dạ Huyết thì động tĩnh gây ra càng lớn. Nếu những ma thú cao cấp phát giác, bọn chúng sẽ rất tức giận. Chính vì thế mới bộc phát thú triều với mục đích quét sạch những kẻ xâm nhập rừng Dạ Huyết.

Động tĩnh của đám ma thú này tuy rất lớn, nhưng đợt thú triều này cũng chỉ chi thuộc về quy mô nhỏ nhất mà thôi. Đám ma thú này đuổi nhân loại chạy ra khỏi rừng Dạ Huyết, rồi lại đuổi theo một đoạn nữa mới trở lại trong rừng. Còn nếu gặp phải những đợt thú triều với quy mô lớn thì đừng nói đến những người săn ma trong rừng Dạ Huyết này, ngay cả những thành phố ở quanh đây cũng sẽ bị thú triều trùng kích.

Trên Trái Đất có vô số thành phố với đủ mọi cấp bậc, không đến một ngàn thì cũng tám trăm, nhưng hầu như cứ qua một đoạn thời gian thì sẽ có một thành phố bị thú triều phá hủy. Những con ma thú dùng thân hình to lớn, nhanh vuốt sắc bén của mình liên tục xua đuổi nhân loại khiến cho không gian sinh sống của chúng ta bị thu hẹp dần. Qua đó, chúng muốn chứng minh cho nhân loại thấy, những sinh vật đến từ vị diện cao cấp như chúng mới chính là chúa tể.

"Thú triều bộc phát, ngay cả cao thủ Tiên thiên mặt cảnh cũng không thể chống đỡ nổi công kích dày đặc của ngàn vạn ma thú huỳnh hồ là những thợ săn ma bình thường. Trong tình huống này mà có người can đảm dám đi vào rừng Dạ Huyết tiến đánh di tích sơn trang Hạo Nhiên thì quả thật là tự sát."

Vừa suy nghĩ Vân Hi vừa phóng nhanh ra khỏi rừng Dạ Huyết với tốc độ nhanh nhất có thể, mỗi nhịp thở hắt chạy được cả trăm mét.

Lúc này chẳng cần phải cố kỵ ẩn nấp bản thân nữa rồi, biện pháp tốt nhất là dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi hung hiểm này.

Di tích cổ sơn trang Hạo Nhiên ở núi Chính Khí cách bìa rừng Dạ Huyết tầm ba bốn chục cây, Vân Hi dốc sức chạy với tốc độ nhanh nhất ra khỏi rừng không mất nhiều thời gian lắm. Chỉ xui xẻo cho những thợ săn, đoàn săn ma đã đi sâu vào trong rừng, không kịp thời gian để thoát khỏi đó.

Thú triều bộc phát, ngàn vạn ma thú cùng nhau tràn ra. Những thợ săn ma không kịp chạy ra khỏi rừng đều không thể chống lại đám ma thú này, tám chín phần mười sẽ chết thảm dưới móng vuốt sắc nhọn của chúng. Kể cả Võ giả cấp chín cách cảnh giới Tiên thiên chỉ một bước, khi đối mặt với những đòn tấn công của ngàn vạn ma thú thì cũng chỉ có chết mà thôi!

Sau đợt thú triều này, trong những thành phố lân cận rừng Dạ Huyết, có trời mới biết được sẽ có bao nhiêu Võ giả tinh anh hy sinh chỉ trong chốc lát!

Có trời mới biết sẽ có bao nhiêu gia đình vì đợt thú triều này mà nát cửa tan nhà!

Có trời mới biết sẽ có bao đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa!

Nhưng...

Đây chính là số mệnh của Võ giả!

Và cũng chính là số mệnh trước mắt của nhân loại trên toàn thế giới!

Lúc này đây, Nguyệt Ma giới đang đứng bên bờ sụp đổ, đại lục Thiên Hoang đứng nơi đầu sóng ngọn gió liều mạng ngăn cản ma thú xâm lấn. Vậy mà vẫn có những ma thú lọt lưới tấn công Trái Đất. Thật không biết khi Nguyệt Ma giới sụp đổ hoàn toàn, hoặc là sau khi đại lục Thiên Hoang bị ma thú chiếm cứ, vận mệnh của mười tỉ người trên Trái Đất sẽ thế nào...

"Chú... ừ!"

Xuyên thẳng qua cánh rừng nhiệt đới, tốc độ của Vân Hi có thể nói là nhanh như chớp giật.

Kiếp trước sống trong rừng từ nhỏ nên hẳn rất quen thuộc với rừng, vậy nên hẳn có thể thỏa sức chạy với tốc độ cao nhất trong này. Ngay cả cao thủ cấp chín nếu không quen với núi rừng thì tốc độ cũng kém xa hẳn. Đoạn đường mười lăm, hai mươi cây mà hẳn chỉ chạy khoảng tiếng đã ra được đến bìa rừng rồi.

Đến khi sắp ra khỏi bìa rừng, Vân Hi mới hiểu ra lý do tại sao hôm nay rừng Dạ Huyết lại bộc phát thú triều.

Trước đây, trung bình mỗi ngày có khoảng nghìn người đi vào rừng Dạ Huyết đã coi như không tệ rồi. Thế mà lúc này, chỉ riêng số Võ giả mà Vân Hi gặp trên đường chạy về thành Tinh Diệu thôi đã hơn một trăm, ước chừng số Võ giả chạy về hướng này cũng trên nghìn người.

Một hướng thôi đã có hơn nghìn người, vậy thì ba hướng chẳng phải có hơn ba nghìn người sao!

Hơn ba nghìn thợ săn ma cùng tràn vào rừng Dạ Huyết, cho dù cẩn thận từng li từng tí đi nữa vẫn không tránh khỏi việc tạo ra động tĩnh lớn. Mà như vậy thì thú triều không bộc phát cũng lạ!

"Thú triều bộc phát, ít nhất cũng kéo dài ba đến năm ngày. Hơn nữa, trong tháng tiếp theo, những ma thú này chắc chắn sẽ nâng cao cảnh giác hơn. Đến lúc đó, có lẽ sẽ không có thợ săn ma nào dám đi vào rừng Dạ Huyết. Nếu vậy thì di tích sơn trang Hạo Nhiên cũng coi như an toàn. Sau này, ta chỉ cần tung ra tin tức di tích sơn trang Hạo Nhiên đã bị khai quật, lúc đó tự nhiên sẽ không có ai đến nơi nguy hiểm này đào mộ nữa!"

Quay đầu lại thoáng nhìn qua những động tĩnh đang lớn dần trong rừng, lòng Vân Hi cuối cùng cũng nhẹ nhõm.

Tuy thất vọng vì không tìm được mặt dây chuyền hình mặt trăng nhưng đi chuyến này, hẳn không phải không có thu hoạch.

Cây chiến đao hẳn đang cầm trên tay và sừng của Dạ Yểm thú ở trong bao tội đều có thể đổi được một khoản tiền nho nhỏ và bảo vật. Sau chuyến này, ít ra hẳn đã giải quyết được vấn đề kinh tế của gia đình. Giờ đây, khi đã có tiền trong tay, việc tiếp theo chính là phải tìm cách hiểu rõ về Võ giả ở thời đại này.

Ngay khi Vân Hi đang suy nghĩ về cái được và mất qua chuyến đi này, cách chỗ hẳn không xa vang lên những tiếng hét chói tai từ các thợ săn ma trong một đội ngũ.

"Trời ơi, cái gì kia?"

"Huyết Khiếu Ứng! Huyết Khiếu Ứng! Nhiều Huyết Khiếu Ứng quá!"

Bị tiếng thét thu hút, ánh mắt Vân Hi liền nhìn lên trời. Chỉ thấy ở đằng chân trời đột nhiên hiện ra một đám mây màu máu, che khuất cả bầu trời. Nó giống như một dòng sông máu, tỏa ra khí tức hung ác không gì sánh nổi, cuộn cuộn ào tới với khí thế ngất trời.

Cùng lúc đó, tiếng ma thú gào thét đang dần cách xa hẳn bỗng vang lên lần nữa. Sau khi đám ma thú đuổi mọi người ra khỏi rừng Dạ Huyết, chúng vẫn không ngừng lại mà vẫn đuổi theo ra cả bên ngoài rừng.

“Đám ma thú đuổi theo ra tận ngoài rừng luôn hả?”

“Tuy những thợ săn ma chúng ta tiến vào rừng Dạ Huyết hơi nhiều, nhưng cũng không đến nỗi chúng đuổi giết ra cả khu vực bên ngoài này như vậy chứ!”

“Thú vương! Kia là thú vương cấp tám, Ngạc Mộng!”

“Huyết Khiếu Ưng Vương cũng xuất hiện rồi kia! Ma thú cấp bảy như nó, ngay cả cao thủ cấp chín cũng khó mà đánh chết được.”

"Chạy mau! Nhanh chạy vào trong thành đi! Chỉ có tường thành cao lớn ở đó mới có thể chặn được công kích của đám ma thú này!"

Lúc này, đám Võ giả vừa ra khỏi rừng Dạ Huyết định nghỉ ngơi một lát đều tỏ ra bối rối, chân tay luống cuống. Ai cũng chạy như điên về phía thành Tinh Diệu.

Thân thể ma thú vốn mạnh hơn nhân loại. Những ma thú sinh sống ở trong hiểm địa cấp C như rừng Dạ Huyết này chủ yếu từ cấp năm đến cấp bảy, giờ có tới hàng chục nghìn ma thú như thủy triều ào ào xông ra khỏi rừng thể này thì đừng nói chỉ đến những người tu luyện bình thường, ngay cả cao thủ Tiên thiên mặt cảnh có thấy cũng chỉ có nước tháo chạy.

“Hồng! Hồng!”

Từng hồi gầm thét từ trong rừng Dạ Huyết vọng ra. Những Võ giả vừa chạy ra khỏi rừng nhanh chóng bị đại quân ma thú nhấn chìm, hoàn toàn không thể chống cự, dù cho đó là những Võ giả cao cấp vốn được hưởng thụ vinh hoa phú quý trong thành cũng không ngoại lệ.

Ma thú!

Mới là chúa tể thật sự trên Trái Đất này!

Lừa gạt của chúa tể, không ai có thể chịu đựng nổi!

Vân Hi cũng theo sau dòng người, chạy trốn về phía thành Tinh Diệu. Lúc này đây, hần mặc sức chạy lấy chạy để, chỉ mong thoát khỏi đám ma thú đó. Một khi bị chúng đuổi kịp, dù hần có kiếm thuật cao minh, năng lực đến đâu chăng nữa cũng chỉ có cùng kết cục như đám Võ giả kia, trực tiếp bị ma thú cắn nuốt đến cả xương cốt cũng không còn.

Nhưng thành Tinh Diệu cách rừng Dạ Huyết chừng tám mươi lăm cây, ngay cả phái đài Dạ Huyết ở gần đây nhất cũng cách đến hai mươi cây. Hai mươi cây cũng không tính là xa lắm, nếu chỉ có đám ma thú kia truy đuổi thì tám chín phần mười các Võ giả đều có thể chạy thoát.

Nhưng...

Lúc này đây, từ trong rừng lao ra cũng không phải chỉ có mỗi ma thú không mà còn có tới mấy nghìn phi hành thú cấp năm – Huyết Khiếu Ưng.

Tốc độ của người có nhanh đến đâu chăng nữa cũng không thể so được với phi hành thú.

Hơn một nghìn Võ giả vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết từ rừng Dạ Huyết, chạy chưa được ba cây đã bị những con Huyết Khiếu Ưng to lớn bay xuống quắp đi.

Thú triều chính thức ập xuống nhân loại!

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 33: Huyết Khiếu Ưng Vương

"Huyết Khiếu Ưng!"

"Không ổn! Huyết Khiếu Ứng xà xuống rồi!"

"A!"

"Giết! Giết! Một đám súc sinh cấp năm!"

Tiếng kêu đau đớn thảm thiết vang vọng khắp nơi.

Phía ngoài rừng Dạ Huyết không thể so với bên trong, ở ngoài tuy rằng có cây có núi nhưng rất ít. Đám ma thú kia với những đôi cánh lớn dài giương ra đến ba mét chỉ cần công kích một lần thôi cũng có thể trảo một thân cây to như bắp đùi thành phần vụn. Những gốc cây yếu đuối mỏng manh này chẳng thể giúp mọi người trốn tránh, ngăn cản được sức mạnh của Huyết Khiếu Ứng cấp năm.

"Cộc cộc cộc cộc cộc cộc!"

Tiếng súng nổ liên hồi, vang vọng khắp mọi góc rừng Dạ Huyết.

Đối mặt với thân hình đồ sộ của Huyết Khiếu Ứng, hơn nữa lại có tới mấy nghìn con, những Võ giả chỉ việc chữa huyệt súng về phía chúng và nã đạn mà không cần nhắm nhích gì. Trong lúc nhất thời, máu tươi như mưa từ bầu trời rơi xuống.

Nhưng nếu hơn một nghìn Huyết Khiếu Ứng cứ như vậy bị vũ khí nóng giết chết hết thì nó không xứng là ma thú cấp năm, hơn nữa cũng không khiến những Võ giả cao cấp này phải lúng túng như thế.

Một lúc sau, hầu như tất cả Huyết Khiếu Ứng đều bị thương. Trên thân chúng chẳng chịt những vết thương, thậm chí còn có một số con bị những viên đạn ẩn chứa sức mạnh to lớn này xuyên thủng, máu tươi tung tóe.

Với thương thế nặng như vậy, đổi lại là nhân loại thì đã sớm chết hoặc lâm vào khủng hoảng rồi. Vậy mà trong số chúng, chỉ có khoảng một trăm con bị bắn rơi xuống đất, không còn sức chiến đấu.

Khí lực cường đại! Sức sống mãnh liệt!

Đây đều là những ưu thế của ma thú.

Sau đợt tấn công bằng vũ khí nóng của nhân loại, rất nhiều Huyết Khiếu Ứng như ong vỡ tổ xung kích xuống. Hơn trăm Võ giả vì không kịp phản ứng, hoặc bị vỡ nát đầu hoặc được chúng mang lên trời rồi thả rơi tự do. Chỉ mỗi đợt xung kích đầu tiên thôi mà đã chết hơn trăm người, coi như một đối một với ma thú.

Sau khi lao ra khỏi rừng Dạ Huyết, Vân Hi vẫn tiếp tục chạy thục mạng xa nên may mắn không trở thành vật hy sinh khi Huyết Khiếu Ứng tấn công. Thế nhưng bây giờ, mắt thấy đàn ung càng ngày càng gần, hắn cũng không biết mình có thể may mắn được bao lâu nữa.

Hàng nghìn Huyết Khiếu Ứng cùng vô số ma thú từ trong rừng Dạ Huyết lao ra nườm nượp, dù là ai đi nữa, nếu thấy cảnh này chỉ sợ đều sẽ cảm thấy tuyệt vọng.

Trong trạng thái tuyệt vọng, hỗn loạn tự nhiên sẽ sinh ra!

Vào lúc này, đoàn săn ma nào có phương tiện di chuyển sẽ trở thành mục tiêu hàng đầu của những Võ giả đang tuyệt vọng đó.

Những đoàn săn ma mạnh mẽ thì còn đỡ một chút, họ lái xe đâm thẳng về phía trước, dù là người hay là ma thú nếu cản đường đều bị giết hết. Còn những đoàn săn ma nhỏ, họ bị những Võ giả cao cấp chặn lại cướp xe. Nếu họ dám phản kháng, không cần ma thú ra tay, những Võ giả cao cấp này sẽ đưa bọn họ về cõi âm.

"Ha ha, nhóc con, đoàn trưởng của chúng ta quan tâm đến cây đao đó. Nếu ngươi chịu giao nó ra, chúng ta sẽ cho ngươi lên xe!"

Một chiếc xe việt dã to lớn đã được cải trang nhanh chóng chạy tới phía này, một thợ săn ma ngồi trên xe tranh thủ mặc cả.

Tốc độ chạy nước rút trong thời gian ngắn của Võ giả tuy rằng không kém hơn tốc độ của xe, tuy nhiên họ không thể giữ được tốc độ như vậy trong thời gian dài. Vào lúc này, khả năng chạy đường dài một cách nhanh chóng của chiếc xe chẳng khác nào hy vọng được sống.

"Được!"

Vân Hi ném cây đao lên xe, chân đột nhiên tăng tốc, sau đó thả người nhảy một cái. Trong nháy mắt, hắn đã nhảy lên chiếc xe việt dã đang chạy với tốc độ 90 km/h này.

"Khá lắm! Không ngờ nhóc còn nhỏ vậy mà cũng có chút năng lực!"

Ánh mắt gã đàn ông vừa mặc cả sáng lên. Gã chụp lấy Vân Hi, giúp cho hắn không bị văng ra khỏi chiếc xe đang chạy nhanh.

"Cảm ơn!"

Vân Hi nói xong rồi ngồi xuống thùng xe mui trần này, điều chỉnh lại hô hấp của mình.

Hắn chỉ là Võ giả cấp năm, luận về trình độ hô hấp kéo dài còn kém xa so với những Võ giả cao cấp khác. Thời gian chạy nhanh vừa rồi đã làm thể lực hắn giảm không ít.

Một bên điều chỉnh hô hấp, đồng thời Vân Hi cũng đang quang minh chính đại đánh giá đoàn săn ma này.

Trong thùng xe của đoàn săn ma này có bốn người. Một người trong số đó xem ra cũng giống hắn, được cứu lên giữa đường. Ba người còn lại ngồi lại ngồi ở ba nơi khác nhau trong thùng xe. Hai trong số họ chuyên trách bắn tỉa những Võ giả có ý đồ xấu muốn cướp xe. Người còn lại điều khiển khẩu súng máy với nòng lớn có tên “Lôi Thần bão táp”, mắt nhìn chăm chăm đàn Huyết Khiếu Ưng đang bay đến mỗi lúc gần một gần hơn phía sau xe.

Ngoài bốn người này ra, trong buồng lái còn có người lái xe và đoàn trưởng của đoàn săn ma này. Như vậy, đoàn săn ma này gồm có hai xạ thủ Võ giả cấp sáu và ba Võ giả cấp bảy.

Một đội ngũ mạnh mẽ!

"Lão Vương, nhanh lên! Nhanh hơn chút nữa!"

Nhìn đàn Huyết Khiếu Ưng đang bay tới mỗi lúc một gần hơn, người đàn ông đang điều khiển "Lôi Thần bão táp" vội vã thúc giục.

"Không thể nhanh hơn nữa Lôi Đình à! Bây giờ chúng ta không phải đi trên đường xi măng mà là đường núi gồ ghề nhấp nhô. Nếu đi nhanh hơn nữa thì xe có thể lật, rất nguy hiểm!"

"Chết tiệt! Lái nhanh chút! Chúng ta không cần thiết phải nhanh hơn đám ma thú, nhưng nhất định phải nhanh hơn những người khác! Hơn nghìn người hẳn đủ để Huyết Khiếu Ưng tiêu hóa rồi!"

"Khiếu!"

Một tiếng thét dài to như sấm vang vọng khắp trời, ngay sau đó liền thấy một cái bóng to lớn phẳng phất như đám mây đen lao thẳng xuống chiếc xe việt dã.

"Mẹ kiếp! Ma thú cấp bảy Huyết Khiếu Ưng Vương! Sao nó lại nhắm về phía xe chúng ta trong khi có tới bốn chiếc xe khác cũng đang chạy thế chứ!"

Lôi Đình giận dữ hét to, nắm khẩu "Lôi Thần bão táp" bắn ra từng làn sóng kim loại. Từng tia lửa điện cuồng xông thẳng tới Huyết Khiếu Ưng Vương đang lao xuống, tạm thời ép nó đang lao xuống phải quay trở lại bầu trời.

"Lui!?"

Trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, Huyết Khiếu Ưng Vương vốn đã bay lên trời không ngờ lại lao thẳng xuống với tốc độ nhanh khủng khiếp, vòng sáng màu máu bao quanh thân thể không lồ giúp nó chặn lại từng đợt bắn tới từ "Lôi Thần bão táp".

"Không ổn! Đây là tuyệt kỹ Chân Không Áp Khí Bạo của Huyết Khiếu Ưng Vương! Mau nhảy khỏi xe!"

Lôi Đình gầm lên giận dữ rồi nhảy thật nhanh ra khỏi chiếc xe. Ở phía sau, Vân Hi và ba người khác cũng nhanh không kém, họ đạp mạnh lên sàn xe mượn lực lao ra ngoài như tên rời cung.

Bốn người họ nhảy ra khỏi xe nên tránh được một kiếp, nhưng người lái xe và đoàn trưởng ngồi trong buồng lái lại không có được may mắn như thế!

Huyết Khiếu Ưng Vương đang rộng hai cánh dài đến 8 mét của mình xà xuống gần chiếc xe rồi bay ngược trở lên, không khí cuồng bạo bị nó ép xuống bao phủ toàn bộ mảnh đất trong phạm vi hai ba mươi mét, áp suất thấp đến khủng bố trực tiếp ép chiếc xe việt dã thành phần vụn.

"Àm!"

Do ở trong phạm vi khí áp nên người lái xe và đoàn trưởng đều bị ảnh hưởng, cả người như bị sét đánh, máu tươi từ miệng chảy ra liên tục. Người lái xe vì tu vi hơi thấp nên tắt thở ngay lập tức.

Ngay cả Vân Hi, dù đã lao ra ngoài cách xe một khoảng cũng bị dư âm của khí áp làm cho cả người rung lên bần bật rồi rơi xuống đất, khí huyết nhộn nhạo, đầu choáng hoa mắt hoa phải một lúc lâu mới tỉnh lại.

"Mau cứu đoàn trưởng!"

Lôi Đình tránh được tuyệt kỹ của Huyết Khiếu Ưng thì hét lớn lên rồi phóng nhanh về chỗ đoàn trưởng.

Tốc độ của bọn họ tuy nhanh nhưng Huyết Khiếu Ưng Vương còn nhanh hơn.

Nó lượn một vòng trên trời rồi lao xuống dưới thêm lần nữa. Móng vuốt to lớn của nó trực tiếp vồ lấy một Võ giả cao cấp thành phần vụn, máu tươi văng tung toé. Đôi cánh khổng lồ của nó đập liên tục khiến cát đá bay tứ tung. Mọi người vừa mới tỉnh lại chỉ cảm thấy mình như đang ở trong tâm bão, sau đó bị thổi bay ra xa mấy chục mét.

Nhân lúc mọi người đang lơ lửng trên trời không có điểm tựa, Huyết Khiếu Ưng Vương bay lên dùng móng vuốt sắc bén của nó vồ qua. Gã tên Lôi Đình trong mắt người thường được xem như cao thủ, hưởng quyền lợi to lớn của Võ giả cao cấp liền bị nó vồ thành phần vụn, máu tươi rơi là tả xuống đất.

Chênh lệch!

Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp!

Tuy cả hai đều cấp bảy, nhưng nó là vương giả trong đàn Huyết Khiếu Ưng, trong đám ma thú cấp bảy. Thậm chí, sức chiến đấu của nó còn đáng sợ hơn cả những Võ giả cấp chín bình thường.

Cũng may là nó không cố ý nhắm vào một ai. Sau khi bay lên trời, nó không quay trở lại phía họ để giết hết. Mục tiêu chủ yếu của nó là những thợ săn ma đang chạy trốn trên những chiếc xe.

Những thợ săn ma trốn ở trên xe chạy đi đều trở thành mục tiêu săn giết trước nhất của Huyết Khiếu Ưng Vương.

"Nhanh! Chạy mau!"

Rất nhiều Võ giả vừa rơi xuống đất lại lấy tốc độ nhanh nhất chạy đi.

“Ầm ầm!”

Mặt đất rung lên càng lúc càng dữ dội. Ngoài nghìn mét đã có thể thấy được bóng dáng nghìn vạn ma thú đang đuổi tới, tốc độ của chúng còn nhanh hơn mọi người.

Thấy vậy, trong lòng ba vị Võ giả không khỏi có chút tuyệt vọng.

“Điên thật! Tức chết ta mà! Giờ không có xe thì làm sao chúng ta có thể chạy thoát khỏi đám ma thú này được!”

"Động tĩnh càng lớn thì số lượng ma thú tụ tập sẽ càng nhiều. Cứ như thế, xem ra mức nguy hiểm của đợt thú triều lần sẽ tăng lên, nhiều khả năng đe dọa đến các thành phố ở quanh đây!"

"Hơn ba mươi kilômét! Chúng ta không thể nào chạy thoát được... Lẽ nào trời muốn ta chết..."

Vân Hi nhìn lướt qua bọn họ, rồi ngừng lại chỗ hẻm núi ở cách đó không xa. Tuy hẻm núi này chỉ cao có bốn năm mươi mét nhưng lối vào lại hẹp, có thể dựa vào địa hình đặc biệt ở đây ngăn cản được đám ma thú một chút.

Ngay khi hấn định mời ba vị Võ giả còn lại đến đó từ thủ thì trên chứng minh thư của hấn chợt loé lên ánh vàng. Ngay sau đó, nó phát ra tiếng nói nghe có vẻ máy móc.

“Cảnh báo! Cảnh báo! Pháo đài bay Cộng Công khu B-11 cảnh báo, phát hiện ra ma thú đang tập trung với số lượng lớn ở tọa độ 35881:15681. Hiện tại, thú triều đã đạt chuẩn cấp ‘phổ thông’, gây nguy hiểm đến các thành phố xung quanh. Pháo đài bay Cộng Công sẽ tiến hành ‘tinh lọc’ ở tọa độ 35881:15681 sau 300 giây nữa. Mời tất cả những người vẫn còn ở tọa độ 35881:15681 nhanh rời khỏi đó, hoặc tìm nơi ẩn nấp. Hiện tại bắt đầu đếm ngược. 299, 298...”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 34: Pháo Đài Bay

"Pháo đài bay B-11? Cộng Công?"

Vân Hi không hiểu cái gọi là pháo đài bay đó có hình dáng ra sao, còn ba vị Võ giả mới này mặt còn u ám tuyệt vọng thì giờ lại hớn hờ cuồng nhiệt.

"Pháo đài bay B-11 'Cộng Công'?! Chẳng phải nó đang làm nhiệm vụ tại bên ngoài vết nứt không gian 'Thâm Uyên thổ tức' sao? Làm sao nó lại ở đây?!"

"Chắc vì đi nạp nhiên liệu nên nó mới ghé qua chỗ chúng ta! Được cứu rồi! Sống rồi! Pháo đài bay tồn tại chính là để ngăn cản ma thú ở những hiểm địa từ cấp A trở lên. Với khả năng của nó, đối phó với hiểm địa rừng Dạ Huyết cấp C chắc chắn dễ như trở bàn tay."

"Nhanh đi tìm chỗ nấp! Nhanh đi tìm chỗ nấp coi!"

Ba vị Võ giả hét toáng lên như tìm được đường sống trong chỗ chết vậy, mắt nhìn tới hẻm núi nơi khi nãy Vân Hi phát hiện được. Ngay sau đó, ba người liền chạy vội về phía hẻm núi.

Tuy không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng vì trước đó Vân Hi đã quyết định đến hẻm núi đó sống mái một phen, thành ra hẳn cũng nhanh chóng chạy theo ba người đến đó, ẩn nấp với họ.

Ngay lập tức, khung cảnh lộn xộn hỗn loạn lại trở nên yên tĩnh lạ kỳ, trong hẻm núi chỉ còn lại tiếng đếm ngược thời gian phát ra từ chứng minh thư.

Đến khi giọng nói phát ra từ chứng minh thư đếm ngược về số 0, bầu trời trong xanh đột nhiên sáng ngời, giống như mặt trời tỏa ra ánh sáng chói lọi chiếu khắp muôn nơi.

Hào quang vừa sáng vừa tối chỉ lóe lên trong chớp mắt!

"Tự bảo vệ mình cho tốt nhé!"

Vị Võ giả lúc trước được gọi là lão Vương kia hét lớn lên, cả người nằm co ro lại như hận không thể chôn mình xuống đất vậy.

Trong khoảnh khắc hán hét lên, mặt đất rung lên một cách điên cuồng như là xảy ra động đất. Những tiếng "ầm ầm" vang tới từ đằng xa, mỗi lần vang lên đều mang theo sức mạnh rung động lòng người khiến linh hồn phải run rẩy. Đằng sau những tiếng "ầm ầm" đó chính là làn sóng xung kích khủng bố mà không ai có thể chống lại, luồng khí tức bạo ngược như muốn chôn vùi tất cả cuộn cuộn quét qua khoảng không trên hẻm núi một cách điên cuồng, vô số gạch đá bùn đất bị sóng xung kích đánh bay khắp bốn phương tám hướng.

...

Làn sóng xung kích này đến nhanh mà đi cũng nhanh, khi đám người Vân Hi còn chưa bị bùn đất chôn lấp hoàn toàn thì bên ngoài đã yên tĩnh trở lại.

Yên tĩnh!

Yên tĩnh trước nay chưa từng có!

Sau khi làn sóng xung kích này quét qua, cả đất trời đều trở nên yên tĩnh hẳn. Vào lúc này đây, từ đàn Huyết Khiếu Ưng liên đang tục rít gào trên trời hay đám ma thú rống vang như sấm dưới đất cho đến những Võ giả nhân loại đang dốc sức liều mạng, tất cả đều yên lặng. Yên lặng như đã biến mất khỏi thế gian.

Dường như đã nhận ra cái gì đó, Vân Hi khẽ đẩy lớp đất đá chôn vùi thân hán ra rồi đứng lên đi ra khỏi hẻm núi, lên một chỗ tương đối cao đứng nhìn về phía rừng Dạ Huyết.

Khi đã nhìn rõ tình cảnh xung quanh, dù cho Vân Hi rất muốn giữ mình bình tĩnh nhưng vẫn không thể dẫu nổi vẻ ngạc nhiên tột độ trên mặt.

Lúc này đây, những gò núi, cây cối, nam thạch đều triệt để biến thành một mảnh đất bằng. Phạm vi mấy kilômét quanh đó, thậm chí mười mấy kilômét giống như bị xóa lên vậy, hầu như những thứ trên mặt đất đều biến mất hoàn toàn.

Trên trời đã sạch bóng Huyết Khiếu Ưng, lúc này đám ma thú cao cấp cuộn cuộn lao ra từ rừng Dạ Huyết đều trở thành những thi thể cháy xém, nằm dày đặc trên mảnh "bình nguyên" rộng lớn trước mắt hán.

Giờ phút này, đột thú triều với quy mô to lớn khiến người ta phải tuyệt vọng ban nãy như bị một vị cao thủ tuyệt thế dùng thần thông tối cao quét sạch khỏi mặt đất.

"Đây chính là sức mạnh của pháo đài bay B-11 'Cộng Công' sao?"

"Thật đáng sợ! Quá khủng khiếp!"

"Trước đây, chúng ta đã từng thấy qua vũ khí tối tân nhất của nhân loại chúng ta qua ti vi. Bây giờ, không thể tin được là lại có thể thấy nó tận mắt như vậy!"

Không biết từ lúc nào, ba vị Võ giả kia đã đến đứng cạnh Vân Hi.

Lúc này đây, vẻ mặt của ba người bọn họ cũng chẳng khác gì Vân Hi, chỉ mỗi lão Vương là còn giữ được chút bình tĩnh.

"Pháo đài bay B-11 'Cộng Công'?"

"Đừng nói với ta là nhóc không biết nhé!"

Lão Vương nhìn Vân Hi như nhìn một tên quái vật.

Giờ phút này, Vân Hi đột nhiên cảm thấy những kiến thức cơ bản được học tại học viện Tinh Diệu dường như vô cùng cần thiết.

Lão Vương chưa kịp giải thích cho hắn hiểu cái gọi là pháo đài bay thì tên Võ giả được đoàn săn ma của lão cứu lúc trước chột hồ lên với vẻ kinh ngạc: "Đó! Ở đó kia!"

"Ở đó?!"

"Pháo đài bay B-11 'Cộng Công' ở bên đó kia!"

Xuôi theo ánh mắt của ba vị Võ giả, Vân Hi nhìn về phía cuối chân trời!

Đến khi hắn thấy rõ cái được gọi là pháo đài bay B-11, dù hắn đã chuẩn bị sẵn tinh thần, có thể tiếp nhận được bất cứ chuyện gì khiến cho người ta giật mình, nhưng rốt cuộc hắn vẫn không thể ngăn nổi sự chấn động đang lan nhanh khắp mọi ngóc ngách trong cơ thể. Đôi mắt hắn tròn trũng nhìn mọi thứ trước mặt, trong lòng chỉ còn lại sự chấn động.

"Đây... đây..."

Một tòa thành!

Một tòa thành lũy (1) khổng lồ!

Nếu nó chỉ thành lũy khổng lồ thì chưa đủ để khiến mọi người phải hoảng sợ. Dù sao thì những thứ vốn không nên tồn tại như ma thú cũng đã xuất hiện, hơn nữa còn đầy rẫy khắp nơi, uy hiếp đến môi trường sống của nhân loại nên có một tòa pháo đài là điều hợp lý.

Thứ khiến hắn chấn động không thôi chính là tòa thành lũy trông giống như một con quái vật khổng lồ này lại lơ lửng trên không trung.

"Pháo đài bay! Thì ra pháo đài bay là thế này!"

Giờ phút này, trong đầu hắn thoáng chốc nhớ lại một bộ phim mà hắn đã từng xem ở thời đại sau Công Nguyên - "Ngày độc lập" (2). Chiếc phi thuyền khổng lồ bao trùm cả một thành phố trong phim ấy cũng tương tự như pháo đài bay đang hiện ra trước mắt hắn. Khác chăng, một bên là phi thuyền, còn một bên là pháo đài bay dưới hình hài của một tòa thành xuất hiện trước mặt mọi người mà thôi.

Một tòa thành sẽ nặng đến mức nào chứ?! Một ngàn tấn, vạn tấn hay mười vạn tấn?!

Không thể tưởng tượng, hoàn toàn không thể tưởng tượng được! Những thứ như thế này đã vượt khỏi tầm hiểu biết của Vân Hi! Bốn trăm năm trôi qua, nền khoa học kỹ thuật trên Trái Đất đã hoàn toàn thay đổi những hiểu biết cơ bản vốn có của hắn.

"Thành Thiên Không! Một trong hai phát minh vĩ đại nhất của điện hạ Lãnh Phong!"

"Đây là chỗ dựa lớn nhất của chúng ta khi mà tu vi trung bình của những Võ giả trên Trái Đất kém hơn đại lục Thiên Hoang!"

Nhìn con quái vật khổng lồ càng lúc càng bay đến gần chỗ bọn họ, trong lòng lão Vương và hai vị Võ giả kia kích động không thôi!"

Pháo đài bay không phải ai cũng có thể thấy được. Vậy mà bây giờ bọn họ lại được tận mắt nhìn thấy pháo đài bay, thành tựu khoa học vĩ đại nhất của nhân loại. Quả thực, đối với bọn họ mà nói thì đây chính là một vinh dự lớn lao.

"Lãnh Phong? Có phải vị Lãnh Phong đã phát minh ra Nguyệt Thần giới không?"

"Đương nhiên là điện hạ Lãnh Phong, chủ nhân Nguyệt Thần giới rồi! Ngoài điện hạ Lãnh Phong đã mở ra một trang mới trong lịch sử nhân loại, trên thế gian này còn ai có thể có được tài năng thông thiên triệt địa như thế này chứ!"

Nhắc đến điện hạ Lãnh Phong, đôi lông mày của người đàn ông tuổi khoảng bốn mươi này khẽ héch lên biểu lộ vẻ kính sợ trong lòng: "Điện hạ Lãnh Phong là người đã phát minh ra kỹ thuật xây dựng thành phố trên trời, từ đó pháo đài bay ra đời. Nhờ đó mà nhân loại chúng ta mới có thể giữa vững không thua trong trận chiến với ma thú. Nếu không, ma thú hoành hành khắp khu vực xung quanh khe nứt không gian, con người còn chưa đến gần đã bị vô số ma thú giết chết. Đến ngay cả Võ đạo tông sư cũng không thể đến gần khe nứt không gian nếu như họ không dựa vào sức mạnh của bầu trời..."

"Đừng quên cao thủ tuyệt thế Huyền Thiên Tông! Nếu không phải vì ngài kí hiệp ước không xâm phạm vùng trời với tộc rồng, chúa tể bầu trời thì dù cho nhân loại chúng ta có nó cũng chẳng thể nào trở thành bá chủ bầu trời, ngăn chặn ma thú lan tràn khắp nơi."

Một vị Võ giả khác lên tiếng phản bác, dù hắn rất tôn kính Lãnh Phong nhưng thần tượng trong lòng hắn lại là người khác.

"Huyền Thiên Tông... Lãnh Phong..."

Vân Hi lẩm nhẩm trong miệng hai cái tên này. Đây là lần thứ hai trong mấy ngày trở lại đây, hắn nghe thấy người khác nhắc đến tên của hai nhân vật vĩ đại này.

Một người dùng tài năng kinh thiên phát minh ra Nguyệt Thần giới và kỹ thuật xây dựng thành phố trên trời!

Một người dùng thực lực mạnh mẽ không gì sánh kịp khuất phục tộc rồng - bộ tộc làm chúa tể bầu trời đến từ vị diện cao cấp Nguyệt Ma giới, khiến bọn chúng phải kí kết hiệp ước không xâm phạm vùng trời với con người!

Những người như họ, ai cũng lưu danh thiên cổ, để lại tiếng thơm muôn đời!

Trong lúc mọi người đang bàn tán, tòa pháo đài bay khổng lồ với diện tích khoảng vài kilômét mang theo những tiếng kêu "ầm ầm" bay qua đầu họ một cách chậm rãi, như một đám mây khổng lồ từ từ che khuất mặt trời. Đến khi nó bay đến trên đầu mọi người, ai cũng có cảm giác như bầu trời tối sầm lại, mặt đất đen kịt, chỉ có thể thấy được chút ánh sáng le lói cuối chân trời. Cái cảm giác khiến cho người ta hít thở không thông này khiến cho tự tận đáy lòng mỗi người sinh ra một nỗi sợ hãi không thể kiềm chế nổi.

Nhìn thấy những tia sáng lóe ra từ những thiết bị máy móc được lắp vào pháo đài bay đang lơ lửng trên đỉnh đầu, tay phải Vân Hi nắm thật chặt kiếm Vọng Hi!

Vừa nãy, ở phần mộ của Diệp Hạo Nhiên, hắn đã từng thề sẽ dẫn an linh trên trời của Diệp Hạo Nhiên đi thăm niên đại hào hùng dậy sóng này. Tự mình trải qua cuộc sống ở thời đại Tân Nguyên, Võ đạo đỉnh phong, cường giả như mây. Vì sự phụ, vì Diệp Hạo Nhiên, Võ Khuyết và cũng vì chính bản thân mình, hắn muốn dùng đôi tay mình và kiếm Vọng Hi tạo nên một kỷ nguyên hoàn toàn mới như trong truyền thuyết, sử thi. Tạo ra một thời đại chỉ giành riêng cho Võ giả! Chứng minh cho người đời thấy Võ giả mới là chúa tể của thời đại này!

Nhưng hiện tại, khi nhìn thấy con quái vật khổng lồ to lớn khủng khiếp này, hắn mới hiểu được bản thân thật nhỏ bé!

Nhỏ bé đến mức, chỉ cần một phần sức mạnh rất nhỏ của thứ vũ khí công nghệ cao này thôi cũng đủ khiến hắn trở về với cát bụi!

Nhỏ bé đến mức, khi thứ vũ khí công nghệ cao này hiện ra trước mặt hắn lại khiến cái gọi là Võ giả trong hắn hoàn toàn sụp đổ!

Trở nên mạnh mẽ!

Trở nên mạnh mẽ!

Nhất định phải nhanh trở nên mạnh mẽ!

Nếu không nhanh chóng mạnh mẽ, giữ được tốc độ tu luyện như hiện tại thì chẳng biết đến ngày tháng năm nào hắn mới có thể dùng kiếm trong tay đánh bại thứ vũ khí công nghệ cao đang ở trước mặt này.

"Tiên thiên! Không! Tuy cao thủ Tiên thiên mặt cảnh có thể ngưng luyện ra cương khí tiên thiên, cản được súng đạn nhưng còn xa mới có thể chống lại pháo đài bay này được. Ngay cả Võ đạo tông sư cũng chưa chắc có thể dùng thân mình chống lại thứ vũ khí tối tân đại diện cho đỉnh cao của thành tựu khoa học kỹ thuật này được! Truyền Kỳ! Truyền Kỳ! Chỉ có trở thành cao thủ cấp Truyền Kỳ, có thể lật tay làm gió, trở tay làm mưa mới có thể chống lại thứ vũ khí này, chứng minh giá trị thực sự của Võ giả! Năm đó, Huyền Thiên Tông có thể khiến ngọn Everest lún xuống một ngàn mét thì Vân Hi ta sao lại không thể chứ! Người khác làm được, ta cũng có thể làm được như vậy! Trong thời đại sử thi hào hùng này, nhất định phải có chỗ cho Vân Hi ta viết lên tên mình.

Có áp lực mới có động lực!

Áp lực lớn bao nhiêu thì động lực lớn bấy nhiêu!

Nhìn về phía pháo đài bay B-11 "Cộng Công" như một con quái vật khổng lồ đang bay xa dần, mỗi một giọt máu, mỗi một té bào trên khắp cơ thể Vân Hi đều đang bùng cháy, đang sôi sục. Từ sâu trong lòng hắn kích phát ra nguồn sức mạnh khổng lồ và ý chí chiến đấu kiên định, khiến hắn hận không thể nâng đôi tay lên xé rách đất trời, tự mình tiến vào Nguyệt Ma giới, dùng kiếm trong tay trấn áp chư thiên.

Chú thích:

(1) – Công trình kiến trúc kiên cố dùng để phòng thủ về quân sự. Ở đây, thành lũy được hiểu như một tòa thành chỉ toàn xây dựng những kiến trúc phục vụ việc phòng thủ quân sự.

(2) – Có thể xem phim “Ngày độc lập”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 35: Ma Tinh

Sau khi pháo đài bay B-11 “Cộng Công” cán quét khu vực bên ngoài rừng Dạ Huyết xong, nó không hề ngừng lại mà bay thẳng đến khe nứt không gian

“Thâm Uyên Thổ Tức”, để lại hàng ngàn xác ma thú nằm la liệt bên ngoài rừng.

Tuy xác ma thú đã bị sức mạnh của “Cộng Công” tàn phá nghiêm trọng, tám chín phần mười đều biến thành than nhưng vẫn còn sót lại một phần.

Sau khi hò reo kích động vì thoát chết, những Võ giả sống sót lập tức dời ánh mắt đến nơi có hàng ngàn xác ma thú đang nằm la liệt đó.

“Nguy hiểm luôn đi đôi với cơ hội, câu nói này quả đúng thật!”

Lão Vương nhìn xác ma thú, ánh mắt chuyển động liên tục như đang tìm kiếm gì đó.

“Lân này, đám ma thú xông ra khỏi rừng Dạ Huyết không chỉ có cấp năm, cấp sáu mà gồm cả cấp bảy, cấp tám. Hơn nữa, lúc ta dùng ống nhòm quan sát còn thấy hình bóng lơ mơ của Địa Linh thú cấp chín. Ma thú cấp chín không giống như ma thú cấp bảy, cấp tám. Trong cơ thể một vài ma thú cấp chín đỉnh phong có xác suất cực nhỏ ngưng kết được ma tinh sơ khai. Những viên ma tinh này tuy không thể so với ma tinh cấp linh chủ nhưng giá của mỗi viên chắc chắn phải tính bằng triệu. Nếu có thể tìm thấy một viên, việc tu luyện chân khí sẽ được trợ giúp cực lớn, thậm chí có thể tạo ra một Võ giả cao cấp.”

Người nói chuyện là gã Võ giả được đoàn săn ma của lão Vương cứu lên dọc đường.

“Các vị, chúng ta cũng xem như là những người chung cảnh ngộ. Ta là Hướng Lăng, ông chủ thứ hai của thương hội Minh Châu tại thành Tinh Diệu. Bây giờ đã đến lúc chia tay rồi, hi vọng sau này mọi người rảnh rỗi có thể ghé thăm thương hội của ta!”

“Nhất định! Nhất định!”

Sau khi Hướng Lăng cáo từ liền chạy nhanh về phía rừng Dạ Huyết. Xem ra, hắn đang vội đi tìm ma tinh có thể còn sót lại.

Cho dù tìm không được ma tinh, xác của một ma thú cấp chín cũng có thể bán với giá mấy chục ngàn, thậm chí hơn trăm ngàn. Khoản tiền lớn như vậy, không ai có thể coi thường.

“Tiểu huynh đệ, chúng ta cũng đi thôi, xem thử có thể gặp may hay không!”

Lão Vương nói xong rồi cũng đi ngay.

Không ít Võ giả sống sót cũng mang ý nghĩ như bọn họ. Tất cả lục tục bước ra khỏi nơi ẩn nấp rồi chạy đến nơi xác ma thú đang nằm la liệt.

Tuy pháo đài bay B-11 “Cộng Công” dành cho mọi người một khoảng thời gian đủ để tìm chỗ trốn, nhưng rốt cuộc cũng chỉ có một vài người tìm trốn trong hẻm núi như bọn người Vân Hi. Trong hơn một ngàn Võ giả thì có tới sáu bảy trăm người chết bởi phi hành thú, một hai trăm người tử vong dưới làn sóng xung kích của “Cộng Công”, giờ chỉ còn lại chưa tới trăm người có thể miễn cưỡng động đậy được.

Nhìn những bóng người siêu vẹo lè loi trên “bình nguyên” và bầu không khí thê lương của họ, lúc này Vân Hi mới sâu sắc hiểu được sức mạnh của ma thú đáng sợ đến mức nào.

Chỉ một lần bộc phát thú triều ở hiểm địa cấp C thôi cũng đã chết đến mấy ngàn Võ giả cao cấp. Nếu không nhờ có pháo đài bay B-11 “Cộng Công” đứng lúc đi ngang qua xử lý hộ chắc những thành phố quanh đây phải chịu tổn thất nặng nề, không biết bao nhiêu người sẽ phải chết, nhà tan cửa nát, vợ con li tán!

Hiểm địa cấp C đã như thế này, vậy những hiểm địa cấp B, A, S hay cấp SS, SSS sẽ còn đáng sợ đến cỡ nào chứ!

Thú triều một khi bộc phát ở những nơi như thế chắc chắn sẽ tạo ra những phá hoại mang tính hủy diệt.

Thực lực!

Nói cho cùng vẫn là thực lực!

Năm xưa, vị Ma đế chí cao vô thượng của Nguyệt Ma giới có thể dùng một nhát kiếm đâm xuyên vách ngăn của Nguyệt Ma giới, đại lục Thiên Hoang đại lục và Trái Đất. Thực lực của vị này có thể nói là mạnh mẽ vô song. Nếu như Vân Hi có thể đạt đến cảnh giới như vị đó, hắn còn phải sợ thú triều sao!?

Nắm chặt kiếm Vọng Hi trong tay, chưa bao giờ trong lòng Vân Hi khát vọng sức mạnh như lúc này!

“Ma tinh! Trong cơ thể của ma thú cấp chín đỉnh phong có xác suất nhất định hình thành nên ma tinh sơ khai! Tuy không phải là ma tinh thật sự nhưng nếu hấp thu cũng có thể giúp tu vi tăng mạnh!”

Trong lúc nghĩ ngợi, bước chân của Vân Hi đã nhanh chóng chạy đến nơi xác ma thú đang nằm la liệt.

Hắn còn chưa đến được nơi chất đầy xác ma thú thì xác một ma thú khổng lồ đã thu hút sự chú ý của hắn!

Là xác của Huyết Khiếu Ứng Vương, vị vua của những ma thú cấp bảy

Lúc này nó đuổi giết Võ giả uy phong, ngang tàng biết mấy. Những chiếc xe chờ Võ giả cao cấp bị nó lật tung như những món đồ chơi, lần lượt chiếc này đến chiếc kia bị phá hủy. Võ giả cao cấp chức trọng quyền cao lại chỉ như giấy, tùy nó muốn giết thì giết. Nó mạnh mẽ đến độ khiến người ta phải run rẩy.

Nhưng trước sức mạnh của pháo đài bay “Cộng Công”, nó lại không chịu nổi một đòn, bị cháy thành than...

“Khoa học kỹ thuật, ma thú, Võ giả... ba phe tranh bá, rốt cuộc ai có thể trở thành chúa tể thực sự của thế giới này!?”

Tâm tình Vân Hi đang dao động, rất lâu sau vẫn không thể bình tĩnh lại!

Ngay lúc này, trong cơ thể Huyết Khiếu Ứng Vương bỗng phản chiếu chút ánh sáng yếu ớt, dường như có vật gì đó cấu tạo từ tinh thạch nằm sâu bên trong nó.

“Cái gì kia?”

Kiểm Vọng Hi lập tức được lấy ra, đâm xuống vị trí nơi trái tim của Huyết Khiếu Ứng Vương. Một viên tinh thạch kích cỡ gần bằng ngón út có màu lục xám từ trong cơ thể nó lần ra.

“Ma tinh!?”

Cầm viên ma tinh nhỏ bé trong tay, Vân Hi lập tức cảm nhận được sức mạnh kinh người ẩn chứa bên trong nó.

“Huyết Khiếu Ứng Vương chẳng qua chỉ là ma thú cấp bảy... sao trong cơ thể nó lại sinh ra ma tinh được nhỉ?”

Nét mặt bỗng thay đổi, trong lòng Vân Hi lóe lên một suy đoán kinh người.

“Chẳng lẽ nguyên nhân vì Huyết Khiếu Ứng Vương là vương giả trong đám ma thú cấp bảy? Cùng là ma thú cấp bảy nhưng những ma thú cấp vương giả lại mạnh hơn những ma thú cùng cấp bình thường, nói không chừng vì chúng sở hữu ma tinh cũng nên...”

Nghĩ đến đây, Vân Hi lập tức xông vào đồng xác ma thú.

Khác với những Võ giả chỉ tìm xác ma thú cấp chín, Vân Hi không những đi tìm xác ma thú cấp chín mà còn kiếm cả những ma thú cấp vương giả trong đám ma thú có cấp độ khác nữa.

Rất nhanh chóng, sau khi hắn tìm được một viên ma tinh còn to hơn viên ma tinh của Huyết Khiếu Ứng Vương từ trong thân thể của ma thú vương giả cấp tám “Ác Mộng”, hắn đã có thể khẳng định được suy đoán của mình.

“Quả nhiên! Ma thú cấp vương giả có thể trở thành vua trong đám ma thú cùng cấp chính là nhờ có ma tinh. Ma thú cấp vương giả cực kỳ hiếm thấy, hơn nữa bao quanh nó còn có một lượng lớn ma thú cùng cấp khác, khó mà chết được! Những người biết được bí mật này chắc không nhiều, mà dù có biết thì họ cũng giữ kín bí mật này vì ma tinh quá quý giá!”

Dựa theo suy đoán này, một lúc sau hắn đã tìm được thêm hai viên ma tinh với kích thước không bằng nhau. Lúc này trong tay hắn đã có bốn viên. Trong đó, trừ viên ma tinh của ma thú vương giả cấp tám “Ác Mộng” có thể sánh với những ma thú cấp chín đỉnh phong ra, năng lượng ẩn chứa trong những viên ma tinh khác đều không quá mạnh.

Tất nhiên là không quá mạnh so với cấp chín đỉnh phong thôi, còn với một tên Võ giả mới cấp năm như hắn thì lại cảm nhận rất rõ năng lượng đang chảy cuộn cuộn trong mỗi viên ma tinh. Năng lượng ẩn chứa bên trong viên ma tinh của Huyết Khiếu Ứng Vương còn có thể giúp hắn đề cao chân khí trong cơ thể đến chuẩn Võ giả cấp tám!

Khi hắn định tiếp tục tìm kiếm ma thú cấp vương giả thì một loạt tiếng súng bỗng vang lên dồn dập giữa “bình nguyên”!

Một tên Võ giả cấp sáu đang muốn nhanh chóng rời khỏi “bình nguyên” bị ba tên Võ giả khác cùng lúc bắn chết, gục ngã trong vũng máu.

Hắn vừa chết, viên ma tinh bị nắm chặt trong tay hắn lập tức lần ra ngoài.

“Ma tinh! Ma tinh kia!”

Nhìn thấy viên ma tinh, đôi mắt của những tên Võ giả gần đó đều hiện lên vẻ điên cuồng, ai cũng dùng tốc độ nhanh nhất xông đến cướp đoạt nó.

“Viên ma tinh này đã thuộc về đoàn săn ma Trảm Nguyệt, mong các vị nể mặt tại hạ...”

Tên Võ giả cao cấp ở gần đó lập tức đoạt lấy viên ma tinh, đồng thời hét lớn.

Nhưng trả lời hắn lại là một loạt tiếng súng dồn dập.

“Đoàn săn ma Trảm Nguyệt là cái thá gì!”

“Giao ma tinh ra, không thì chết!”

“Ma tinh của ma thú cấp chín đỉnh phong có thể giúp một Võ giả cấp tám đỉnh phong đột phá đến Võ giả cấp chín. Ngươi muốn chiếm giữ bảo vật như thế cho riêng ngươi sao?”

“Muốn được nể mặt thì xuống gặp lão Diêm Vương ấy!”

Tên Võ giả cao cấp của đoàn săn ma Trảm Nguyệt chỉ gắng gượng được một lát đã bị những Võ giả khác chen nhau nhào đến giết chết.

Song quyền nan địch tứ thủ!

Với tình thế hỗn loạn trước mắt, ngay cả những Võ giả cấp tám cũng chưa chắc đã có thể ổn định được tình hình chứ nói chi đến bọn Võ giả cao cấp bình thường.

Trận hỗn chiến ở hướng này vừa mới diễn ra thì lại có tiếng hét thảm vang lên ở một hướng khác.

“Thứ ta không đoạt được, ngươi cũng đừng hòng đoạt được! Trên tay hắn cũng có một viên ma tinh đó!”

“Ngươi muốn chết!”

“Bùm!”

Rất nhiều Võ giả đang giành giật nhau ở hướng này đều dồn ánh mắt lên nhìn tên Võ giả cao cấp trung niên đang chạy về phía thành Tinh Diệu với tốc độ nhanh nhất.

“Chặn hắn lại! Mau chặn hắn lại!”

“Trong đợt thú triều này, ma thú cấp chín tổng cộng không quá trăm con, nhiều nhất cũng chỉ có một hai viên ma tinh thạch. Sau này chưa chắc đã có được cơ hội chiếm được ma tinh một cách dễ dàng như thế này đâu. Đừng để hắn chạy mất!”

“Ta làm việc cho tông chủ Kim Kiếm tông, muốn dâng viên ma tinh này cho thiếu chủ để giúp hắn đột phá Võ giả cấp chín. Ai trong các ngươi dám ngăn ta thì kẻ đó chính là địch của Kim Kiếm tông!”

Tên Võ giả cao cấp đang bỏ chạy hét lớn danh hiệu của hắn để đe dọa mọi người!

“Kim Kiếm tông!? Một trong ba thế lực dân sự lớn nhất trong phạm vi mười mấy thành phố quanh đây... Tông chủ là cao thủ Tiên Thiên mật cảnh...”

“Quản khi gì đến Kim Kiếm tông! Chờ khi tao hấp thu viên tinh thạch này tu luyện đến Võ giả cấp chín, lại có cơ hội đột phá đến Tiên Thiên mật cảnh, Kim Kiếm tông có thể làm gì được ta chứ!”

“Tao đeo sống ở đó, đeo sọt! Giết!”

Tên Võ giả cao cấp đang bỏ chạy bị khí thế liều mạng của hai mươi mấy tên truy sát dọa cho sợ hãi, trong lúc chạy trốn hắn để lộ chút sơ hở!

Chỉ với chút sơ hở đó mà hắn bị một viên đạn xuyên qua cằm, máu tươi bắn tung tóe. Con đau kịch liệt khiến hắn trở tay không kịp, cả người ngã xuống, lăn mấy vòng trên mặt đất.

Chân đã bị thương, không chạy thoát nổi.

Nhìn hai mươi mấy Võ giả đang đến gần, trong mắt của Võ giả bị thương bỗng ngập tràn thù hận và giận dữ, vẻ mặt hắn điên cuồng: “Mẹ kiếp! Khốn nạn! Các ngươi đừng mơ đoạt được ma tinh! Dù để người khác đoạt được ta cũng quyết không đưa ma tinh cho các ngươi!” Trong tiếng gào thét, hắn gồng hết sức ném viên ma tinh về một nơi rất xa.

Lực tay của Võ giả cấp bảy lớn đến mức nào chứ, viên ma tinh bị hắn ném đã bay xa đến hai ba trăm mét.

Nó rơi xuống ngay trước mặt Vân Hi!

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 36: Chiếm Làm Của Riêng

Trong nháy mắt!

Vân Hi đã lựa chọn!

Nhưng thực ra không cần phải lựa chọn.

Hiện nay, hầu hết các Võ giả đều bị viên ma tinh lúc nảy và viên trong tay Võ giả Kim Kiếm tông dẫn đi. Số người còn lại bên cạnh Vân Hi lúc này chỉ đếm trên đầu ngón tay. Người gần hấn nhất lại cách hơn một trăm mét. Lợi thế của hấn so với hai tên Võ giả vừa rồi có thể nói là tốt hơn vô số lần.

“Vù!”

Trong khoảnh khắc nhắt viên ma tinh, cả người Vân Hi lao nhanh đi như một tia chớp.

Hướng hấn trốn không phải thành Tinh Diệu mà là rừng Dạ Huyết.

Rừng Dạ Huyết vừa bùng nổ một đợt thú triều quy mô lớn.

Với thực lực Võ giả cấp năm như hấn, nếu chạy về phía thành Tinh Diệu có khi chưa được vài phút đã bị những Võ giả khác đuổi kịp rồi giết chết.

Nhưng rừng Dạ Huyết lại khác!

Cho dù rừng Dạ Huyết vừa bộc phát thú triều, hiện giờ đang rất nguy hiểm. Nhưng rừng rậm là địa bàn của hấn, hấn sống trong rừng từ nhỏ đến lớn nên hiểu rõ rừng rậm hơn bất cứ ai. Khi ở trong rừng, dù phải đối mặt với những Võ giả cấp tám đi nữa hấn cũng không hề sợ hãi.

Điều quan trọng nhất là...

Chỗ hấn đứng rất gần rừng Dạ Huyết.

“Đứng lại! Thăng nhóc kia! Mày đứng lại cho tao!”

“Một tên nhóc Võ giả cấp năm lại dám đoạt lấy ma tinh, thật không biết chữ chết viết thế nào!”

“Nhóc, đưa ma tinh cho ta, ta có thể giúp ngươi giữ mạng! Nếu không đưa, trăm khẩu súng cùng bắn thì một thăng nhóc như ngươi chết chắc!”

Từng tiếng hét dồn dập được phát ra từ miệng những Võ giả ở gần Vân Hi!

Vài tay bắn tia lợi hại trong lúc truy đuổi Vân Hi còn giương súng nhắm vào người hấn định bắn lên.

Nhưng lúc đoạt được viên ma tinh đó, Vân Hi biết mình sẽ trở thành mục tiêu của những tay bắn tia nên lúc lao về phía rừng Dạ Huyết, chân hấn chạy theo một bộ pháp vô cùng huyền diệu, có thể né tránh đường đạn của những tay bắn tia bắn lên. Hơn nữa, hấn vốn cách những tay bắn tia một cự ly nhất định nên những viên đạn bọn họ bắn ra còn cần một khoảng thời gian mới có thể trúng hấn. Khoảng thời gian này đã đủ để hấn dựa vào bản năng chiến đấu ngang với một Võ giả cấp chín bình thường né đi.

“Pằng!” “Pằng!” “Pằng!”

Hàng loạt viên đạn gần như sượt qua người khiến bùn đất trên người hấn văng lên tung tóe.

Chạy trôi chết!

Chạy đua với đạn, thời gian và tính mạng!

Giờ phút này, bản năng chiến đấu của Vân Hi đã tăng đến mức cực hạn mà trước giờ chưa từng có. Trong não hấn như hiện lên một hình chiếu 3D, cảnh vật xung quanh được phản chiếu trong bộ não bằng cảm ứng của tinh thần. Trong phạm vi cảm ứng, mỗi cơn gió nhẹ thổi qua, mỗi ngọn cỏ đung đưa trong gió, mỗi viên đạn lướt qua không khí đều hiện lên vô cùng rõ ràng, rõ ràng đến mức có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Lĩnh vực tinh thần!

Nếu có cao thủ cấp tông sư ở đây hấn sẽ nhận ra được!

Hiện tượng xuất hiện trên người Vân Hi lúc này chính là dạng sơ khai của lĩnh vực tinh thần!

Võ đạo tông sư, sở dĩ được gọi như vậy chính vì tinh thần của bọn họ thăng hoa, dùng võ nhập đạo, tiếp xúc với một lĩnh vực hoàn toàn mới – lĩnh vực của đạo.

Sau khi hiểu rõ đạo trong lòng, ý thức, ý chí, ý cảnh của họ được nâng cao một cách toàn diện dẫn đến sự thăng hoa từ sâu trong linh hồn, từ đó tinh thần mạnh mẽ đến mức có thể hình thành lĩnh vực tinh thần.

Bên trong lĩnh vực tinh thần, đừng nói là đạn, ngay cả tia laze cũng không thể bắn chết Võ đạo tông sư.

Nhờ vào hiệu quả thần kỳ của lĩnh vực tinh thần, dưới áp lực khổng lồ của những tay bắn tia, Vân Hi vẫn ngang nhiên vượt qua được khoảng cách gần ba trăm mét giữa hấn và rừng Dạ Huyết.

“Vù!”

Cả người hấn lao nhanh như chớp vào trong rừng!

Vừa tiến vào rừng, những tay bắn tia muốn bắn lén Vân Hi không thể định vị được, quá trình ngắm cũng khó khăn hơn, gần như là không thể ngắm bắn.

Nhưng như vậy không có nghĩa là Vân Hi đã an toàn!

Trong khoảnh khắc hấn lao vào rừng, một người đàn ông trung niên vẫn đuổi sát ở phía sau bỗng lao đến nhanh như chớp, chân khí cuộn cuộn lơ lửng khắp người, uy thế không hề thua kém Thiên Hữu Vương – đoàn trưởng của đoàn săn ma Thiên Hữu!

Người này là cao thủ cấp tám!

Cao thủ cấp tám rất cần ma tinh để đột phá!

“Nhóc, đưa ma tinh thạch ra! Vẫn là câu nói đó, ta chừa cho ngươi một con đường sống, hơn nữa còn giúp ngươi giữ mạng và thưởng thêm trăm ngàn! Đừng hoài nghi, ta có thực lực đó! Không ai dám cướp đoạt ma tinh trên tay ta! Đây là lựa chọn tốt nhất của ngươi! Nếu không, một khi ta đuổi kịp ngươi, ta chắc chắn sẽ bắt ngươi chịu đựng hình phạt còn đau khổ hơn chết cả trăm lần!”

Sắc mặt Vân Hi vẫn lạnh lùng, đôi mắt như một thanh kiếm sắc bén bắn về phía trước, mở ra một con đường tiến về phía trước giữa rừng cây rậm rạp. Từng gốc cây lần lượt vụt qua trước mắt, tốc độ chạy của hấn không những không chậm lại do địa hình phức tạp trong rừng mà ngược lại, còn hơi tăng lên một chút.

Thấy vậy, sắc mặt của người đàn ông trung niên đang đuổi theo sau khẽ biến, sát cơ trong mắt trở nên ác liệt trước nay chưa từng thấy, hấn hét lớn: “Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Dạ Kiều ta tung hoành tại thành Tinh Diệu đã bao năm nay, có mấy ai dám trái lời ta chứ! Ta có thể bảo đảm, nếu bây giờ ngươi ngoan ngoãn ngừng lại và đưa ma tinh ra, ta có thể chừa cho ngươi một con đường sống! Còn không thì trừ khi ngươi rời khỏi tinh Hoa Nam, mãi mãi không trở về thành Tinh Diệu, nếu không ta sẽ khiến ngươi hối hận vì hành vi ngu xuẩn ngày hôm nay!”

“Vù!”

Cả người Vân Hi bỗng nhiên lắc mạnh rồi biến mất trong rừng!

Với tu vi hiện tại, hấn hoàn toàn không thể xung đột chính diện với một Võ giả cấp tám. Muốn giết một cao thủ cấp tám, hấn cần phải bố trí nghiêm ngặt, khóa chặt thân hình đối phương nhưng tình huống cũng có thể trở nên nguy hiểm! Huống chi hiện tại còn có hơn mười Võ giả cao cấp đang đuổi theo sau hấn. Vì vậy, hấn không thể vì tên Võ giả cấp tám này mà chậm trễ một phút giây.

“Con mẹ nó!”

Thấy Vân Hi biến mất trong rừng, thân hình đang chạy như điên của Dạ Kiều bỗng ngừng lại rồi quát to: “Thằng con hoang, dám cãi lời ta! Nhải ranh cấp năm lại dám trái ý ta! Được! Được! Được lắm! Giỏi lắm! Đồ con hoang! Tốt nhất hãy cầu nguyện sau này đừng rơi vào tay ta, nếu không, ta nhất định khiến mày dù thành ma cũng không dám nghĩ tới ta!”

Vân Hi lạnh lùng quay đầu lại nhìn lướt qua Dạ Kiều, dường như muốn khắc sâu tướng mạo của người này trong lòng!

Bất cứ Võ giả nào cũng có tôn nghiêm của chính mình!

Thân là kiếm khách, hấn càng phải như thế!

Một tên Võ giả cấp tám lại dám xúc phạm trước mặt hấn!

“Đợi khi lên cấp bảy, ta sẽ trở về thành Tinh Diệu, để xem rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì mà muốn ta dù thành ma cũng không dám nghĩ đến ngươi!”

“Vù!”

Trong lòng hứ lạnh một tiếng, thân hình của Vân Hi đã hoàn toàn biến mất trong rừng!

“Hấn đâu rồi!”

“Mẹ kiếp!”

Lúc những Võ giả ở sau đuổi đến, họ chỉ thấy Dạ Kiều ngừng lại. Thầm nghĩ có lẽ hấn đã bị tên nhóc kia cắt đuôi, mọi người không nhận được chửi ầm lên.

“Tên nhóc này lời rồi...”

“Sau khi trở về, hãy điều tra xem có ai muốn bán ma tinh hay không! Thằng nhóc này chỉ là Võ giả cấp năm, nếu sử dụng ma tinh của ma thú cấp chín đỉnh phong thì thật là lãng phí. Tám chín phần mười hẳn sẽ bán đi. Chỉ cần nhận được tin tức, để ta biết hẳn là ai thì bảo đảm hẳn phải ngoan ngoãn nộp viên ma tinh ra!”

“Thằng nhóc này còn nhỏ vậy, tu vi lại mới cấp năm, có thể nào là học viên của học viện nào đó không?”

“Có lý, mau trở về điều tra đi! Một thằng nhóc cấp năm lại muốn độc chiếm một viên ma tinh, thật không biết chữ chết viết thế nào mà!”

Những tiếng chửi mắng, nguyên rủa vang lên liên tục. Sau cùng, ai nấy cũng chỉ có thể rời đi trong bất đắc dĩ. Khi về địa bàn của mình rồi, chắc chắn họ sẽ cử người đi điều tra tin tức của Văn Hi.

Dẫu sao, lúc đuổi theo, bọn họ đã tận mắt nhìn thấy thân pháp nhanh nhẹn độc đáo của Văn Hi khi di chuyển trong rừng. Nếu đuổi tiếp, không những không thể đuổi kịp mà một khi không cẩn thận gặp phải một số ma thú cao cấp vẫn chưa trở về lãnh địa lúc diễn ra thú triều, hậu quả sẽ rất thảm!

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 37: Võ Giả Cấp Bảy

Rất nhanh sau đó rừng Dạ Huyết đã yên tĩnh trở lại!

Khu rừng này vừa mới diễn ra đợt thú triều với quy mô lớn nên giờ đang là thời kỳ nguy hiểm nhất, một cơn gió thoảng thổi cũng có thể gây bùng nổ đợt thú triều mới. Lúc này mà còn nán lại trong rừng hay lang thang ngoài bìa rừng càng lâu thì càng nguy hiểm. Vì thế, hết thảy Võ giả đều thu thập hết đám xác ma thú có giá trị rồi rời khỏi đây thật nhanh.

Pháo đài bay “Cộng Công” tình cờ bay qua đây đã giết hết đám ma thú, cứu bọn hắn đã là chuyện may mắn lắm rồi. Nhưng như vậy không có nghĩa là nó lại tình cờ đến đây lần nữa.

Dựa vào sự quen thuộc núi rừng, trước tiên Văn Hi tìm thấy một hốc cây đã lún một nửa vào trong lòng đất trông có vẻ rất kín đáo, sau đó lấy một ít cỏ khô và cây con che hốc cây lại. Hốc cây được ngụy trang kỹ đến mức những Võ giả nhân loại hay thậm chí là cả một số loài ma thú có năng lực đánh hơi nhạy cảm cũng khó có thể phát hiện ra được hắn trốn trong đó.

Sau khi trốn vào trong hốc cây, hắn lấy năm viên ma tinh ẩn chứa năng lượng cực lớn giấu ở trong người ra!

Trong năm viên ma tinh này, có bốn viên lấy từ xác mấy con ma thú cấp vương giả đến từ rừng Dạ Huyết, độ nồng đậm của năng lượng ẩn chứa trong những viên này tuy không bằng viên ma tinh cấp chín đỉnh phong kia nhưng lại rất phù hợp với một Võ giả cấp năm như Văn Hi.

Mấy tên Võ giả kia đều cho rằng Văn Hi sẽ không sử dụng viên ma tinh cấp chín đỉnh phong này cũng vì năng lượng ẩn chứa trong đó quá mức khổng lồ. Võ giả cấp năm nếu không có phương pháp phối hợp sử dụng đặc thù hỗ trợ thì nhiều khả năng sẽ bị sức mạnh cuồng bạo trong viên ma tinh hại chết.

"Mấy viên ma tinh này đã đủ để tiết kiệm cho ta hơn ba năm tích lũy chân khí, giờ phải tăng chân khí lên cấp sáu rồi tính tiếp!"

Trong khi nói, Văn Hi cầm lên hai viên ma tinh ma thú vương giả trung cấp, dưới sự điều động của ý niệm, chân khí trong cơ thể không ngừng hấp thu năng lượng trong ma tinh vào cơ thể.

Tuy nguyên khí trong ma tinh đã ôn hòa hơn không ít, nhưng một Võ giả nếu muốn luyện hóa cũng phải cẩn thận đề phòng.

Nhưng chân khí ẩn chứa trong cơ thể Văn Hi không phải bình thường mà là kiếm khí Bát Cực lăng lệ ác liệt đến cực điểm. Dưới sự dung hợp kịch liệt của Bát Cực kiếm khí, vốn cần một hai ngày mới có thể hấp thu hết hai viên ma tinh này nhưng giờ lại chỉ mất có bốn tiếng. Toàn bộ chân khí khổng lồ ẩn chứa trong hai viên ma tinh đã tràn ào vào cơ thể hắn, dung hợp với kiếm khí Bát Cực do kiểm ý của kiếm Vọng Hi ngưng tụ ra, quán xuyên khắp kỳ kinh bát mạch.

"Quán xuyên chân khí, đây chính là dấu hiệu của Võ giả cấp sáu! Nhưng vẫn chưa đủ! Hiện tại năng lượng của kiếm khí Bát Cực còn chưa đến trạng thái bão hòa, vẫn còn có thể dung nạp thêm!"

Tinh quang trong mắt Văn Hi lóe lên, tiện tay ném đi hai viên ma tinh đã âm thầm không còn lấp lánh, sau đó lấy ra viên ma tinh của ma thú vương giả cấp tám “Ác Mộng”.

Nếu để cho một tên Võ giả cấp tám sử dụng viên ma tinh này, có khi hắn lại đột phá lên cấp chín, trở thành Võ giả chuẩn Tiên thiên. Nhưng hiện tại, Văn Hi lại dùng nó để đột phá lên cấp bảy, nhảy vọt từ Võ giả trung giai lên Võ giả cao cấp. Nếu như để những Võ giả khác biết chuyện này, chắc chắn họ

sẽ chửi hần là thằng phá của!

Tu luyện từ Võ giả cấp sáu lên cấp bảy không đơn giản như từ cấp năm lên cấp sáu.

Đối với những Võ giả bình thường, dù đủ điểm tích phân, lại tu luyện trong không gian riêng ở Nguyệt Thần giới thì cũng phải mất hơn mười năm mới tích lũy đủ chân khí để đã thông kinh mạch toàn thân và những trói buộc ở huyết khiếu, từ đó đạt đến chuẩn quán xuyên chân khí, trở thành Võ giả cấp bảy.

Nhưng mà bây giờ...

Đã có ma tinh trong tay, lại có tinh thần cường đại đủ để khống chế nguyên khí tiến vào cơ thể, chỉ cần một ngày thôi là Vân Hi đạt được thành tựu mà những Võ giả bình thường phải mất mười hai mươi năm mới có thể đạt đến.

Sáng hôm sau, khi mặt trời đã lên đến đỉnh, ánh nắng chói chang chiếu sáng cả khu rừng, những huyết khiếu trong cơ thể Vân Hi đã hoàn toàn thông suốt. Kiểm khí Bát Cực có thể nói là hùng hậu có ở khắp mọi nơi trong cơ thể, cảm giác mạnh mẽ đến từ mỗi một cơ bắp, bào trên cơ thể, nơi đâu cũng đầy ắp sức mạnh.

Chân khí trong cơ thể của Võ giả cấp sáu được quán xuyên, có thể điều động ngay lập tức chân khí từ trong kinh mạch để tấn công kẻ thù.

Còn Võ giả cấp bảy...

Chân khí của bọn họ không bị hạn chế bởi kinh mạch hay huyết khiếu, chỉ một ý nghĩ thôi cũng có thể ngưng tụ chân khí toàn thân trong nháy mắt tiến tới bộc phát toàn lực tạo ra sức phá hoại rất lớn, hơn Võ giả cấp sáu nhiều.

"Võ giả cấp bảy!"

Duỗi hay tay ra, Vân Hi có thể thấy được một tầng ánh sáng cực yếu ớt ở trên tay bằng mắt thường.

Đây là hiện tượng chân khí tiết ra ngoài.

Chân khí lan rộng khắp toàn thân. Mỗi một tế bào, huyết khiếu đều có chân khí tiết ra. Nếu ngưng tụ chúng thành một viên đạn rồi bắn ra thì cũng có thể như kiếm khí, hay cương khí khi đạt đến một mức nhất định có thể đã thương người từ xa.

Ý nghĩ vừa động, ngay lập tức Vân Hi nắm chặt kiếm Vọng Hi, điều động chân khí tràn vào trong kiếm. Trên thân thanh kiếm vốn dài 1,24m này bỗng xuất hiện một tầng sáng óng ánh, chói lọi như ánh trăng rằm, lạnh buốt, mạnh mẽ ác liệt.

“Vút...”

Khẽ vung kiếm lên, trong hư không thoáng vang lên tiếng kiếm cắt ngang không khí!

Chân khí tiết ra ngoài!

Ngưng tụ thành kiếm mang, đao mang đều là dấu hiệu Võ giả cấp bảy.

"Đã qua hơn một ngày rồi, giờ là lúc trở về!"

Thu kiếm Vọng Hi lại, Vân Hi nhìn lại hốc cây ở trước mặt, sau đó điểm tay ra, một tia kiếm mang như ẩn như hiện từ đầu ngón tay hần xuyên qua hốc cây, để lại một lỗ lớn trên đó.

Lúc hần tấn thẳng Võ giả cấp bảy, thì tại những nơi như hai tay, hai chân và cặp mắt của hần đã dựa theo công pháp của kiếm khí Bát Cực tạo nên mười hai thông đạo. Chỉ cần một ý nghĩ của hần thôi, những kiếm khí nằm rải rác toàn thân sẽ lập tức tụ lại, ngưng kết thành một điểm nhắm bắn xuyên qua mục tiêu trước mặt.

Đừng nói chi tới đám cây này, khi đã quán chú kiếm khí rồi thì dù là một khối thép luyện cũng có khả năng bị ngón tay hần điểm thủng!

Kiểm khí phân bố khắp cơ thể đã cung cấp sức mạnh cho đợt tấn công thêm mạnh mẽ, đồng thời cũng khiến cơ thể hần tăng lên về chất. Lúc hần vừa ra khỏi hốc cây đã phát giác ra cả người ngập tràn sức mạnh. Khi hần chạy thỏa sức, tốc độ cũng được tăng lên gấp đôi so với lúc trước, ngay cả Võ giả cấp chín cũng đừng hòng chạy nhanh hơn hần.

"Cấp bảy, gần như đã tương đương với một phần mười sức mạnh của ta trước đây rồi! Giờ trên người còn lại một viên ma tinh, đợi khi thân thể đã quen với sức mạnh cấp bảy và thời điểm thích hợp để nâng cao tu vi, ta sẽ hấp thu ma tinh! Sau khi thực lực tăng lên, ta lại đi đến những hiểm địa khác để tìm những đầu ma thú Vương giả, cướp đoạt ma tinh ma thú Vương giả!"

"Nhưng trước tiên cần phải đến thư viện học viện Tinh Diệu đọc qua những kiến thức cần thiết đã! Bốn trăm năm qua đi, có quá nhiều thứ thay đổi, ngay cả pháo đài bay những tường chỉ có trong phim khoa học viễn tưởng cũng được chế tạo ra, có trời mới biết hiện giờ trên Trái Đất còn có những phát minh khoa học nào khác! Nếu không biết những vùng đất nguy hiểm cùng những vũ khí công nghệ cao kia, có khi lại như lần xuống núi của mình xưa kia, thiếu chút nữa đã chết dưới mấy cái vũ khí nóng rồi! Sai lầm tương tự tuyệt đối không được phép xảy ra lần thứ hai!"

Vừa nghĩ thầm, Vân Hi vừa xông ra khỏi rừng rậm Dạ Huyết, nhanh chóng rời xa "bình nguyên hoang phế" hơi yên tĩnh này đến thành Tinh Diệu!

Qua ba ngày, đợt rèn luyện đầu tiên sau khi hấn tỉnh lại rốt cuộc đã kết thúc tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 38: Trở Về Thành

Lúc Vân Hi ra khỏi rừng Dạ Huyết quay về thành Tinh Diệu thì đã là ngày hôm sau rồi!

Hiện nay đã không phải như thời sau Công Nguyên, ma thú tràn lan khắp nơi, ở đâu cũng có thể bị vài ma thú tập kích, giữa thành phố này với thành phố kia cũng không có những chuyến bay cố định. Trừ một số thành phố nằm gần nhau ra thì những thành phố còn lại đều bị cô lập, chỉ có thể liên hệ với những nơi khác thông qua Nguyệt Thần giới. Kể cả những thương gia muốn vận chuyển hàng hóa sang những thành phố quanh đó, họ cũng cần phải thuê những đoàn đông binh mạnh mẽ đến bảo vệ.

Do chỉ đi bộ chứ không ngồi xe kéo hoặc máy bay nên thời gian trở về thành Tinh Diệu hơi lâu một chút.

Giờ phút này, trong thành Tinh Diệu vẫn nặng trĩu bầu không khí tang thương. Đợt thú triều bộc phát ở rừng Dạ Huyết vừa rồi khiến rất nhiều Võ giả cao cấp hi sinh. Chỉ tính riêng những Võ giả cao cấp ở trong phạm vi thành Tinh Diệu thôi cũng đã gần 300 người hy sinh rồi, đây cũng gần bằng với một phần hai mươi tổng số Võ giả cao cấp ở thành Tinh Diệu.

Võ giả cao cấp ở mỗi thành phố đều là những lực lượng trung kiên, đại biểu cho giai cấp thống trị ở mỗi thành phố. Bây giờ, bỗng chốc bọn họ lại chết nhiều như vậy, đối với thành Tinh Diệu mà nói đây là đả kích rất lớn. Lúc Vân Hi vào thành, hấn nghe nói có cả thành chủ thành Tinh Diệu và hai vị nguyên lão Tiên thiên mặt cảnh đứng ra chủ trì tang lễ của những Võ giả đã chết trong đợt thú triều này tại nghĩa trang liệt sĩ.

"Cho dù hiện tại, thời đại Võ giả đang được khôi phục, các cao thủ liên tiếp xuất hiện, thậm chí còn có cả cao thủ Tiên thiên mặt cảnh... Nhưng dẫu sao ma thú cũng đến từ vị diện cao cấp, có sức mạnh đáng sợ không phải những người trên Trái Đất hiện tại có khả năng ngăn cản..."

Khẽ thở dài một tiếng, Vân Hi lắc đầu rồi đi thẳng về phía hiệp hội thợ săn ma.

Vì thú triều bộc phát nên hiện tại, hiệp hội thợ săn ma cũng có chút gì đó vắng vẻ. Hầu như chẳng phải chờ đợi gì, Vân Hi đi tới chỗ bàn làm việc rồi lấy chứng minh thư của mình ra đưa cho cô gái

"Xin chờ một chút!"

Cô ta nhận lấy chứng minh thư từ tay Vân Hi, cầm nó quét qua một chiếc máy kiểm tra gì đó. Ngay lúc đó, một số thông tin cơ bản về hấn và nhiệm vụ mà hấn đã nhận tại đây hiện ra.

Vân Hi khẽ nhìn lướt qua những thông tin hiển thị trên chứng minh thư!

Họ và tên: Đông Phương.

Ngày sinh: 11/09/401 Tân Nguyên.

Nghề nghiệp: học viên học viện Tinh Diệu, thợ săn ma thực tập, công dân thành Tinh Diệu.

Cấp bậc Võ giả: cấp ba.

Xếp hạng thực lực: không!

Danh hiệu vinh quang: không!

...

"Ngài đã nhận nhiệm vụ yêu cầu đánh chết Dạ Yểm thú cấp sáu, chúng tôi cần ngài lấy ra sừng Dạ Yểm thú để chứng minh!"

Vân Hi khẽ gật đầu, cõng túi du lịch đang mang trên lưng xuống bàn làm việc rồi lấy ra ba mươi tư chiếc sừng Dạ Yểm thú có bên trong.

Pháo đài bay B-11 "Cộng Công" đã giết chết ngàn vạn ma thú, trong số đó đương nhiên cũng có rất nhiều Dạ Yểm thú. Vân Hi nhớ rõ hấn đã nhận nhiệm vụ này nên lúc đó cố ý nhặt một ít sừng Dạ Yểm thú. Giờ thì tốt rồi, hấn nhanh lấy hết số sừng nhặt được ra cho họ kiểm tra.

"A... xin... xin chờ một chút!"

Nhìn thấy nhiều sừng Dạ Yểm thú như vậy, cô ta kinh ngạc đến nỗi nói lắp bắp, sau rồi vội vàng kiểm tra số sừng đó, vừa kiểm tra vừa hâm mộ nhìn Vân Hi.

"Người này mới chỉ là Võ giả cấp ba sao lại có thể lấy ra nhiều sừng Dạ Yểm thú đến thế?! Chắc là nhặt được lúc pháo đài bay "Cộng Công" xử lý đợt thú triều vừa rồi cũng nên! Không thể tin nổi hẳn lại may mắn đến thế!"

Mặc dù kinh ngạc nhưng với tố chất được rèn luyện lâu năm của một nhân viên hiệp hội thợ săn ma, cô mau chóng lấy lại bình tĩnh, bắt đầu công việc kiểm tra sừng Dạ Yểm thú.

"Em.. O.. Tiên sinh, ba mươi tư chiếc sừng Dạ Yểm thú này có thể đổi được 40.800 Tân Nguyên tệ! 748 công huân! Bên cạnh đó, với số điểm cống hiến và công huân hiện có, tiên sinh được thăng chức thợ săn ma sơ cấp! Danh hiệu vinh quang thăng lên một sao! Tân Nguyên tệ cùng công huân đã được đưa vào trong chứng minh thư của tiên sinh rồi. Nếu tiên sinh cần huân chương Vinh Quang và muốn hưởng những quyền lợi đó thì hãy đến Sảnh Vinh Quang trong thành!"

Vân Hi khẽ gật đầu rồi rời khỏi đại sảnh hiệp hội thợ săn ma dưới ánh mắt dõi theo đầy hâm mộ của cô nhân viên kia.

Đồng gia đang sở hữu huân chương Vinh Quang ba sao, chỉ cần hắn có thể tiến vào tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới là có thể đến Sảnh Vinh Quang trong thành Tinh Diệu nhận lấy nó. Hiện tại, hắn hoàn toàn có thực lực đó!

Tuy hắn chiếm cứ thân thể Đông Phương, nhưng nếu nghiêm khắc mà nói thì hắn cũng không phải là người Đông gia. Vì vậy, huân chương Vinh Quang ba sao đó tốt nhất nên để cho Đông Nhượng Tuyết kế thừa.

Nghĩ đến Đông Nhượng Tuyết, Vân Hi không khỏi xuyến xao!

Giờ phút này, hắn thoát nhớ đến sự phụ của hắn một cách kỳ lạ!

Lúc nhỏ, mỗi khi sự phụ xuống núi, hắn đều rất hi vọng. Hi vọng sau quay về, sự phụ có thể mang về một ít đồ chơi thú vị, vài món ăn ngon hay những thứ đồ quý hiếm kỳ lạ. Có lẽ những món đồ chơi ít ỏi kia hay những món ăn đó không thể khiến hắn vừa lòng, nhưng chỉ cần sự phụ quay về mang theo những thứ đó thôi thì hắn đã cảm thấy vui lắm rồi. Cảm giác mong đợi khó nói rõ thành lời, cái cảm giác chờ đợi để rồi nhận được phần thưởng ấy cho đến tận bây giờ vẫn còn in dấu trong đầu hắn, không thể nào xóa mờ!

Từng hình ảnh thuở bé lần lượt hiện về trong suy nghĩ, trên mặt Vân Hi thoáng chút vui vẻ!

Trước mắt, hắn rời khỏi thành Tinh Diệu cũng đã bốn ngày, hơn nữa lúc này cũng đã hoàn thành xong nhiệm vụ săn giết Dạ Yểm thú và nhận được 40.000 Tân Nguyên tệ, có lẽ...

Cũng nên mua một ít quà quay về...

Vừa đi vừa nghĩ nên chẳng mấy chốc hắn đã đến khu vực trung tâm thành, trước mặt hắn lúc này đang là một cửa tiệm bán quần áo lộng lẫy nhiều sắc màu.

Hắn bỗng nhớ lại những lời Đông Nhượng Tuyết và Triệu Uyển Quân đã nói cách đây không lâu, khi cả ba đang đi trên đường từ học viện về nhà.

Có hai cô gái đang đứng trước cửa kính của tiệm bán quần áo đó nhìn bộ quần áo đang hot trên thị trường với tiếc nuối, ước ao, hâm mộ... dưới ánh mặt trời chói chang. Chỉ vì điều kiện kinh tế không cho phép nên không thể mua được bộ đồ đó, hai cô gái đành rời đi trong tiếc nuối.

Rất nhanh, Vân Hi đã bước tới cửa tiệm bán quần áo này!

"Chào mừng quý khách đã đến với cửa tiệm bán quần áo Nhả Các! Không biết chúng tôi có thể giúp gì cho ngài?"

Những ngày này Vân Hi bồn ba khắp nơi nên nhìn dáng vẻ có chút phong trần, trông giống như những thợ săn ma mới từ ngoài thành trở về. Mà đối với những thợ săn ma có thực lực ra khỏi thành săn giết ma thú này, các nhân viên phục vụ luôn tỏ ra kính trọng.

"Mua quần áo!"

"Vâng, mời ngài đi qua bên này!"

Nhân viên phục vụ cung kính ra dấu mời, dẫn Vân Hi đi vào trong cửa tiệm!

"Đồ nữ!"

Vân Hi nói xong, sau một lúc lại bổ sung thêm: Chiếc đầm công chúa ánh trắng kiểu mới nhất!"

"Vâng, mời ngài theo tôi lên trên lầu hai!"

Dưới sự chỉ dẫn của nhân viên phục vụ, Vân Hi đã nhanh đi tới khu đồ nữ trên lầu hai!

Giờ phút này, ở đây đang có rất nhiều người chọn mua quần áo. Hầu hết những người ở đây đều là nữ, chỉ có một số ít thanh niên trẻ tuổi đi cùng bạn gái lên đây. Còn những thanh niên giống như Vân Hi hần, đi một mình lên đây mua quần áo nữ là rất hiếm!

"Xin hỏi có phải ngài đến đây mua quần áo thay bạn gái không, nếu vậy có lẽ ngài..."

"Bạn gái?"

Vân Hi nghĩ đến Đông Nhượng Tuyết, rồi lại nghĩ đến Triệu Uyển Quân, cuối cùng lắc đầu nói: "Tôi mua cho hai đứa em gái!"

"E hèm..."

Nhân viên phục vụ khẽ lúng túng. Bình thường, những người thân trong gia đình thường rất ít khi quan tâm đến quần áo của những cô gái từ mười lăm mười sáu tuổi trở lên, đặc biệt là với những anh em trong gia đình mười tám mười chín tuổi như Vân Hi.

Song, tố chất của cô nhân viên phục vụ này cũng không tệ lắm, mới đó thôi đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại, bắt đầu giới thiệu những mẫu quần áo với Vân Hi! Cô nhân viên này nhìn qua cũng khoảng mười tám mười chín tuổi nên hiểu rất rõ các kiểu quần áo ưa thích của những thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, lựa ra được một số kiểu giúp Vân Hi tiết kiệm được một ít thời gian.

Vân Hi chỉ xem lướt qua rồi dựa theo tính cách của Triệu Uyển Quân và Đông Nhượng Tuyết mà chọn ra được hai kiểu trong số đó.

Tuy nhiên, ngay lúc Vân Hi định trả tiền mua hai bộ quần áo này thì một giọng nói ngạc nhiên đầy vui mừng pha chút tức giận vang lên: "Đông Phương? Sao lại là người!"

Bạn đang đọc truyện *Câu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 39: Xung Đột

"Đông Phương!"

"Kịch kịch kịch..."

Sau tiếng hô kinh ngạc là một loạt tiếng giày cao gót bước trên mặt đất vọng đến từ xa.

Vân Hi quay lại nhìn mới biết đó là một cô gái xinh đẹp khoảng mười bảy mười tám tuổi, hình dáng hơi quen thuộc. Suy nghĩ một lát, Vân Hi mới nhớ ra cô gái này chính là một trong hai cô luôn đi cạnh Lục Tiểu Hàm, còn tên cụ thể thì... hần quên rồi.

"Đông Phương!"

Cô gái đó bước vài bước đã đến trước mặt Vân Hi, bộ dạng vênh vao. Cùng đi với cô còn có một cô gái khác và hai thanh niên, ba người này trông không giống như học viên của học viện Tinh Diệu.

"Nguyệt Nguyệt, em quen người này hử?"

Tên thanh niên mặc áo thun màu trắng, thoát nhìn khá phong độ mở miệng hỏi với giọng ả chứa sự kiêu ngạo, không xem ai ra gì.

"Nhân vật tiếng tăm lừng lẫy khắp học viện Tinh Diệu, em đâu chỉ quen thôi chứ!"

Nói đến đây, Chu Nguyệt quay sang quát hỏi: "Đông Phương, người làm như vậy là có ý gì? Chị Hàm mời người đến dự tiệc sinh nhật mà sao người lại dám không đến!?"

"Lục Tiểu Hàm?"

Vân Hi tất nhiên có ấn tượng về Lục Tiểu Hàm. Đông Phương cũng vì cô này mới chết. Giờ nhớ lại, hình như hần đã quên đi dự sinh nhật của cô này.

"Đông Phương, người có ý gì? Ta nói cho người biết, hiện giờ chị Hàm rất tức giận, rất không vui! Chị ấy nghĩ người không đến dự tiệc sinh nhật tức vì người xem thường, không nề mặt chị ấy. Bây giờ, tốt nhất là người đi ngay đến học viện xin lỗi để chị ấy vui trở lại, biết đâu chị ấy sẽ cho người thêm một cơ hội. Còn nếu không..."

"Ồ!"

Vân Hi không hề muốn nói chuyện với cô gái hơi điên điên khùng khùng này. Sau khi trả lời qua loa một tiếng, hắn nói với nhân viên phục vụ: “Tôi muốn mua hai bộ này, phiền cô thanh toán giúp!”

Cô nhân viên phục vụ thoáng nhìn qua Vân Hi và Chu Nguyệt rồi nói: “Vâng thưa ngài, xin đợi một chút!”

Vân Hi gật đầu, định đi theo nhân viên phục vụ tới quầy thu tiền.

Thấy vậy, trong lòng Chu Nguyệt không vừa ý nên quát lớn: “Ê ê... rốt cuộc nguoi có nghe thấy ta nói không đó!”

“Ồ!”

Vân Hi trả lời, bước chân vẫn không hề ngừng lại!

Cô gái đi cùng với cô ta như nhìn ra được gì đó, giọng nói có vẻ hơi bất thiện: “Chị Nguyệt, em nghĩ là hắn đang đùa giỡn chị đó!”

“Cái gì?”

Lúc này, không cần Chu Nguyệt mở miệng, tên thanh niên vẫn quần quít bên cạnh cô ta lập tức đứng ra thể hiện mình, to tiếng với Vân Hi: “Ê nhóc, mày tên là Đông Phương phải không?! Tao nói mày đó, đứng lại cho tao! Chưa nói rõ ràng, ai cho mày đi thế hả? Đứng lại cho tao!”

“Đứng, mau đứng lại cho ta!”

Chu Nguyệt nhanh chóng bước tới một bước đuổi theo, chắn trước mặt Vân Hi!

Cô nhân viên phục vụ thấy bốn người Chu Nguyệt dường như muốn gây chuyện trong cửa hàng nên không thể không lo lắng, cất giọng khuyên can: “Các khách hàng tôn kính, tôi thấy...”

Cô còn chưa nói hết thì tên thanh niên vừa lớn tiếng khi nãy đã vung tay lên: “Nơi này không có chuyện của cô, đi đi...”

“Nhưng...”

“Cô điếc à, còn không cút đi!”

Cô nhân viên phục vụ thấy tên thanh niên này muốn gây chuyện nên vội nói thầm với Vân Hi: “Mong ngài đợi một lát, tôi đi thông báo cho giám đốc!”

Vân Hi gật đầu. Cô nhân viên phục vụ này mới chỉ là Võ giả cấp một, thành tựu sau này chỉ có hạn nên không thể đụng đến đám người này được. Hắn cũng không muốn cô chuốc lấy phiền phức!

Thấy cô nhân viên phục vụ bỏ đi, Chu Nguyệt hất chiếc cằm trắng trẻo lên, cất giọng cao ngạo như đang nói với kẻ dưới: “Đông Phương, chẳng lẽ nguoi không có gì để nói sao?”

Vân Hi thoáng nhìn qua Chu Nguyệt rồi yên lặng, một lát sau mới nghiêm túc nói: “Xin lỗi, cô cản đường tôi, có thể nhường đường không?”

“Nguoi...” Giọng điệu của Vân Hi ngay lập tức khiến Chu Nguyệt giận tím mặt, bộ ngực phập phồng. Cô quát lớn: “Nếu hôm nay nguoi không nói rõ vì sao đêm qua không đến dự tiệc sinh nhật của chị Hàm thì đừng hòng đi qua!”

“Cô không nhường?”

“Ta nói rồi, nếu nguoi không...”

“Vù!”

Chu Nguyệt còn chưa nói hết câu, lưỡi kiếm Vọng Hi lạnh lẽo lấp lánh ánh sáng đã đặt trên cổ họng cô ta. Hơi lạnh tỏa ra từ thân kiếm khiến cô ta im lặng ngay lập tức.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, đừng nói là Chu Nguyệt, ngay cả ba người ở cạnh cô và cô nhân viên phục vụ cũng như những khách hàng trong tiệm cũng ngỡ ngàng. Những khách hàng vốn không để ý mấy đến chuyện này giờ bỗng nhiên nhìn cả về đây.

Trong thời đại mà ma thú hoành hành khắp nơi như hiện nay, những người tu luyện trên Trái Đất đều có một hai môn võ phòng thân, khác chăng chỉ ở cao thấp mạnh yếu thôi. Có võ trong người tất nhiên sẽ không sợ hãi những chuyện như thế này, ai cũng vậy đến xem náo nhiệt.

“Nguoi muốn làm gì?!”

“Nhóc con, cầm mày làm loạn, mau rút kiếm về đi, nếu không ta chắc chắn sẽ khiến mày sống không bằng chết!”

Ba người đi cùng Chu Nguyệt lập tức hét lớn, ai cũng nhìn chăm chăm Vân Hi như gặp phải đại địch. Tên thanh niên trong đám tự cho rằng mình có chút bản lĩnh nên lập tức rút kiếm ra!

“Đồng Phuong... người...”

“Ta đếm đến ba, người phải tự nhường đường...”

“Người điên rồi! Bỏ kiếm xuống ngay, sau đó xin lỗi ta! Bên cạnh đó, người phải trình bày với chị Hàm nguyên nhân người không đến dự tiệc, cầu xin chị ấy tha thứ, có lẽ còn một chút cơ hội, nếu không...”

“Một...”

“Đáng ghét! Đáng ghét! Đồng Phuong, người dám chỉ kiếm vào ta, thật to gan! Người thật sự muốn tạo phản à...”

Chu Nguyệt rất giận. Chu gia dù gì cũng là một trong những thế lực lớn trong thành Tinh Diệu, gia sản đến vài chục triệu. Bản thân cô lại là tam tiểu thư của Chu gia. Thế nhưng bây giờ cô lại bị kẻ mà trước đây cô hoàn toàn xem thường, mặc kệ mình đùa giỡn chỉ kiếm vào trước mặt biết bao nhiêu người. Đây quả thật là một điều nhục nhã, mất hết thể diện. Lúc này cô chỉ hận không được lột da róc thịt Vân Hi.

“Hai...”

Giờ phút này, vị giám đốc của cửa hàng bán quần áo rớt cuộc cũng đến. Khi hắn thấy cảnh tượng đang diễn ra trước mặt thì kinh ngạc vô cùng, rồi hét lên ngay sau đó: “Quý ngài đừng kích động, nhất định đừng kích động! Thành Tinh Diệu nghiêm cấm giết người. Xin ngài mau rút kiếm về, một khi lỡ tay gây ra tổn thất không thể挽回 thì hậu quả khó lường đó!”

“Nghiêm cấm giết người? Bên ngoài học viện Tinh Diệu cũng nghiêm cấm giết người sao!?”

Vân Hi nhũn mày: “Nếu không động võ vậy thì gặp tình huống có người cản đường người như thế này, người tính giải quyết sao đây?”

“Chuyện này... để tôi nói với vị tiểu thư này vài lời...”

Nói xong, vị giám đốc vội vàng mở lời khuyên với Chu Nguyệt: “Vị tiểu thư này, tôi thấy...”

Chu Nguyệt thoáng liếc nhìn Vân Hi với vẻ giận giữ rồi hét lớn: “Người bảo hắn bỏ kiếm xuống trước đi!”

“Thưa ngài...”

Vân Hi rút kiếm Vọng Hi về!

Hắn vừa rút kiếm về, Chu Nguyệt đã lùi ngay về phía sau, đôi mắt lóe lên tia thù hận từ tận đáy lòng. Cô hét lớn: “Chu Minh! Lỗ Phong! Hai người các người còn đứng đó làm gì, hắn dám chỉ kiếm vào ta, quả thật muốn tạo phản rồi! Các người lên dạy dỗ hắn cho ta. Hắn chẳng có chỗ dựa nào cả đâu, tu vi lại mới lên cấp bốn thôi. Hai người cứ thẳng tay đi, không cần phải kiêng nể gì cả! Có xảy ra chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm!”

“Còn phải nói!”

Trong lúc Chu Nguyệt nói chuyện, tên thanh niên tự cho rằng mình có chút bản lĩnh tên Lỗ Phong đã ra tay.

Mấy người bọn họ cũng xem như có chút chỗ dựa, trong tay có chút thế lực. Tuy thế lực này không thể so sánh với những tồn tại đỉnh cấp nhưng so với tầng lớp bình dân thì lại là người mà những thường dân chỉ có thể ngước nhìn chứ không thể đụng tới. Ngày thường, bọn họ luôn hoành hành bá đạo, dần dà trở thành thói quen nên dần sinh ra tính cách coi thường người khác. Ngoại trừ bọn họ ức hiếp người khác, đâu có chuyện người khác ức hiếp bọn họ.

Kiểm của Vân Hi vừa rời khỏi cổ họng Chu Nguyệt thì kiếm trong tay Lỗ Phong đã đâm ngay tới. Hắn không hề có ý dừng kiếm lại hay hạ thủ lưu tình với Vân Hi.

“Một thằng nhóc không quyền không thế lại dám ức hiếp em Chu Nguyệt của ta, muốn chết hả con!”

Nhưng kiếm của hắn còn chưa chạm vào Vân Hi thì bóng của kiếm Vọng Hi vốn đã rút về bỗng vút ra đỡ lấy.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 40: Khiếp Sợ

“Keng!”

Ánh lửa xoẹt ra!

Một đoạn kiếm gãy bay lên trời!

Thanh bảo kiếm Lỗ Phong dùng để đâm Vân Hi bị kiếm Vọng Hi sắc bén chém gãy.

“Không phải thành Tinh Diệu cầm giết người à? Sao bọn họ lại ra tay?”

Sau khi chém gãy thanh kiếm của Lỗ Phong, Vân Hi cất giọng hỏi với vẻ lạnh lùng.

“Ồ... chuyện này...”

Lúc này, vị giám đốc chỉ vâng vâng dạ dạ chứ chẳng biết phải nói gì cả.

“Ta hiểu rồi! Cũng giống như pháp luật ở thời đại sau Công Nguyên... Pháp luật do kẻ mạnh đặt ra để trói buộc, bóc lột kẻ yếu, còn kẻ mạnh thì có thể nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, muốn làm gì thì làm!”

“Á! Mẹ kiếp! Khốn nạn! Mày dám chém gãy bảo kiếm ‘Nhất Phong’ của tao hả con! Lẽ nào lại thế! Quá vô lý!”

Tiếng quát mắng giận dữ bỗng phát ra từ miệng Lỗ Phong. Từ trước đến nay, hắn luôn là người cực kỳ sĩ diện. Bây giờ hắn bị mất mặt trước nhiều người như vậy nên vẻ mặt hắn trở nên dữ tợn: “Ôn con, mày dám chém gãy bảo kiếm ‘Nhất Phong’ của tao. Tao phải tốn rất nhiều tiền mới chế tạo ra nó, giá tới mấy chục ngàn chứ có ít đâu! Mày mà không đền bù thỏa đáng thì chắc chắn Lỗ gia của tao sẽ không dễ yên chuyện này đâu...”

“Lỗ Phong, bảo kiếm của người bị thanh kiếm trên tay hắn chém gãy thì sao không bảo hắn để thanh kiếm đó lại, đồng thời quỳ xuống xin lỗi người. Như vậy chẳng phải tốt sao!”

“Đúng rồi! Ôn con, mày...”

“Câm miệng!”

Vân Hi vẫn im lặng nãy giờ bỗng hét to một tiếng, khí thế trên người thay đổi ác liệt hẳn, trong nháy mắt đã hoàn toàn át đi tiếng nói của Lỗ Phong!

“Mày...”

Lỗ Phong còn định nói thêm nữa nhưng ánh mắt của Vân Hi bỗng nhìn về phía hắn.

Lúc này, Vân Hi mang đến cho hắn một cảm giác cực kỳ khủng bố. Nhất là ánh mắt lạnh lùng của đối phương lại khiến hắn nhớ đến sát khí trong truyền thuyết...

Truyền thuyết có nói, phải giết rất nhiều người mới có thể tích lũy được sát khí.

Trước ánh mắt dường như có thể đâm xuyên qua linh hồn đó, Lỗ Phong đành phải nuốt những lời định nói xuống!

“Cho các người cơ hội cuối cùng! Tránh ra!”

“Người hò hét cái gì!” Thấy Vân Hi dám hung hăng ngang ngược trước mặt mình như vậy, cơn giận trong lòng Chu Nguyệt cuối cùng đã lên đến cực điểm. Cô quát: “Đồng Phuong, ta thấy người ra ngoài một chuyến dường như đã quên mất thân phận của mình rồi, chẳng lẽ người không biết...”

Không cần biết!

Vân Hi hoàn toàn không cho cô cơ hội để trút giận!

Kiểm Vọng Hi bỗng quay một trăm độ rồi vung ngang ra, mặt bên của thân kiếm đập mạnh vào gương mặt xinh xắn của Chu Nguyệt!

“Bốp!”

Âm thanh nặng nề vang vọng khắp mọi góc ngách của tầng hai!

“Phụt!”

Chu Nguyệt không thể chặn lại những dòng máu đỏ tươi chảy ra khỏi miệng mình, lẫn trong máu còn có vài chiếc răng đang rơi xuống. Còn người cô bị sức mạnh của cú đập đánh văng đi, thân hình nhỏ nhắn bay xa đến bốn năm mét rồi va mạnh vào cái tủ treo rất nhiều quần áo, cuối cùng bất tỉnh nhân sự!

Bị một thanh kiếm đập cho ngất đi!

Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ khiến những người ở đây khiếp sợ, còn cô gái đi cùng Chu Nguyệt thì hét lên chói tai!

Sau khi hoảng sợ qua đi, con giận liền ập đến!

“Khốn khiếp! Dám đối địch với bọn ta hả! Nếu hôm nay ta không dạy cho mi một bài học mà suốt đời mi cũng không thể quên được thì sau này tên Chu Minh của ta sẽ viết ngược lại...”

Chu Minh giận tím mặt. Hắn rút kiếm ra khỏi vỏ rồi chém thẳng đến Vân Hi!

Nhưng lần này hắn không may mắn như Lỗ Phong. Kiếm của hắn còn chưa đâm trúng Vân Hi, kiếm Vọng Hi đã đâm tới với tốc độ nhanh hơn. Nhát kiếm xuyên qua cổ tay cầm kiếm của Lỗ Phong, mũi kiếm hất lên, ngay sau đó một vòi máu phụt ra từ miệng vết thương bắn thẳng lên không!

“Á!”

Trên tầng hai bỗng vang lên tiếng kêu gào như ma khóc sôi tru. Chu Minh nắm chặt cổ tay bị kiếm đâm xuyên qua, kêu gào thảm thiết, đau đớn đến mức gần như sắp ngất đi!

“Tay của ta, tay của ta...”

“Vội nhân cách, phẩm chất như người, dùng kiếm chính là sỉ nhục nó!”

Vân Hi không thèm ngoáy nhìn mà đi thẳng đến quầy thu tiền của tiệm quần áo Nhã Các, sau đó đưa chứng minh thư cho nhân viên thu ngân dưới ánh mắt khiếp sợ của những nhân viên phục vụ tại đây!

“Giúp tôi tính tiền, cảm ơn!”

Ánh mắt của nhân viên phục vụ nhìn Vân Hi đầy vẻ sợ sệt, khi tính tiền, động tác cũng hơi run rẩy nên tính sai đến hai lần!

“Chúng tôi trình trọng xin lỗi ngài vì đã để ngài gặp phải phiền phức lớn thế này trong tiệm. Hay là ngài mau đi đi, hai bộ trang phục này xem như tiệm chúng tôi tặng cho ngài! Thế lực sau lưng bọn họ không đơn giản chút nào đâu, nghe nói sau lưng mỗi người bọn họ đều có một vị Võ giả cao cấp nâng đỡ. Chỉ sợ khi những Võ giả cao cấp kia đến, mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối hơn!”

Vị giám đốc nhanh chân bước theo, nói thầm với Vân Hi.

Tất nhiên vị giám đốc này nhận ra được, nếu không phải đám người Chu Nguyệt khẳng khái ép người thì mọi chuyện cũng chẳng thể tiến triển đến mức này. Nhưng bây giờ chuyện đã xảy ra rồi, hết thấy đều không dễ giải thích.

“Không cần! Xin hãy thanh toán!”

Vị giám đốc thấy thế cũng không ép buộc thêm. Những người chỉ có thể sống bên trong thành phố như bọn họ không thể nhúng tay vào ân oán giữa những thợ săn ma.

Được giám đốc thúc giục, nhân viên thu ngân nhanh chóng giúp Vân Hi thanh toán xong hai bộ quần áo rồi đưa hóa đơn đến tận tay hắn. Sau khi thanh toán xong, Vân Hi nhìn thoáng qua Lỗ Phong và cô gái ở cạnh đang ngập tràn giận dữ lẫn sợ hãi, cuối cùng đi một mạch ra khỏi tiệm bán quần áo Nhã Các mà không ngoái đầu lại.

Vân Hi vừa đi khỏi, bên trong tiệm bán quần áo Nhã Các bỗng nhiên loạn cả lên.

Người thì báo cảnh sát, người thì gọi điện thoại cho xe cứu thương, vài nhân viên trong tiệm có kiến thức y tế được giám đốc gọi đến sơ cứu cho Chu Minh đang bị thương!

Những khách hàng có mặt tại lầu hai đều thấy rõ mọi chuyện xảy ra, trong lòng ai cũng rét lạnh. Bọn họ vốn cho rằng đây chỉ là một cuộc tranh cãi nhỏ, không ngờ mọi chuyện cuối cùng lại diễn biến đến mức này, máu cũng đã chảy. Ngay lập tức, tiếng thì thầm tàn tán không ngừng vang lên bên tai.

“Thủ đoạn thâm độc thật, e là tay phải tên Chu Minh kia đã bị phế rồi!”

“Tuy ta không biết Chu Minh là ai nhưng đã từng nghe qua cái tên Lỗ Phong. Nghe nói hắn là cao thủ cấp năm đỉnh phong, chỉ cách cấp sáu có một bước. Vậy mà không ngờ hắn lại bị tên thợ săn ma đó dọa sợ đến mức không dám ra tay!”

“Tên thợ săn ma đó trông cũng còn trẻ, tu vi của hắn lợi hại lắm cũng khoảng cấp năm cấp sáu thôi, vậy mà ánh mắt và khí thế của hắn lại quá đáng sợ. Khi này ta nhìn vào ánh mắt của hắn có cảm giác như toàn thân lạnh lẽo, tay chân mềm nhũn ra vậy!”

“Đây chính là thợ săn ma sao!? Những người dám ra ngoài thành săn giết ma thú, bước ra từ núi xương biển máu!”

Lúc này, những nam nữ thanh niên đã nhận thức một cách sâu sắc sự đáng sợ của những thợ săn ma dám đi lại bên ngoài thành!

Nhưng quan điểm của những người này lại chẳng hề liên quan đến Vân Hi.

Sau lưng Chu Nguyệt, Lỗ Phong, Chu Minh nhiều nhất cũng chỉ có một Võ giả cao cấp chống lưng. Lúc trước, tuy thực lực của Vân Hi mới cấp năm nhưng số Võ giả cao cấp chết trong tay hắn đã lên đến hai chữ số. Còn bây giờ, thực lực của hắn đã tăng lên cấp bảy, hơn nữa lại thuần thục chiến kỹ có thể sánh với chiến kỹ của cao thủ Tiên thiên mật cảnh, ý thức chiến đấu có thể so với cao thủ chuẩn Tiên thiên (cấp chín đỉnh phong), thậm chí là cao thủ Tiên thiên nên dù phải chiến đấu trực tiếp với một Võ giả cấp chín, hắn cũng chẳng e sợ!

Ngay cả cao thủ cấp chín chuẩn bị bước vào Tiên thiên hắn còn không sợ, huống chi chỉ là Võ giả cao cấp bình thường!?

Sau khi rời khỏi tiệm bán quần áo Nhã Các, hắn ngồi xe buýt về đến nơi ở của Đông Nhược Tuyết.

Có lẽ do phiêu bạt ở bên ngoài bốn ngày hoặc do kiếp trước, khi sự phụ mất khiến hắn chẳng còn biết đến cảm giác “gia đình” nên lúc này, khi hắn cầm chặt món quà vừa mua được trong tay, bước trên con đường về nhà thì trong lòng bỗng có chút gì đó nôn nao.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 41: Tin Vui

Với hơn bốn triệu người sinh sống bên trong, có thể nói thành Diệu Tinh thật sự là một thành phố lớn. Nhưng vì hầu hết nhà ở trong thành đều là nhà cao tầng, nên diện tích chính xác của nó còn không bằng những thành phố chỉ có vài triệu người như ở thời đại sau Công Nguyên

Nửa canh giờ sau, Vân Hi đã về nhà mình trong thành Tinh Diệu.

Đẩy cửa ra, cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ bỗng dâng trào trong lòng hắn.

Phòng khách được thu xếp, quét dọn sạch sẽ ngăn nắp khiến cho người ta cảm thấy mát mẻ, sáng khoái vô cùng. Những chuyện như thế này, trước đây Vân Hi chưa từng để ý tới. Nhưng bây giờ, khi đã trải qua những ngày phiêu bạt bên ngoài rồi về lại nhà, hắn chợt nghĩ những chuyện này trước giờ chỉ mỗi mình Đông Nhược Tuyết quán xuyến. Đừng nói đến tên Đông Phương trước kia, ngay cả hắn cũng chưa từng hỏi tới mấy chuyện này nữa là, giống như việc hắn sống trong nhà chỉ để ăn và ngủ.

Khẽ lắc đầu, Vân Hi không suy nghĩ lung tung nữa.

Bây giờ cũng khoảng hai ba giờ chiều rồi, hắn Đông Nhược Tuyết còn chưa tan học về nhà.

Sau khi đặt mấy món đồ mới mua xuống sàn nhà, hắn bắt đầu tuốt lại hình tượng của mình.

Hai ngày trong rừng Dạ Huyết và hai ngày bên ba đường về, vì phong trần mệt mỏi nên mặc dù Vân Hi rất muốn tạo dáng bánh bao, nhưng rốt cuộc vẫn không thể thoát khỏi việc cả người dơ dáy, tóc tai bù xù. Vừa bỏ đồ đạc xuống, hắn liền chạy nhanh tới phòng vệ sinh, định tắm rửa một chút.

Vừa mới vào phòng vệ sinh, thứ đầu tiên ập vào mắt hắn là một bộ đồ lót nữ đang treo trên giá phơi đồ, chẳng qua không biết nó là của Đông Nhược Tuyết hay Triệu Uyển Quân.

Vân Hi hơi lúng túng nhưng vẫn quyết định xem như không thấy nó. Tính từ lúc hắn tắm rửa, chải đầu vuốt tóc đến lúc mặc quần áo chỉnh tề, đã mất hơn một giờ đồng hồ.

Khi đã tuốt lại vẻ đẹp trai của mình xong, ngay lúc Vân Hi định tranh thủ thời gian tiến vào Nguyệt Thần giới tìm cách tăng quyền hạn lên mấy sao thì cửa phòng khách bỗng nhiên bị đẩy ra. Triệu Uyển Quân vốn lẽ đang ở học viện giờ lại xuất hiện trước cửa.

Thấy Đông Phương đang ngồi trong phòng khách, Triệu Uyển Quân khẽ ngăn người trong giây lát rồi mừng rỡ reo lên: "Ý, anh Đông Phương trở về rồi hả?! Tốt quá, tốt quá đi mất!"

"Anh chỉ đi có mấy ngày thôi mà, em có cần phải ngạc nhiên thế không?!"

"Cần chứ sao không! Anh không biết đâu, hồi nghe tin rừng Dạ Huyết bộc phát thú triều, bọn em lo muốn chết đi ý, nhất là Tiểu Tuyết. Đã mấy ngày rồi bạn ấy không nghỉ ngơi, nếu không phải có chuyện quan trọng bên người thì có khi bạn ấy đã chạy ra thành tìm anh rồi!"

"Thú triều ấy à?"

Vân Hi hỏi lại rồi gật đầu tỏ vẻ đồng ý!

Hơn ai hết, hắn hiểu rất rõ thú triều ở rừng Dạ Huyết kinh khủng đến như thế nào. Đàn ma thú ở đấy xông ra đồng nghịt làm bụi đất mù mịt, uy thế cuộn cuộn mãnh liệt đè ép đến mức khiến mọi người phải tuyệt vọng. Lúc đó nếu không nhờ pháo đài bay B-11 "Cộng Công" đúng lúc bay ngang qua đàn áp

thứ triều thi khả năng hẳn còn sống chỉ chưa đến 10%. Sự thật cũng cho thấy, dù có pháo đài bay “Cộng Công” cứu giúp nhưng số Võ giả còn sống sau đó cũng chẳng còn lại mấy, hầu hết đều là Võ giả cao cấp. Vậy nên cũng khó trách Nhượng Tuyệt không lo lắng cho hẳn.

"Đồng Phưong, anh có sao hông? Để em xem xem có bị thương chỗ nào không?"

Triệu Uyển Quân nói xong liền sải chân bước tới, lòng vòng quanh Vân Hi!

"Anh không sao! Do lúc thứ triều bộc phát anh ở khá xa rùng Dạ Huyết nên không bị nó ảnh hưởng tới!"

"Anh không sao thì tốt quá rồi! Lần này chắc Tiểu Tuyệt cao hứng lắm đây. Hi hi, vậy hôm nay là ngày song hỷ lâm môn rồi!"

"Song hỷ lâm môn là sao?"

"Ừm! Sáng nay Tiểu Tuyệt vượt qua kiểm tra tiến vào tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới, lấy được quyền hạn một sao đó anh! Học viện đã quyết định tặng bạn ấy lên thành học viên tinh anh. Cũng vì bạn ấy chỉ với tu vi cấp bốn mà đã tiến vào được tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới, nhận được quyền hạn một sao nên được học viện khen tặng huân chương Vinh Quang một sao!" Nói đến đây, Triệu Uyển Quân bỗng nhớ đến chuyện gì đó nên vội nói: "Áy chết, quên mất tiêu! Em về đây để lấy sổ hộ khẩu cho Tiểu Tuyệt. Giờ chắc bạn ấy và phó viện trưởng sốt ruột lắm đây, em không thể làm trễ nãi chuyện lớn của bạn ấy được!"

Vừa nói Triệu Uyển Quân vừa chạy vội vào trong phòng Đồng Nhượng Tuyệt tìm kiếm, chẳng mấy chốc cô đã tìm ra sổ hộ khẩu chứng nhận của Đồng Nhượng Tuyệt.

"Anh Đồng Phưong, học viện sắp tiến hành nghi thức khen thưởng cho Tiểu Tuyệt để chúc mừng thành tựu trác tuyệt mà bạn ấy đạt được. Anh đi với em đi đến đó đi, Tiểu Tuyệt mà gặp được anh chắc vui lắm!"

Số học viên cấp năm trong học viện Tinh Diệu chưa tới một trăm nhưng mới chỉ gần một nửa trong số họ tiến vào được tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới. Trong khi đó, số học viên cấp bốn lấy được quyền hạn một sao ở Nguyệt Thần giới lại mới chỉ gần hai mươi người. Chuyện lớn như vậy đều được ghi chép vào trong quyển nhật ký của học viện. Điều này cho thấy lãnh đạo học viện coi trọng những học viên ưu tú như Đồng Nhượng Tuyệt đến mức nào. Vậy nên việc học viện tổ chức lễ khen thưởng huân chương vinh quang một sao cho Đồng Nhượng Tuyệt cũng là hợp tình hợp lý.

Ở bất cứ nơi nào trong thành Tinh Diệu, những Võ giả cấp bốn đạt được quyền hạn một sao trong Nguyệt Thần giới đều là những ngôi sao với vinh quang rực rỡ!

"Buổi lễ sẽ diễn ra lúc 17 giờ, anh Đồng Phưong, chúng ta mau đi thôi!"

Vân Hi gật đầu, đi theo Triệu Uyển Quân đến học viện Tinh Diệu.

Lần này, nguyên nhân chính hẳn muốn trở lại thành Tinh Diệu là để hoàn thành nhiệm vụ đã nhận ở hiệp hội thợ săn ma, nhân cơ hội tìm hiểu thêm một số kiến thức về vũ khí công nghệ cao và tư liệu ma thú. Đối với một người đến từ thời đại sau Công Nguyên như hẳn thì những thứ này thật sự rất xa lạ.

Mấy quyển sách liên quan đến các vấn đề này chắc chắn không thể tìm thấy trong phòng Đồng Phưong, trong phòng Đồng Nhượng Tuyệt may ra còn có một ít. Nhưng lại nghĩ đến chuyện mấy hôm trước vì vô tình vào nhầm phòng Đồng Nhượng Tuyệt khiến cô hiểu lầm nhiều chuyện nên hẳn cảm thấy đi đến thư viện của học viện Tinh Diệu thích hợp hơn.

Giờ đi đến học viện tham dự lễ khen thưởng Đồng Nhượng Tuyệt vừa hay lại thuận đường!

Hơn nữa, hẳn còn muốn nhân cơ hội này chuyển quyền thừa kế huân chương Vinh Quang ba sao của Đông gia cho Đồng Nhượng Tuyệt, để cô trở thành người thừa kế chính thức của Đông gia với huân chương Vinh Quang hai sao.

Không lâu sau đó, hai người đã đến học viện Tinh Diệu.

Chuyện Đồng Nhượng Tuyệt vượt qua kiểm tra lấy được quyền hạn một sao của Nguyệt Thần giới cũng gây xôn xao, chấn động khắp học viện như Bàng Phi khi trước vậy. Tuy không đến mức công khai đột phá như Bàng Phi nhưng cũng chẳng kém mấy.

Vừa bước vào học viện, hẳn dễ dàng nhận thấy hầu hết mọi người đều đang nói chuyện về Đồng Nhượng Tuyệt, trong giọng nói có sự hâm mộ, có kính nể và tất nhiên cũng không thể thiếu cả đố kỵ.

"Lần này Tiểu Tuyệt đã thành người nổi tiếng của học viện rồi đây!"

Vân Hi nhìn về phía Triệu Uyển Quân, thấy cô ngoài vẻ hâm mộ ra còn thật sự vui mừng cho thành tựu mà người bạn thân của mình đạt được!

"Anh Đồng Phưong! Nói gì thì nói, chuyện lần này cũng nhờ anh cả đấy! Thủ pháp sử dụng Liệt Không Cửu Kích của anh quá thần kỳ, cũng nhờ bộ chiến kỹ đó nên Tiểu Tuyệt mới thành công lấy được quyền hạn một sao, thật lợi hại! Giờ có được quyền hạn một sao ở Nguyệt Thần giới, chắc chẳng bao lâu nữa Tiểu Tuyệt sẽ trở thành Võ giả cấp năm. Đến lúc đó, bạn ấy nhất định có thể tiến vào top một trăm trong học viện rồi."

"Top một trăm hả?"

Top một trăm làm mục tiêu cuối cùng?

Hắn tin mục tiêu của Đông Nhục Tuyết không phải chỉ có như thế!

Tà Chân Chân? Cảnh Hoài Vân?

Những người này đạt được vị trí như bây giờ chỉ do lý lịch của họ tốt hơn “em gái” mình thôi! Nếu để bọn họ và Đông Nhục Tuyết có một cuộc so tài công bằng thì e rằng cao thủ đứng đầu học viện, hoặc là thứ hạng top mười hay top một trăm gì đấy phải sắp xếp lại rất nhiều.

Trước đây, hắn còn định sử dụng viên ma tinh của Huyết Khiếu Ứng Vương, cho dù không thể đột phá lên Võ giả cấp tám nhưng chỉ cần hấp thu lấy năng lượng trong ma tinh cũng đã đủ để chân khí trong cơ thể hắn mạnh thêm. Nhưng bây giờ...

Có lẽ nó còn có công dụng khác tốt hơn!

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 42: Huân Chương Vinh Quang

“Đó kìa anh! Đó đó, sắp tới rồi!”

Rất nhanh sau đó, Triệu Uyển Quân đã dẫn Vân Hi tới hội trường học viện.

Lúc này trong hội trường, tuy đã tụ tập không ít học viên nhưng hiển nhiên buổi lễ tuyên dương khen thưởng vẫn chưa bắt đầu.

Ở một góc nào đó sau hội trường, Ninh Quang – một trong ba vị phó viện trưởng của học viện Tinh Diệu đang đứng nói chuyện với bốn giảng viên của Đông Nhục Tuyết và chủ nhiệm niên cấp. Ở cạnh họ còn có một số nhân viên văn phòng đến từ Sở Vinh Quang thành Tinh Diệu, dẫn đầu là phó sở trưởng.

Hiện tại, Trọng Thu Danh – một trong bốn giảng viên của Đông Nhục Tuyết đang kể những chuyện tốt đẹp về người học trò của cô ta. Những thành tựu, cống hiến của Đông Nhục Tuyết kể từ lúc mới vào học trong học viện cho đến khi tấn chức Võ giả cấp bốn lấy được quyền hạn một sao gì gì đó, ngay cả chuyện Đông gia có người thừa kế huân chương Vinh Quang ba sao cũng lôi ra kể... không bỏ sót một chuyện. Quả thật cô ta đã vẽ nên hình tượng một học viên thiên tài với tinh thần cầu tiến cùng những phẩm chất tốt đẹp khác.

Ngay cả Triệu Uyển Quân, người bạn thân nhất của Đông Nhục Tuyết khi nghe thấy những gì cô ta kể như vậy cũng không khỏi xuýt xoa: “Ày! Không nghĩ tới Tiểu Tuyết lại có nhiều ưu điểm như vậy, thiệt sự đến giờ em mới biết đó! Các thầy các cô trong học viện biết nhìn người thật, những tiềm năng và ưu điểm của các học viên đều được họ nói ra hết!”

Vân Hi nghe thế chỉ biết cười trừ, ánh mắt nhìn thẳng về phía Đông Nhục Tuyết hiện đang bị hơn mười người đứng quanh.

“Anh Đông Phương, em dẫn anh qua đó nhé!”

Vừa nói Triệu Uyển Quân vừa dắt Vân Hi đi tới chỗ Đông Nhục Tuyết. Chỉ có điều, khi nàng gần đến nơi lại kinh ngạc ồ lên một tiếng, ánh mắt dừng lại trên người một nữ học viên đứng cách đó không xa: “Sao cô ta lại ở đây?!”

“Cô ta?” Vân Hi thoáng nhìn qua nữ học viên kia. Cô gái này tuy là Võ giả cấp năm nhưng chân khí dao động trên người lại không bằng Tà Chân Chân, một trong mười học viên có thực lực xếp đầu học viện.

“Cô ta thì sao?”

“Cô ta tên Tịch Phương Phương, là học viên xuất sắc nhất lớp bọn em đó! Cô ta có tu vi cấp năm, lại có được quyền hạn một sao trong Nguyệt Thần giới nữa, tổng thể thực lực xếp ở vị trí thứ mười bảy trong học viện. Tuy rằng thành tích của cô ta tốt thật nhưng lại là một trong những người không được hoan nghênh nhất lớp em. Ý mình có chút thực lực, gia đình lại bề thế nên lúc nào cô ta cũng ra vẻ ta đây tài trí hơn người, xem thường bạn bè... Hôn nữa, có vẻ như cô ta thích châm chọc Tiểu Tuyết, hề có cơ hội là lại gây khó cho Tiểu Tuyết. Cô ta chẳng có quan hệ tốt đẹp gì với Tiểu Tuyết hết á! Bây giờ Tiểu Tuyết dùng thực lực Võ giả cấp bốn tiến vào được tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới, nếu có ai đó vì chuyện này mà không vui thì chắc chắn phải có cô ta. Không biết sao cô ta lại có mặt ở đây nữa?!”

Vân Hi gật đầu, âm thầm nhớ lấy cô gái tên Tịch Phương Phương này.

Lúc này, Triệu Uyển Quân đã hô lớn: “Tiểu Tuyết! Tiểu Tuyết! Bỏ xem mình dẫn ai đến nè, chắc chắn bỏ đoán không ra đâu!”

Quả thực Đông Nhục Tuyết không đoán ra!

Mà cũng chẳng cần đoán!

Nghe thấy tiếng gọi, Đông Nhượng Tuyết vội quay sang nhìn, vừa lúc thấy được Đông Phương đang ở sau lưng Triệu Uyển Quân.

Trong khoảnh khắc đó, chút ưu sầu còn vương trên đôi mày thanh tú của Đông Nhượng Tuyết bỗng chốc tan theo mây khói, gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu ấy thoáng ngạc nhiên rồi nở nụ cười rạng rỡ, phảng phất như tia nắng mai sau những ngày đông lạnh giá. Nàng vội bước tới hỏi trong ghen ngào: “Đông Phương! Anh không sao chứ?! Anh trở về rồi, thật tốt quá...”

“Không có chuyện gì đâu em! Anh không gặp phải đợt thú triều đó, em không cần lo lắng nữa!”

“Thật chứ? Thật không có chuyện gì cả chứ?! Có cần đến bệnh viện kiểm tra một chút không anh?”

“Thật! Không cần đâu em!”

“Tiểu Tuyết, bỏ yên tâm đi! Mới này anh đi với mình đến đây, anh vẫn đều khỏe khấn mau mất lắm, chẳng thấy chút khó chịu nào hết, chắc cũng không bị sao cả đâu! Coi bộ anh gặp may rồi”

"Không sao là tốt rồi! Tốt quá rồi!"

Vân Hi khẽ gật đầu!

“Thú triều bộc phát đâu phải chuyện giỡn đâu! Em nghe nói trải qua đợt thú triều này, thành Tinh Diệu chúng ta đã tổn thất hơn ba trăm Võ giả. Hơn nữa những Võ giả cấp sáu cấp bảy lại chiếm đa số, ngay cả bốn vị đại nhân cấp chín chuẩn Tiên thiên cũng hy sinh ở nơi sâu trong rừng Dạ Huyết. Tồn thất lần này quá lớn, có thể nói là lớn nhất trong hơn mười năm qua! Cao thủ cấp chín còn ‘ngã xuống’ nữa là anh...”

Lúc này, đám học viên mới rồi vây quanh Đông Nhượng Tuyết cũng xúm lại. Cả bọn rất kinh ngạc khi nghe được đoạn nói chuyện giữa hai người!

"Nhượng Tuyết, mới rồi mình nghe bạn nói vậy thì hình như học đệ Đông Phương... Ày, học trưởng... Ờ... chẳng lẽ mới từ ngoài thành Tinh Diệu trở lại sao?"

"Dạo gần đây chỉ có rừng Dạ Huyết bộc phát thú triều thôi mà, không lẽ... học trưởng Đông Phương lại vừa đi rừng Dạ Huyết sao?"

Đông Nhượng Tuyết khẽ gật đầu xác nhận!

Đối với chuyện đi đến rừng Dạ Huyết của Vân Hi lần này, trong lòng nàng thực sự rất lo, nhưng giờ thấy Vân Hi an toàn trở về rồi, nàng lại cảm thấy tự hào, vì anh mình mà tự hào!

Thử hỏi!

Cả học viện Tinh Diệu này, biết bao nhiêu học viên như thế kia, lại có ai dám ra ngoài thành Tinh Diệu đến rừng Dạ Huyết tiến hành rèn luyện mà không có giảng viên đi kèm chứ?

Nàng vừa thừa nhận, đến trong miệng những học viên này đã trở nên có chút biến vị.

“Ngoài thành Tinh Diệu nguy cơ trùng trùng, ngay cả mấy học trưởng cấp năm cấp sáu khi ra ngoài rèn luyện cũng gặp phải nguy hiểm, nếu không cẩn thận có khi lại chết chứ chẳng chơi. Học trưởng Đông Phương lại có thể vì học tỷ Tiểu Hàm mà đến rừng Dạ Huyết hai lần, mỗi quyết tâm đó thôi cũng khiến ta phải xúc động rồi...”

“Ừ, đúng đó! Chỉ vì một câu nói của học tỷ Tiểu Hàm thôi mà học trưởng Đông Phương lại không ngại dấn thân vào nơi nguy hiểm, đến hiểm địa cấp C như rừng Dạ Huyết những hai lần bắt Huyết Khiếu Ưng... đã thế lại còn có thể an toàn quay về đây khi gặp phải đợt thú triều hiếm có đó. Nếu học tỷ biết được tin này không biết sẽ có phản ứng gì nhỉ?!”

“Ta nghe nói học trưởng giờ đã có thực lực Võ giả cấp bốn trung kỳ, thậm chí hậu kỳ rồi, hơn nữa đang chuẩn bị xung kích tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới đó mi! Ta nghĩ, nếu như học trưởng thật sự thành công, với thực lực mạnh như vậy chắc học tỷ sẽ quan tâm thôi, có khi ‘phải lòng’ học trưởng luôn ấy... hi hi!”

"E hèm! Ta phải đi báo cho học tỷ Tiểu Hàm biết tin này đã!"

“Ồ...”

Nhìn đám học muội đang hùng hực lửa bà tám, Đông Nhượng Tuyết thực bó tay luôn!

Chẳng qua khi nghe đám học muội nói như thế, trong lòng nàng cũng có đôi chút nghi ngờ. Rốt cuộc lần thứ hai anh Đông Phương đi đến rừng Dạ Huyết phải chăng vì bắt Huyết Khiếu Ưng hay vì lấy lòng Tiểu Hàm nhỉ? Chẳng phải hôm đó, lúc vừa tỉnh lại ông đã nói "đây không coi là kết thúc" sao, cái giọng điệu quả quyết không thể chối từ đó quả thực quá kiên định rồi!

"Chúc mừng em đã mở ra tầng đầu tiên, lấy được quyền hạn một sao trong Nguyệt Thần giới!"

Đông Nhượng Tuyệt thôi nghĩ đến chuyện Lục Tiểu Hàm, khẽ nhìn lại anh rồi mở lời chân thành: “Đông Phương, cảm ơn anh! Nếu không nhờ anh dạy mấy kỹ xảo phát lực kia để em có thể nắm giữ được bí quyết chân chính của Liệt Không Cửu Kích trong thời gian ngắn thì... Có lẽ em chẳng thể lấy được quyền hạn một sao ở Nguyệt Thần giới nhanh đến vậy đâu!”

“Anh em trong nhà cả, sao em lại nói thế chứ!” Trong khi nói chuyện, ánh mắt Vân Hi nhìn về phía vị phó sở trưởng đang đi cạnh lãnh đạo học viện kia, sau rồi cất giọng hỏi: “Ông ta tới đây có phải để khen tặng huân chương Vinh Quang một sao cho em không?”

“Đạ, đúng thế! Em mới Vô giả cấp bốn đã lấy được quyền hạn một sao trong Nguyệt Thần giới nên ở học viện cũng được xem như học viên ưu tú, dựa theo những điều khoản liên quan trong bộ luật ban hành ở thành Tinh Diệu thì vị phó sở trưởng này đến đây để trao huân chương Vinh Quang một sao cho em đó!” Nói đến đây, Đông Nhượng Tuyệt nở nụ cười tươi rói: “Có huân chương Vinh Quang một sao chẳng khác nào chúng ta có quyền cư ngụ chính thức tại thành Tinh Diệu, về sau cũng không cần phải lo lắng đến chuyện nộp thuế định cư khi chúng ta trưởng thành. Nếu có thể lên được hai sao thì căn hộ nhỏ chúng ta đang ở cũng có thể kế thừa đó!”

“Nếu em tiếp nhận khen thưởng huân chương Vinh Quang này thì không thể kế thừa huân chương Vinh Quang của gia tộc đúng không?”

“Đúng rồi...”

Vân Hi lắc đầu: “Anh có chuyện muốn hỏi ý em!”

“Chuyện gì vậy anh?”

“Anh hy vọng em sẽ thừa kế huân chương Vinh Quang ba sao của Đông gia chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 43: Người Thừa Kế

QUYỀN I - NGUYỆT THẦN

Chương 43: Người thừa kế

Dịch giả: Oll

Nguồn: Tàng Thư Viện

"Anh để em kế thừa huân chương Vinh Quang ba sao của gia tộc á?"

Đông Nhượng Tuyệt nôn nao!

Nếu trước đây Vân Hi nói vậy chắc cô vui sẽ về đáp ứng ngay, câu còn không được nữa ấy chứ! Cũng bởi trước đây Đông Phương để cô cảm thấy quá mức hồngбет, nếu hấn cứ khẳng khẳng giữ lấy thân phận người thừa kế thì tám chín phần mười sẽ hoang phí những lợi ích to lớn mà huân chương Vinh Quang ba sao có thể mang lại.

Nhưng hiện tại...

Vân Hi đã là Vô giả cấp năm, hơn nữa lại tu luyện Liệt Không Cửu Kích đến cảnh giới rất cao. Cô cảm thấy anh trai mình đã đủ khả năng để kế thừa huân chương Vinh Quang ba sao của gia tộc. Anh trai cô mới là người xứng đáng hưởng lấy những đặc quyền, tài nguyên phong phú từ huân chương đó. Cũng chỉ có anh cô mới có thể làm rạng danh vinh quang gia tộc, thậm chí nhận được huân chương cao hơn.

Chính vì như vậy nên khi nghe thấy Vân Hi đưa ra đề nghị như vậy, cô mới hỏi lại với vẻ khó hiểu: "Vì sao? Huân chương Vinh Quang ba sao khác xa huân chương một sao, nó đại diện cho vinh quang tối cao của thành Tinh Diệu chúng ta đó! Có nó, thành phố sẽ phân cho chúng ta một căn phòng nhỏ và một căn biệt thự, được chu cấp mười hai vạn tệ mỗi năm, hơn nữa còn có thể sử dụng các trang thiết bị của võ quán, thư viện một cách thoải mái. Hơn chín phần mười số Vô giả cao cấp còn chưa được hưởng thụ những lợi ích từ huân chương Vinh Quang ba sao, sao anh lại..."

Vân Hi im lặng!

Hấn không thể nói với cô rằng hấn không phải là Đông Phương, rằng hấn sẽ cảm thấy hổ thẹn khi tiếp nhận huân chương Vinh Quang của Đông gia.

Triệu Uyển Quân đứng cạnh thấy vậy thì sốt sắng không thôi, sau cùng cất giọng trách móc: "Đông Phương, anh nghĩ gì thế? Buổi lễ khen thưởng huân

chương Vinh Quang sắp bắt đầu rồi kia! Chuyện này liên quan đến đại sự cả đời của Tiểu Tuyết lẫn anh đó, không thể nói đơn giản qua loa như vậy được, anh phải suy nghĩ kỹ đó...

"Có chuyện gì sau này hãy nói! Cơ hội lần này rất khó có được! Trước kia, dù Võ giả cấp bốn tiến vào được tầng đầu tiên của Nguyệt Thần giới cũng chưa chắc đã nhận được huân chương Vinh Quang một sao. Hơn nữa khó lắm phò sở trường mới đích thân đến đây nên chúng em không thể phụ sự tin tưởng từ phía chính phủ thành phố với em được.

Vân Hi nhìn Đông Nhục Tuyết rồi yên lặng suy nghĩ, sau một lát mới mở miệng nói chậm từng chữ một: "Anh muốn trở thành một thợ săn ma chuyên nghiệp!"

"Thợ săn ma chuyên nghiệp!"

Hắn vừa nói ra câu đó, không chỉ Đông Nhục Tuyết, Triệu Uyển Quân mà ngay cả những học viên đang ở quanh đó cũng đều hít một hơi thật sâu!

Thợ săn ma chuyên nghiệp cũng không phải đơn giản như những thợ săn ma bình thường! Bọn họ vì những nguyên nhân đặc biệt nào đó mới ra ngoài săn giết ma thú, chẳng hạn như rèn luyện chiến kỹ, kiếm tiền trang trải cuộc sống hay tích lũy công huân... Nhưng đa số thời gian, bọn họ đều ở trong hành phố hưởng thụ cuộc sống yên bình cùng gia đình. Đông Liệt, cha của Đông Phương cũng là thợ săn ma như vậy.

Còn thợ săn ma chuyên nghiệp, bọn họ sống hoàn toàn bằng nghề săn giết ma thú. Quanh năm hoạt động ở những vùng đất nguy hiểm, chiến đấu với đám ma thú tàn bạo nơi đâu sóng ngọn gió, được cả nhân loại kính sợ. Nghề này kiếm được nhiều tiền nhất nhưng cũng là nghề nguy hiểm nhất.

"Không được!"

Trong nháy mắt, Đông Nhục Tuyết đã đưa ra quyết định!

"Thợ săn ma bình thường cũng đã đi bên bờ sinh tử, mỗi lần ra ngoài đều khiến cho bạn bè và những người thân trong gia đình lo sợ. Giờ anh lại muốn làm thợ săn ma chuyên nghiệp, dù thế nào đi nữa em cũng không đồng ý! Anh là người đàn ông duy nhất trong nhà, thậm chí là duy nhất của Đông gia chúng ta. Cha mẹ rồi bác hai, bác ba, ngay cả anh họ cũng đều chết trong miệng ma thú. Chẳng lẽ anh không biết làm thợ săn ma nguy hiểm đến cỡ nào sao? Giờ anh biết rõ vậy rồi mà vẫn muốn làm thợ săn ma chuyên nghiệp hả! Không được, em tuyệt đối không cho phép!"

"Người đàn ông duy nhất Đông gia..."

Vân Hi lặng im không nói gì!

Võ giả, bản thân nó đã là chức nghiệp nguy hiểm rồi. Chỉ có tại thời khắc nguy hiểm nhất mới có thể kích phát ra toàn bộ tiềm lực trong người, từ đó từng bước tiến lên cảnh giới cao hơn! Nếu như ngại khó, sợ chết... cho dù vị Võ giả đó có thiên phú kinh tài tuyệt đỉnh đến đâu chăng nữa thì thành tựu sau này cũng có hạn mà thôi!

Nhưng hiện tại...

Hiển nhiên không phải là thời điểm để nói mấy chuyện này!

"Chuyện này... để sau rồi nói đi! Nhưng anh vẫn hy vọng em sẽ kế thừa vinh quang của Đông gia!" Nói đến đây, vẻ mặt Vân Hi nghiêm nghị hẳn, giọng nói cũng nghiêm túc: "Trách nhiệm và vinh quang của gia tộc cũng không phải mỗi mình anh gánh vác. Hơn nữa anh cũng có con đường riêng để đi, dùng đôi bàn tay này viết nên vinh quang cho chính mình. Bởi vậy nên em mới là người thích hợp để thừa kế nó!"

"Anh..."

"Đông Phương?"

Triệu Uyển Quân và Đông Nhục Tuyết cùng lúc giật mình hô lên.

Những học viên ở quanh đó cũng bắt đầu bàn tán sôi nổi.

"Huân chương ba sao đó nha! Vinh quang lớn đến cỡ nào chứ! Có nó là có thể hưởng thụ liên tục những lợi ích khác nhau, lại có cả quyền bầu cử thành chủ nữa chứ! Những người nắm giữ huân chương Vinh Quang ba sao trong cả thành Tinh Diệu này chưa chắc đã được một trăm đâu!"

"Đúng vậy! Không ngờ tên Đông Phương này có thể bỏ qua sức hấp dẫn từ huân chương Vinh Quang ba sao! Thực chẳng phải người thường!"

"Sao trước kia ta chẳng nghe ai nói đến Đông gia sở hữu huân chương Vinh Quang ba sao nhỉ? Nếu sớm biết vậy, chỉ sợ Lục Tiểu Hâm sẽ không lạnh lùng với Đông Phương như vậy. Huân chương Vinh Quang ba sao đó nghe, cho dù hắn là kẻ kém cỏi nhưng nếu có được nó cùng những đặc quyền đó thì cả đời cũng com no áo ấm, vinh hoa phú quý rồi! Ài!"

"Không thể tin được hai người họ lại có thân thế lớn vậy! Huân chương Vinh Quang ba sao đó còn lợi hại hơn mấy tên cao thủ trong lớp chúng ta nhiều!"

Đông Nhục Tuyết chẳng thèm để ý đến những lời đầu môi của những học viên quanh đó, đôi mắt đẹp khẽ chớp một cái rồi nhìn chăm chăm vào Vân Hi: "Đông Phương, anh nghiêm nói nghiêm túc chứ?"

Vân Hi khẽ gật đầu!

Đông Nhượng Tuyết trầm mặc trong chốc lát rồi nói: "Trước mắt em sẽ không tiếp nhận ban thưởng huân chương Vinh Quang một sao, anh cũng khoan hãy từ bỏ quyền thừa kế của mình. Chờ qua một khoảng thời gian, khi anh đã bình tĩnh lại, nếu như vẫn quyết định như vậy thì em sẽ đồng ý!"

"Không cần! Anh sẽ đến nói rõ chuyện này với vị phó sở trưởng đó!"

Vân Hi nói xong liền đi về phía khán phòng, nơi vị phó sở trưởng họ đang đứng nói chuyện với phó viện trưởng Ninh Quang.

Đông Nhượng Tuyết do dự không thôi, cô không biết lí do tại sao lúc này Vân Hi lại quyết định chuyển quyền thừa kế huân chương Vinh Quang ba sao của gia tộc cho cô. Chuyện này không bình thường chút nào!

Tuy trong lòng nghi ngờ nhưng cô vẫn đi theo Vân Hi, đám người Triệu Uyển Quân tất nhiên cũng đi sát đằng sau cô.

Ninh Quang đang đứng nói chuyện với vị phó sở trưởng họ, thấy Vân Hi đến liền cười hỏi: "Em đến đây có chuyện gì không..."

"Em có chút chuyện muốn gặp phó sở trưởng!"

"Cậu tìm tôi?"

Vị phó sở trưởng họ ngạc nhiên hỏi lại, mắt thoáng liếc về phía Đông Nhượng Tuyết đang đi sau lưng Đông Phương như có điều suy nghĩ.

Vân Hi cũng không vòng vo tam quốc mà đưa ra chứng minh thư của mình rồi nói: "Xin tự giới thiệu, tôi là Đông Phương, người thừa kế hợp pháp huân chương Vinh Quang ba sao của Đông Liệt ở Đông gia!"

"Đông Liệt?!"

Sắc mặt vị phó cục trưởng thoáng chốc thay đổi nhưng rồi trở lại như cũ rất nhanh, sau đó nở nụ cười hỏi chuyện: "Hóa ra là con của 'kỵ sĩ mặt trời' Đông Liệt! Rất vui khi được gặp cậu!"

"Ông biết cha tôi chứ?"

Vân Hi đã thấy vẻ mặt biến hóa mới rồi của vị phó sở trưởng này nhưng hắn cũng không hỏi gì thêm.

"Biết chứ! Đông Liệt là một trong số ít những người nhận được huân chương Vinh Quang ba sao, năm xưa cũng rất nổi tiếng trong giới thượng lưu ở thành Tinh Diệu nên ta đương nhiên nhớ rõ! Chỉ tiếc, Đông Liệt tuổi hăng còn trẻ mà lại mất sớm quá! Trong một lần thi hành nhiệm vụ, hắn không may gặp phải ma thú cấp chín tập kích nên hy sinh. Đây quả thực là tổn thất to lớn đối với thành Tinh Diệu chúng ta!"

"Vậy tốt rồi! Tôi muốn chuyển quyền thừa kế huân chương Vinh Quang ba sao của cha tôi sang Đông Nhượng Tuyết! Mong ông giúp cho!"

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 44: Cố Ý Giết Người

QUYỀN I - NGUYỆT THẦN

Chương 44: Cố ý giết người

Dịch giả: Oll

Biên dịch: Thiệu Cảnh

Nguồn: Tàng Thư Viện

Vừa nghe hắn nói vậy, chỉ trong nháy mắt, sắc mặt vị phó sở trưởng biến đổi đến ba lần!

"Cái... cái gì... Đông Phương... cậu vừa nói gì?"

Vân Hi khẽ chau mày, cảm thấy sắc mặt vị phó sở trưởng này có vẻ khác lạ nhưng rồi vẫn quyết định nói lại một lần nữa: "Tôi hy vọng quyền thừa kế huân chương Vinh Quang ba sao sẽ được chuyển sang Đông Nhượng Tuyết, con gái của Đông Liệt!"

"Chuyện này... chẳng phải chúng tôi chuẩn bị trao tặng huân chương Vinh Quang một sao cho học viên Đông Nhượng Tuyết sao..."

"Tôi chỉ muốn chuyển tên người thừa kế huân chương Vinh Quang ba sao sang tên em gái mình thôi! Xin hỏi như vậy thì có vấn đề gì sao?"

"Chuyện này... đương nhiên không có vấn đề... chẳng qua cậu có chắc là muốn từ bỏ quyền thừa kế của mình không?! Học viên Đông Phương, nếu ta nhớ không lầm thì cậu mới chỉ là Võ giả cấp ba, à đâu, Võ giả cấp bốn đúng không! Nếu chỉ dựa vào sự cố gắng của cậu thôi thì khó có thể nhận được ban tặng huân chương Vinh Quang ba sao lắm... chuyện này tôi nghĩ cậu nên suy nghĩ cẩn thận thì hơn!"

"Không cần!"

"Ày... học viên Đông Phương, chuyện này..."

"Có chuyện gì sao thưa ông?"

"Huân chương ba sao liên quan đến rất nhiều thứ khác nữa nên chỉ có sở trưởng mới có thể quyết định được, hiện tại e rằng tôi không giúp gì được cho cậu rồi!"

Phó viện trưởng Ninh Quang liếc nhìn phó sở trưởng Sở Vinh Quang với vẻ khó hiểu. Chuyện chuyển quyền thừa kế này chỉ cần đôi bên đồng ý là có thể thực hiện, ngay cả nhân viên trong Sở Vinh Quang cũng có thể quyết định những chuyện như thế này chứ nói chi đến phó sở trưởng hay sở trưởng!

Thế rồi nghĩ đến quyền hạn các cấp ở Sở Vinh Quang cũng như mức độ hiểm cớ của huân chương Vinh Quang nên ông cũng không định hỏi gì.

"Vậy cũng được! Giờ chúng ta đến Sở Vinh Quang gặp sở trưởng đi!"

"Hãy khoan! Chờ chút đã! Học viên Đông Phương, nếu cậu định chuyển chuyển quyền thừa kế của cậu sang tên Đông Nhượng Tuyết thì hôm nay chúng tôi sẽ không thể nào trao tặng huân chương Vinh Quang một sao cho cô ấy rồi, chuyện này không thể đùa được đâu..."

"Không sao!"

Vân Hi nói xong rồi đi ra khỏi hội trường.

Lúc này rõ ràng trong mắt vị phó sở trưởng xuất hiện tia vội vã, không kiên nhẫn được đứng lên định nói điều gì đó.

Đúng lúc đó, bên ngoài hội trường bỗng xôn xao cả lên. Ngay sau đó, một cô gái trẻ cùng mấy người mang trang phục cảnh sát từ trong đám người đi ra, tiến nhanh vào trong hội trường. Người dẫn đầu nhìn lướt qua những người ở trong hội trường rồi hô to: "Ai là Đông Phương, đứng ra!"

"Là hần! Hần đó! Hần chính là Đông Phương!"

Không đợi ai khác trả lời, cô gái trẻ tuổi đi cùng đó đã chỉ ngay vào Vân Hi hô lớn lên xác nhận.

Phó viện trưởng Ninh Quang khẽ nhíu mày rồi đứng dậy nói với vẻ không hài lòng: "Đội trưởng Vương, cậu làm gì vậy? Sao lại đến học viện Tinh Diệu chúng tôi bắt người? Đây là nơi bồi dưỡng nhân tài tương lai của thành Tinh Diệu. Nếu những hành động lỗ mãng của các cậu khiến những học viên của chúng tôi hoảng sợ rồi dẫn đến những hậu quả khôn lường, khi đó liệu các cậu có gánh vác nổi không?"

"Ông Quang, thứ lỗi cho! Đây là lệnh của phó cục trưởng Lỗ Nghiêm ở khu đông thành, sự việc hệ trọng nên chúng tôi cũng chỉ có thể làm theo thôi!" Sau khi nói xong, đội trưởng Vương nhìn về phía Đông Phương rồi hỏi: "Cậu có phải là Đông Phương không? Chúng tôi nhận được đơn tố giác cậu về hành vi cố ý giết người, hiện tại mời cậu theo chúng tôi về đồn hỗ trợ điều tra!"

"Cố ý giết người?"

Đội trưởng Vương vừa nói hết câu thì tất cả những người có mặt ở đó đều kinh ngạc ồ lên!

Đông Nhượng Tuyết bước nhanh tới một bước, mặt ngờ ngàng nhìn tay đội trưởng và hỏi: "Thưa ngài, có nhầm lẫn gì ở đây chẳng? Anh Đông Phương..."

"Ta tận mắt thấy rõ mọi chuyện mà, nhầm lẫn thế nào được! Anh cô rõ ràng muốn giết ba người Lỗ Phong, Chu Minh và Chu Nguyệt mà! Hiện giờ Chu Minh còn đang nằm điều trị trong bệnh viện kia kia! Nghe nói tay phải của hần đã bị phế rồi, sau này không thể cầm được kiếm nữa! Anh cô độc ác quá! Đội trưởng Vương, mau mau bắt hần lại! Tuyệt đối không được để hần chạy thoát!"

Trong lòng đội trưởng Vương hoảng sợ vô cùng, hần không thể tin được Chu công tử lại bị thương nặng đến vậy. Lúc này hần cũng không dám sơ suất nữa, nhanh ra hiệu cho mấy tên cảnh sát ở sau và nói: "Bắt người này về!"

"Khoan đã! Tôi muốn xem lệnh bắt người!"

Đội trưởng Vương mất kiên nhẫn, phát tay nói: "Phó cục trưởng Lỗ tự mình ra lệnh còn cần phải có giấy tờ gì nữa sao! Tránh ra, đừng có cản trở chúng ta thi hành công vụ!"

"Đội trưởng Vương, cô ta là em gái của Đông Phương đó! Có khi cô ta cũng là đồng phạm tham gia chuyện mưu sát lần này, ngài cũng nên bắt cô ta lại

đem về điều tra!"

"Hoang đường!"

Phó viện trưởng Ninh Quang tức giận quát lớn một tiếng, vừa định mở miệng ngăn cản thì vị phó sở trưởng Sở Vĩnh Quang kia đã nhanh kéo ông ta lại rồi nói khẽ: "Phó viện trưởng Ninh, chuyện này không đơn giản như vẻ ngoài vậy đâu! Với lập trường của ngài thì e rằng không tiện nhúng tay vào..."

Ninh Quang nhướn mày hỏi lại: "Phó sở trưởng La nói vậy là sao? Nếu để cho người của phân cục đồng thành bắt học viên của học viện Tinh Diệu chúng tôi một cách dễ dàng như vậy thì mặt mũi của học viện phải giấu vào đâu!? Tôn nghiêm của phó viện trưởng như tôi còn gì nữa chứ!?"

"Ha ha! Phó viện trưởng Ninh à, chuyện của Đông Phương liên quan có liên quan nhiều đến những người ở trên kia, thậm chí trong đó có cả người có quan hệ với nguyên lão trong thành đây!"

"Nguyên lão?!"

Nghe vậy, Ninh Quang bỗng hoảng sợ, sau đó hỏi gấp: "Phó sở trưởng La, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Phiên ông nói rõ cho tôi biết chi tiết để khỏi phải phạm vào sai lầm!"

Phó sở trưởng La lắc đầu nói với vẻ bí hiểm: "Tình huống cụ thể ta cũng không biết rõ lắm! Nhưng nguyên nhân chủ yếu không phải do tên nhóc đó mà do cha nó, Đông Liệt, cao thủ chuẩn cấp Tiên thiên."

"Đông Liệt!"

Năm xưa, kỳ sĩ mặt trời Đông Liệt là một trong những nhân vật có số má ở thành Tinh Diệu. Tuy người này còn chưa được hưởng những quyền lợi tối cao trong thành nhưng thân phận, địa vị lại cao vô cùng, hơn hẳn Ninh Quang và vị phó sở trưởng này. Khi đó, Đông Phương chỉ có tu vi Vô giả cấp hai mà lại được vào học trong học viện Tinh Diệu cũng vì nhờ có Đông Liệt!

Nghĩ đến chuyện hôm nay phó sở trưởng Sở Vĩnh Quang lại tự mình đến học viện trao tặng huân chương Vĩnh Quang cho Đông Nhược Tuyết, Ninh Quang mơ hồ hiểu ra vài chuyện.

Huân chương Vĩnh Quang ba sao!

Vô số Vô giả cao cấp đều không thể hưởng thụ đặc quyền!

Nếu cứ vậy trao huân chương Vĩnh Quang ba sao cùng những quyền lợi của nó cho một tên đứa nhỏ miệng còn hôi sữa thì những người có chút năng lực kia sẽ không cam lòng.

Nghĩ đến đây, mặc dù hắn không cam lắm nhưng vẫn giữ im lặng!

"Các người muốn làm gì?!"

"Im lặng! Đông Phương, cậu ngoan ngoãn đi theo chúng tôi về đồn có lẽ tội còn được giảm nhẹ chút! Còn nếu phản kháng thì chúng tôi buộc lòng phải bắt giữ cậu, đến lúc đó sẽ không có ai cứu được cậu đâu!"

Lúc Vân Hi nhìn thấy cô gái đó đến đây cùng với tay đội trưởng Vương này thì hắn cũng đã biết chuyện gì xảy ra rồi.

Cô gái đó chính là người phụ nữ đi cùng với bọn Lỗ Phong, Chu Nguyệt và Chu Minh hôm nay. Vân Hi còn tưởng rằng bọn hắn sẽ nhờ những người trong gia tộc đến trả thù, không ngờ bọn họ lại nhờ đến luật pháp can thiệp.

Nhưng dùng luật thì đã làm sao, nếu thật muốn truy cứu trách nhiệm đến cùng thì những hành động của hắn chỉ là tự vệ chính đáng thôi!

Giờ phút này, hắn bỗng nhớ lại năm xưa, lúc hắn xuống núi gặp phải chuyện bất bình kia...

Chuyện năm đó... dường như cũng tương tự như sự việc đang xảy ra trước mắt!

Lần đó vì hắn không hiểu rõ chuyện đời nên tin tưởng pháp luật. Kết quả lúc vượt ngục phải đối mặt với sự tấn công của vũ khí nóng bản thân rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Hắn sẽ không phạm phải một sai lầm đến hai lần!

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 45: Lớn Chuyện

“Chuyện này cứ để anh giải quyết!”

Vân Hi vừa nói vừa đi đến trước mặt đội trưởng Vương.

“Lệnh bắt đâu?!”

“Phó cục trưởng tự mình hạ lệnh còn giả được sao! Bắt hẩn lại!”

“Vâng, đội trưởng!”

Hai Võ giả cấp năm hô lớn một tiếng rồi định bắt lấy Vân Hi.

Nhưng bọn họ còn chưa chạm vào người Vân Hi thì bóng kiếm Vọng Hi đã chìa ra trước mặt một tên cảnh sát, chỉ cần hấn tiến thêm một bước nữa thôi sẽ tự động đâm vào thân kiếm!

“Lệnh bắt đâu! Bắt người cũng phải tuân theo trình tự hợp lí. Các người hãy đưa ra chứng cứ và giấy xác nhận bắt ta đi! Nếu không, ta sẽ xem như các người chủ động gây hấn nên phải tự vệ.”

“Người... đang uy hiếp chúng ta sao?”

Khi thấy Vân Hi rút kiếm ra chìa về phía tên cảnh sát nọ, một số người có mặt ở đây đều lộ vẻ lo lắng!

Trên mặt vị phó sở trưởng Sở Vĩnh Quang vốn đang lo lắng sẽ xảy ra chuyện không hay bỗng lộ vẻ tươi cười như trút được gánh nặng, còn nụ cười trên mặt đội trưởng Vương và cô gái kia lại tươi hơn. Tuy bọn họ nhận được lệnh của phó cục trưởng Lỗ Nghiêm, yêu cầu phải trả thù cho Lỗ Phong và Chu thiếu gia nhưng những hành động này chỉ thuộc về chuyện riêng của cá nhân, mượn danh nghĩa lấy việc công trả thù riêng thôi. Nếu như Vân Hi kiên quyết không đi theo rồi làm lớn chuyện thì sẽ tạo nên ảnh hưởng không nhỏ đối với bọn họ. Nhưng bây giờ...

“Đồng Phưong, anh làm gì thế, mau rút kiếm lại...” Đồng Nhược Tuyết hoảng sợ hét lên rồi bước nhanh tới đẩy thanh kiếm đang chìa về phía hai tên cảnh sát trên tay Vân Hi xuống đất, sau đó vội vã giải thích với hai tên cảnh sát: “Xin lỗi, xin lỗi! Anh tôi không cố ý đâu, hai vị...”

“Ha ha! Không cố ý hả!?”

Hai cảnh sát đang định đến bắt Vân Hi không đợi Đồng Nhược Tuyết nói hết đã bật cười.

“Ta không thấy cái gì khác ngoài việc tên nhóc này uy hiếp người thi hành công vụ, hơn nữa còn chìa kiếm về phía chúng ta tỏ ý đe dọa! Hành vi này quả thực rất táo tợn! Chẳng trách tên nhóc này lại dám rút kiếm giết người một cách trắng trợn trong thành phố như vậy! Người như thế là mối đe dọa nghiêm trọng đến an ninh và sự ổn định của thành Tỉnh Diệu! Cần phải bắt lại!”

“Mới rồi ai cũng thấy tên nhóc này rút kiếm ra uy hiếp chúng ta trước. Vậy nên giờ cũng chẳng cần lệnh bắt làm gì, mỗi hành động đó thôi cũng đủ để khép hẩn vào tội xem thường pháp luật rồi!”

“Nhưng... nếu không phải do mấy người không lấy lệnh bắt ra nên anh tôi mới buộc phải rút kiếm sao chứ!? Các người cũng có một phần trách nhiệm trong chuyện này...”

“Bé con, tránh ra!”

Thấy mọi chuyện diễn ra đúng như dự kiến lúc ban đầu, trên mặt cô gái đứng ngoài quan sát lộ vẻ vui mừng như đã báo được thù. Cô gái này nói lớn: “Hai anh, dường như cô ta đang bao che cho anh mình đó, rõ ràng là đồng bọn của hẩn rồi. Các anh hãy bắt luôn cô ta đi!”

Trong lòng đội trưởng Vương không hề lo lắng vẫn vờ nữa nên vung tay lên ra lệnh: “Đúng rồi, bắt luôn cô ta!”

“Vâng, đội trưởng!”

“Các người... ý mình là cảnh sát thì không coi ai ra gì nữa hả... không còn pháp luật của thành Tỉnh Diệu...”

Triệu Uyển Quân vội chạy đến trước mặt Ninh Quang mở giọng cầu xin: “Phó viện trưởng, dù sao thầy cũng là người điều hành học viện Tỉnh Diệu, chẳng lẽ thầy cứ trừng mắt nhìn bọn họ vu khống Đồng Phưong và Đồng Nhược Tuyết một cách ngang ngược như vậy sao!?”

“Chuyện này...” Ninh Quang ra vẻ do dự khó xử: “Học viên Đồng Phưong uy hiếp người thi hành công vụ nên chuyện này thật sự khó giải quyết...”

“Các người trật tự coi!”

Vì sợ đề lâu sẽ xảy ra chuyện bất ngờ nên hai tên cảnh sát có tu vi cấp năm hét to cảnh cáo rồi rút chiếc còng số tám làm bằng thép ra, sau đó định còng lấy Đồng Phưong và Đồng Nhược Tuyết lại!

“Các người muốn làm gì!”

“...!”

Vân Hi bỗng bước tới trước một bước kéo Đông Nhượng Tuyết về phía sau. Sau đó, kiếm Vọng Hi đâm đâm về phía cổ tay tên cảnh sát đang cầm chiếc còng số tám bằng thép với tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi!

“Các người không xứng làm cảnh sát!”

“Phụt!”

Mũi kiếm vừa rút ra thì máu cũng theo đó phụt lên!

Nhát kiếm này đã cắt đứt gân tay của tên cảnh sát đó!

“Á!”

Con đau dữ dội khiến tên cảnh sát phải hét lên thảm thiết, vẻ mặt hoảng sợ ngạc nhiên không thể tin nổi!

“Tấn công cảnh sát! Không ngờ nguoi dám tấn công cảnh sát!”

Lúc này, từ phó viện trưởng Ninh Quang, phó sở trưởng La của Sở Vĩnh Quang, đội trưởng Vương với tu vi cấp sáu cho đến những học viên của học viện đang đứng xem quanh đó cũng đều biến đổi sắc mặt. Tất cả bọn họ nhìn Vân Hi như đang nhìn một con quái vật!

Nếu nói khi này Vân Hi rút kiếm ra đe dọa cảnh sát còn có thể giải thích do trẻ con chưa hiểu chuyện nên hành động liều lĩnh, nếu có vị ‘tai to mặt lớn’ nào đó đứng ra nói giúp thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa. Nhưng bây giờ, không ngờ hắn lại dám tấn công cảnh sát, hơn nữa còn dùng kiếm chém đứt gân tay người ta nữa chứ!?

Với hành động như vậy thì ngay cả đám cảnh sát cũng không bỏ qua dễ dàng chứ chưa nói tới việc áp dụng những hình phạt từ pháp luật!

“Tên Đông Phương này to gan quá! Không ngờ hắn lại dám tấn công cả cảnh sát!”

“Xem ra những gì đội trưởng Vương nói đều đúng cả. Nếu không phải là kẻ phạm tội có ý giết người thì sao mới này hắn lại hung hãn tới mức rút kiếm chém người vậy được?”

“Lần này ngay cả Đông Nhượng Tuyết cũng bị liên lụy! Một học viên xuất sắc với tương lai rộng mở như cô ta vậy mà giờ dính phải một vết nhơ trong lý lịch rồi!”

“Xong! Xong rồi! Giờ thì xong cả rồi!”

Sắc mặt Triệu Uyển Quân hơi tái, suýt nữa thì ngất đi!

Đông Nhượng Tuyết còn đỡ hơn một chút, chỉ tái đi một lát đã bình thường trở lại. Cô đã đưa ra một quyết định dứt khoát! Thế rồi bỗng dưng cô quay người lại kéo Vân Hi chạy ra khỏi hội trường!

“Chặn hắn lại! Chặn hắn lại!”

Trong nháy mắt, đội trưởng Vương đã kịp hô lớn lên!

Không cần nhắc nhắc nhở, mấy tên cảnh sát ở cạnh đó đã di chuyển rồi!

“Không ngờ hắn lại dám ra tay chống lại cảnh sát! Chắc muốn tạo phản rồi!”

“Lần này thì dù cho Đại La Kim Tiên ra mặt cũng không thể cứu nổi nguoi đâu!”

“Gây thương tích cho cảnh sát chính là chống lại luật pháp, phản bội thành Tinh Diệu. Từ giờ trở đi, trong phạm vi mấy trăm kilômét thành Tinh Diệu sẽ chẳng còn nơi nào có thể chứa chấp nguoi nữa!”

Mấy tên cảnh sát vừa hét lớn vừa xông đến Vân Hi. Do đứng ở vị trí thuận lợi nên bọn họ đã bao vây hai người vào trong.

“Nhanh lên! Đông Phương, anh đi trước đi! Em ở lại cản bọn họ!”

Đông Nhượng Tuyết vừa nói vừa đẩy Vân Hi đi.

Nhưng Vân Hi vẫn cứ đứng yên đó, không nhúc nhích chút nào!

“Anh...”

“Anh nói rồi, chuyện này để anh giải quyết!”

Trong giọng nói của hắn ẩn chứa sự lạnh lùng, quyết đoán không thể thay đổi!

Trong khi nói chuyện, đôi mắt của Vân Hi bỗng lóe lên vẻ sắc bén, kiếm Vọng Hi lại đâm về phía trước thêm lần nữa. Cổ tay của tên cảnh sát xông lên đầu tiên bị mũi kiếm xuyên qua, máu toi bắn tung tóe!

“Á! Tay tao, tay của tao! Ngươi dám đâm thương tao, dám chống cự! Tao phải giết mày, tao phải giết...”

“Phụt!”

Tên cảnh sát còn chưa nói hết câu đã thấy bóng kiếm lóe lên, ngay sau đó, một dòng máu rỉ ra từ yết hầu của hắn.

“Ngươi... dám...”

Tên cảnh sát đưa tay bịt chặt cổ họng mình lại, đôi mắt ngập tràn vẻ hoảng sợ như không thể tin nổi.

“Bịch!”

Tên cảnh sát đó từ từ ngã xuống đất với ánh mắt không cam lòng. Thân mình cũng xem như cao to của hắn đập lên mặt đất phát ra một tiếng động nhỏ.

Tấn công cảnh sát đã là tội cực kỳ nghiêm trọng! Đến tận lúc chết, hắn cũng không thể tin được một học viên nhỏ bé lại dám ra tay giết người!

“Luật pháp thành chúng ta quy định: Bất cứ cá nhân hay đoàn thể nào, nếu không có thủ tục liên quan thì không được xâm phạm hoặc làm tổn hại đến quyền lợi cá nhân của công dân thành Tinh Diệu! Các ngươi không đưa ra lệnh bắt nhưng lại ra tay với ta. Điều này đã đủ cấu thành hành vi vi phạm pháp luật! Sau khi nghe ta cảnh cáo, không những không ngừng lại mà còn táo tợn hơn...”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 46: Đại Khai Sát Giới

Tĩnh lặng!

Sự yên tĩnh chết chóc!

Nhìn tên cảnh sát đang nằm trong vũng máu, đến chết vẫn tròn mắt vì không thể tin được bản thân lại chết trong tay một người trẻ tuổi, mọi người đều lặng im trong chốc lát!

Giống như sự yên tĩnh trước cơn bão, lặng yên đến mức khiến người ta ngạt thở!

“Giết... giết người rồi...”

“Đông Phương... đã giết người! Giết chết công an trước mắt biết bao nhiêu người tại đây?”

“Dù tạm thời bỏ qua tội tấn công công an, nhưng hắn lại dám giết người! Tội chết! Bây giờ chắc chắn hắn sẽ bị tuyên án tử hình! Đông Phương thật sự quá to gan mà!”

“Không chỉ to gan thôi đâu, hung hãn, coi trời bằng vung nữa!”

Cảnh tượng lặng yên chỉ kéo dài trong chốc lát đã bị những tiếng quát tháo chuyện trò phá vỡ!

Ngay sau đó, đội trưởng Vương gào lên với vẻ cực kỳ giận dữ: “Dám giết người trước mặt chúng ta sao! Lẽ nào lại thế, lẽ nào lại thế! Đúng là muốn tạo phản, tạo phản rồi! Bắt hắn, bắt hắn cho ta! Hắn dám chống lại cứ giết thẳng tay!”

Lúc đội trưởng Vương nhận được lệnh của phó cục trưởng Lỗ, y cho rằng đây là một cơ hội để thể hiện mình, thăng quan phát tài. Tuy có chút nguy hiểm nhưng theo y nghĩ thì chuyện đối phó một thằng nhóc hi mũi chưa sạch quá đơn giản, chỉ cần làm tốt chuyện này thì sau này bản thân sẽ nhận được không ít chỗ tốt!

Thế nhưng y không ngờ mọi chuyện lại diễn tiến đến mức này, tay cảnh sát y phải ra lại bị giết chết. Tin tức một cảnh sát hi sinh trong vụ việc này mà truyền ra ngoài hẳn cấp trên sẽ điều tra cặn kẽ, rồi mọi người sẽ dần hiểu rõ ngọn nguồn của vụ án!

Không có lệnh vãn bắt người?

Bị ép phải đánh trả!?

Còn chết một cảnh sát!

Y gần như không dám tưởng tượng sau khi việc này lộ ra ngoài sẽ gây ra hậu quả tồi tệ đến mức nào!

Bây giờ chỉ có thể dùng thủ đoạn chớp giết giết chết Vân Hi rồi gán cho hắn tội danh cố ý gây thương tích người thi hành công vụ. Chết không đổi chứng. Chỉ có như vậy, cái chết của tay cảnh sát kia có thể thoái thác thành hi sinh vì nhiệm vụ. Nếu không thì...

“Bắt lấy, bắt lấy! Tất cả các người mau bắt lấy nó! Nếu nó dám phản kháng thì đánh chết ngay cho lão tử!”

Đội trưởng Vương vừa hô hào các nhân viên cảnh sát bắt người vừa rút kiếm đeo bên hông ra. Nếu không phải vì đang ở trong hội trường học viện Tinh Diệu, sợ nổ súng bừa bãi sẽ làm những học viên khác bị thương chứ không thì đã sớm hạ lệnh cho toàn bộ cảnh sát rút súng ra bắn chết tên xác xược ở trước mặt mình rồi.

“Nhóc con chết tiệt, chết mẹ mày đi!”

Đám cảnh sát đều gân cổ thét lên đầy giận dữ. Từ trước đến giờ luôn là bọn chúng bắt bớ, truy nã kẻ khác chứ làm gì có chuyện như thế này. Một người anh em còn chết trong tay của thằng quỷ nhỏ trước mặt này! Như vậy có còn lẽ trời, vương pháp hay không chứ!

Một tên cảnh sát tự cho rằng thực lực của mình mạnh nhất nên vừa hô hét vừa nắm chặt thanh kiếm trong tay, định chém thằng quỷ nhỏ trước mặt ra thành vạn mảnh để báo thù cho huynh đệ đã chết. Nhưng còn chưa đến gần mục tiêu, hắn bỗng cảm thấy cổ mình bỗng mát lạnh giống như có gì đó vừa lướt qua vậy. Thế rồi hắn cúi đầu xem thử, nhưng lại nhìn thấy máu tươi đang trào ra như suối.

“Có lẽ trong số các người sẽ có người cảm thấy mình vô tội!”

“Phụt!”

Bóng kiếm Vọng Hi lướt qua, một dòng máu tươi lại phun ra từ cổ một tên cảnh sát khác!

“Có lẽ trong số các người sẽ có người cảm thấy mình chỉ làm theo lệnh từ cấp trên! Mình không hề sai!”

“Á!”

Giữa tiếng kêu thảm, một tên cảnh sát định đánh lên từ đằng sau gần như bị sức mạnh của nhát kiếm chặt thành hai nửa!

“Nhưng lúc này, ở đây, các người chẳng cần biết lý do, nhân quả, lại không phân biệt đúng sai, không quan tâm trắng đen mà ra tay với ta. Các người không xứng được gánh vác vinh quang lớn lao của một người thi hành luật pháp!”

“Bụp!”

Cả người và kiếm của một tên cảnh sát đang đứng trước mặt Vân Hi đều bị chém đứt. Đũa chém tới của thanh kiếm vẫn không giảm mà lướt qua yết hầu của tên cảnh sát này. Máu tươi đỏ thẫm và thân người hắn bị sức mạnh của thanh kiếm đánh bay đi gần một mét.

“Không phải người thi hành luật pháp lại dám tấn công dân thường! Ta với người cũng chẳng khác nhau là mấy!”

“Vù!”

Tên cảnh sát thứ năm bị đánh bay đi với tốc độ còn nhanh hơn khi xông đến.

Những câu nói của Vân Hi không hề ngắt quãng, nhưng mỗi khi nói ra một câu lại có một tên cảnh sát mất mạng. Sau khi nói xong bốn câu thì năm tên cảnh sát xông đến nhanh nhất đã mất mạng ngay lập tức!

Thương vong!

Trong nháy mắt, từ một người tăng lên năm!

Nhìn thấy cảnh này, những học viên và giáo viên vốn cho rằng Vân Hi chắc chắn phải chết đều há mồm tròn to mắt đến nỗi suýt nữa con người rơi cả ra ngoài!

Muốn trở thành một nhân viên thi hành luật pháp, dù chỉ phụ trách hậu cần cũng phải có thực lực từ cấp bốn trở lên. Còn những tay cảnh sát này, mỗi người đều là Võ giả cấp năm hàng thật giá thật. Hơn nữa, tâm trí bọn họ lại vững vàng, thân thể khỏe mạnh, ít nhiều cũng có kinh nghiệm chiến đấu. Nếu ở trong học viện Tinh Diệu, xét về thực lực tổng thể thì bọn họ đều xếp trong top mười.

Nhưng bây giờ, trước mắt các học viên và giáo viên, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi thôi, đám cảnh sát lợi hại này lại bị Vân Hi giết đi năm

người một cách đơn giản, dễ dàng như thái rau chặt thịt. Chuyện này chắc chắn đến cả Võ giả cấp sáu cũng không thể làm được!

“Điên rồi! Điên thật rồi!”

Khi thấy Vân Hi đang đại khai sát giới giữa vòng vây của cảnh sát, sắc mặt Phó viện trưởng Ninh Quang bỗng chốc tái mét! Chuyện lớn như thế này không ngờ lại xuất hiện trong học viện, thân làm phó viện trưởng như ông chắc chắn không thể tránh khỏi trách nhiệm.

“Trong học viện Tinh Diệu chúng ta không ngờ lại xuất hiện một học viên to gan như vậy. Lẽ nào lại thế, quả thực quá vô lý! Đuổi! Đuổi ngay! Nhất định phải đuổi học!”

So với sắc mặt tái mét của phó viện trưởng Ninh Quang thì đội trưởng Vương với thực lực Võ giả cấp sáu đỉnh phong dường như còn điên cuồng hơn. Khi Vân Hi đại khai sát giới, y đã nhanh chóng xông đến vì muốn tự mình ra tay bắt giữ. Thế nhưng chỉ một giây chậm trễ đã có tới năm cảnh sát mất mạng!

Lửa giận vô tận cùng với nỗi sợ hãi, lo lắng cho tương lai đều biến thành một luồng sức mạnh kỳ lạ bùng nổ trên thanh kiếm trong tay hắn.

“Thằng chó! Mày dám ngang nhiên chống lại đội chấp pháp thành Tinh Diệu! Mày đang tự đào mồ chôn mình đấy! Hôm nay nếu tao không giết chết tên ác ôn tàn bạo chó đẻ như mày thì còn đâu pháp luật của thành Tinh Diệu! Còn đâu uy nghiêm của đội chấp pháp! Chết đi!”

Giữa tiếng gào thét, sức mạnh không lồ từ trong thanh kiếm bỗng bùng phát, gây ra những đợt khí áp như cuồng phong. Với uy thế ẩn chứa bên trong, ngay cả những Võ giả cấp bảy bình thường nếu chạm trán cũng phải tạm thời né tránh!

Nhưng...

Vân Hi không những là Võ giả cấp bảy mà hắn còn có thực lực đủ để sánh với Võ giả cao cấp chuẩn Tiên thiên!

Đối mặt với nhất kiếm ẩn chứa toàn bộ chân khí và lửa giận của đội trưởng Vương, Vân Hi không hề né tránh. Kiếm khí Bát Cực trong cơ thể chuyển động ào ào tạo ra một lớp lấp lánh chói bao bọc quanh kiếm Vọng Hi, sau đó va chạm mạnh với thanh kiếm của đội trưởng Vương!

“Bùm!”

Kính khí bắn ra. Kiếm mang cực kỳ sắc bén ẩn chứa trên kiếm Vọng Hi đã phá tan sức mạnh ẩn chứa trong thanh kiếm của đội trưởng Vương rồi chấn nát nó, sau đó lại đâm xuyên yết hầu của vị cường giả cấp sáu đỉnh phong này với tốc độ nhanh như một tia chớp!

“Kiếm mang... cao... Võ giả cao cấp...”

Đội trưởng Vương mới nãy còn hung hăng ngang ngược nhưng giờ đây lại trợn tròn đôi mắt. Trong mắt chỉ còn lại nét kinh hãi!

Tên học viên trẻ tuổi trước mắt y không ngờ lại là một Võ giả cao cấp...

Một Võ giả cao cấp chưa tới hai mươi tuổi...

“Phập!”

Bóng kiếm lướt qua, máu tươi rơi rãi giữa không trung...

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 47: Náo Động

“Kiếm mang!”

“Chỉ có Võ giả cao cấp mới có thể xuất ra kiếm mang!”

Phó viện trưởng Ninh Quang vốn đang suy nghĩ có nên giúp đỡ nhân viên đội chấp pháp bắt giữ Vân Hi hay không giờ bỗng ngẩn người.

Không chỉ có mỗi y. Đám người phó sở trưởng Sở Vinh Quang, Đông Nhược Tuyết, Triệu Uyển Quân và những học viên khác cũng đều cho rằng Vân Hi chắc chắn phải chết nhưng giờ cũng phải trợn tròn mắt nhìn kiếm Vọng Hi đang vẫy ra chút máu tươi.

Kiếm mang!

Bất cứ học viên nào cũng biết chân khí biến thành thực chất và phóng ra ngoài cơ thể chứng minh cho cảnh giới gì!

Võ giả cao cấp!

Trong ngàn vạn học viên của học viện Tinh Diệu, chỉ có mỗi một học viên đạt đến Võ giả cao cấp trước tuổi hai mươi. Đó là Cảnh Hoài Vân, siêu thiên tài của thành Tinh Diệu. Nghe nói bây giờ, người này đã được một vị nguyên lão Tiên thiên nào đó trong thành nhìn trúng và định nhận làm đệ tử!

Thế nhưng giờ đây, tên học viên mà trong mắt mọi người hầu như chỉ biết theo đuổi Lục Tiểu Hàm một cách gần gũi, ngu ngốc đến mức khi bị Lục Tiểu Hàm trêu chọc liền chạy đến rừng Dạ Huyết nộp mạng lại có thể xuất ra kiếm mang mà chỉ có Võ giả cao cấp mới phóng ra được! Hơn nữa, hắn đã dùng sức mạnh của kiếm mang để giết chết một tên cảnh sát trưởng có tu vi Võ giả cấp sáu đỉnh phong... chỉ trong một chiêu.

Trong nháy mắt, bộ não của những học viên này đều tạm thời ngừng hoạt động!

“Phập!”

Khi mọi người còn đang sửng sốt đứng trân ra, tên cảnh sát cuối cùng mà Vương đội trưởng dẫn theo còn chưa kịp lùi lại đã bị kiếm Vọng Hi chém trúng. Tên cảnh sát này ngã xuống đất ngay lập tức.

Đến lúc này, bảy tên cảnh sát được đội trưởng Vương dẫn theo, bao gồm cả y, tổng cộng tám người đều bị giết chết tại đây!

Một tai họa tày trời vừa diễn ra.

“Chết hết rồi! Không ngờ lại chết cả rồi!”

Cảnh tượng tên cảnh sát ngã xuống kia đã khiến phó viện trưởng Ninh Quang giật mình tỉnh lại từ cơn kinh hoàng!

“Vân Hi đã giết chết bảy nhân viên đội chấp pháp, thêm cả một vị đội trưởng.”

Nhìn tám tên cảnh sát nằm la liệt trong vũng máu, lòng hưng phấn vì trong học viện lại xuất hiện một Võ giả cao cấp của Ninh Quang bỗng trở nên lạnh lẽo!

Một Võ giả cao cấp có tiềm lực vô hạn nhưng trong thời khắc quan trọng lại giết chết tám cảnh sát, gây ra tai họa tày trời mà bất cứ ai cũng khó có thể tha thứ... Cho dù lúc này, hắn có thể hiện tài năng đáng kinh ngạc hơn nữa thì sao? Thành Tinh Diệu còn có thể bỏ qua cho hắn sao?

Không ai biết câu trả lời!

Có lẽ hắn đã phạm phải tội ác tày trời nên phải khép hắn vào tội chết mới có thể giữ vững sự nghiêm minh của luật pháp trong thành! Thiên tài tuy hiếm nhưng nếu vẫn chưa trưởng thành thì không thể lọt vào mắt những nhân vật lớn trong thành Tinh Diệu. Nhất là khi thiên tài này bướng bỉnh khó dạy, không thể khống chế!

Hoặc là... những nguyên lão Tiên thiên vì nhìn trúng tiềm lực của hắn nên quyết định bồi dưỡng hắn. Một khi nguyên lão Tiên thiên mặt cảnh ra mặt, đừng nói là một phó phân cục trưởng của khu thành đông mà ngay cả tổng cục trưởng cục cảnh sát dù đến hiện trường cũng không dám hó hé nửa lời.

“Đông Phương... anh... anh...”

Đông Nhược Tuyết nhìn những tên cảnh sát nằm lết bết trên nền đất, sắc mặt cô không những không vui mừng vì Vân Hi trở thành Võ giả cao cấp mà ngược lại tái nhợt đi!

“Tiểu Tuyết... lần này tiêu rồi!”

Ánh mắt của Triệu Uyển Quân ngập tràn lo lắng và căng thẳng, hoàn toàn không biết phải làm thế nào.

“Nhanh! Nhanh! Trước khi đội chấp pháp của thành Tinh Diệu còn chưa đến đây, chúng ta mau chóng rời khỏi thành, chạy càng xa càng tốt, mãi mãi không quay trở lại nơi này nữa! Nhanh! Chạy nhanh lên!”

“A!”

Tiếng gào thét chói tai bỗng vang lên từ chỗ đội trưởng Vương đứng lúc này.

Cô gái đã dẫn đội trưởng Vương vào học viện Tinh Diệu bỗng hét lên kinh hoàng, dường như á khẩu sợ quá mức vì cảnh tượng vừa xảy ra và mùi máu tanh lan tràn trong không khí. Ầ ầm chỉ tay về phía Vân Hi vừa la hét điên dại: “Ngươi, ngươi dám giết Vương đại ca và những người cảnh sát này! Hành động này của ngươi đã vi phạm luật pháp một cách nghiêm trọng, thách thức đến quyền uy của thành Tinh Diệu. Lỗ thúc thúc sẽ không bỏ qua cho ngươi, thành Tinh Diệu cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu... Phó viện trưởng, phó sở trưởng La, hai người đều là Võ giả cao cấp. Hắn hung ác, tàn bạo như vậy, em hai người hãy nhanh chóng ra tay bắt lấy hắn, bắt lấy đồng bọn nữa! Mau...”

“Phập!”

Bóng kiếm bỗng lóe lên. Ngay sau đó, một dòng máu tươi bắn ra từ vết hầu của cô gái đó. Những lời sắp nói ra của cô ta đều bị dòng máu tươi đang chảy ra cuốn cuộn chặn lại!

“Mọi chuyện cũng đều do ngươi mà ra! Kẻ khiêu khích li gián, bịa đặt sinh sự, làm loạn lòng người chỉ có chết mới đền hết tội!”

“A!”

Nhìn thấy cô bạn học thân quen của mình cũng bị giết chết, những học viên đứng gần đó bỗng sợ hãi tới mức thét lên. Sau đó, mọi người vội vã chạy khỏi hội trường. Một vài học viên lại chạy đến chỗ phó viện trưởng Ninh Quang và những giảng viên đang đứng xem.

“Đông Phương! Anh điên rồi sao! À ta còn nhỏ nên chưa hiểu chuyện. Sao anh lại có thể giết ả chỉ vì một câu nói như vậy chứ! Mau, mau chạy theo em! Nhanh thu xếp đồ đạc đi!” Đông Nhược Tuyết nói rồi cũng chẳng cần biết anh mình có đồng ý hay không đã kéo hắn chạy ra khỏi hội trường. Dọc đường, những học viên nhìn thấy hắn đều sợ hãi tránh sang một bên. Không ai dám cản đường hắn vì dường như mọi người đều sợ sẽ chuốc lấy họa sát thân khi không cẩn thận chọc giận tên học viên đã điên cuồng đi vào đường cùng này.

“...”

Vân Hi im lặng.

Nguyên tắc sống của hắn là: chúng sinh bình đẳng. Nếu đã cố ý gây chuyện thì bất kể là ai đi nữa, già trẻ gái trai cũng đều là người có tội. Không thể vì tuổi đời còn nhỏ hay vì là nữ giới mà khi sai phạm lại không bị xử phạt.

“Phó viện trưởng Ninh, sao ngài lại để mặc hắn đi như vậy?”

Phó sở trưởng Sở Vinh Quang trông thấy cảnh này thì sốt ruột dần.

Ninh Quang liếc nhìn vị phó sở trưởng La, trong lòng ông bỗng nảy sinh một chút oán trách. Nếu không phải do tên phó sở trưởng này ngăn cản mình lúc đầu thì mọi chuyện đã không diễn tiến đến mức này. Trong học viện Tinh Diệu lại xuất hiện một Võ giả cao cấp chưa đến hai mươi tuổi. Biết đâu được, chỉ mấy chục năm sau thôi, người này sẽ trở thành một cao thủ Tiên thiên mật cảnh như La Trung Thiên! Như vậy, đối với học viện Tinh Diệu mà nói cũng là vinh dự lớn lao.

Nhưng giờ đây...

Vì bản thân hắn một mực khoanh tay đứng nhìn, không đứng ra ngăn cản kịp thời nên trong lòng tên học viên thiên tài này chắc sẽ nảy sinh oán hận. Nếu hắn bị xử tội tử hình thì còn tốt, nhưng một khi hắn được những nguyên lão Tiên thiên coi trọng và thu làm đệ tử thì địa vị, thân phận của hắn chắc chắn sẽ lên như điều gặp gió. Đến lúc đó...

“Hi hi, phó viện trưởng Ninh! Ngài cứ do dự không chịu ra tay có phải do sợ thân phận Võ giả cao cấp của thằng nhóc này không? Sợ những nguyên lão Tiên thiên ẩn cư trong thành sẽ coi trọng tiềm lực của hắn rồi nhận hắn làm đồ đệ... có đúng không?”

“Hừ!”

Ninh Quang hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ không quan tâm đến những lời phó sở trưởng La nói.

“Nếu thằng nhóc kia hoàn toàn không có tiềm lực gì, chỉ dựa vào ngoại lực để luyện đến cấp bảy thì ngài nghĩ sao?”

“Có gì cứ nói thẳng, không cần phải vòng vo!”

Phó sở trưởng La cũng chẳng để bụng, ông nói tiếp: “Ta nghi ngờ một chuyện. Trước đây, Đông Phương chỉ là Võ giả cấp bốn, dù cho hắn có ả giấu thực lực thì cũng lắm ở cấp năm. Thế nhưng sao chỉ sau có mấy ngày, hắn lại trở thành Võ giả cao cấp thế chứ?! Nghĩ lại gần đây, bạn ta là Dạ Kiều có nhờ ta chú ý đến một người. Dường như ta đã hiểu được điều gì đó rồi.”

“Dạ Kiều?”

Dạ Kiều là Võ giả cấp tám, coi như cũng là một người nổi danh trong thành Tinh Diệu nên hiển nhiên phó viện trưởng La có nghe qua.

“Tên đó nhờ ông chú ý đến à?”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 48: Cục Cảnh Sát

"Ma tinh? Sao cứ vòng vo mãi thế, phó sở trưởng La hãy nói rõ xem!"

"Chuyện thú triều bộc phát ở rừng Dạ Huyết mấy ngày trước hẳn phó viện trưởng Ninh cũng biết chứ nhỉ! Pháo đài bay "Công Cộng" vừa may đi ngang qua đó, sử dụng sức mạnh khủng khiếp của mình khiến thú triều tan rã, ngàn vạn ma thú phơi thây. Trong đó lại có một số là thi thể ma thú cấp chín đỉnh phong. Qua tìm kiếm thì phát hiện ra hai viên ma tinh. Một trong hai viên bị tên Võ giả cao cấp Đồng Uy của thành Phương Thốn đoạt đi, viên còn lại thì rơi vào tay một thằng nhóc may mắn nào đó! Theo như Dạ Kiều nói cho tôi biết thì thằng nhóc đó chỉ có thực lực cấp năm, hơn nữa, quần áo trên người lại có ký hiệu của học viện Tinh Diệu."

Không đợi phó sở trưởng La nói tiếp thì Ninh Quang cũng biết chuyện gì rồi.

Ánh mắt ông nhìn về phía Vân Hi lúc này đang bị Đồng Nhược Tuyết kéo ra khỏi hội trường!

"Thằng nhóc này tự cho mình có thực lực của Võ giả cao cấp nên không coi ai ra gì, lại dám đại khai sát giới các nhân viên cảnh sát trong thành chúng ta, tội của nó không thể tha thứ được! Phó viện trưởng Ninh, nếu ngài trượng nghĩa ra tay bắt lấy nó giao cho cục sở tư pháp trong thành xử lý sẽ có công lớn đấy! Khi đó..."

Ninh Quang do dự trong chốc lát rồi lại lắc đầu: "Quanh đây đều là các em học viên của học viện Tinh Diệu chúng tôi, nếu như tôi và ông hành động có khi sẽ khiến cho đứa nhỏ nguy hiểm đó nổi điên, bất chấp tất cả đại khai sát giới... trách nhiệm này tôi gánh không nổi đâu! Đứa nhỏ đó đã muốn rời đi thì cứ để cho nó đi đi! Tôi sẽ nhanh chóng báo cáo tin tức này lên tổng cục cảnh sát!"

"Phó viện trưởng Ninh... ngài..."

Nhìn cảnh Ninh Quang rời khỏi chỗ ngồi, đi đến chỗ những học viên đang hoang mang kia để trấn an tinh thần họ, sắc mặt phó sở trưởng La trầm xuống. Ông ta hừ lạnh một tiếng đầy bất mãn!

"Cho dù Ninh Quang không ra tay thì hai đứa nhóc của Đông gia cũng chẳng thể nào chạy thoát khỏi thành Tinh Diệu này được! Chỉ cần hai đứa nó chết thì huân chương Vinh Quang ba sao của Đông gia sẽ thành vật vô chủ, đến lúc đó..."

...

Sau khi kéo Vân Hi ra khỏi hội trường, Đồng Nhược Tuyết cũng chẳng để ý nhiều đến mọi thứ xung quanh mà đi vội về phía bên xe.

"Sự tình âm ỉ đến mức này chắc chẳng có cách gì để dàn xếp ổn thỏa được rồi! Đợi cho đến khi cục cảnh sát hành động, đủ loại mệnh lệnh truy nã được phát ra nhiều như sao đầy trời đêm chắc sẽ kinh động đến toàn bộ những ban ngành liên quan đến luật pháp thành Tinh Diệu! Mọi chuyện hẳn sẽ rùm beng lắm đây! Tám nhân viên cảnh sát bị chết trong lúc thi hành nhiệm vụ, chuyện này quả thực là một tin tức động trời! Bây giờ tranh thủ chút thời gian ít ỏi, nhiều người còn chưa biết tin này, anh hãy trốn ra khỏi thành đi, càng xa càng tốt!"

"Đúng đó anh Đông Phương! Bây giờ anh đã có thực lực của Võ giả cao cấp rồi, phiêu bạt một mình ở ngoài cũng có thể bảo vệ được bản thân! Anh hãy đi sang các thành phố khác sinh sống một thời gian! Người của tổng cục cảnh sát chẳng thể nào đuổi theo anh ra tận ngoài thành Tinh Diệu được. Vì vậy, nếu anh ra khỏi thành thì sẽ được an toàn thôi!"

Vân Hi nhìn thấy vẻ mặt đầy lo lắng, khẩn trương của Đồng Nhược Tuyết và Triệu Uyển Quân thì lặng người đi, nhưng một lát sau lại khẽ lắc đầu!

"Anh sẽ không chạy trốn đâu!"

"Giờ là lúc nào rồi mà anh còn nói thế được hả! Lúc này, anh có nói gì đi nữa thì người ta cũng không tin đâu! Anh hãy nhanh chóng rời khỏi thành Tinh Diệu đi! Có chuyện gì thì để sau này gặp lại hẵng nói!"

"Nhanh lên Tiểu Tuyết! Mình đã gọi xe thay bỏ rồi! Anh Đông Phương, nhanh rời khỏi thành đi!"

"Mới nãy anh chỉ tự vệ thôi, lúc ở tiệm bán quần áo Nhã Các cũng như thế! Nếu như cục cảnh sát thành Tinh Diệu phát lệnh truy nã anh vì chuyện này... như vậy bọn họ cũng chẳng khác gì những đoàn thể bình thường khác, tương tự như xã hội đen hay mấy bọn trộm cướp cả thôi! Họ chẳng phải là nhân viên cảnh sát mà dám xúc phạm đến anh, dựa theo pháp luật thì anh có thể tự vệ và tấn công lại. Nói trắng ra, hai bên phải dựa vào thực lực để nói chuyện ấy thôi!"

"Liều quá! Anh liều mạng quá đấy! Cho dù anh lợi hại hơn nữa thì sao chứ? Một mình anh có thể chống lại cả cục cảnh sát chắc?!"

"Đông Phương, anh đừng để Tiểu Tuyết phải lo lắng thế nữa! Nhanh rời khỏi thành đi! Lúc này chắc đã có người thông báo cho cục trưởng phân cục cảnh sát cũng như bên tổng cục rồi! Khu thành đông cách chỗ này chỉ có mấy phút đi đường. Có lẽ giờ này bọn họ đang chạy nhanh lại đây bắt anh đó. Anh mà không đi ngay bây giờ... e rằng chẳng còn cơ hội nữa!"

"Nếu giờ bỏ chạy thì chẳng khác nào anh thừa nhận tội danh của mình cả! Anh không làm gì sai thì sao phải chạy trốn chứ! Anh chẳng muốn bị gán bắt cứ một tội oan nào hết!"

Vân Hi lắc đầu, tránh người ra khỏi tay Đồng Nhược Tuyết vẫn một mực kéo hắn này giờ!

"Anh... anh định làm gì?!"

"Đông Phương! Anh hãy nghe lời em một lần được không..."

"Là một Võ giả, nếu như sợ hãi cường quyền thì coi như đã mất hết dũng khí bạt kiếm vì chính nghĩa rồi! Kẻ như vậy không xứng là Võ giả! Bọn em thấy anh sai hay đúng cũng chẳng sao cả, anh chẳng quan tâm! Anh chỉ làm theo nguyên tắc đã định trong lòng mình thôi!"

"Anh..."

"Hai em trở về đi! Anh tin rằng chuyện này sẽ có kết quả nhanh thôi!"

Vân Hi nói xong liền đi nhanh về khu vực trung tâm thành Tinh Diệu như một tia sáng vụt qua, chẳng để ý gì đến Đông Nhượng Tuyết và Triệu Uyển Quân nữa.

"Đông Phương, anh đứng lại cho em!"

Đông Nhượng Tuyết quát to một tiếng rồi định nhanh chóng đuổi theo!

Nhưng lúc này Vân Hi đã là một Võ giả cao cấp, hơn nữa kiếp trước lại là Võ đạo đại sư chuẩn Tiên thiên nên thân pháp mà hắn nắm giữ không phải Đông Nhượng Tuyết, một Võ giả cấp bốn đỉnh phong có thể sánh được. Cô mới đuổi theo được đâu khoảng một trăm mét thì đã chẳng thấy bóng dáng anh trai mình đâu nữa!

...

Sau khi bỏ lại Đông Nhượng Tuyết và Triệu Uyển Quân ở đằng sau, Vân Hi không hề để ý rằng bản thân đang ở giữa dòng người tấp nập trên đường phố mà thi triển thân pháp, dùng tốc độ cao nhất có thể chạy như bay đến chỗ cục cảnh sát khu thành đông. Những người qua lại trên đường cảm giác như có cái gì đó lướt qua mình. Thân pháp của Vân Hi khéo léo, uyển chuyển đến nỗi hắn chạy với tốc độ cao đến vậy mà chẳng đụng phải bất kỳ ai.

Thân pháp của Vân Hi quá mức xảo diệu khiến cho một số người ở hai bên đường trông thấy ngạc nhiên vô cùng. Có một số người ngừng đi, dừng lại xem hắn chạy xuyên qua những người khác mãi cho đến khi hắn biến mất khỏi tầm mắt.

Sau một hồi chạy như điên với tốc độ nhanh khủng khiếp, Vân Hi đã tới đứng trước cổng cục cảnh sát khu thành đông.

Ngay lúc tới khu vực này, hắn đã nghe thấy những tiếng còi xe cảnh sát vang ầm ầm quanh đó. Sáu chiếc xe chờ rất nhiều cảnh sát cơ động với vũ trang đầy đủ lao ra khỏi cục cảnh sát, lướt qua Vân Hi chạy về hướng học viện Tinh Diệu. Trông sắc mặt những người này thì thấy vẻ khẩn trương, thậm chí lúc hắn đi vào trong phân cục cũng thấy được sự hỗn loạn cũng tồn tại ở trong này.

Vân Hi liếc nhìn qua đám nhân viên cảnh sát đang bận bịu này rồi khẽ lắc đầu, sau đó đi thẳng lên vội vàng này, hắn lắc đầu rồi đi thẳng tới tòa công sở của phân cục cảnh sát.

Giờ phút này, trong phòng đầu tiên của tòa công sở, ba nhân viên cảnh sát phụ trách hậu cần đang ngồi một chỗ nói chuyện với nhau trông có vẻ căng thẳng. Vân Hi đi ngang qua đây nghe loáng thoáng được vài câu.

"Lão Trần, rốt cuộc đã xảy ra án mạng lớn đến mức nào? Sao phân cục cảnh sát thành đông chúng ta lại điều động hết các anh em đi luôn vậy?! Đến cả ba vị đội trưởng đang nghỉ phép cũng bị gọi đến học viện Tinh Diệu!"

Người được gọi là lão Trần hừ lạnh liên tục, sau đó cất giọng với chút khinh thường: "Ồ, ta nghe nói trong học viện Tinh Diệu xuất hiện một tên tội phạm độc ác cực kỳ nguy hiểm, tên này đã giết chết đội trưởng Vương và mấy anh em trong đội đấy!"

"Cái gì?! Sao có thể! Tên nào to gan đụng đến người của cục cảnh sát chúng ta vậy?! Đã thế lại còn dám giết mấy anh em trong cục nữa chứ! Hắn nghĩ cục cảnh sát của chúng ta là cái bịch bông, muốn làm gì thì làm chắc! Vãi thật!"

Một nhân viên cảnh sát khác nhanh hùa theo gật đầu rồi nói: "Xem ra, trước đến giờ, chính sách hoạt động của phân cục thành đông chúng ta quá mức ôn hòa, dễ dãi nên có một số kẻ quên đi cái oai của chúng ta rồi! Đến cả một tên học viên nho nhỏ của học viện cũng dám chống đối, công khai giết người như vậy... Nếu chúng ta cứ như thế này mãi thì sau này còn chưa biết sẽ xảy ra những chuyện gì nữa!"

"Chẳng phải thế sao..."

"Ê, chú em là ai? Đây, nói chú em đây! Đứng lại! Đến đây có chuyện gì không?"

Vân Hi ngừng lại, vừa may nhìn thấy cái biển có ghi dòng chữ "phòng cố vấn" đặt trên cửa bên cất giọng hỏi: "Xin hỏi, phó cục trưởng phân cục thành đông Lỗ Nghiêm ở đâu?!"

Q.1 - Chương 49: Lỗ Nghiêm

“Phó cục trưởng Lỗ đang ở trong văn phòng của mình trên lầu bốn đấy!”

“Lầu bốn sao! Cảm ơn các vị!”

Vân Hi nói xong liền đi thẳng đến chỗ cầu thang của khu công sở. Xem đáng về thì có lẽ hẳn định đi lên lầu bốn.

Nhưng lúc này, dường như tên cảnh sát kia sức tỉnh ra nên kêu lớn: “Này này, nói trước đã, chú em có hẹn trước không đấy?”

Thế nhưng Vân Hi đã đi lên cầu thang rồi, cũng không biết hẳn có nghe thấy những gì tên cảnh sát này nói không mà đi thẳng lên lầu bốn.

“Đứng lại! Ta nói chú em đó! Mau đứng lại!”

Hai tên cảnh sát còn lại đang buồn chuyện dường như cũng cảm thấy chút gì đó không ổn nên chạy vội ra khỏi phòng, lớn tiếng ra lệnh: “Ê nhóc! Chú mày là ai! Nói mau! Móa, đứng lại ngay!”

“Hai vị gọi tôi lại có chuyện gì vậy?”

“Ai cho phép chú mày đi tới đây? Tòa công sở của cục cảnh sát khu thành đông này đâu phải là nhà của chú mày đâu mà có thể đi lung tung thế được!” Hai tên cảnh sát vừa nói vừa nhanh chóng giơ tay ra cản Vân Hi lại, không cho hẳn đi tiếp.

“Tôi muốn gặp phó cục trưởng Lỗ để xác nhận vài chuyện!”

“Phó cục trưởng Lỗ bận trăm công nghìn việc, lúc nào ngài ấy cũng phải xử lý những vụ án quan trọng liên quan đến an nguy của thành Tĩnh Diệu. Chú mày tưởng cứ muốn là gặp được ngài ấy sao? Đi xuống ngay! Ra chỗ khác chơi!” Tên cảnh sát này vừa nói vừa đưa tay ra đẩy, dường như muốn xô Vân Hi từ trên cầu thang xuống dưới vậy.

Vân Hi khẽ cau mày rồi hét lớn: “Chuyện này cực kì quan trọng! Tôi cần phó cục trưởng Lỗ xác minh ngay lập tức! Hai vị mau mở cửa ra giúp tôi!”

“Một đứa con nít miệng còn hôi sữa như chú em thì có chuyện quan trọng gì để xác với chả minh chứ! Nếu chú mày còn không rời khỏi đây thì đừng trách bọn ta không khách khí!”

“Anh Trần, cần gì phải nói nhiều vậy với thằng nhóc này chứ! Em nghĩ chắc nó chỉ tới đây để quấy phá thôi! Bọn mình cứ bắt nó lại, sau đó gọi người nhà nó mang tiền tới chuộc...”

Tên họ Trần nghe vậy thì ngờ ra, sau đó gật đầu nói: “Đúng! Đúng vậy! Bắt thằng nhóc này lại trước đã! Phó cục trưởng Lỗ đang bận xử lý một vụ trọng án, nếu để thằng nhóc này gây ảnh hưởng, làm trễ nải công việc của ngài ấy thì hai đứa bây chịu nổi trách nhiệm sao!”

Cũng không đợi tên họ Trần này lấy cớ tay ra, kiểm mang lóc lên, trong nháy mắt kiểm Vọng Hi đã kề ngay yết hầu của tên cảnh sát này. Hân ý tỏ ra từ thân kiểm xông đến chỗ cổ họng khiến tên cảnh sát như bị rơi vào trong hàm băng, ngay cả động tác công tay cũng bị ngưng lại giữa không trung!

“Chú em...”

“Nhóc con, mày làm gì thế!”

“Bỏ kiểm xuống!”

Hàng loạt tiếng quát tháo cùng lúc phát ra từ miệng của ba tên cảnh sát.

Ánh mắt Vân Hi liếc về phía hai tên cảnh sát còn lại, tia sáng thần kỳ ẩn sâu trong mắt hẳn theo đó bắn ra. Kiểm mang sắc bén ấy dường như đánh tan tinh thần của hai người này, khiến bọn họ sợ tới mức phải dừng động tác rút kiểm lại!

“Hừm! Làm 'đầy tớ' của dân mà ba người lại có thái độ như vậy, lẽ ra phải bị nghiêm trị, nhưng thôi, niệm tình các người chỉ làm theo lệnh cấp trên nên ta cho đó!”

Sau khi khiến cho ba tên cảnh sát này hoảng sợ, Vân Hi cũng không tiếp tục ở lại đây nữa mà đi thẳng lên lầu bốn. Dưới cái nhìn có chút kỳ dị của những nhân viên ở đây, hẳn bước thẳng tới đây cửa phòng làm việc của phó cục trưởng Lỗ Nghiêm ra.

“Không phải tôi đã dặn các cậu rằng chưa bắt được người thì đừng về đây gặp tôi nữa sao!”

Cánh cửa vừa được mở ra thì bên trong phòng cũng vang lên thanh âm hùng hậu của một người đàn ông trung niên!

“Ông là phó cục trưởng Lỗ Nghiêm?”

“Là tôi... Hừ?”

Người đàn ông trung niên được gọi là Lỗ Nghiêm ngẩng đầu nhìn Vân Hi. Gương mặt ông ta lộ vẻ không hài lòng: “Cậu là ai? Ai cho cậu vào đây? Không phải tôi đã dặn trước rồi hả, chưa bắt được tên hung thủ đã giết người vô tội ở học viện Tinh Diệu kia thì có là ai đi nữa cũng không được đến đây quấy rầy tôi!”

“Nếu như ông muốn tìm hung thủ đã giết độ trưởng Vương cũng như mấy cảnh sát khác trong đội ở học viện Tinh Diệu... thì kẻ đó là tôi đây!”

“Sao còn chưa đi ra...” Lỗ Nghiêm vốn định phát tay gọi người đuổi Vân Hi ra, nhưng khi nghe xong câu nói đó, ông ta bỗng dừng đứng phắt dậy, nhìn chăm chăm vào người chàng trai trẻ đang ở trước mặt rồi bắt đầu hỏi từng chút một: “Cậu nói sao! Cậu chính là hung thủ đã giết Vương Kiến Nguyên và mấy anh em trong đội ở học viện Tinh Diệu hả! Chính cậu đã phết đi tay phải của Chu Minh và đánh Chu Nguyệt bị thương đúng không?”

“Đúng vậy! Chính là tôi!”

“Hóa ra là cậu!” Trong mắt Lỗ Nghiêm ánh lên vẻ hung dữ, nhất là khi thấy tên hung thủ này không những không trốn mà lại vào trong phòng làm việc của mình. Điều này khiến hắn tức giận đến tím mặt: “Giỏi! Giỏi lắm! Rất ngông cuồng! Đã phạm tội tày trời như vậy rồi còn mà cậu còn dám xuất hiện trước mặt ta thế này thì chắc chẳng coi những quy định pháp luật thành Tinh Diệu ra gì nhỉ!”

“Bản thân ông là nhân viên thi hành luật, hơn nữa lại là người nắm quyền hành cao. Thế nhưng ông lại lạm dụng chức vụ quyền hạn, lấy việc công trả thù riêng. Thử hỏi, ông còn có tư cách gì để nói tới bốn chữ quy định pháp luật trước mặt tôi?”

“Lạm dụng chức vụ quyền hạn, lấy việc công trả thù riêng?” Lỗ Nghiêm hừ lạnh một tiếng: “Lỗ Nghiêm ta chịu bao vất vả khổ nhọc leo lên được vị trí ngày hôm nay là vì cái gì?! Đó chính là vì quyền lợi, thế lực, để có khả năng bảo vệ những thứ ta cần bảo vệ. Mà cậu, không những uy hiếp tới con trai của Lỗ Phong ta mà ngay cả mấy đứa cháu bạn ta cũng chẳng tha. Đã thế, cậu lại đánh gãy tay của mấy đứa nó. Thủ đoạn tàn nhẫn như vậy đã xúc phạm đến giới hạn của ta rồi! Ta không thể làm ngơ được!”

“Lúc ấy tôi cũng chỉ tự vệ thôi! Kẻ phạm tội đáng ra phải là bọn người Chu Nguyệt! Bản thân ông là phó cục trưởng phân cục thành đông thành Tinh Diệu, vậy mà chỉ dựa vào những chứng cứ chẳng đâu vào đâu đó để bắt tôi sao! Cũng tùy tiện quá đấy!”

“Chúng có? Cậu muốn chứng có hả? Để ta cho cậu biết điều này nhé! Trên mỗi tấc đất ở khu thành đông này thì lời nói của Lỗ Nghiêm ta chính là chứng có!”

“...”

Lỗ Nghiêm hơi mất kiên nhẫn, khẽ phát tay cười nói: “Ha ha... Nhưng hiện tại, hết thầy cũng chẳng còn quan trọng nữa! Lúc này cậu đã giết rất nhiều cảnh sát trước mặt bao người. Mỗi điều này thôi cũng đủ để coi như cậu vi phạm nghiêm trọng pháp luật thành Tinh Diệu rồi. Dù cho cậu có lợi hại đến đâu chăng nữa cũng đừng mong có thể chống lại cục cảnh sát thành Tinh Diệu! Kể cả bây giờ cậu không làm gì đi nữa thì cũng khó thoát khỏi kết cục phải chết! Huống chi bản thân cậu là tội phạm giết người, không nhân cơ hội cả thành nhốn nháo để trốn chạy mà lại đi đến cục cảnh sát khu thành đông chúng ta, đây chẳng phải là muốn chết hay sao! Thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa cậu lại xông vào! Người đâu, mau vào...”

Đáp lại lời của vị phó cục trưởng Lỗ Nghiêm này là kiếm mang lạnh như băng của kiếm Vọng Hi!

“Võ giả cấp bảy thì sao nào?! Nếu không nhờ có thực lực Võ giả cao cấp thì cậu tưởng ta có thể leo đến vị trí này được sao! Hừm! Dám tấn công ta kia đấy! Ta sẽ cho cậu thấy sự chênh lệch giữa một người tự thân nỗ lực, bước qua xác của những kẻ khác trở thành Võ giả cấp bảy với một kẻ chỉ biết nhờ vào sức mạnh của ma tinh tăng lên cấp bảy!”

Lỗ Nghiêm nói xong thì quát lên một tiếng đầy giận dữ. Bào kiếm giắt bên hông rời khỏi vỏ chỉ trong nháy mắt tạo nên một đạo kiếm mang cực lớn chém thẳng về phía Vân Hi. Kiếm mang sắc bén ấy dễ dàng chém cái bàn làm việc trước mặt ông ta làm đôi!

“Chết đi!”

Kiểm áp mãnh liệt chém tới khiến cho không khí trong không trung như vỡ tan!

“Viu!”

Kiểm mang từ kiếm Vọng Hi bỗng nhiên điểm tới, phảng phất như đang diễn lại cảnh đã xảy ra ở học viện Tinh Diệu. Kiếm khí sắc bén dễ dàng xuyên qua kiếm mang đang chém tới của cao thủ cao cấp Lỗ Nghiêm. Nó mang theo sức mạnh khổng lồ làm cho thanh bảo kiếm trong tay ông ta rung lên. Từng đợt chấn động truyền từ thân kiếm đến tay, cuối cùng chấn bay ông ta ra sau!

“Không ổn!”

Chỉ mới chạm nhau một lần thôi, Lỗ Nghiêm đã nhận ra kiếm khí sắc bén phát ra từ trong cơ thể đối phương. Ngay tức thì, ông ta hét lớn lên một tiếng rồi mượn sức đẩy từ chiêu tấn công này để lùi nhanh ra sau. Ông ta đụng vỡ cánh cửa sổ thủy tinh ở sau lưng rồi nhảy thẳng xuống dưới đất từ tầng bốn này, hi vọng nhờ vậy mà thoát được những chiêu sau.

Đáng tiếc, ông ta lùì nhanh nhưng tốc độ của Vân Hi còn nhanh hơn nhiều!

Một đợt công kích nữa được triển khai! Vân Hi đạp chân phải lên bệ cửa sổ mượn lực đuổi theo Lỗ Nghiêm đang lao xuống từ tầng bốn. Trong nháy mắt, kiếm mang từ kiếm Vọng Hi đã phá tan lớp bảo vệ ngoài người của vị Võ giả cấp bảy này, đâm thẳng vào cổ họng ông ta!

“Không!”

Kèm theo tiếng hét sợ hãi đến cùng cực này là hình ảnh kiếm Vọng Hi vẽ nên một đường cong đẹp đẽ trên không trung, máu tươi theo đó cũng vọt ra là tả...

“Àm!”

Thi thể của vị phó cục trưởng có thực lực cấp bảy Lỗ Nghiêm này đập mạnh lên nền đất, máu thịt lẫn lộn!

“Kịch!”

Tiếp sau đó là thanh âm Vân Hi chạm đất khi bay từ trên không xuống.

“Tôi tin rằng, trong thành phố này vẫn tồn tại quy định pháp luật!”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 50: Dư Luận

Lỗ Nghiêm vừa chết thì Vân Hi cũng biến mất khỏi cục cảnh sát khu thành đông.

Hầu hết các nhân viên trong cục cảnh sát khu thành đông đã đi đến học viện Tinh Diệu, hiện tại ở đây cũng chỉ còn khoảng bốn năm mươi người. Tuy lúc này, với thực lực mạnh mẽ của một Võ giả cao cấp, Vân Hi hoàn toàn có thể giết sạch đám người này, nhưng hẳn lại không thể làm như vậy.

Sau khi ra khỏi cục cảnh sát, Vân Hi nhanh chóng tìm phương tiện đi khỏi khu thành đông. Sau khi nhìn thấy một chiếc xe buýt đang chạy từ từ qua người, hắn nhanh chóng ra hiệu ngừng lại rồi bước lên xe, đi về hướng cửa thành.

Vân Hi lên xe được khoảng mười phút thì những tiết mục truyền hình chiếu trên ti vi trong thành Tinh Diệu đều bị thay đổi, một tin tức đặc biệt nói về lệnh truy nã hiện lên.

“Xin gửi đến quý xem đài một bản tin đặc biệt: Hiện nay, trong thành Tinh Diệu chúng ta xuất hiện một thanh niên tay cầm vũ khí vừa mới gây án tại cục cảnh sát khu thành đông, sau đó bỏ chạy về hướng cửa thành. Bất cứ công dân nào biết được tung tích của người này, xin dừng hành động liều lĩnh mà hãy thông báo cho cảnh sát ngay lập tức. Hung thủ đã là Võ giả cấp bảy. Chú ý, hung thủ cực kỳ nguy hiểm, thực lực đã đến Võ giả cấp bảy. Dưới đây là hình ảnh và thông tin chi tiết của hung thủ. Tên đây dù, Đông Phương. Giới tính, nam. Sinh ngày 11 tháng 9 năm 401 Tân Nguyên. Mười tám tuổi. Cao 1m74. Hiện đang là học viên của học viện Tinh Diệu. Đặc điểm nhận dạng, trên người mặc đồng phục học viên có in huy hiệu học viện Tinh Diệu, tóc ngắn, mang một thanh kiếm dài màu xanh nhạt, không có vỏ kiếm...”

Tin tức này không chỉ được chiếu trên những màn hình lớn ở nơi công cộng mà còn được phát xen vào tất cả các chương trình truyền hình của thành Tinh Diệu, ngay cả ti vi trên xe buýt cũng đưa tin này.

Nghe xong tin tức này, những người ở gần Vân Hi bắt đầu rú ra rú rít.

“Ai mà mạnh mẽ vậy? Không ngờ dám chạy tới cục cảnh sát khu thành đông hành hung. Hắn có coi cục cảnh sát ở đó ra gì nữa đâu.”

“Đúng vậy! Nhưng mà hắn mới mười tám tuổi đã là Võ giả cấp bảy rồi... Có đòn quá không nể! Hình như trong học viện Tinh Diệu chỉ mới có một người đạt tới Võ giả cấp bảy, người này là một trong mười thanh niên xuất sắc nhất thành Tinh Diệu chúng ta, tên là Cảnh Hoài Vân! Đông Phương là ai? Ta chưa từng nghe qua cái tên này!”

“Võ giả cấp bảy khi mới mười tám tuổi?! Tiền đồ rộng mở! Chỉ cần người này có chút thành tựu thôi sẽ được các nguyên lão Tiên thiên coi trọng nhận làm đệ tử. Một thanh niên tài giỏi, tương lai sáng lạn như thế sao lại xông vào cục cảnh sát giết người một cách liều lĩnh thế chứ? Như vậy khác nào tự hủy đi tương lai bản thân!”

“Ồi! Ai mà biết! Mấy thằng cha ở cục cảnh sát cũng chẳng phải thứ tốt lành gì! Ngày thường, bọn chúng ý mình là nhân viên của cục cảnh sát gây chuyện khắp nơi, có chuyện xấu nào chúng chưa làm đâu. Bọn chúng chỉ là một đám thô phi đội lốt cảnh sát. Những chuyện như thế này tốt nhất cứ xảy ra thêm vài lần nữa.”

“Nói đúng đấy! Lần trước ta đến cục cảnh sát tố cáo một tay quản lý ở sở công thương về tội thu phí tùy tiện. Biên bản vụ án còn chưa viết xong thì ta đã bị tổng vào tù vì tội phục trang lôi thôi gây ảnh hưởng đến mỹ quan đô thị. Chúng nhốt ta tới một tháng lận đấy! Nếu không nhờ người quen giúp đỡ cũng như tốn gần chục ngàn nguyên tệ thì chưa chắc đã thoát ra được. Sau chuyện này, qua điều tra thì ta phát hiện ra tay quản lý đó có quan hệ thông gia với đội trưởng Lưu của cục cảnh sát. Đến đây thì mọi chuyện chắc không cần ta kể mọi người cũng biết rồi!”

“Cũng đành chịu thôi! Thời nay khác xưa nhiều rồi, vì ma thú hoành hành khắp nơi nên luật pháp của chính phủ cũng chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa. Cho dù thành Tinh Diệu có xảy ra chuyện gì đó lớn hơn việc này thì cũng chỉ có mấy quan chức cấp cao trong thành đứng ra xử lý. Mấy nơi khác muốn phải người đến tham gia e là quá khó, dọc đường đi gặp phải quá nhiều nguy hiểm. Mà cứ như vậy, cục cảnh sát nắm giữ quyền thì hành pháp luật chẳng phải sẽ coi trời bằng vung sao? Trừ những nguyên lão Tiên thiên ra thì còn ai có thể ước thúc được bọn chúng? Ngặt nổi, mấy nguyên lại bận tu luyện tới ngày, chẳng có vị nào rảnh rỗi quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt này.”

“Ngồi đó than ngắn thở dài cũng chẳng ích gì đâu! Ông hãy an phận đi! Dân không thể đấu lại quan! Trong thời buổi này, chúng ta còn sống đã là việc may mắn rồi. Cục cảnh sát có thể tước đoạt quyền cư trú của công dân. Nếu bị đuổi ra khỏi thành Tinh Diệu, phải sống ở nơi hoang dã chẳng phải chúng ta coi như tiêu sao!”

Vừa nghe nhắc đến nơi hoang dã, sắc mặt của những Võ giả mới chỉ cấp hai cấp ba này bỗng dưng thay đổi.

Trong tưởng tượng của mọi người, khi đi vào nơi hoang dã thì chắc chắn dữ nhiều lành ít.

So với nguy hiểm ở bên ngoài thì cuộc sống ngột ngạt, khó chịu trong thành chẳng thấm vào đâu!

...

Cuộc trò chuyện của những người này tất nhiên đều lọt vào tai Vân Hi.

Giờ phút này, dường như hẳn đã hiểu lý do tại sao phó cục trưởng cục cảnh sát khu thành đông Lỗ Nghiêm lại nói những lời kia.

Vì ma thú hoành hành khắp nơi nên chính phủ chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa. Thành Tinh Diệu hoàn toàn trở thành một nước ở trong một quốc gia rộng lớn. ... Đâu chỉ mỗi thành Tinh Diệu mà e rằng tất cả các thành phố khác cũng đều như vậy. Trong tình huống này, trừ quân đội nằm trong tay thành chủ ra thì cục cảnh sát nắm giữ quyền thì hành pháp luật đã trở thành cơ quan quyền lực duy nhất trong thành, không một ai dám cả gan chống đối.

Như lời người đàn ông trung niên mới nói khi nãy, so với việc lúc nào cũng sống trong nguy hiểm ở nơi hoang dã thì chút bức bối khi sống trong thành đã chẳng thấm vào đâu.

Người dân cứ nhẫn nhịn như vậy càng khiến đám quan chức kiêu căng, lộng quyền thêm. Càng ngày càng có nhiều người vì quyền lợi mà bất chấp tất cả, khi đạt được thực quyền rồi càng coi trời bằng vung.

Đúng lúc này bỗng dưng có giọng nói rất nhỏ phát ra từ trước mặt Vân Hi: “Này, lão Trương! Ông xem thử cái tên đang đứng sau lưng chúng ta có giống người trên ti vi đưa tin mới này không?!”

“Ai? Ông đừng có nói bậy chứ!”

Người đàn ông trung niên được gọi là lão Trương nghe vậy hốt nhiên hoảng sợ.

“Tên thanh niên đứng sau lưng chúng ta... Ông nhìn hẳn xem. Thanh kiếm màu xanh nhạt lại không có vỏ. Chiều cao thoạt nhìn cũng khoảng 1m74. Bộ đồ hẳn mặc trên người lại là đồng phục học viên của học viện Tinh Diệu. Ày, khoan... Trên bảng tên có dòng chữ này... Đông Phương lớp 3-22B... Đông... Đông Phương...”

Nói đến đây, giọng điệu của người đàn ông trung niên này dần biến đổi, lấp bắp kinh hãi.

“Lão Trương... Đông Phương. Hẳn chính là Đông Phương mà trên ti vi vừa đưa tin ban nãy...”

“Ông muốn chết hay sao mà nói to thế! Im lặng đi! Cứ làm như không nghe không thấy gì hết! Chờ đến trạm kế tiếp thì xuống xe ngay đi!”

“Nhưng...”

“Nhưng nhị cái gì! Chẳng lẽ ông định báo chuyện này cho cục cảnh sát à?”

“Nhưng hẳn là tội phạm giết người đó!”

“Tuy chẳng biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng bản thân tôi thấy hẳn không phải người xấu. Giữa hàng lông mày của hắn lại không có vẻ hung ác gì. Hơn nữa, khi nãy tôi còn thấy hắn nhường chỗ ngồi cho một cụ già nữa. Người như vậy mà là hung thủ giết người được à? Lại nói, một học viên là Võ giả cấp bảy có tương lai rộng mở như vậy sao lại xông vào cục cảnh sát giết người? Chắc chắn do mấy tên ngu ngốc, chẳng biết trời cao đất dày ở cục cảnh sát đã làm ra chuyện gì đó khiến cho hắn không nhẫn nhịn được mới phải...”

“Dù vậy nhưng...”

“Đã đến trạm tiếp theo rồi! Chúng ta mau xuống xe đi! Cứ coi như không biết gì hết!”

“Ừ... rồi rồi!”

Hai người đàn ông trung niên ngồi trước mặt Vân Hi to nhỏ với nhau đến khi xe vừa đến trạm thì đứng phắt dậy đi xuống xe, về mặt bối rối cố giấu đi nỗi sợ hãi trong lòng.

Tội phạm giết người.

Cho dù là vì nguyên nhân gì đi nữa thì trong mắt người thường cũng là một kẻ đáng sợ.

Sau khi hai người này luống cuống bỏ đi, ngày càng có nhiều người trên xe phát hiện ra chỗ giống nhau giữa Vân Hi và tên hung thủ giết người Đông Phương đang chạy trốn được ti vi đưa tin kia. Nhất là bảng tên dính trên áo hắn, hề ai đến gần đều có thể thấy rõ dòng chữ ghi trên bảng tên ấy.

Chỉ trong chốc lát càng có nhiều người nhao nhao xuống xe giữa đường tránh đi, né hắn như né ôn dịch vậy.

Có lẽ đối với chuyện Vân Hi xông vào cục cảnh sát giết người khiến cho bọn họ hả lòng hả dạ, khen thầm trong lòng. Nhưng giờ đây bọn họ lại sợ hãi, không ai dám tới gần nói chuyện với hắn, dù chỉ nửa câu. Thậm chí một số người còn lấy điện thoại ra định báo cho cục cảnh sát.

...

Vân Hi lặng im được một lát thì hô to: “Dừng xe!”

Tay tài xế đang lái xe buýt cũng thấp thỏm trong lòng nên khi nghe thấy Vân Hi yêu cầu, hắn dừng xe lại ngay. Dưới những cặp mắt lo sợ đầy ngạc nhiên của những hành khách còn lại, hắn lặng lẽ bước xuống xe rồi đi từ từ về phía tiệm bán quần áo Nhã Các ở cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Câu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 51: Bao Vân

Vân Hi mới bước đến trước cửa tiệm quần áo Nhã Các thì cô nhân viên dẫn hắn đi thanh toán lúc ban trưa đã nhận ra.

Ngay sau đó cô ta ré lên!

Thoáng nhìn lên chiếc ti vi treo trên tường ở gần đó, hắn chắc chắn những nhân viên trong tiệm đều đã nghe được thông tin về lệnh truy nã bản thân mình.

"Quản lý! Quản lý!"

Đám nhân viên trong tiệm hốt hoảng chạy vào trong tiệm. Một số người nhát gan đã nấp vào nơi nào đó rồi lấy điện thoại ra gọi cho cục cảnh sát thông báo hung thủ đã đến nơi này.

Vân Hi tỏ ra thờ ơ, coi như không thấy những hành động này của đám nhân viên, đôi mắt nhìn về phía người quản lý đang đi tới gần.

"Quý... quý khách... xin hỏi, tôi... chúng tôi có thể giúp gì được cho ngài không..."

Tay quản lý tiệm bước tới nghênh đón với vẻ sợ sệt, lời nói cũng lắp bắp không được tự nhiên lắm vì căng thẳng.

Cho dù là ai đi nữa, khi đối mặt với một người có can đảm xông vào cục cảnh sát giết người cũng khó có thể giữ bình tĩnh nổi.

Vân Hi trầm mặc một lát rồi nói thẳng: "Tôi cần đoạn băng ghi hình mọi việc đã xảy ra trưa hôm nay!"

"Vâng, vâng! Chúng tôi sẽ mang đến cho ngài ngay! Xin chờ một chút!"

"Phiền ngài rồi!"

"Không! Không phiền! Không phiền chút nào!"

Tay quản lý hoảng sợ xua tay, sau đó mang theo nhân viên trong tiệm đi nhanh vào trong phòng riêng lấy cuộn băng ghi hình kia.

Tiệm bán quần áo Nhã Các ở gần hiệp hội thợ săn ma. Ngày thường có rất nhiều thợ săn ma qua lại cửa tiệm. Mà trước giờ, đám thợ săn ma này đều là

những kẻ không sợ trời không sợ đất nên chuyện xảy ra ở nơi này chẳng những không khiến bọn họ e sợ mà lại gọi lên sự tò mò của bọn họ.

Tay quản lý tiệm rời đi chưa được bao lâu, ba tên thợ săn ma đang qua lại gần tiệm bán quần áo Nhã Các nhận thấy trong tiệm này có gì đó khác lạ nên bàn nhau đi vào trong tiệm. Khi thấy tư thế của người đang đứng trong cửa hàng là Vân Hi, người đàn ông trung niên cầm đầu ba người như nghĩ tới chuyện gì đó, sau rồi hét to: "Thằng nhóc này chính là kẻ mà Dạ Kiều đại ca bảo chúng ta lưu ý tới. Dạ Kiều đại ca đã treo thưởng một trăm ngàn Tân Nguyên tệ cho ai cung cấp tin tức hoặc một triệu cho người bắt được hắn. Ô Tặc, Chương Ngự, mau ra tay bắt hắn lại giao cho Dạ Kiều đại ca xử lý!"

"Dạ Kiều đại ca treo thưởng hả? Một triệu Tân Nguyên tệ luôn?!"

Trong mắt hai tên thợ săn ma kia bỗng chốc hiện lên vẻ hung ác.

Trong lúc nói chuyện, người đàn ông trung niên đã xông tới phát động tấn công, đao mang bọc phát trên thân chiến đao đã đập vỡ cánh cửa làm từ thủy tinh của tiệm bán quần áo Nhã Các. Trong tiếng "loảng choảng" vỡ tan của cánh cửa làm từ thủy tinh ấy, đá của thanh đao vẫn không giảm mà bỏ xuống đầu Vân Hi.

"Dạ Kiều?!"

Vân Hi vẫn nhớ như in cái tên này!

Lúc đao mang kia sắp bỏ xuống, hắn mau chóng giơ kiếm Vọng Hi chém lên. Lực va đập mạnh mẽ của hai Võ giả cấp bảy khiến cho thanh đao trong tay người đàn ông trung niên bị chấn vỡ. Ngay sau đó, Vân Hi khuya tay hóa chỉ làm kiếm, tụ kiếm thành chưởng, ngưng chưởng tạo thành một quyền đầy uy lực đánh thẳng vào chỗ ngực đối phương.

"Bụp! Bụp! Bụp!"

Ba luồng sức mạnh cùng phát ra đâm xuyên thân thể của tên Võ giả cao cấp đang xông đến này. Vạt áo đằng sau trái tim người này bị đánh vụn, máu tươi chảy ra như suối. Cả thân người này bay ngược trở lại với tốc độ còn nhanh hơn lúc xông vào tiệm bán quần áo Nhã Các, sau đó đập mạnh xuống nền đường bên ngoài cách đó bảy tám mét.

"Bùm!"

Gạch đá bay tán loạn, mặt nền bằng xi măng bị nứt vỡ một mảnh to dọa những người đang ở quanh đó nhao nhao lùi lại.

"Khốn nạn!"

Thấy đại ca mình bị đánh bay đi chỉ trong một chiêu, Ô Tặc với Chương Ngự giận dữ quát lên một tiếng rồi rút đao ra xông vào chém giết.

"Cùng rút đao đi!"

Hai người này cũng là Võ giả cao cấp. Tuy khí thế không mạnh mẽ bằng đại ca của mình nhưng hai người họ lại phối hợp với nhau rất ăn ý. Lúc này hai người đang thi triển chiến kỹ cao cấp, một trái một phải cùng tấn công đến Vân Hi. Ánh đao lấp lánh, đao mang mãnh liệt che kín tầm mắt của những người đang có mặt ở đây. Giờ phút này, có lẽ đến cả Võ giả cấp tám cũng sẽ chọn cách tránh chúng.

Thế nhưng..

Vân Hi lại không tránh!

Tay hắn cầm kiếm Vọng Hi đâm thẳng tới. Thân kiếm đánh vào hai bên trái phải, hai thanh đao của Ô Tặc và Chương Ngự bị đánh văng ra. Sau khi đánh văng đao của Ô Tặc vì y xông tới hơi nhanh hơn, Vân Hi nhanh chóng dùng chỉ làm kiếm điểm lên trán y. Kiếm khí Bát Cực từ tay bọc phát ra khiến trên trán người này xuất hiện một lỗ máu.

Chỉ kiếm thuật!

"Ô Tặc! Mẹ kiếp! Chết mẹ mày đi! Đại Cầm Thiên Thủ!"

Chương Ngự giận dữ hét lên một tiếng, không để ý tới đao mang đã bị đánh văng mà tung ra một trào về phía Vân Hi. Chưởng phong mạnh mẽ quét tới khiến cho những bộ quần áo treo trong tiệm lung lay như sắp rớt khỏi giá treo.

Vân Hi đã mất đi tiền cơ nên không thể lùi lại bèn khép năm ngón tay lại tựa như một thanh kiếm đỡ lấy Đại Cầm Thiên Thủ của Chương Ngự. Kinh lực lan ra tạo nên hàng loạt tiếng nổ vang giữa không trung. Kiếm khí Bát Cực ẩn chứa trong chưởng của hắn sau khi đánh vỡ sức mạnh của Đại Cầm Thiên Thủ thì xuôi theo cánh tay của Chương Ngự rồi xuyên qua cánh tay của người này.

"Phốc!"

Máu tươi phun ra.

Ngay sau đó, Vân Hi cầm kiếm Vọng Hi vừa chấn tan đao mang của hai người, lật ngang lại đập mạnh lên gáy Chương Ngự với thế như sét đánh khiến thân hình người này mất thăng bằng, ngã sòng soài ra nền.

"Rầm!"

Trong nháy mắt, nền gạch men của tiệm bán quần áo Nhã Các xuất hiện vài khe nứt.

Chương Ngự này cũng kiên cường lắm. Y bị kiếm khí Bát Cực chấn đứt toàn bộ kinh mạch ở tay trái nhưng lại không rên lấy một tiếng, gắng nhịn đau lạnh lùng nhìn Vân Hi gần từng chữ: "Mày... mày dám đánh người hội Âm Dạ chúng tao... Dạ Kiều đại ca nhất định sẽ không tha cho mày..."

"Lấy chứng minh thư ra!"

"Ha ha, một thằng nhóc miệng còn hôi sữa như mày còn chưa đủ trình khiến ông đây sợ đâu! Nói cho mày nghe, Dạ Kiều đại ca đã hạ lệnh giết mày trong hội Âm Dạ rồi. Nếu như giờ mày dừng tay lại rồi ngoan ngoãn đi theo tao về xin lỗi Dạ Kiều đại ca thì mày ra còn có một con đường sống, chứ không..."

"Phập!"

Mũi kiếm Vọng Hi đâm vào đầu vai Chương Hi loét ra một đám máu tươi!

"Người mau lấy chứng minh thư ra, trích mười ngàn tệ trả cho tiệm bán quần áo này coi như tiền bồi thường cửa và nền nhà!"

"Tiền bồi thường cửa và nền nhà?!" Ánh mắt lạnh như băng của Chương Ngự nhìn lướt qua tay quản lý đang mang cuộn băng ghi hình tới rồi nói: "Ha ha, mày hỏi nó xem có dám nhận lấy tiền bồi thường của tao không!"

Tay quản lý vội vàng xua tay từ chối và nói: "Không không! Không cần! Không cần đâu! Cánh cửa này cũng chẳng đáng bao nhiêu, chúng tôi sửa lại một chút là được rồi!"

"Nhóc con, mày nghe rõ chưa?! Mấy con phở ở khu vực này đều là địa bàn của hội Âm Dạ chúng ta, mày..."

"Phập!"

Kiếm mang vút qua, máu tươi phun ra từ cổ họng Chương Ngự.

Thấy vậy, tay quản lý đứng gần đó khẽ run lên, nỗi sợ hãi trong lòng càng lúc càng lớn.

"Tiên... tiên sinh, cái này... đây là cuộn băng ghi hình ghi lại đợt xung đột giữa ngài với mấy vị khách lúc trưa..."

Vân Hi khẽ gật đầu!

"Phiền ngài quá!"

Nói xong thì hần đưa tay cầm lấy cuộn băng ghi hình từ đôi bàn tay khẽ run lấy bầy của tay quản lý.

Sau khi lấy được cuộn băng ghi hình, Vân Hi cũng chẳng muốn ở lại đây lâu nữa nên đi thẳng ra khỏi tiệm bán quần áo Nhã Các.

Tuy nhiên, khi gần bước ra khỏi tiệm, thấy những miếng thủy tinh vỡ tan nằm rải rác trước cửa tiệm, hần đã dừng lại.

Dưới ánh mắt lo âu đầy sợ hãi của những nhân viên trong tiệm, Vân Hi quay lại đi đến chỗ quầy thu ngân rồi lấy tờ chứng minh thư của mình quét qua máy tính tiền, nhập vào con số 10.000.

Ngay lúc đó thì những tiếng còi xe cảnh sát cũng vang to dần lên.

tiếng còi xe cảnh sát

Trong nháy mắt, hơn mười chiếc xe cảnh sát ở khắp bốn phương tám hướng dần hiện ra trên đường đến tiệm bán quần áo Nhã Các. Ngay sau đó, những chiếc xe này dừng lại vây quanh trước tiệm. Rất nhiều cảnh sát rời khỏi xe chạy đến những chỗ có thể che chắn tốt bản thân, tay cầm những khẩu súng lục chỉ về phía tiệm. Chỉ trong chốc lát, khu vực quanh tiệm bán quần áo này đã bị hơn trăm cảnh sát bao vây kín mít.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 52: Luật Pháp

"Đồng Phương, cậu đã bị bao vây! Mau buông kiếm xuống rồi giơ hai tay ra sau đầu! Đừng hòng nghĩ đến chuyện phản kháng, vô ích thôi!"

Loạt mệnh lệnh được phát ra từ loa phóng thanh vang vọng khắp con phố!

Dưới tình huống đang bị truy nã mà Vân Hi còn có thể xông vào cục cảnh sát khu thành đông giết phó cục trưởng rồi ngang nhiên rời đi. Chuyện này đã gây ảnh hưởng rất nghiêm trọng. Có thể nói, đây là chuyện trước nay chưa từng xảy ra tại thành Tĩnh Diệu. Khi hay tin này, cục trưởng cục cảnh sát khu thành đông là Trần Chấn Vĩ cùng hai vị phó cục trưởng khác là Lưu Đông Minh và Ngụy Huyền Sinh đang bàn bạc với nhau về đợt thú triều bộc phát ở rừng Dạ Huyết phải dừng lại, triệu tập cảnh sát chạy đến nơi này.

Chuyện xảy ra lần này khiến cho uy danh của cục cảnh sát thành Tĩnh Diệu bị suy giảm đáng kể. Nếu không nghiêm trị hung thủ thì uy danh của cục cảnh sát sẽ bị lay động, còn ai coi trọng bọn họ nữa?! Rồi đây, những tháng ngày tươi đẹp của họ sẽ kết thúc.

Khi thấy Vân Hi đã bị vây vào giữa, người chỉ huy cuộc vây bắt lần này là Trần Chấn Vĩ bèn quát lớn: "Đồng Phương, cậu hãy đầu hàng ngay! Theo chúng tôi về cục cảnh sát chịu những quy định của luật pháp. Nếu như cậu thật sự không có tội thì chúng tôi sẽ giải quyết bồi thường. Còn nếu chống lại thì tôi sẽ ra lệnh cưỡng ép thi hành, cả trăm khẩu súng đều bắn cùng một lúc thì dù cậu có là Võ gia cao cấp đi nữa cũng sẽ chỉ có một kết cục là chết mà thôi!"

"Ông là ai?"

"Cục trưởng cục cảnh sát khu thành đông, Trần Chấn Vĩ!"

Vân Hi trầm mặc trong giây lát rồi hỏi: "Hắn ông cũng đã biết nguyên nhân xảy ra những chuyện này rồi chứ!"

"Nguyên nhân xảy ra những chuyện này à?"

Tuy chuyện này xảy ra hơi bất ngờ nhưng sau khi mọi việc trở nên âm ỉ thì Trần Chấn Vĩ cũng có điều tra qua. Ông ta biết rõ mọi chuyện đều bắt đầu từ việc con cháu Chu gia và Lỗ gia bị Đồng Phương "day báo", vì tức giận muốn trả thù mà báo lên phó cục trưởng khu thành công là Lỗ Phong. Người này sau khi hay tin thì lệnh cho đội trưởng Vương cùng vài tay cảnh sát khác đến học viện Tĩnh Diệu bắt Đồng Phương. Thế nhưng không những không bắt được mà đám người này còn bị hấn đánh lại, chết mất mấy cảnh sát...

Nhưng chuyện này ông ta không thể nói ra được.

"Hừ! Chỉ vì chút mâu thuẫn, xô xát nhỏ mà cậu lại đánh gãy tay Chu Minh, con trai trưởng của Chu gia, phé đi một thân tu vi võ công của người ta. Đã thế, cậu còn khiến cho Chu Nguyệt bị thương nặng, đến giờ cô bé vẫn hôn mê chưa tỉnh. Phó cục trưởng Lỗ khi nhận được báo án đã lệnh cho đội cảnh sát trong cục đến bắt cậu về. Thế mà cậu lại kiêu căng ngạo mạn, ý vào tu vi võ công của mình đánh trả, thậm chí còn giết chết mấy người bọn họ. Ngay cả phó cục trưởng Lỗ mà cậu cũng không bỏ qua. Nhân lúc nhân viên trong phân cục lơ là, cậu lên vào giết chết ông ta. Mọi chuyện cậu làm đều là những hành vi man rợ giết người không ghê tay, khinh thường luật pháp, mọi người đều căm phẫn. Cậu..."

"Tôi mặc kệ ông không biết thật hay vờ như không biết!"

Vân Hi giơ cuộn băng ghi hình vừa lấy được từ tiệm bán quần áo Nhã Các ra và nói: "Trong cuộn băng này có ghi lại toàn cảnh những gì đã xảy ra trưa hôm nay! Đây là chứng cứ chứng minh tôi vô tội! Còn chuyện phó cục trưởng khu thành đông Lỗ Nghiêm, ông ta nhận được tin báo án nhưng lại không có đủ bằng chứng chính xác lại tùy tiện ra lệnh bắt giam, lại gán cho tôi tội danh giết người. Nếu như đây là tác phong làm việc của cục cảnh sát các người thì tôi cũng..."

Nói đến đây, giọng nói của Vân Hi bỗng ngưng thay đổi, khẩu khí băng lãnh: "Tôi thấy một giết một!"

"Láo! Láo xược! Lý nào lại thế! Thực không thể chấp nhận được! Rõ ràng phó cục trưởng Lỗ hạ lệnh cho nhân viên của mình đến học viện mời người về cục phối hợp điều tra hồng trà lại sự cho người, vậy mà người lại nổi điên giết người cho hả cơn giận. Nếu không nghiêm trị hành vi này của người thì còn đâu thiên lý nữa, luật pháp để làm gì! Tội phạm Đồng Phương, ta cho người cơ hội cuối cùng, lập tức buông vũ khí xuống, theo ta về cục chờ xử lý! Nếu không dừng trách ta hạ lệnh vô tình!"

"Đây là lời kết án sau cùng của ông à... Ngay cả chứng cứ cũng không thèm xem qua đã vội ra quyết định này rồi?!"

"Người đã giết chết mấy anh em nhân viên cảnh sát trong cục, ngay cả phó cục trưởng cũng không bỏ qua. Những chuyện này đều là sự thật chắc chắn một trăm phần trăm! Người còn gì để狡辯 nữa đây! Mau bỏ vũ khí xuống! Ta đếm tới ba, nếu người không bỏ vũ khí xuống thì ta sẽ xem như người phản kháng, hạ lệnh bắn chết không cần hỏi! Một..."

Ánh mắt Vân Hi lướt qua từng nhân viên cảnh sát có mặt ở đây, kể cả hai vị phó cục trưởng, sau đó nói: "Chẳng lẽ mọi người ở đây không có một ai có ý kiến gì khác sao?"

Dưới cái nhìn của Vân Hi, về mặt của một vài nhân viên cảnh sát khẽ do dự. Thế nhưng trong tình huống này, bọn họ lại không dám nói ra gì cả. Vì nếu vậy, khi trở về họ sẽ bị cách chức ngay, thậm chí hậu quả còn nghiêm trọng hơn. Cho nên họ chỉ có thể im lặng. Đây là lựa chọn tốt nhất.

"Hóa ra... luật pháp mà ông nói chỉ cho phép quan chức phòng cháy chứ không cho người dân đốt lửa sao!"

"Hoang đường! Nói năng lung tung! Xem ra người đã quyết tâm vi phạm luật pháp thành Tĩnh Diệu rồi... A, nổ súng! Bắn! Bắn đi!"

Vị cục trưởng Trần này còn định nói thêm những lời hiên ngang lắm liệt nữa nhưng bỗng thấy Vân Hi di chuyển, xông nhanh tới giết mình nên hoảng sợ, vội vàng hạ lệnh nổ súng!

"Pằng! Pằng! Pằng!"

Mệnh lệnh vừa đưa ra, hơn trăm khẩu súng đang chĩa về phía Vân Hi của những nhân viên cảnh sát đang vây quanh tiệm bắn ra cùng lúc, tạo thành lưới đạn dày đặc bay ngùn ngụt về phía hắn.

Thế nhưng cuối cùng Vân Hi vẫn là người tấn công trước tiên. Khoảng thời gian từ lúc hắn lao tới cho đến khi Trần Chấn Vĩ hạ lệnh xong chỉ khoảng hai giây. Hai giây này đối với người thường mà nói chỉ như cái nháy mắt thôi! Nhưng đối với một vị Võ giả cao cấp như hắn thì chừng đó cũng đủ để hắn lùi lại hai ba mươi mét rồi!

Mà khoảng cách những chiếc xe cảnh sát vây quanh chỗ Vân Hi chỉ chừng bốn mươi mét!

Bốn mươi mét!

Trừ đi khoảng hai ba mươi mét đó ra thì người có thể tạo thành uy hiếp với hắn chỉ có mười tên cảnh sát được đứng ở phía đối diện mà thôi!

Mà mười người này lại chẳng phải là những thợ săn ma quanh năm bôn tẩu chiến đấu với ma thú nên trình độ bắn súng của họ chỉ ở mức sơ cấp, thậm chí một số người còn chẳng có bằng xạ thủ sơ cấp nữa là. Chính vì vậy nên chẳng có mấy viên đạn có thể gây thương tổn đến Vân Hi! Ngoại trừ hai viên bay xẹt qua người khiến da bị trầy xước chảy máu một chút ra thì những viên còn lại nếu không phải là hắn tránh được thì cũng do kiếm Vọng Hi chém nát!

Loạt súng vừa kết thúc thì Vân Hi đã lao đến trước mặt cục trưởng Trần.

"To gan!"

Nhìn thấy Vân Hi không chọn ai khác mà cứ nhắm mình lao thẳng tới, Trần Chấn Vĩ giận tím mặt, đôi mắt trợn trừng dữ tợn khiến người ta phải sợ hãi!

Người có thể ngồi vào chiếc ghế cục trưởng của một khu há có thể có đẳng cấp đơn giản?!

Trong nháy mắt, cục trưởng Trần nhìn qua có chút mập mạp này vậy mà bộc phát ra khí thế mạnh mẽ vượt hơn cả cấp bảy đỉnh phong, đạt đến trình độ của Võ giả cấp tám, chân khí trong cơ thể chuyển động với tốc độ chóng mặt. Y giờ nắm đấm ra đánh thẳng tới người Vân Hi đang lao đến.

"Dám kinh thường bản cục trưởng! Đây sẽ là sai lầm cuối cùng ngươi phạm phải! Bây giờ, ta sẽ ra tay bắt tên giết người điên cuồng đang bị truy nã như ngươi về quy án! Chết đi!"

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 53: Nỗ Lực Cuối Cùng

Từ khi trở thành cục trưởng cục cảnh sát khu thành đông vào ba năm trước, Trần Chấn Vĩ rất ít khi động đến võ thuật. Nhưng lúc này, khi hắn bộc phát ra khí thế của Võ giả cấp tám, nếu so với ba năm trước đây thì chẳng những không giảm đi mà ngược lại còn tăng thêm không ít. Tay trái y hóa thành trảo vồ tới người Vân Hi với tốc độ nhanh như chớp. Cùng lúc đó, tay phải y rút thanh bảo kiếm đang đeo bên hông ra khỏi vỏ, bóng kiếm như cầu vòng đâm thẳng vào mũi kiếm Vọng Hi.

"Keng!"

Từng tia lửa bắn ra tung tóe.

"Chết đi!"

Trong khoảnh khắc hai thanh kiếm chạm vào nhau, trảo của Trần Chấn Vĩ đã vồ lên người Vân Hi.

Tuy nhiên, lần này cũng tương tự như khi Vân Hi va chạm chính diện với chiêu Đại Cầm Thiên Thủ của thợ săn ma cấp bảy Chương Ngự.

Đặc tính bén nhọn mãnh liệt của kiếm khí Bát Cực được phát huy đến mức tối đa đã phá tan sức mạnh ẩn chứa trong trảo của Trần Chấn Vĩ với thế như chẻ tre.

"Không ổn!"

Phát hiện ra sự khác thường từ tay mình, Trần Chấn Vĩ bỗng quát lớn một tiếng đầy hoảng sợ rồi nhanh chóng rút tay về. Cùng lúc đó, tay phải y cầm bảo kiếm chém xuống tạo ra sức mạnh khổng lồ va chạm vào kiếm Vọng Hi. Y dựa vào ưu thế về chân khí của một Võ giả cấp tám đánh lui Vân Hi, sau đó mượn lực từ đòn tấn công này lùi ra sau, cuối cùng cất cao giọng ra lệnh: “Bắn! Bắn mau! Bắn chết hắn ngay tại chỗ cho ta!”

“Pằng! Pằng!”

Hai vị Võ giả cấp bảy, đồng thời cũng là hai phó cục trưởng cùng nhau nổ súng. Hai viên đạn bay vút tới. Không ngờ hai người này tính ra được nơi Vân Hi đáp xuống nên hai viên đạn được bắn tới chỗ hắn đặt chân.

Phán đoán trước khi bắn.

Xạ thủ trung cấp.

“Keng! Keng!”

Đã không thể né tránh nên Vân Hi nhanh chóng huy kiếm Vọng Hi chém ra làm cho hai viên đạn bay đi.

Nhân cơ hội này, Trần Chấn Vĩ mới lùi lại sau thờ đốc bỗng dừng hét lớn một tiếng, thanh bảo kiếm đã qua tinh luyện trên tay y chém xuống một lần nữa, tựa như con rắn độc đâm vào cổ họng Vân Hi với tốc độ nhanh như chớp, mạnh như gió giật.

Lúc này, Vân Hi đang huy kiếm Vọng Hi chém bay hai viên đạn được bắn ra bởi hai vị phó cục trưởng nên không kịp ngăn cản chiêu này của Trần Chấn Vĩ. Mắt thấy kiếm của đối phương sắp đâm tới, hắn nhanh chóng duỗi hai ngón tay ra hóa thành kiếm, rút kiếm khí Bát Cực từ trong cơ thể lên đầu hai ngón tay rồi huơ chúng đâm mạnh vào mũi kiếm đang đâm tới của đối phương.

“Keng!”

Máu tươi phụt ra.

Thanh bảo kiếm đã qua tinh luyện của Trần Chấn Vĩ bị kiếm khí ẩn chứa trong hai ngón tay Vân Hi chấn vỡ, hóa thành những mảnh sắt vụn li ti rơi la tả khắp nơi.

“Sao có thể...”

Thanh bảo kiếm đã qua tinh luyện trong tay mình lại bị hai ngón tay bằng xương bằng thịt của thằng nhóc này chấn vỡ?!

Về sợ hãi hiện rõ mồn một trong đôi mắt của Trần Chấn Vĩ. Y nhanh chóng lùi lại đằng sau với tốc độ còn nhanh hơn cả khi lao tới đâm ra một kiếm ban này.

Bởi vì ngay sau đó, thân kiếm Vọng Hi đã đâm tới, xuyên qua những mảnh sắt vụn li ti kia nhắm thẳng đến chỗ cổ họng của y.

Lùi!

Lùi nhanh!

Lùi nhanh hơn nữa!

Nhìn thấy kiếm Vọng Hi chỉ cách cổ họng mình vài centimet, tốc độ lùi lại của Trần Chấn Vĩ càng nhanh hơn, bộc phát đến cực hạn.

Thế nhưng, tuy hắn lùi lại nhanh vậy nhưng Vân Hi cầm kiếm Vọng Hi đâm tới còn nhanh hơn nhiều. Dừng mắt thường cũng có thể nhìn ra khoảng cách giữa hai bên đang bị thu hẹp dần.

“Dừng! Dừng tay! Nếu ngươi giết ta thì cả thành Tinh Diệu này sẽ chẳng còn nơi nào che chở được ngươi nữa đâu!”

“...”

Trong nháy mắt, kiếm mang toát ra từ kiếm Vọng Hi vụt tắt, Vân Hi cũng ngừng lại!

Trong khoảnh khắc này, Trần Chấn Vĩ lập tức bộc lộ ra tốc độ nhanh nhất trước từ trước đến nay. Chỉ trong nháy mắt, khoảng cách giữa y và Vân Hi đã bị giãn ra một đoạn khá xa. Lúc này, đôi mắt y bỗng nhiên hiện lên vẻ lạnh lùng giận dữ như muốn giết người, cất giọng lạnh như băng: “Nhóc con, ngươi là kẻ đầu tiên bức ta đến mức này đây!” Nói xong, y lại quát lớn lên ra lệnh cho những nhân viên cảnh sát đang có mặt ở quanh đó: “Toàn bộ nghe lệnh...”

Trong khoảnh khắc này, khi tinh khí thần trong cơ thể Vân Hi đều đã ngưng tụ đến cực hạn. Hắn huy kiếm Vọng Hi trong tay đâm về phía Trần Chấn Vĩ đã lùi lại cách đó khoảng năm sáu mét. Một luồng kiếm ý vô cùng sắc bén bộc phát ra từ thanh kiếm xuyên qua khoảng cách không gian, bay vút tới đối phương.

Trần Chí Vĩ đang định ra lệnh bắn chết Vân Hi bỗng dừng cảm thấy luồng kiếm mang sắc bén mạnh mẽ không thể nào cản nổi xuất hiện trước mặt mình.

Kiểm mang lao qua khoảng cách năm sáu mét giữa hai người đâm xuyên qua trán y.

“Vù!”

Tiếng rít gió của kiếm ý.

Mệnh lệnh y đang nói ra bỗng ngưng im bất, cả người chỉ bị trầy da chảy máu sơ sơ nhưng linh hồn Trần Chấn Vĩ đã bị kiếm ý đâm thủng...

Sau khi đâm ra một kiếm xong, khi mọi người vẫn còn đang tập trung chú ý lắng nghe mệnh lệnh tiếp theo của cục trưởng thì Vân Hi đã nhanh chóng chạy đi được khoảng mười mấy mét, rẽ vào một con hẻm ở gần đây, biến mất trong tầm mắt của bọn họ.

Đúng lúc này, đám nhân viên cảnh sát kia và hai vị phó cục trưởng mới kịp phản ứng lại. Tiếng súng vang lên dồn dập kèm theo những tiếng la quát tháo của hai vị phó cục trưởng và một vài nhân viên cao cấp của cục cảnh sát.

“Cục trưởng Trần! Cục trưởng Trần!”

“Mau! Mau gọi xe cấp cứu!”

“Đuổi! Đuổi theo! Dù thế nào đi nữa cũng phải bắt hung thủ giết cục trưởng Trần về quy án!”

“Tạo phản rồi, đúng là tạo phản rồi! Cứ để tên hung thủ này tiếp tục giết người điên cuồng như vậy thì thế gian này còn đâu thiên lý nữa, pháp luật để làm gì!”

...

Lẽ tất nhiên, Vân Hi chẳng thể nào nghe được những lời này. Hắn chạy vào trong con hẻm rồi rẽ trái rẽ phải liên tục. Mãi lúc sau, hắn mới hiện ra trên một con phố khác. Ở nơi này, tuy vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng còi cảnh sát ở đằng xa nhưng nhìn phản ứng của những người đi trên đường thì có vẻ như bọn họ chẳng hay biết gì về chuyện xảy ra ở nơi đó.

Mất thấy chiếc xe buýt mang biển hiệu số một khởi hành từ cửa khu thành đông đến đến trung tâm thành phố đang đỗ tại trạm xe,, Vân Hi không suy nghĩ nhiều mà bước thẳng lên xe.

Lúc này, trên ti vi chiếc xe buýt đang chạy này cũng đưa tin truy nã Vân Hi. Song song với đó thì ở trên những màn hình điện tử 3D lớn ngoài phố cũng phát ra thông tin lý lịch và đoạn hình ảnh miêu tả hắn. Có thể nói, chỉ cần ai đó hơi chú ý đến những tin tức đang phát ra ngoài kia thì sẽ biết được sự hiện hữu của hắn trên xe.

Để tránh tạo nên những phiền phức không đáng có, Vân Hi tháo phù hiệu học viện Tinh Diệu và bảng tên xuống. Nhưng dù là vậy thì thi thoảng lại có một vài người liếc mắt dò xét hắn.

Hai lãnh đạo cao cấp của cục cảnh sát khu thành đông cùng một vài nhân viên cảnh sát ở đó đã chết, bao gồm cả vị cục trưởng Võ giả cấp tám. Chuyện xảy ra quá nghiêm trọng, ảnh hưởng không tốt đến hình ảnh của cục cảnh sát cũng như tâm lý của những người dân trong thành. Có thể nói sự việc diễn ra lần này gần như là chuyện lớn nhất kể từ khi thành Tinh Diệu được xây dựng nên "bên trên" cũng không thể nào che giấu được. Sự tình lần này mà không xử lý tốt thì cơ quan luật pháp của thành sẽ bị mọi người nghi ngờ, nguyên lão tra hỏi. Đến lúc đó, có trời mới biết chuyện này sẽ tạo nên ảnh hưởng cỡ nào về vấn đề an ninh trật tự trong thành.

May mắn thay, tuy những người trên xe này lúc nào cũng đưa mắt sang dò xét Vân Hi nhưng lại không làm nên những hành động như những người ở trên chiếc xe buýt trước đó. Có lẽ do họ thấy người thanh niên trước mặt này có nét giống hung thủ đang bị truy nã kia nhưng lại chẳng mang theo thứ gì chứng minh rõ thân phận...

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là người thanh niên trước mặt này quá bình tĩnh, trông chẳng khác gì một người bình thường cả. Với lại, nếu hắn đúng là hung thủ giết người thì phải tìm mọi cách chạy trốn khỏi thành Tinh Diệu chứ sao lại nhàn nhả đến trung tâm thành phố làm gì?

Dưới tình huống như vậy, tuy những hành khách trên xe cảm thấy nghi hoặc nhưng nhất thời không xác định được người thanh niên này có phải là hung thủ giết người kia không nên bọn họ cũng không làm ra hành động gì khác lạ. Cũng nhờ vậy mà trên đường đi vào trung tâm thành phố, Vân Hi chẳng gặp phải trở ngại nào cả.

Không lâu sau, xe buýt đã ngừng lại.

Sau khi xuống xe, Vân Hi đi thẳng đến tổng cục cảnh sát ở cách tòa thị chính không xa.

Đây là nỗ lực cuối cùng của hắn.

Nếu ngay cả phẩm hạnh của cục trưởng tổng cục cảnh sát cũng tương tự như Lỗ Nghiêm và Trần Chấn Vĩ thì quả thật, cơ quan luật pháp thành Tinh Diệu đã sa đọa, thối nát cả rồi...

Q.1 - Chương 54: Lệ Lôi

Lần này đến tổng cục khác với khi đến cục cảnh sát khu thành đông trước kia.

Dù màn đêm đã buông xuống nhưng khi Vân Hi bước vào văn phòng cao ốc của tổng cục cảnh sát vẫn bị ba nhân viên cảnh sát ở đây định đi ra về nghỉ ngơi. Qua kiểm tra xác nhận, biết được người đi vào tổng cục chính là Đông Phương - hung thủ đang bị truy nã khắp thành thì ba người này trở nên căng thẳng cực độ.

Ba người họ cùng rút súng ra chĩa về phía Vân Hi đang bước vào văn phòng cao ốc của tổng cục lầu văn phòng và hô to: “Đứng im! Không được nhúc nhích! Mau bỏ kiểm tra, quỳ xuống giờ hai tay ra sau đầu!”

Một người trong bọn họ nhanh chóng lấy bộ đàm ra nói vào trong đó: “Đã phát hiện ra hung thủ đang bị truy nã Đông Phương tại cửa văn phòng cao ốc số một! Yêu cầu chi viện, yêu cầu chi viện!”

“Đứng im! Đứng im đó! Nếu người không đứng lại, chúng ta sẽ nổ súng!”

Ba nhân viên cảnh sát cất cao giọng cảnh cáo nhưng Vân Hi cứ vờ như không nghe thấy. Hắn bước từng bước đi vào chứ không hề đứng lại.

Lúc này, sự việc xảy ra tại cửa khu thành đông đã trôi qua khoảng nửa tiếng nên những tin tức ở đó đều đã truyền đến nơi này rồi. Trong mắt mỗi người ở đây, thực lực của người thanh niên trước mặt này mạnh tới mức có thể giết chết một Võ giả cấp tám nên bọn họ không thể không chú ý. Một khi bọn họ nổ súng sẽ khơi dậy lửa giận của tên hung thủ này, mà dựa vào tu vi Võ giả cấp bốn cấp năm của bọn họ thì chắc chắn không thể thoát khỏi vận mệnh bị giết chết.

“Phòng làm việc của tổng cục trưởng ở đâu?”

“Người... người mau dừng lại!”

Về mặt của ba nhân viên cảnh sát trở nên căng thẳng, một trong số họ còn đang run rẩy do quá sợ hãi.

Bọn họ thường ngày quen thói tác oai tác quái, hoành hành ngang ngược nhưng lại chưa từng thấy qua ai giống như Vân Hi, bản thân là hung thủ giết người mà lại đến tổng cục cảnh sát tìm gặp tổng cục trưởng một cách quang minh chính đại như vậy.

Nhất là trước đó nghe đầu phó cục trưởng Lỗ Nghiêm của cục cảnh sát khu thành đông cũng bị hấn giết sau khi xông vào cục. Dưới tình huống như vậy, không cần nghĩ cũng đủ biết được trong lòng ba người này hiện tại sợ hãi đến mức nào.

Tuy nhiên, bọn họ không nói không có nghĩa Vân Hi phải bó tay.

Khẽ đưa mắt nhìn quanh một lượt, Vân Hi đã nhanh chóng tìm thấy sơ đồ phân bố của khu văn phòng cao ốc này. Hóa ra, nơi làm việc của tổng cục trưởng cục cảnh sát ở ngay phòng đầu tiên của tầng ba.

Sau khi biết được vị trí văn phòng làm việc của tổng cục trưởng cục cảnh sát, Vân Hi cũng không muốn lãng phí thời gian với nhân viên cảnh sát này nữa nên đi thẳng lên lầu ba. Lúc này, ba nhân viên cảnh sát cũng e sợ hắn nên không dám đứng ra ngăn cản hắn mà chỉ hét lớn vào chiếc bộ đàm: “Hung thủ đã phá tan vòng vây và xông lên lầu ba. Phương hướng... hung thủ đang đi về phía phòng làm việc của tổng cục trưởng...”

Trong chốc lát đã có rất nhiều nhân viên cảnh sát bắt đầu chạy đến tập trung trước phòng của tổng cục trưởng.

Khi Vân Hi lên tới tầng ba đã thấy hơn mười người đứng trước cửa phòng làm việc của tổng cục trưởng với dáng vẻ khẩn trương như gặp phải cường địch. Hơn nữa, mười mấy người này đều là những tinh anh có tu vi từ Võ giả cấp sáu trở lên. Trong đó còn bao gồm hai Võ giả cao cấp.

Sau khi thấy Vân Hi đến, một vị Võ giả cao cấp trong đám cảnh sát lập tức quát lớn: “Đông Phương! Nơi này là tổng cục cảnh sát thành Tĩnh Diệu chứ không phải là nơi để ngươi giờ thói hung đồ. Mau bỏ thanh kiếm trong tay ngươi xuống! Chúng ta sẽ đưa ra hình phạt thích đáng dựa theo những gì ngươi đã gây ra! Nếu còn si mê không tỉnh ngộ, tiếp tục chống đối thì ngươi chỉ có con đường chết thôi!”

Ánh mắt của Vân Hi lướt qua hai vị Võ giả cao cấp. Tuy hai Võ giả cao cấp này cũng đạt đến cấp bảy nhưng vì đảm nhiệm chức vụ cao nên đã không còn vẻ dữ tợn, còn khí thế thì so với hai thợ săn mà cấp bảy là Ô Tặc và Chương Ngự còn có chỗ không bằng.

“Tránh ra!”

“Người... người còn dám chống lại mệnh lệnh hả!?”

“Đông Phương! Đừng tưởng rằng ngươi có tu vi Võ giả cao cấp, lại dùng mảnh khóc mà mọi người không biết để giết cục trưởng Trần đã là thiên hạ vô

địch. Trong tổng cục cảnh sát có hơn ba trăm nhân viên cảnh sát đồn trú. Gần đây còn có đại đội cảnh sát đặc nhiệm hoàn toàn do Võ giả cao cấp hợp thành. Đừng nói người chỉ là một Võ giả cao cấp, có là Võ giả cấp chín chuẩn Tiên thiên đi nữa thì khi bước vào nơi này cũng chỉ có chết mà thôi! Mau bỏ kiếm xuống, không được chống cự!”

Bước chân của Vân Hi vẫn không hề ngừng lại. Hắn bước từng bước một đến gần phòng làm việc của tổng cục trưởng. Mỗi khi hắn bước thêm một bước, áp lực mà hai vị Võ giả cao cấp phải chịu lại tăng thêm một phần. Lúc này, một trong hai người họ đã căng thẳng tới mức trán đổ đầy mồ hôi.

Khi Vân Hi sắp bước qua khoảng cách mà bọn họ có thể nhân nhượng được, trong phòng làm việc của tổng cục trưởng cục cảnh sát bỗng vang lên tiếng nói: “Chương Thủ Thành, cho hắn vào!”

“Tổng cục trưởng...”

Về mặt của vị Võ giả cao cấp được gọi là Chương Thủ Thành có chút lo lắng, do dự.

“Ta muốn nghe xem hắn rốt cuộc muốn nói gì. Cứ cho hắn vào đi! Nên nhớ, hắn không phải là cao thủ cấp Tiên thiên mật cảnh, cậu nghĩ rằng hắn có thể làm ta bị thương được à?”

Nghe vậy, Chương Thủ Thành như nhớ lại những năm tháng huy hoàng của tổng cục trưởng trước đây rồi cũng không chần chừ thêm nữa mà đáp một tiếng: “Vâng!” Sau đó hắn nhích người sang một bên rồi vẫy tay với Vân Hi và nói: “Tổng cục trưởng đại nhân muốn gặp ngươi, đi vào đi! Thái độ tôn kính một chút! Tổng cục trưởng đại nhân không phải là người mà một tên Võ giả may mắn gặp được chút kỳ ngộ liền cho rằng mình có thể coi trời bằng vung như ngươi có thể so sánh nổi.”

Nghe thế nhưng về mặt của Vân Hi vẫn không thay đổi vì hắn không hề sợ hãi uy danh của tổng cục trưởng cục cảnh sát. Cứ như vậy, hắn đã đi vào phòng làm việc của tổng cục trưởng.

Tổng cục trưởng cục cảnh sát Lệ Lôi thoạt nhìn chỉ khoảng bốn mươi tuổi, đây chính là thời kỳ đỉnh cao sung sức nhất của một Võ giả. Ông ta chỉ ngồi trên ghế thôi nhưng lại toát ra khí thế không gian mà uy của bản thân. Một vài Võ giả bình thường dưới áp lực của khí thế này sẽ trở nên vụng tay vụng chân, chẳng biết nên làm gì, càng đừng nhắc đến việc nói chuyện thẳng thắn với hắn.

Thế nhưng xưa kia Vân Hi cũng là một cao thủ chuẩn Tiên thiên, cảnh giới tinh thần lại càng mấp mé đến gần ngưỡng cửa Võ đạo tông sư. Nếu không phải do sống trong thời đại mật pháp, thiên địa linh khí hoàn toàn biến mất thì hắn đã trở thành cao thủ Tiên thiên mật cảnh lâu rồi. Bởi vậy nên uy thế toát ra từ tổng cục trưởng Lệ Lôi có lẽ sẽ có tác dụng khi đối phó với người khác nhưng lại không thể khiến về mặt của Vân Hi thay đổi chút nào.

“Cậu chính là Đông Phương à!? Học viên của học viện Tinh Diệu, người đã đoạt được một viên ma tinh ở rừng Dạ Huyết, nhờ đó đã tu luyện đến Võ giả cấp bảy?”

“Đúng vậy!”

“Bốp!”

Vân Hi vừa đáp xong thì Lệ Lôi đã vỗ mạnh tay lên mặt bàn trước mặt mình rồi đứng thẳng người dậy. Khí thế mạnh mẽ của một Võ giả cấp chín bỗng trào dâng đến tận cùng từ trong cơ thể rồi phát tán ra ngoài như một cơn sóng thần.

“Đông Phương! Ngươi biết tội của mình chưa?”

Đôi mắt của Vân Hi bỗng lóe lên hàn quang. Đối mặt với khí thế mạnh mẽ của một Võ giả cấp chín đang ép đến, hắn bước tới trước một bước. Trong khoảnh khắc hắn bước tới, uy thế cả người dường như trở thành một thanh thần kiếm chém ngang bầu trời với khí thế sắc bén không gì sánh nổi, nhờ đó đã phá vỡ toàn bộ khí thế mạnh mẽ của Lệ Lôi đang ép tới.

“Tôi có tội gì?”

“Hỗn xược!” Thân hình trông có vẻ cao ráo của Lệ Lôi khẽ nghiêng về trước một chút, khí thế vốn đã bị Vân Hi phá vỡ một lần nữa của y ngưng tụ lại với tốc độ còn nhanh hơn khi nãy.

“Coi như những hành vi ngươi gây ra ở trong tiệm bán quần áo Nhã Các coi như là tự vệ tự vệ chính đáng, hợp tình hợp lý đi nữa. Nhưng khi đội trưởng Vương cùng các anh em trong đội truy hỏi ngươi ở học viện Tinh Diệu, ngươi lại nảy sinh lòng dạ độc ác, ra tay giết chết toàn bộ mấy người bọn họ với thủ đoạn hung ác tàn bạo. Sau đó, ngươi còn xông vào cục cảnh sát khu thành đông giết phó cục trưởng Lỗ Nghiêm. Đến lúc bị cục trưởng Trần truy bắt, ngươi không những không biết hối cải mà còn trở nên táo tợn hơn, ra tay giết chết anh ta. Chỉ một chuyện còn con như vậy thôi mà ngươi lại phạm sai lầm hết lần này đến lần khác, liên tục giết chết nhân viên cảnh sát trong của cục cảnh sát.”

“Bốp!”

Tiếng đập bàn vang lên lần thứ hai. Chỉ trong nháy mắt, khí thế được ngưng tụ trên người Lệ Lôi đã đến mức cực hạn bộc phát ra toàn bộ tựa như một cơn lũ cuốn phăng mọi thứ.

“Ngươi còn nói mình vô tội hả!”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 55: Cao Thủ Cấp Chín

Khí thế thật kinh khủng, nó không ngừng lượn lờ quanh quần gian phòng không rộng lắm này, điên cuồng nén lên mỗi phần một tác không gian, một phần không khí.

Nếu lúc này mà có một người bình thường hay thậm chí là Võ giả trung cấp bất ngờ đi vào trong phòng thì e rằng người này chưa kịp nói nửa chữ đã bị khí thế mạnh khủng khiếp này bức ép tới hộc máu phải lùi ngay ra khỏi phòng.

Cũng giống như chút bình yên trước cơn bão, bây giờ không khí bên trong phòng khiến cho người ta có cảm giác ngột thở.

"Người còn lời gì để nói không!?"

"Không còn!"

"Tốt! Nếu người đã không còn gì để nói, như vậy..."

"Có một chuyện!"

Lệ Lôi vùng mạnh tay lên.

"Hỏi đi!"

"Nếu như tôi không phải là Võ giả cao cấp mà chỉ là một người bình thường, lại không phản kháng trước những hành động của nhóm người đội trưởng Vương yêu... Xin hỏi... cho dù mọi chuyện đúng như bọn họ nói đi nữa nhưng với một người dân bình thường lại chẳng có quyền thế gì như tôi liệu có được yên ổn lành lặn rời khỏi cục cảnh sát khu thành đông sau khi đến đó hay không?"

"..."

Khi nghe Vân Hi hỏi chuyện này thì Lệ Lôi vốn đang bộc phát ra khí thế như sóng ngầm mãnh liệt chợt chững lại.

Một lúc sau, sắc mặt hắn nhanh trầm lại!

"Người nói như vậy phải chăng nghi ngờ năng lực xử án của cục cảnh sát chúng ta không công chính sao!"

"Tôi không nghi ngờ, chỉ là nêu ra sự thật thôi!"

"Hỗn láo!"

Lệ Lôi đập mạnh tay phải của mình lên mặt bàn làm việc, cất cao giọng quát: "Dù thế nào đi nữa thì người đã giết chết tất cả thành viên trong tiểu đội của đội trưởng Vương, phó cục trưởng Lỗ Nghiêm và cục trưởng Trần Chấn Vĩ của cục cảnh sát khu thành công. Đây là sự thật rõ ràng không thể biện minh! Giết người phải đền mạng! Cho dù người giết họ vì nguyên nhân gì đi nữa thì chuyện này cũng không thể dễ dàng bỏ qua được!"

"Hóa ra, chỉ có các ông mới có thể tùy ý giết người, còn những người như tôi đây thì mặc kệ vì nguyên nhân gì, giết người cũng không dễ dàng bỏ qua được à! Đây có phải là phán quyết cuối cùng của ông không?"

"Nếu đúng như cơ quan pháp luật chúng ta tồn đọng những vấn đề như người nói thì ta nhất định tra ra, điều tra một cách nghiêm túc, quyết liệt! Nhất quyết sẽ không bỏ qua cho bất cứ một con sâu nào làm rầu nòi canh! Tương tự như vậy, đối với các người..."

Tổng cục trưởng Lôi Lệ còn chưa nói hết câu đã bị Vân Hi chen ngang: "Tra? Chính phủ tra ra rồi chỉ truyền chuyển công tác của những người này thôi à?"

"Chuyện này sẽ do ban ngành liên quan xử lý!"

"Tóm lại sẽ chẳng có án tử hình nào dành cho những người này đúng không?"

"Người..."

Nghe được những lời này của Lệ Lôi, khóe miệng Vân Hi bỗng nhiên nở nụ cười, điệu cười nhẹ nhõm như vừa trút hết mọi gánh nặng!

"Người cười gì!"

Lệ Lôi cất giọng hỏi xong thì nụ cười của Vân Hi lập tức trở nên lạnh tanh.

"Ở chỗ này, một trong hai ngành thi hành luật pháp lẽ ra phải nêu cao gương sáng, Thế nhưng thứ mà ta "nghe" thấy được lại chẳng phải là những điều thanh liêm chính trực mà ngược lại, khắp nơi chỉ toàn hơi thở của sự sa đọa thối nát! Một nơi tăm tối mãi mãi không thay đổi! Tất cả các người đều Toàn bộ các người đều là những kẻ đồi bại, quyết định cứng nhắc, tùy ý làm bậy... cho nên..."

"Viu... iu!!"

Kiểm mang từ kiếm Vọng Hi lập tức bộc phát ra khắp gian phòng.

"Cùng nhau sa đọa đi!"

"To gan!"

Lệ Lôi gầm lên một tiếng, trong chớp mắt giờ tay chớp lấy thanh kiếm đang treo trên tường. Thế nhưng khi tay y còn chưa nắm được chuôi thanh kiếm đó thì kiếm Vọng Hi đã phát ra kiếm mang chém chiếc bàn làm việc trước mặt y ra làm đôi. Thế tới của thanh kiếm như chẻ tre chọc đâm vào lồng ngực Lệ Lôi, hầu như chẳng để cho y có cơ hội cầm lấy thanh kiếm kia...

"Thôi Kim Thủ!"

Lệ Lôi hét lớn lên một tiếng, sức mạnh trong cơ thể của một Võ giả cấp chín như y bộc phát ra. Được chân khí rót đầy, tay phải y phảng phất như hóa thành kim cương, đánh mạnh lên thân kiếm Vọng Hi. Tuy nhiên, chiêu này của y bị sức mạnh khủng khiếp của kiếm khí Bát Cực ẩn chứa trong kiếm Vọng Hi chấn vỡ. Mặc dù ra chiêu thất bại nhưng thế tới của thanh kiếm có thể nói là đoạt mạng này do vậy mà bị lệch phương hướng, đâm thẳng vào bức tường ở cạnh đó.

"Kiếm tốt!"

Trong lòng Lệ Lôi bỗng lạnh lẽo. Kiếm Vọng Hi đã đâm vào vách tường bên cạnh y bỗng nhiên được đẩy về phía y chỉ trong nháy mắt, ép y phải nhanh chóng lùi sang một bên. Đá vụn bay là tã, bức tường kiên cố lập tức xuất hiện một vết chém đáng sợ. Kiếm mang sắc bén lướt gió lao vút qua, khí lạnh tỏa ra từ thân kiếm gần như dán sát vào cổ y rồi chém vào hư không.

"Chấn Thiên Tam Tập! Càn Khôn Bát Thức!"

Để tránh liên kích tất sát của Vân Hi, hai tay Lệ Lôi cùng lúc thi triển, đánh ra hai bộ chiến kỹ thần diệu chỉ trong chớp mắt.

Nếu có lúc này có Võ giả cao cấp am hiểu chiến kỹ ở đây... nhất định người này có thể nhìn ra được, hai bộ chiến kỹ mà tổng cục trưởng Lệ Lôi thi triển đều là những chiêu thức được biến đổi từ chiến kỹ cấp Tiên thiên. Mỗi một kích y tung ra dường như có thể dẫn tới sự cộng hưởng sức mạnh trong thiên địa, ẩn chứa những thần diệu từ chiến kỹ cấp Tiên thiên. Tuy rằng sự thần diệu này so ra kém hơn chiến kỹ Tiên thiên do cao thủ cấp Tiên thiên thi triển nhưng uy lực của nó vẫn hơn hẳn những chiến kỹ cao cấp khác.

"Bình! Bình! Bình!"

Chấn Thiên Tam Tập đã chấn bay kiếm Vọng Hi chỉ trong chớp lát. Cũng nhờ diện tích căn phòng này không lớn lắm nên khi chuôi kiếm bị chấn bay đi, đâm vào vách tường thì tổng cục trưởng cũng tạm thời giảm đi được một mối nguy hiểm. Càn Khôn Bát Thức mà Lệ Lôi thi triển cũng theo đó đánh tới người Vân Hi.

Tuy rằng kiếm Vọng Hi bị chấn bay đi nên tạm thời Vân Hi không thể nào lấy lại ngay được nhưng không vì thế mà động tác của hắn trở nên chậm lại. Kiếm khí Bát Cực trong cơ thể được ngưng tụ đến đầu ngón tay, hóa chỉ thành kiếm, cùng lúc đánh ra những kỹ xảo cường đại.

"Bát Thức Liên Hoàn!"

"Liệt không Cừ Kịch!"

"Thịch! Thịch! Thịch! Thịch! Thịch! Thịch! Thịch!"

Tiếng chạm nhau của hai đòn công kích phát ra dồn dập. Chưa đầy một giây mà tiếng động này đã vang vọng khắp mọi góc ngách trong gian phòng. Chỉ trong chớp mắt, hai bên đã giao thủ tới chín lần.

Nhờ vào sự sắc bén của kiếm khí Bát Cực, bộ chiến kỹ trung cấp Liệt Không Cừ Kịch trong tay Vân Hi bạo phát ra chẳng khác nào chiến kỹ cấp Tiên thiên với sức mạnh to lớn, áp chế hoàn toàn những pha phản công của Lệ Lôi, khiến y phải lùi ra sau. Thân hình y đập mạnh lên vách tường tạo nên vết nứt rạn như mạng nhện từ giữa lưng y nhanh chóng lan ra xung quanh.

Khi lui lại thì y đã mất đi năng lực phản kích rồi.

Kiểm Vọng Hi được Vân Hi rút ra khỏi vách tường bỗng nhiên lướt đến. Giữa những đồng gạch vung đang bay tán loạn này, mũi kiếm lạnh như băng chĩa vào cổ họng Lệ Lôi rồi nhanh dừng lại ngay tại đó, không nhúc nhích.

Chiến đấu...

Đột ngột dừng lại!

"Chiến kỹ cấp Tiên thiên không phải sử dụng như thế!"

Tuy nói thì chậm nhưng pha chiến đấu vừa rồi của hai người thực sự diễn ra rất nhanh. Từ lúc Vân Hi ra tay cho đến khi mũi kiếm Vọng Hi chĩa vào cổ họng Lệ Lôi chỉ diễn ra khoảng năm phút mà thôi!

"Rầm!"

Đột nhiên cánh cửa phòng bị đá bung ra, đám nhân viên cảnh sát đứng chờ ở bên ngoài nghe thấy tiếng động đánh nhau nên nhanh phá cửa xông vào.

Thấy tổng cục trưởng bị Vân Hi dí kiếm vào cổ họng, ánh mắt Chương Thủ Thành lộ rõ vẻ kinh hãi nhưng rồi y bình tĩnh lại, cất giọng chói tai như sét đánh: "Bỏ kiếm xuống! Mau bỏ kiếm xuống!"

"Loạt xoạt!"

Ngay chỗ cửa, sáu khẩu tiểu liên nhắm thẳng vào mỗi một góc của gian phòng. Ở một nơi nhỏ hẹp như chỗ này, nếu bị những khẩu súng này bắn trúng thì trừ phi là Võ giả Tiên thiên ngưng luyện ra cương khí tiên thiên, còn không thì dù là ai đi nữa cũng khó tránh khỏi cái chết.

"Đông Phương, mau bỏ kiếm xuống!"

Tuy rằng Chương Thủ Thành quát lên nghe chói tai là vậy nhưng y cũng không dám cử động lỗ mông.

Ánh mắt Vân Hi khẽ liếc qua sáu khẩu tiểu liên đang nhắm vào mình rồi lại nhìn Lệ Lôi.

"Dẫu thế giới nào thì cũng cần có quy định, chế độ và pháp quy. Đây là những thứ cơ bản nhất tạo nên 'đạo' của một thế giới! Nếu thế giới ấy chưa đạt đến 'đạo' thì đó không phải là một thế giới đúng nghĩa!"

Sắc mặt Lệ Lôi âm trầm, không nói được lời nào.

Thấy vậy, Vân Hi liền lấy cuộn băng ghi hình mà hắn mới lấy được ở tiệm bán quần áo Nhã Các ra đặt lên bàn trà ở cạnh đó rồi nói: "Các người có thể tùy ý làm bậy chẳng đề ý đến quy định của luật pháp thì chúng ta cũng vậy! Nếu người thật sự muốn những chuyện như thế này tiếp tục diễn ra... Ta nguyện ý chiều theo!"

Vân Hi nói xong liền huy kiếm Vọng Hi chém một đường dài lên bức tường cạnh Lệ Lôi khiến cho đá bụi bay mù mịt bao trùm lấy đám cảnh sát đang đứng ở cửa. Thửa lúc đám cảnh sát đó đang bị đám bụi mù này che mắt mà không dám bắn bừa, Vân Hi lao vọt tới gần cửa sổ rồi đập vỡ mảnh kính che lao ra ngoài, biến mất trong đêm tối...

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 56: Đẹp Yên

“Đứng lại!”

“Không được chạy!”

Mấy tay cảnh sát đặc nhiệm đang chĩa súng đứng ngoài cửa đều chạy vào trong phòng, nhanh chóng lao đến chỗ cửa sổ đuổi theo Vân Hi.

“Không cần đuổi!”

“Tổng cục trưởng...”

“Ta nói là không cần đuổi!”

“Vâng...”

Về mặt Lệ Lôi hơi âm trầm nhưng y vẫn bình tĩnh nói với đám cảnh sát đặc nhiệm: “Các anh đã vất vả lắm rồi! Giờ cũng không còn sớm nữa, các anh

nên về nghỉ ngơi đi!”

Đám cảnh sát đặc nhiệm vừa lao vào phòng nghe vậy liền lác đầu: “Tổng cục trưởng khách sáo rồi, những chuyện như thế này là bổn phận của chúng tôi mà!” Nói xong thì cả đám thi lễ với Lệ Lôi rồi đi hết ra ngoài.

Thấy vậy, vị Võ giả cấp chín Chương Thủ Thành nhanh bước tới nói khẽ với đám cảnh sát đặc nhiệm đang rời khỏi phòng mà không chờ Lệ Lôi căn dặn: “Mọi người, chuyện xảy ra ở đây hôm nay, tôi mong rằng mọi người đừng truyền ra ngoài... Nói cách khác thì mỗi người trong tổng cục như chúng ta đều phải có trách nhiệm khi lơ là cảnh giác, để cho hung thủ giết người dễ dàng lẫn đến cũng như chạy trốn khỏi đây!”

Rõ ràng là vị tổng cục trưởng cục cảnh sát Lệ Lôi bị hung thủ dí kiếm vào cổ, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì không biết thành Tinh Diệu này sẽ nổi lên sóng gió gì. Tất nhiên đám cảnh sát đặc nhiệm này cũng không phải là những kẻ ngu ngốc, họ biết rõ điều gì nên nói và không nên nói.

Nghe xong những lời dặn dò của Chương Thủ Thành, mọi người gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Đợi đến khi đám cảnh sát đặc nhiệm rời đi, Chương Thủ Thành mới bình tĩnh trở lại. Hắn nhìn tổng cục trưởng của mình, chần chờ một lát mới nói: “Tổng cục trưởng đại nhân... chuyện này...”

“Cậu không cần phải nói gì thêm!”

Sắc mặt Lệ Lôi lúc trắng lúc xanh, có vẻ như y đang đứng ở bên bờ giận dữ. Với tư cách là tâm phúc của tổng cục trưởng, Chương Thủ Thành nhận ra tâm trạng của thủ trưởng mình không được tốt lắm. Tinh mang lộ ra trong mắt Lệ Lôi không lớn hơn trước, có vẻ như y đã già đi nhiều.

Lệ Lôi trầm mặc một lát rồi liếc mắt nhìn sang cuộn băng ghi hình mà Vân Hi để lại trên bàn trà.

Không cần Vân Hi nói thì y cũng biết trong cuộn băng này ghi lại điều gì.

“Đem cuộn băng này đến viện kiểm sát đi! Chuyện tiếp theo nên xử lý thế nào chắc cậu cũng biết rồi chứ!”

Chương Thủ Thành nhất thời kinh hãi! Viện kiểm sát?! Đó chẳng phải là cơ quan thi hành án ở thành Tinh Diệu sao, cũng tương tự như một tòa án quân sự của quân đội rồi. Phải chăng ý của tổng cục trưởng là...

Thế nhưng với tư cách là người tâm phúc được tổng cục trưởng tin nhiệm nhất, Chương Thủ Thành biết rõ chuyện gì nên hỏi và không nên hỏi. Hắn lặng thinh đi tới lấy cuộn băng ghi hình lên rồi cất giọng cung kính: “Vâng thưa tổng cục trưởng!”

“Đi đi!”

Chương Thủ Thành cung kính thi lễ rồi đi ra khỏi gian phòng.

Sau khi Chương Thủ Thành rời đi, Lệ Lôi lại tiếp tục trầm mặc. Y đang hồi tưởng lại quãng thời gian chiến đấu ngắn ngủi với người trẻ tuổi vừa rồi.

Khi bị kiếm của đối phương dí tới cổ họng mình, y không cam lòng, vạn lần không phục. Y cho rằng, nếu không phải vì tên nhóc đó đột nhiên ra tay khiến bản thân bất ngờ không kịp trở tay thì mọi chuyện đã khác. Y không thể thua tên nhóc đó được. Thế nhưng bây giờ cần thận suy nghĩ lại mọi việc...

Cứ cho là bản thân đã chuẩn bị sẵn tư thế, lại lấy được thanh kiếm treo trên tường kia thì kết quả cuối cùng liệu có giống như cũ không?

Chút mồ hôi lạnh bỗng lăn từ trên trán Lệ Lôi xuống.

Nhất là khi nghĩ đến tuổi tác, thời gian tu luyện của tên nhóc đó thì áp lực vô hình trong lòng y càng tăng lên.

Nhìn qua cửa sổ trong phòng đã bị đập nát kia, ánh mắt Lệ Lôi trở nên sắc bén lạ thường, không biết là y đang nghĩ đến điều gì.

oOo

Vân Hi phá cửa sổ lao ra ngoài, ẩn mình nấp trong bóng đêm... Chỉ dựa vào những tay cảnh sát chỉ có thực lực Võ giả cấp bốn cấp năm kia, một khi đã bỏ lỡ cơ hội thì họ sẽ chẳng còn cách gì tìm ra tung tích của hắn nữa.

Sau khi trốn khỏi tổng cục cảnh sát, bước chân Vân Hi dần chậm lại. Hắn đưa mắt nhìn thành phố to lớn đang bị bao phủ trong đêm đen này.

Thế giới này ngoại trừ mạng đến cho hắn cảm giác lạ lẫm thì vẫn chỉ là lạ lẫm. Bốn trăm năm qua đi để cho rất nhiều thứ thay đổi, khiến cho cả thế giới này như là một giấc mộng.

Ở bên ngoài thì ma thú hoành hành khiến cho bốn bề đều là hiểm địa, chia cắt khu cư trú của nhân loại thành những vùng đất nhỏ lẻ. Một khi Võ giả cấp thấp ra khỏi thành, dù là ở nơi nào đi nữa thì họ luôn mang tâm trạng lo lắng đề phòng sẽ gặp phải những ma thú mạnh mẽ đang tìm kiếm thức ăn ở xung quanh, ngay cả những Võ giả cao cấp có địa vị to lớn trong thành cũng không ngoại lệ.

Ma thú tàn sát khắp nơi đã đe dọa nghiêm trọng tới không gian sinh tồn của nhân loại. Vì sinh tồn, mọi người không thể không tụ tập lại sống chung với nhau. Vì cạnh tranh, vì để có được địa vị cao trong thời đại gần như tận thế này, rất nhiều giai cấp, chế độ chẳng thể nào tồn tại trong thời đại sau Công

Nguyên thì nay cũng xuẩn hiện dần.

Cho dù thế giới này vẫn không quang minh chính đại xuất hiện qua nô lệ hay tiến tới một xã hội nô lệ. Nhưng đối với một vài môn phái, gia tộc hay một số thế lực lớn mà nói thì bọn họ hoàn toàn có quyền sinh sát với đám nhân viên của mình, ngay cả luật pháp quốc gia cũng không được phép hỏi tới...

Không chỉ thế giới này trở nên xa lạ như vậy mà ngay cả con người cũng thay đổi.

Ai có thể trở thành bạn bè thực sự được đây!

Đao bất đồng bất tương vi mưu!

Dưới sự áp bức của ma thú, thế giới này đã sớm không còn được như xưa nữa rồi. Nhân tâm lại biến hóa khôn cùng. Muốn tìm được một người cùng chung chí hướng với mình như Diệp Hạo Nhiên hay Vô Khuyết ở thời đại sau Công Nguyên quả là chuyện khó khăn khôn cùng.

Vân Hi lặng lẽ đi trong đêm tối, xuyên qua dòng người tấp nập trên phố, phương hướng bất định. Hẳn như một thân cây chẳng còn sức sống vậy.

Bình yên!

Tĩnh lặng!

...

Cũng không rõ Vân Hi lẫn giữa dòng người đông đúc này bao lâu. Một giờ, hai giờ hay thậm chí lâu hơn.

Tóm lại, dòng người qua lại trên đường càng lúc càng ít đi, đêm đen tối dần như mực.

“Đông Phương!”

Một tiếng kêu tràn ngập vui mừng lẫn ngạc nhiên vang lên giữa màn đêm an tĩnh!

Nghe thấy tiếng kêu, Vân Hi ngẩng đầu lên thì thấy Triệu Uyển Quân đang thờ dốc ngay trước mặt!

“Đông Phương! Rốt cuộc anh cũng trở về rồi! Tốt quá, thật tốt quá! Tiểu Tuyết mà biết được chắc sẽ vui lắm!”

Chẳng biết từ lúc nào, Vân Hi đã đứng trước khu nhà của mình.

“Anh xin lỗi vì đã để các em phải lo lắng như vậy!”

“Không không! Em thì không sao... nhưng mà Tiểu Tuyết lo lắng cho anh lắm! Mau mau, chúng ta mau lên lầu đi! Anh mà không trở lại thì em cũng chẳng biết phải làm gì cho tốt nữa!”

Vân Hi khẽ gật đầu!

Giây phút này, hẳn cảm thấy hình như bản thân đã tính sai!

Trước đây hẳn chỉ là một kẻ cô độc. Bạn bè cũng chỉ có hai người là Diệp Hạo Nhiên và Vô Khuyết. Tuy hai người bọn họ có thể hiểu được bản thân mình muốn gì và sẽ làm gì, nhưng dù sao họ cũng chỉ biết ủng hộ, nhìn mình làm. Còn Đông Nhược Tuyết...

Cô lại chỉ là một người bình thường!

Một người bình thường nên chỉ có lối nghĩ bình thường!

Người bình thường không phải ai cũng hiểu được những việc làm, ý nghĩ hay những tín niệm trong lòng hẳn được.

Như chuyện xảy ra hôm nay, khi hẳn nói ra nguyện vọng muốn trở thành một thợ săn ma chuyên nghiệp ở học viện Tĩnh Diệu, như lần bản thân quyết định tiến vào rừng Dạ Huyết một lần nữa hay như khi hẳn định nghỉ học...

Vân Hi khẽ thở dài một tiếng vì chính hẳn cũng không biết nên giải quyết chuyện này ra sao.

Với tính cách của hẳn, chỉ sợ sau này sẽ lại có thêm nhiều chuyện tương tự như hôm nay xảy ra.

Có lẽ biện pháp tốt nhất...

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 57: Bữa Sáng

Sáng sớm ngày hôm sau thì lệnh truy nã Vân Hi đã được gỡ bỏ.

Cho dù chuyện này liên quan đến rất nhiều người, thậm chí còn dính dáng tới một vị nguyên lão Tiên thiên trong thành Tinh Diệu nhưng cuối cùng, sở tư pháp vẫn quyết định ếm nhem chuyện này.

Vì sao Vân Hi bị truy nã? Tạo sao sau đó lại hủy lệnh này? Hắn có được bồi thường gì không?

Sau cùng, những chuyện này chỉ được thông báo qua loa cho có. Sở tư pháp cũng không đưa ra một câu trả lời thuyết phục nào, chỉ đáp sơ qua rằng mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa.

Vân Hi đang ngồi ăn sáng trong nhà, nghe thấy tin tức này phát trên ti vi thì cũng không có cảm giác gì đặc biệt lắm!

Tuy rằng mọi chuyện được giải quyết như vậy quả thật không được tốt lắm nhưng cũng không thể nói là xấu.

Quy tắc là do những vị nguyên lão Tiên thiên trong thành Tinh Diệu lập ra. Khi mà bản thân còn chưa đạt tới cảnh giới Tiên thiên mật cảnh thì hết thấy những chuyện hắn bày ra chỉ là phí công thôi. Cho dù hắn có chiếm được phần "lợi" đi nữa nhưng chỉ cần những nguyên lão Tiên thiên kia nói một câu thôi thì mọi cố gắng của bản thân đều sẽ trôi theo dòng nước.

Bởi vậy nên điều quan trọng nhất mà Vân Hi cần làm lúc này chính là nâng cao tu vi của bản thân, sớm ngày khôi phục đến thời kỳ toàn thịnh như khi còn là một Võ giả cấp chín, sau đó đột phá thêm một bước nữa trở thành cao thủ Tiên thiên mật cảnh.

Nếu như ngày hôm hần là một Võ giả Tiên thiên thì mọi chuyện cũng chẳng phải có kết quả như thế này.

Đối với Đông Nhượng Tuyết và Triệu Uyển Quân mà nói, hai cô đang dùng bữa sáng lại nghe thấy tin tức này thì mừng vui không xiết

"Tốt quá! Tốt quá rồi! Lệnh truy nã đã bị hủy rồi! Đông Phưong, bây giờ anh chẳng cần phải lo lắng đến chuyện bị trục xuất khỏi thành Tinh Diệu, đến sống ở nơi hoang dã nữa rồi."

"Đúng thế, đúng thế! Xem ra cục cảnh sát thành Tinh Diệu chúng ta cũng công chính liêm minh, cuối cùng cũng trả lại sự trong sạch cho anh Đông Phưong rồi! Tiểu Tuyết... bỏ nói xem, tội mình có nên tặng cờ đỏ cho bọn họ không?"

"Thứ này... ta nghĩ là không cần đâu! Dù sao anh Đông Phưong cũng đã giết chết hai lãnh đạo cao cấp của cục cảnh sát khu thành đông, nếu lúc này chúng ta tới đó... e rằng sẽ gây ảnh hưởng không tốt."

"Bỏ nói thế cũng đúng! Nhưng dù sao chúng ta cũng phải cảm tạ vị tổng cục trưởng tổng cục cảnh sát kia. Minh nghe nói đến sau cùng là do ông ta tự tay tra hỏi mọi chuyện mới điều tra rõ chân tướng sự việc, trả lại sự trong sạch cho anh Đông Phưong đó!"

"Ừm, đúng vậy! Tổng cục trưởng Lệ quả thật là người tốt!"

Vân Hi đang ngồi ăn cạnh đó, nghe thấy hai cô dựa trên kết quả này mà phỏng đoán quá trình diễn ra nhưng không chen vào nói một lời nào.

Hắn là Lệ Lôi sẽ không nói cho bất cứ ai biết được sự việc đã diễn ra đêm qua tại tổng cục cảnh sát. Bản thân Vân Hi cũng như một số người cũng không muốn nhắc đến việc này, chuyện đã qua thì cứ để cho nó qua đi. Người khác đánh giá chuyện này thế ra sao, hắn không muốn giải thích, mà cũng chẳng cần phải giải thích làm gì.

Chung quy thì bản thân hắn cũng là một người bình thường chứ đâu phải thánh. Mọi chuyện bản thân làm ra miễn sao không thẹn với lương tâm là được rồi.

"Anh Đông Phưong..."

Triệu Uyển Quân đang trò chuyện sôi nổi với Đông Nhượng Tuyết bỗng nhiên gọi tên Vân Hi như muốn dò xét hắn về vấn đề nào đó.

"Sao?"

"À, em có một vấn đề muốn hỏi anh, chẳng hay anh có tiện trả lời không, nếu không thôi!"

Đông Nhượng Tuyết rất thân với Triệu Uyển Quân, nghe xong câu này thì cô đã biết ngay người bạn thân của mình định hỏi câu gì rồi. Ánh mắt cô ngập tràn vẻ mong chờ liếc nhìn Vân Hi, cùng với người bạn thân của mình chờ câu trả lời từ anh trai.

"Em cứ hỏi đi!"

"Em muốn hỏi... anh... có thật là anh đã đạt đến cấp bảy rồi không?"

Vân Hi khẽ gật đầu!

Bản thân hẳn gây ra một chuyện lớn như vậy thì khó mà giấu giếm nổi ai!

Nhìn thấy Vân Hi gật đầu như vậy, Triệu Uyển Quân phần khởi hô to: "Trời! Cấp bảy luôn! Đông Phương, anh đã là Võ giả cao cấp rồi! Tuyệt vời! Quá tuyệt vời! Không ngờ anh đã đạt tới Võ giả cao cấp rồi!"

Trước giờ Đông Nhược Tuyết luôn mang phong thái lãnh đạm, bình tĩnh nhưng khi thấy Vân Hi gật đầu khẳng định câu hỏi của người bạn thân mình thì không khỏi xúc động, gương mặt thoáng nở nụ cười.

Từ sau khi phụ thân Đông Liệt qua đời, trong lòng Đông Nhược Tuyết vẫn luôn căng thẳng. Lúc nào cô cũng lo lắng đến cuộc sống sau này, không một phút giây nhẹ nhõm. Nhưng giờ đây, khi biết được anh trai Đông Phương của mình đã trở thành một Võ giả cao cấp chỉ trong một quãng thời gian rất ngắn, trong lòng cô tràn ngập một loại hy vọng mà trước nay chưa từng xuất hiện, giống như ánh mặt trời ở ngoài kia, từ từ nhô lên đến một lúc nào đó sẽ tỏa ra ánh sáng rực rỡ có một không hai của riêng mình.

"Võ giả cấp bảy! Tuy nhờ vào sức mạnh trong ma tinh mà tu vi của anh mới đạt đến trình độ này, nhưng như thế cũng đã giỏi lắm rồi. Tu vi của thiên tài số một trong học viện Tinh Diệu chúng ta, học trưởng Cảnh Hoài Vân cũng chỉ mới cấp bảy đấy thôi! Bây giờ, anh Đông Phương đã là người thứ hai... không, có khi đã là cao thủ số một trong học viện mất rồi! Trời ạ, mới chỉ qua đi mấy ngày mà anh đã thay đổi đến mức này. Đông Phương, nếu anh cứ như thế này... có khi em lại yêu anh mất."

"Hả..."

"Hi hi! Anh sao vậy!? Sợ hả?"

Quả thật Vân Hi chẳng biết phải trả lời ra sao.

"Trông anh kìa, em chỉ nói giỡn thôi! Muốn em thật sự yêu anh á! Anh còn phải biểu hiện sự ưu tú của mình nhiều hơn! Ít nhất thì phải chứng minh anh mạnh hơn học trưởng Cảnh Hoài Vân!"

Triệu Uyển Quân nói xong cũng không để Vân Hi kịp trả lời mà đứng lên luôn: "Ăn xong rồi, em đi chuẩn bị sách vở lát đến học viện đây! Hai người cứ dùng tiếp tục dùng bữa nhé! Anh Đông Phương, cố lên nhé!" Nói xong, cô bé khẽ nháy đôi mắt đáng yêu của mình về phía Vân Hi.

Vân Hi mỉm cười không nghĩ những lời này của cô bé là thật.

Sau khi Triệu Uyển Quân rời đi, không khí trên bàn ăn dần yên tĩnh trở lại.

Khi biết được Đông Phương đã là Võ giả cao cấp, Đông Nhược Tuyết rất vui mừng. Nhưng cô cũng có nghe qua suy đoán của phó sở trưởng La ở Sở Vĩnh Quang, biết được anh trai mình nhờ vào sức mạnh của ma tinh mới tu luyện lên cấp bảy, một cơ hội chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, cho nên cô chỉ phần khích trong chốc lát rồi bình tĩnh lại.

Chỉ qua, ánh mắt của cô khi nhìn về Vân Hi đã không còn sự căm ghét lạnh lùng như trước đây nữa. Sau khi trải qua những chuyện như thế này, ấn tượng về người anh trai yếu đuối, háo sắc trong lòng cô đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

"Suýt nữa thì quên!"

Đang ngầu ngẩn ăn bữa sáng, Vân Hi bỗng dung nhớ đến hình bóng xinh đẹp với mái tóc bông bênh mà hẳn đã gặp khi còn ở trong rừng Dạ Huyết.

Trong rừng Dạ Huyết, cô gái đó đã từng giúp hắn thoát khỏi công kích của đoàn săn ma Thiên Hửu. Hình như vì thấy hắn mang đồng phục học viên của học viện Tinh Diệu, lầm tưởng là một nhân tài mới nổi trong học viện nên cô gái đó đã ra tay giúp đỡ hắn. Như vậy, đoán chắc cô gái đó cũng là người của học viện.

Bản thân Vân Hi không phải là một người thích nợ ân tình của kẻ khác. Lúc này đây, sẵn có em gái mình là một học viên lâu năm trong học viện đang ngồi trước mặt nên hắn hỏi luôn: "Em có biết ai trong học viện có thực lực cấp sáu, lại am hiểu súng ống... ít nhất cũng là xạ thủ cao cấp không?"

"Học viên có thực lực cấp sáu? Lại còn là xạ thủ cao cấp?"

Vân Hi khẽ gật đầu!

"À, người này là một nữ học viên, nghe qua giọng nói hẳn là hơn anh một vài tuổi!"

"Nữ học viên đã đạt tới cấp sáu, hơn anh vài tuổi, lại am hiểu súng ống... Trong học viện Tinh Diệu có bốn người có thực lực cấp sáu, nữ thì chỉ có mỗi chị Ninh Ngọc! Nhưng mà em lại chẳng nghe qua ai nói đến chị ấy am hiểu súng ống cả..."

"Anh đã gặp cô gái đó ở trong rừng Dạ Huyết mấy hôm trước!"

"Chắc không phải là chị Ninh Ngọc rồi! Mấy hôm trước, chị ấy đang ở trong học viện chứ đâu có đi ra ngoài thành Tinh Diệu đâu... Cô gái mà anh

muốn tìm đó có điểm gì khác lạ không?"

Vân Hi suy nghĩ, nhớ lại thật kỹ sự việc đã xảy ra ở rừng Dạ Huyết hôm đó. Một lúc lâu sau, hần mở miệng nói: "Cô gái đó... có mái tóc rất đẹp..."

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 58: Xóa Tan Hiềm Khích Lúc Trước

"Tóc?" Đông Nhược Tuyết khẽ cau mày, hỏi tiếp: "Tướng mạo cô gái đó ra sao anh?"

Vân Hi lắc đầu!

"Anh không nhìn rõ lắm!"

"Anh chỉ thấy mỗi tóc người ta thôi sao?"

Vân Hi khẽ gật đầu xác nhận.

"Tóc của mình cũng đẹp lắm mà..." Đông Nhược Tuyết nhủ thầm trong lòng như vậy rồi cất giọng đồng ý: "Thôi được rồi! Để em đến học viện hỏi thăm mấy đứa bạn thử xem, có khi cô gái mà anh nhắc đó đã tốt nghiệp rồi cũng nên! Học viên nữ có tu vi cấp sáu, tuổi không lớn hơn anh với em bao nhiêu, lại là xạ thủ cao cấp... chắc cũng không khó tìm lắm!"

"Cảm ơn em!"

Đúng ngay lúc này bỗng dung vang lên tiếng kêu đầy ngạc nhiên từ miệng Triệu Uyển Quân khi cô đang chuẩn bị sách vở đi học.

"Trời ạ! Cái này... đây chẳng phải là..."

Giờ phút này, Triệu Uyển Quân rất ngạc nhiên, xen lẫn với đó là vui mừng. Trên tay cô lúc này là một trong hai chiếc đầm mà Vân Hi đã mua ở tiệm bán quần áo Nhã Các ngày hôm qua.

Khi nhìn thấy chiếc đầm trên tay Triệu Uyển Quân, ánh mắt Đông Nhược Tuyết ngay lập tức lấp lánh, cô đã bị nó hấp dẫn. Cô cất giọng hỏi bạn mình: "Đây chẳng phải là một trong những chiếc đầm thuộc bộ sưu tập thời trang mới nhất của công chúa ánh trăng à... sao giờ nó lại..."

"E hèm... ừm... hôm qua có nhiều chuyện xảy ra, mình lại suy nghĩ lo lắng đủ điều nên chẳng có tâm trạng đâu mà để ý tới mấy thứ này... Giờ thì... chắc chắn, hai chiếc đầm này ở đâu ra vậy Tiểu Tuyết? Mình nhớ là mấy hôm nay bọn mình đâu có ra ngoài mua sắm đâu. Ngày hôm qua bỏ cũng đâu có tâm trạng đi mua sắm... vậy sao lại lòi đâu ra hai chiếc đầm này thế..." Triệu Uyển Quân nói xong thì như nghĩ đến chuyện gì đó, gương mặt nhỏ nhắn xin xắn của cô ngay lập tức nhìn về phía Vân Hi!

Không chỉ mỗi cô mà ngay cả Đông Nhược Tuyết cũng quay sang nhìn Vân Hi.

Cảm thấy có hai ánh mắt đang nhìn về phía mình như muốn hỏi chuyện gì đó, Vân Hi trầm ngâm một lát rồi khẽ gật đầu và nói: "Mấy hôm trước anh đến rừng Dạ Huyết thực hiện nhiệm vụ đã nhận ở hiệp hội thợ săn, vừa hay gặp phải thú triều, nhờ pháo đài bay mà anh đã lấy được không ít vật phẩm mà nhiệm vụ yêu cầu. Sau khi về hiệp hội trả nhiệm vụ, anh đã nhận được một khoản Tân Nguyên tệ khá khá từ nó. Trên đường về nhà, khi đi ngang qua tiệm bán quần áo Nhã Các thì anh bỗng nhớ đến mấy hôm trước bọn em từng quan tâm đến bộ đồ này nên đã mua nó. Anh hy vọng rằng bọn em sẽ thích nó!"

"Mấy hôm trước?"

Đông Nhược Tuyết ngay lập tức nhớ lại chuyện mấy hôm trước. Lúc đó, tận mắt nhìn thấy học trưởng Bàn Phi xưng kích tăng đầu tiên của Nguyệt Thần giới thì tâm trạng của cô không tốt lắm, Triệu Uyển Quân vì muốn thay đổi không khí nên đã...

"Ui! Đông Phương, có phải anh mua hai chiếc đầm này để tặng cho em với Tiểu Tuyết không vậy?"

Vân Hi khẽ gật đầu xác nhận.

"Tuyệt vời! Đông Phương, anh tốt quá! Em rất thích chiếc đầm này, định mua nó lâu rồi nhưng điều kiện không đủ thôi!"

Triệu Uyển Quân hớn hờ chạy tới trước mặt Vân Hi, không để ý tới hình tượng bản thân mà hôn lên má hần một cái.

“Hi hi, thưởng cho anh đó nhé!”

Nói xong rồi cô chạy ngay về chỗ cũ, hai tay cầm lấy chiếc đầm màu xanh lá cây, cất cao giọng nói: “Tiểu Tuyết, mình lấy chiếc đầm này đó, giờ phải mặc thử xem sao đã!”

Vừa mới nói đến hai chữ “mặc thử” thôi mà Triệu Uyển Quân đã chạy nhanh vào trong phòng của cô rồi. Lời nói vừa dứt cũng là lúc vang lên tiếng cửa phòng đóng lại.

Đúng lúc này thì Vân Hi mới khôi phục lại tinh thần sau khi bị Triệu Uyển Quân đột nhiên “tập kích”.

"Ồ..."

“Đồng Phương...”

Đồng Nhượng Tuyết khẽ gọi tên anh trai mình.

Vân Hi gật đầu rồi nói: “Ừ, chỉ cần tụi em thích là được!”

Thích là được...

“Đồng Phương, rốt cuộc anh đã thay đổi rồi! Anh của bây giờ khác ngày xưa nhiều lắm! Tốt hơn! Em xin lỗi, xin lỗi anh! Trước kia, trong Nguyệt Thần giới em đã hiểu lầm anh, em xin lỗi... Giờ thì tốt rồi... Đồng Phương... anh...”

Đồng Nhượng Tuyết khẽ lấy khẽ khẽ, nước mắt không kiềm được nhỏ từng giọt từ gương mặt mịn màng của cô xuống mặt bàn.

Nhưng trên mặt cô lại nở nụ cười, một nụ cười hạnh phúc, càng lúc càng rực rỡ, xinh đẹp...

"Em..."

Nhìn thấy Đồng Nhượng Tuyết khóc như vậy, Vân Hi vội vàng đứng lên như muốn nói điều gì đó. Nhưng vì biết ‘em gái’ mình đang khóc vì vui nên hẳn cũng chẳng biết phải làm gì giữa việc giữ im lặng hoặc dỗ dành.

“Anh hai!”

“Sao?”

Gọi như vậy...

“Cảm ơn anh!”

Vừa nói xong, Đồng Nhượng Tuyết bỗng đứng đứng lên đi đến trước mặt Vân Hi rồi dang hai tay ra ôm choàng lấy hắn.

Ôm thật chặt!

Lần này quả thật quá đột ngột.

Vân Hi chẳng ngờ rằng Đồng Nhượng Tuyết xưa nay vẫn bình tĩnh, lạnh lùng với hắn nay lại có phản ứng quá khích như thế này. Cảm nhận được tấm thân mềm mại, mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ trên người ‘em gái’ đang ôm mình, hắn chẳng có một nửa cơ hội để bản thân bình tĩnh trở lại.

“Cảm ơn anh!”

Đồng Nhượng Tuyết thì thảo bên tai Vân Hi, làn tóc mềm mại của cô rủ xuống hai má hắn. Chưa bao giờ mà cô lại vui vẻ, nhẹ nhõm, bình yên như bây giờ.

“...”

Vân Hi khẽ trầm mặt. Hắn không biết mình có hay không tư cách đuổi hai tay ra ôm lấy vai cô gái trước mắt này.

Nếu như cô gái này biết rõ anh hai của cô, Đồng Phương đã chết từ đời nào rồi, còn bản thân hắn chẳng qua là một kẻ xa lạ vô tình chiếm lấy cơ thể này thì có còn ôm choàng lấy mình như thế này hay không!

Có lẽ...

Đến lúc đó cô sẽ...

“Tiểu Tuyết!”

“Rầm!”

Cửa phòng Triệu Uyển Quân bỗng được mở ra, một Triệu Uyển Quân xinh xắn lạ thường trong bộ đầm mới toanh phong cách công chúa mặt trắng xuất hiện trong phòng khách.

Nhìn thấy Vân Hi và Đông Nhượng Tuyết ôm nhau thắm thiết, có vẻ như không còn khúc mắc nhau nữa, Triệu Uyển Quân như nghĩ đến điều gì đó, sau đó cô cười hỏi: “Tiểu Tuyết, anh Đông Phương... hai người... hai người làm lành rồi à?”

Đông Nhượng Tuyết vội buông hai tay ra, khẽ lau đi những vệt nước mắt còn đọng lại trên mặt mình rồi gật đầu!

“Ôi, hay quá! Rốt cuộc hai anh em bỏ cũng hòa thuận, quên đi những hiềm khích lúc trước rồi! Hôm nay quả thật là có đến ba chuyện vui cùng đến một lúc, à không, phải là bốn mới đúng. Lệnh truy nã anh Đông Phương đã bị hủy bỏ này. Anh ấy cũng đã trở thành Võ giả cao cấp. Minh thì được ảnh tặng cho chiếc đầm công chúa ánh trắng mà bản thân mơ ước bấy lâu. Rồi cả chuyện hai anh em bạn đã hòa thuận trở lại chứ không phải là kẻ thù của nhau như trước đây nữa. Mọi người đều vui. Thật tốt quá!”

Đông Nhượng Tuyết liếc nhìn Vân Hi gật đầu cười mỉm rồi nhìn sang Triệu Uyển Quân đang mặc chiếc đầm công chúa ánh trắng đẹp rạng ngời kia, sau đó cất giọng khen ngợi: “Uyển Quân, chiếc đầm này rất hợp với mi đó!”

“Thật sao!” Triệu Uyển Quân vui vẻ ra mặt, rồi cô nhìn sang Vân Hi hỏi: “Đông Phương, anh thấy em đẹp không?”

Những chiếc đầm trong bộ sưu tập thời trang công chúa ánh trắng này chủ yếu là trang phục được thiết kế giành riêng cho những cô gái tuổi từ mười sáu đến hai mươi. Nó tô thêm sức sống, vẻ trẻ đẹp rạng ngời cho họ, lại chẳng làm mất đi vẻ trong sáng hồn nhiên của những cô gái ở độ tuổi này. Triệu Uyển Quân vốn đã rất đẹp rồi, tính cách lại hồn nhiên đáng yêu. Ở những phương diện khác, thậm chí cô còn hơn Đông Nhượng Tuyết một chút. Giờ phút này, khi mặc chiếc đầm này vào, khí chất bản thân Triệu Uyển Quân như được tăng thêm gấp nhiều lần, chẳng kém Lục Tiểu Hâm - nữ học viên xinh đẹp có tiếng trong học viện Tinh Diệu là bao.

“Rất đẹp! Trông em như một thiên sứ bé bỏng đáng yêu!”

“Hi hi, cảm ơn anh nhá!” Triệu Uyển Quân nở nụ cười tươi rói, nhưng ngay sau đó, cô như nhận ra điều gì đó bèn chau mày nói: “Không đúng, sao em cảm thấy anh nói như đang dỗ trẻ con vậy!”

Vân Hi vội lắc đầu.

“Không hề! Những gì anh nói đều là sự thật!”

“Thật thế à! Tiểu Tuyết, bỏ đến đây xem đi, mặc vào xem thử có đẹp không nào!”

Tuy ở phương diện khác, Đông Nhượng Tuyết thể hiện ra sự thành thực, thận trọng nhưng đối với chuyện này lại không thể giấu đi tâm trạng thực sự của một cô gái tuổi mười sáu. Dưới sự lôi kéo của Triệu Uyển Quân, cô chỉ do dự một lát rồi cảm ngay chiếc đầm còn lại lên đi về phòng mặc thử. Lúc gần đi vào phòng, cô khẽ quay lại liếc nhìn Vân Hi.

“Được rồi, em cứ vào thử đi!”

“Rầm!” một tiếng, cửa phòng đã đóng lại, hai cô gái nhanh chóng thử đầm.

Lúc này, trong phòng khách chỉ còn lại mỗi mình Vân Hi nên hần đảnh ngồi xuống ăn nốt bữa sáng đang dở trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 59: Người Khiêu Chiến

Sau khi Đông Nhượng Tuyết và Triệu Uyển Quân ăn sáng xong đều chuẩn bị sách vở đến học viện học.

Vân Hi cũng định đến thư viện ở học viện Tinh Diệu để tìm hiểu những thay đổi đã diễn ra trong hơn bốn trăm năm qua, thế nhưng nghĩ lại bản thân hần bây giờ trong học viện lại rất nổi tiếng nên lại thôi. Giờ thì ai chẳng biết học viện Tinh Diệu xuất hiện một nhân vật có số má, dám giết chết những nhân viên cảnh sát ngay trước bàn dân thiên hạ, lại còn xông đến phân cực cảnh sát chém giết hai vị lãnh đạo có tu vi Võ giả cao cấp nữa.

Đối với những chuyện đã làm của Vân Hi, đám học viên trong học viện có kẻ khen người chê khác nhau. Tuy nhiên, xét cho cùng thì nhờ những lời bàn tán này của bọn họ mà Vân Hi càng lúc càng trở nên nổi tiếng. Nếu lúc này hần đến học viện Tinh Diệu thì nhất định sẽ bị đám học viên, giáo viên trong học viện xem như một sinh vật sống ở thời tiền sử, vậy lại chỉ trở... Bản thân hần lại chẳng muốn thấy những điều như thế này.

Bởi vậy cho nên lúc này, hẳn chỉ có thể ở lại trong nhà mà thôi!

“Võ giả ở thế giới này, trừ việc phải đến những nơi hoang dã chém giết ma thú, thông qua những lần giao ấy để rèn luyện chiến kỹ, mượn nhờ sức mạnh trong ma tinh để tăng lên tu vi thì chỉ còn cách tiến vào Nguyệt Thần giới, nhờ vào khả năng chuyển đổi năng lượng của Nguyệt Ma giới sang thiên địa linh khí của nó để tăng tiến tu vi mà thôi!”

Hiện tại, Vân Hi có rất nhiều điểm tích lũy. Mấy hôm nay hẳn đều ở trong không gian tu luyện cá nhân Lăng Vân cư của mình để tu luyện. Chỉ có điều, không gian tu luyện này chỉ có một sao mà bản thân hẳn lúc này đã là Võ giả cao cấp nên nó không còn thỏa mãn được hẳn nữa.

Cũng vì suy nghĩ này mà Vân Hi quyết định ngồi xuống giường, khẽ nhắm mắt lại, thả lỏng tinh thần cảm ứng phiến không gian thần kỳ tồn tại ở một nơi xa lạ tối tăm trong trời đất. Dưới lực tác động của vùng không gian huyền bí này, ý thức tinh thần của hẳn ngay lập tức được phân ra một phần nhỏ, rời khỏi cơ thể đi theo sự dẫn dắt của lực lượng từ Nguyệt Thần giới tiến vào trong không gian tu luyện cá nhân Lăng Vân cư.

Cả người khẽ nhúc nhích, lúc này đây, bản thể Vân Hi đang ở trong Nguyệt Thần giới đã kết thúc quá trình bế quan tu luyện hấp thụ thiên địa linh khí. Giờ hẳn đã đứng dậy khởi động cơ thể cho quen dần với phản ứng trong nơi này.

Sau khi đã quen thuộc với cơ thể của một Võ giả cấp bốn, Vân Hi khẽ giơ tay lên, cất giọng ra lệnh về phía màn hình thao tác mà hẳn nhận được khi có được quyền hạn một sao trong Nguyệt Thần giới: “Rời khỏi Lăng Vân cư!”

“Mệnh lệnh rời khỏi Lăng Vân cư đã được đưa ra! Sau năm giây nữa, dựa theo vị trí trước khi ngài tiến vào nơi này, ngài sẽ xuất hiện ngay tại quảng trường trung tâm thành Tinh Diệu!”

Tiếng nhắc nhở vang lên thì năm giây sau đó, khung cảnh xung quanh Vân Hi nhanh chóng thay đổi. Chỉ trong chốc lát, không gian tu luyện cá nhân Lăng Vân cư đã biến thành một chiếc đồng hồ đeo tay quấn trên tay hẳn, còn không gian xung quanh đã trở thành quảng trường trung tâm thành Thanh Diệu như khi hẳn đến đây xin kiểm tra quyền hạn một sao Nguyệt Thần giới.

Vân Hi vừa rời khỏi Lăng Vân cư thì hàng loạt những tin tức cũng xuất hiện trên chiếc đồng hồ hẳn đang đeo trên tay, nó phát ra những tiếng kêu “tít tít” liên tục.

“Người nắm giữ quyền hạn một sao, Chiến Thập Thiên muốn giao lưu với bạn...”

“Người không có quyền hạn, Đạo Kỳ muốn giao lưu với bạn...”

“Người nắm giữ quyền hạn hai sao, Quý Nhân đề nghị khiêu chiến với bạn...”

“Công hội hai sao, quân đoàn Vinh Quang gửi lời mời gia nhập công hội đến bạn...”

“Bạn đã đạt được quyền hạn một sao, có được tư cách đăng ký tham gia 'Diễn võ Nguyệt Thần' ở thành Tinh Diệu được tổ chức mỗi năm một lần. Thời gian đăng ký còn lại 27 ngày, 21 tiếng 33 phút...”

“Người nắm giữ quyền hạn ba sao, Chí Thượng Thiên đề nghị khiêu chiến với bạn...”

...

Chỉ trong nháy mắt thôi mà những tin tức này đã vang lên hơn một trăm ba mươi lần. Trong đó, một phần ba là yêu cầu giao lưu thêm bạn, một phần ba là đề nghị khiêu chiến, một phần ba còn lại là những lời mời hoặc là những tin tức riêng mà Nguyệt Thần giới gửi đến bản thân.

Không gian tu luyện cá nhân là nơi chỉ dành riêng cho việc tu luyện, nếu chủ nhân của không gian đó không có điều chỉnh lại thì mặc định của nó là ngăn cản tất cả những tin tức gửi đến chủ nhân nó. Những tin tức này đã được gửi trong mấy ngày rồi nhưng lại không có cách nào để cho Vân Hi nhận được nên chỉ có thể lưu lại trên chiếc đồng hồ này. Lúc này hẳn vừa rời khỏi không gian tu luyện cá nhân thì những tin tức này bắt đầu xuất hiện, nhắc nhở liên tục.

“Đề nghị khiêu chiến...”

Đến lúc này thì Vân Hi cũng đã hiểu rõ được phần nào những quy tắc tồn tại trong Nguyệt Thần giới.

Khiêu chiến lẫn nhau là một trong những cách để kiếm được điểm tích lũy nhanh nhất trong Nguyệt Thần giới này. Hai người khiêu chiến nhau, ai thắng sẽ nhận được 10% điểm tích lũy của đối phương với tư cách là phần thưởng giành cho người chiến thắng.

Hơn nữa, mục đích tạo ra Nguyệt Thần giới chính là vì đề cao tố chất tổng hợp của những Võ giả, nâng cao năng lực chiến đấu cho bọn họ, bồi dưỡng ra những cao thủ xuất sắc cho nhân loại để chống lại những cuộc xâm lấn của ma thú. Chính vì vậy nên đối với việc khiêu chiến, Nguyệt Thần giới luôn ủng hộ.

Nếu như những trận khiêu chiến của đôi bên diễn ra sôi nổi, hấp dẫn thì không chỉ có bên thắng nhận được 10% điểm tích lũy của bên thua như là phần thưởng giành cho người chiến thắng mà còn được Nguyệt Thần giới thưởng thêm. Càng thắng liên tiếp nhiều trận thì phần thưởng được tặng cho càng nhiều. Nếu như ai đó thắng liên tiếp mười, một trăm, một ngàn, mười ngàn hay càng cao hơn thì sẽ được ban cho những phần thưởng đặc thù.

Tất nhiên là những phần thưởng đặc thù nhận được qua những lần chiến thắng liên tiếp này có liên quan trực tiếp đến độ đặc sắc trong những trận đấu.

Nếu như lấy mạnh đánh yếu thì dù ai đó có thắng liên tiếp một trăm hay một ngàn trận đi chăng nữa, phần thưởng nhận được cũng chỉ như gãi gãi mà thôi. Còn như ai khác có thể lấy yếu thắng mạnh, trong mỗi trận biểu hiện ra được khả năng tiềm tàng trong chiến đấu thì những phần thưởng đặc thù đó sẽ quý giá đến ngay cả cao thủ cấp Tiên thiên cũng phải thềm thòm.

Càng là thiên tài, càng là cao thủ thì phần thưởng nhận được càng nhiều.

Vân Hi nhìn lướt qua điểm tích lũy hiện tại của mình, 164 điểm, muốn xin kiểm tra quyền hạn hai sao còn thiếu 36 điểm.

Thấy vậy, hắn không khỏi nhìn lại 51 lời đề nghị khiêu chiến được ghi trong chiếc đồng hồ đeo trên tay mình.

Sau khi nhìn qua một lượt những lời đề nghị khiêu chiến, ánh mắt Vân Hi dừng lại ở một tin tức đặc biệt mà hắn nhìn thấy.

“Người nắm giữ quyền hạn năm sao, Thiên Hỏa đề nghị khiêu chiến với bạn. Quy tắc khiêu chiến: tự do. Hạn chế: Võ giả cấp bốn. Người nắm giữ quyền hạn năm sao, Thiên Hỏa gửi đến bạn một vài thông tin cơ bản về bản thân. Bạn có muốn kiểm tra qua không?”

“Người nắm giữ quyền hạn năm sao!”

Nhìn thấy mấy chữ này thôi, vẻ mặt Vân Hi khẽ đanh lại.

Dù rằng trong Nguyệt Thần giới, Võ giả cấp một cũng có thể xin kiểm tra quyền hạn một sao. Nhưng trong những tình huống bình thường thì chỉ có những người đã đạt đến Võ giả cấp bốn mới dám đi kiểm tra thử. Một người muốn hoàn thành bài kiểm tra, đạt được quyền hạn một sao thì trừ khi người đó là thiên tài hoặc là Võ giả cấp năm, còn không thì sẽ chẳng có hy vọng nào.

Quyền hạn này càng cao thì độ khó của lần kiểm tra lớn. Những người có thể đạt được quyền hạn năm sao tám chín phần là những cao thủ cấp chín đỉnh phong. Thậm chí có một số người, tuy đã là Võ giả cấp chín đỉnh phong nhưng cũng không thể lấy được quyền hạn này. Như vậy cũng đủ thấy, những người có thể lấy được quyền hạn năm sao, hưởng những quyền lợi đặc thù mà ai cũng thèm nhỏ dãi này, không ai không phải là cao thủ tuyệt đỉnh.

Hiện tại lại có một người nắm giữ quyền hạn năm sao muốn khiêu chiến với Vân Hi, dù rằng người này không phải là Võ giả cấp chín thì cũng là một thiên tài trong đám Võ giả cấp tám, một tồn tại có thể khiêu chiến vượt cấp.

Suy nghĩ trong chốc lát, Vân Hi cất giọng: “Kiểm tra thông tin đối thủ!”

“Kiểm tra thông tin cá nhân!”

Người nắm giữ quyền hạn năm sao, Thiên Hỏa:

- Cấp bậc: Võ giả cấp chín hậu kỳ.
- Tu luyện ba môn chiến kỹ cao cấp. Độ thuần thực phân biệt là tinh thông, tinh thông, đại thành.
- Thành tích chiến đấu: thắng 282, thua 39. Hiện tại đang thắng liên tiếp 7 trận.
- Điểm tích lũy hiện có: 3740 điểm.
- Đánh giá tổng hợp: cực kỳ nguy hiểm.

“3740 điểm tích lũy.”

Khi nhìn thấy số điểm tích lũy khổng lồ này, hai mắt Vân Hi co rụt lại.

Hắn thật sự không thể hiểu được tại sao một người có số điểm tích lũy cao như vậy lại muốn áp chế tu vi bản thân về Võ giả cấp bốn để khiêu chiến với một người chỉ đạt quyền hạn một sao và 164 điểm tích lũy như hắn.

Nhưng rồi Vân Hi suy nghĩ lại. Đối phương có tới 3740 điểm tích lũy, nếu hắn thắng sẽ nhận được 10% điểm tích lũy của người này, tức là 374 điểm. Khi bản thân có được chừng đó điểm thì đừng nói là xin kiểm tra quyền hạn hai sao, ngay cả xin kiểm tra quyền hạn ba sao cũng đủ nữa là.

Nghĩ đến đây, Vân Hi ngay lập tức đưa ra lựa chọn.

“Kiểm tra xem người khiêu chiến có đang ở trong Nguyệt Thần giới không nào!”

“Bíp! Bạn mất đi 10 điểm tích lũy! Kiểm tra kết thúc! Hiện tại, người nắm giữ quyền hạn năm sao đang ở trong Nguyệt Thần giới!”

“Tiếp nhận khiêu chiến!”

Q.1 - Chương 60: Tề Liệt Dương

Giờ phút này, trong thành Ma Thiên, một người đàn ông trung niên có biệt danh là Thiên Hòa Kiếm Thánh đang chiến đấu với một con ma thú ở trong không gian huấn luyện mô phỏng của Nguyệt Thần giới.

Đây là con Hắc Âm Cự Viên cấp chín với sức mạnh tấn công vô cùng mạnh mẽ và sức bật rất lớn. Cánh tay của nó thô to như chân voi. Một khi nó đánh trúng mục tiêu thì dù là kim cương cũng biến thành bùn nhão. Loại ma thú như thế này là một trong số những loài rất khó trừ chọc trong hàng ngũ ma thú cấp chín. Ở ngày thường, một hai Võ giả cấp chín có gặp được nó, có lẽ họ sẽ cao chạy xa bay.

Nhưng đó chỉ là với những Võ giả cấp chín bình thường thôi!

Còn lúc này đây, người đứng trước mặt nó là Thiên Hòa Kiếm Thánh Tề Liệt Dương, một cao thủ chuẩn Tiên thiên có danh tiếng và uy vọng gần bằng những nguyên lão Tiên thiên trong thành Ma Thiên. Nghe nói người này chỉ thiếu một bước cuối cùng nữa thôi sẽ phá tan bình cảnh cấp chín, tiến vào Tiên thiên.

Dưới sự tấn công liên tục của chiến kỹ cao cấp Hỗn Nguyên Phá Ma Kích, ngay cả ma thú Hắc Âm Cự Viên cấp chín nổi tiếng hung hãn mạnh mẽ trong đám ma thú cũng không tránh khỏi xuất hiện những vết thương trí mạng trên thân thể. Máu tươi chảy ra liên tục từ miệng những vết thương này. Tình trạng như vậy kéo dài cho đến khi Thiên Hòa Kiếm Thánh đánh ra chiêu tất sát Hỗn Nguyên Tịch Diệt thì con Hắc Âm Cự Viên cao hơn ba mét này mới kêu rên một tiếng rồi ngã nhào xuống đất.

Cùng lúc đó, giọng nói quen thuộc chỉ mỗi Nguyệt Thần giới mới có vang lên trong không gian huấn luyện.

“Bíp! Chiến đấu mô phỏng kết thúc! Mức độ sát thương, 100%. Mức độ thương tổn của bản thân, 12%. Chấm điểm tổng hợp, 188. Đánh giá, xuất sắc. Chúc mừng bạn đã có đủ thực lực để chiến thắng dễ dàng ma thú cấp chín Hắc Âm Cự Viên.”

“Ài, mình vẫn chưa thể nhận được đánh giá cấp đại sư sao? Phải đạt được đánh giá cấp đại sư thì khi gặp phải Hắc Âm Cự Viên, mình mới nắm chắc một trăm phần trăm đánh chết nó được.”

Tề Liệt Dương nghĩ thầm trong lòng, hít sâu một hơi rồi lắc đầu.

“Ha ha, đoàn trưởng, đánh hay lắm!”

“Đoàn trưởng thật lợi hại. Bình thường, hễ Võ giả cấp chín nào gặp phải Hắc Âm Cự Viên là chạy trốn chết. Vậy mà giờ nó lại bị đoàn trưởng giết chết một cách dễ dàng như vậy... Chậc chậc!”

“Thôi đi ba! Bọn mày không nhận ra người giao chiến với Hắc Âm Cự Viên là ai à? Đoàn trưởng của chúng ta, một người rất có thể sẽ trở thành nguyên lão Tiên thiên của thành Ma Thiên đó nhé. Một con Hắc Âm Ma Viên này thì làm sao có thể chống lại nổi đoàn trưởng được.”

Huấn luyện mô phỏng vừa kết thúc, những thành viên của đoàn săn ma Thiên Hòa đứng quan sát bên ngoài vừa đi tới vừa mở lời chúc mừng đoàn trưởng của họ.

“Ha ha, Tiên thiên mật cảnh đâu có dễ đột phá như chú em nói đâu. Đừng có thấy ta có thực lực có thể chống lại hai tên Võ giả cấp chín bình thường, thậm chí cũng có khả năng chiến thắng mà lầm. Một khi chưa đột phá lên Tiên thiên thì ta chẳng thể nào chống lại được những nguyên lão Tiên thiên đó đâu, ngay cả một chiêu cũng chưa chắc đã tiếp được nữa là...”

“Đoàn trưởng đại nhân thật khiêm tốn. Ngài đã là Võ giả cấp chín đỉnh phong, cảnh giới chuẩn Tiên thiên rồi. Cho dù ngài không thể sánh được với họ nhưng ít ra cũng có đủ năng lực để bảo vệ bản thân chứ bộ.”

Tề Liệt Dương khẽ lắc đầu, nói: “Tiên thiên mật cảnh... Những người đạt đến cấp độ này không có ai đơn giản như tưởng tượng của mấy đứa các cậu đâu. Càng tiếp xúc đến cảnh giới Tiên thiên, ta càng có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của cấp độ này. Chờ khi đạt đến Võ giả cấp chín, các cậu sẽ hiểu được những gì ta nói hôm nay.”

“Võ giả cấp chín sao? Đối với chúng tôi mà nói thì cảnh giới này xa xôi quá!”

“Ha ha, chúng tôi làm sao mà so được với đoàn trưởng chứ!”

Tề Liệt Dương khẽ cười một tiếng, định nói điều gì đó thì lại bất ngờ nhận được tin tức phát ra từ chiếc vòng tay đeo trên cổ tay y.

“Người nắm giữ quyền hạn một sao, 123 đã tiếp nhận đề nghị khiêu chiến của bạn. Nếu bạn đã sẵn sàng, xin hãy lựa chọn đồng ý để tiến hành truyền tông điển sản thi đấu! Sau mười phút mà bạn không đưa ra lựa chọn, chúng tôi sẽ coi như bạn bỏ qua trận đấu này, kết quả đối phương sẽ giành chiến thắng.”

“Người nắm giữ quyền hạn một sao, 123?”

Tề Liệt Dương khẽ giật mình. Hắn không có ấn tượng gì lắm đối với người mang biệt danh 123 này.

“Đoàn trưởng! 123 chẳng phải là thằng nhỏ đã đánh bại Vương Thịnh sao? Em nghe nói là thằng nhỏ này có thể thi triển ra chiến kỹ Liệt Không Cửu Kích hoàn mỹ.”

“Khá lắm! Không ngờ thằng nhỏ này lại dám tiếp nhận đề nghị khiêu chiến của đoàn trưởng, can đảm lắm!”

“Thằng nhỏ này là ai thế mày?”

Nghe qua những lời nói của hai tên đoàn viên, Tề Liệt Dương cất giọng hào sảng: “Mấy hôm trước ta đưa ra đề nghị khiêu chiến, tưởng rằng thằng nhỏ này không đáp ứng. Không ngờ bây giờ thằng nhỏ lại dám tiếp nhận đề nghị khiêu chiến của ta, can đảm lắm! Ha ha, để ta xem thử chiến kỹ Liệt Không Cửu Kích hoàn mỹ mà Vương Thịnh tôn sùng mạnh đến đâu.”

“Đoàn trưởng! Ngài bật chế độ quan chiến để chúng tôi vào xem, mở mang tri thức với nhé!”

“Ta muốn xem thử thằng nhỏ mà Vương Thịnh nói ẩn giấu bí mật nào không. Ừm, ta đã chinh thành cấp 0 rồi nhé! Ha ha, nếu các cậu muốn xem thì hãy đến sân thi đấu số 5-0010671 đi!” Tề Liệt Dương nói xong liền lựa chọn đồng ý truyền tống, thân hình y mờ dần, cuối cùng biến mất ngay trước mặt những đoàn viên của mình.

Hiển nhiên là Tề Liệt Dương đã được sức mạnh của Nguyệt Thần giới truyền tống đến sân thi đấu.

“Mau! Mau đến sân thi đấu số 5-0010671 nào! Tụi mày cũng đi thông báo cho mấy đứa khác trong đoàn tin này đi!”

“À đúng rồi, tụi mày nhớ báo cho thằng Vương Thịnh luôn nhé! Không biết thằng gà này đã xuất quan chưa nữa!”

“Chắc... anh bạn nhỏ của tôi, cố gắng lên! Đừng có để cho đoàn trưởng đánh ngã chú em khi mà chúng tôi còn chưa đến kịp đấy nhé!”

“Ha ha... có khi lại như thế cũng nên! Mày mau thông báo cho tụi kia đi!”

Trong những tiếng cười nói ồn ào, đám đoàn viên này nhanh chóng đi làm công việc của mình, kẻ kêu người gọi. Sau khi mọi người trong đoàn đã tập trung gần đủ, cả bọn bắt đầu truyền tống đến sân thi đấu số 5-0010671.

...

“Vào!”

Ngay khi Tề Liệt Dương xuất hiện trên sân thi đấu có đường kính 50m này, trước mặt y khoảng 30m, thân hình Vân Hi cũng dần hiện ra.

Khi nhìn thấy người đang đứng trước mặt mình là một chàng trai trông rất trẻ, Tề Liệt Dương không khỏi ngạc nhiên. Y cất cao giọng hỏi: “Chú em là thằng nhỏ nắm giữ quyền hạn một sao đã đánh bại Vương Thịnh đó hả? Ha ha, không ngờ chú em lại trẻ hơn ta tưởng tượng. Ta chọn hình thức hạn chế đến tu vi về cấp bốn, chiến đấu bằng tay không. Ta muốn xem thử chiến kỹ Liệt Không Cửu Kích mà Vương Thịnh tôn sùng có thực sự hoàn mỹ như y nói hay không.”

“Mời!”

Tề Liệt Dương vừa nói xong, Vân Hi vừa được truyền tống đến sân thi đấu nhanh chóng bước lên trước một bước, thực hiện lễ tiết của Võ giả một cách trịnh trọng.

“Ồ... đây chẳng phải là lễ tiết từng được sử dụng mấy trăm năm trước à... Những người thực hiện hành động này, hoặc là người thích ra vẻ lấy lòng người khác, hoặc là Võ giả chân chính tuân theo ý chí cổ xưa.”

Mà người trước mặt Tề Liệt Dương là Vân Hi hiển nhiên không phải là kẻ muốn lấy lòng người khác.

Thấy một màn như vậy, Tề Liệt Dương cũng không nói gì nhiều nữa, gương mặt thoáng trở nên nghiêm túc. Sau đó y cũng thực hiện lễ tiết y hệt như Vân Hi đã làm để trả lễ rồi nói: “Mời!”

Từ “mời” này vừa nói xong thì Vân Hi đang đứng cách y khoảng 30m bỗng nhiên phát lực, cả người hắn lập tức lao vút đến như một mũi tên được bắn ra khỏi cung. Liệt Mộc Kích, kích đầu tiên trong Liệt Không Cửu Kích được đánh ra, trong không khí quanh đó bắt đầu vang lên những tiếng nổ “lách tách” nho nhỏ.

Vân Hi vừa ra tay, ánh mắt Tề Liệt Dương lập tức cháy lên ánh lửa nóng bỏng. Tốc độ của y cũng chẳng kém hơn tốc độ ra chiêu của Vân Hi là bao, không ngờ y cũng đánh ra chiêu Liệt Mộc Kích trong Liệt Không Cửu Kích.

Liệt Không Cửu Kích đối kháng Liệt Không Cửu Kích.

“Àm!”

Một luồng khí xoáy ngay lập tức khuếch tán ra chung quanh từ khu vực trung tâm va chạm giữa hai đòn tấn công của hai người. Thân hình của Vân Hi và Tề Liệt Dương cùng lúc lùi lại sau ba bước.

Tuy rằng Lôi Lệ cũng là võ giả cấp chín nhưng từ khi trở thành tổng cục trưởng cục cảnh sát, người này đã không còn chiến đấu với ai khác trong nhiều năm. Tề Liệt Dương lại khác, bản thân là một thợ săn ma nên lúc nào y cũng sống bên bờ sinh tử, những chiến kỹ mà y nắm giữ trong người không một phút nào bị mai một. Lúc này, trong tình huống cả hai đều ở cảnh giới cấp bốn nên qua lần giao phong đầu tiên, đôi bên cân tài ngang sức, không ai chiếm được chút ưu thế nào từ đối phương.

“Tốt lắm! Chú em không hổ là Võ giả nhận được đánh giá cấp đại sư. Hãy đỡ chiến kỹ cao cấp, Huyền Thiên Đoạn Chi của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 61: Thắng Thua

“Bắt đầu rồi, trận đấu đã bắt đầu rồi kìa!”

“Ha ha, vừa may chúng ta tới kịp lúc.”

“Loạt xoạt...”

Lúc trước, trên khán đài sân thi đấu vốn yên tĩnh chẳng có ai thì giờ bỗng nhiên lại xuất hiện rất nhiều người. Đám người này đều là những thành viên của đoàn săn ma Thiên Hỏa.

Bản thân Vân Hi còn chưa hiểu hết những quy tắc đặt ra trong Nguyệt Thần giới. Hắn cứ nghĩ rằng trận khiêu chiến trên sân thi đấu lần này cũng giống như lần bản thân tham gia kiểm tra quyền hạn một sao, đều là sân thi đấu khép kín nên sẽ chẳng có ai xuất hiện ở đây. Cũng bởi vì suy nghĩ như vậy mà tinh thần của hắn đều tập trung toàn bộ lên người đối phương. Nhưng đáng tiếc, đám người này xuất hiện cười nói ồn ào khiến cho Vân Hi mất tập trung chỉ kiểm thuật hắn thi triển ra đánh tới Huyền Thiên Đoạn Chi bị chậm đi một nhịp, lộ ra chút sơ hở.

“Cơ hội đến rồi!”

Tề Liệt Dương lại chẳng nghĩ rằng đối thủ của mình vì đám anh em trong đoàn khiến hắn mất tập trung nên ra chiêu để lộ sơ hở. Y chỉ biết, nếu đối phương đã để lộ sơ hở thì y phải tấn công ngay lập tức.

Nắm lấy cơ hội này, Huyền Thiên Đoạn Chi mà Tề Liệt Dương thi triển ra nhanh chóng đánh tới, sức mạnh hung bạo của nó chạm vào chỉ kiểm thuật của Vân Hi. Khi đòn tấn công của cả hai chạm vào nhau, kinh lực xuyên thấu qua tay khiến cho đốt xương hai ngón tay Vân Hi vỡ nát toàn bộ. Nếu không phải hắn lui kịp lúc thì hẳn kinh lực sẽ lan đến cả cánh tay rồi.

“Chiến kỹ cao cấp, Băng Liệt Ma Hoàng Kích!”

Trong khoảnh khắc Vân Hi lui lại đó, Tề Liệt Dương biết bản thân y đã chiếm được thế thượng phong nên nhanh chóng thi triển ra chiến kỹ cao cấp Băng Liệt Ma Hoàng Kích hòng tấn công đối phương tới tấp. Chân y nhanh chóng bước lên trước một bước, hai tay huy động hóa thành những quyền ảnh bao phủ toàn thân đối thủ.

“Bùm! Bùm! Bùm!”

Chỉ trong giây lát, hai bên kẻ tiến người lui, công qua thủ về trên không trung mấy chục lần. Những tiếng “Chát chát” vang lên liên tục mỗi khi hai người chạm đối chưởng với nhau, vang lên liên hồi.

“Băng Liệt!”

Sau khi Tề Liệt Dương thi triển ra chiêu cuối cùng trong bộ chiến kỹ Băng Liệt Ma Hoàng Kích, sức mạnh được ngưng tụ từ đầu trận đến giờ được tung ra hết. Vân Hi bị trúng chiêu, kinh lực không kịp từ đòn tấn công của đối phương đánh bay hắn ra xa.

“Kết thúc thôi!”

Tề Liệt Dương hét to một tiếng rồi bay người lên không trung, thân hình cao lớn của y tựa như con ưng trên trời cao lao vút tới đánh mạnh lên người Vân Hi đang mất thăng bằng.

“Rầm!”

Vân Hi đổi quyền thành chưởng, vất vả lắm mới ngăn cản được một kích mạnh mẽ này của đối phương, thế nhưng sức mạnh còn sót lại trong chiêu Ứng Kích Trường Không của Tề Liệt Dương lại khiến cho hắn mất điểm tựa, nếu như ngã xuống đất thì e rằng hắn sẽ mất đi khả năng chiến đấu.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, chân khí trong người Vân Hi gần như tập trung hết lên hai ngón tay ở tay phải. Khi thân hình hắn gần tiếp xúc với mặt đất, hắn nhanh chóng giơ hai ngón tay ra chống lên mặt đất hòng tiêu hao lực va đập khi bản thân rơi từ trên cao xuống, chẳng hề tâm tới những âm thanh “lách cách” của những đốt xương ngón tay đang vỡ nát. Được một chốc, hắn nhanh chóng lộn ngược người lại lui khỏi phạm vi tấn công của Tề Liệt Dương.

Thấy một màn như vậy, Tề Liệt Dương khẽ ngạc nhiên thốt lên: “Hả? Chú em có thể né được đòn tấn công của ta à!”

Nhưng với tư cách là một Võ giả chân chính, Tề Liệt Dương sẽ không bỏ qua một cơ hội nào để có thể giành được chiến thắng cuối cùng. Y chỉ ngờ ngàng trong giây lát rồi nhanh chóng đuổi theo Vân Hi, vận dụng sức mạnh toàn thân đánh ra chiến kỹ cao cấp Hỗn Nguyên Phá Ma Kích.

“Àm!”

Chiêu này đánh lên người Vân Hi khiến hắn bay lui ra sau một lần nữa.

Thế nhưng Tề Liệt Dương lại cảm thấy chiêu này của y đánh ra như trâu đất xuống biển, sức mạnh đánh ra biến mất không thấy tăm hơi đâu, hầu như chẳng gây ra một vết thương nào trên người đối phương. Không những thế mà đối phương còn mượn nhờ sức mạnh của chiêu này mà bật lui ra sau, hóa giải thế công liên hoàn của bản thân y, nhờ đó có được cơ hội thở dốc.

“Không thể tưởng được! Thăng nhỏ này giỏi quá, không nhờ nó lại có thể giằng co với đoàn trưởng tới mấy hiệp!”

“Thăng nhỏ này chỉ chống cự được đến đây thôi. Bây giờ tay phải nó bị gãy nên thực lực đã giảm đi nhiều rồi. Lúc đầu, tuy thăng nhỏ này đánh ngang tay với đoàn trưởng thật, nhưng mà đó chỉ là nhất thời thôi, huống chi lúc này tay phải nó lại bị phế đi. Tao nghĩ chắc một lát nữa nó sẽ thua thôi.”

“Ừ, có lẽ thế thật. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, tao không ngờ thăng nhỏ này lại có thể cầm cự với đoàn trưởng đến giờ đây. Xem ra thực lực của nó cũng khá, chẳng trách Vương Thịnh thần tượng đến vậy. Ha ha...”

“Đáng tiếc, Vương Thịnh lại chẳng có đây. Ta chỉ sợ khi thăng gà đó tới thì trận đấu này đã kết thúc rồi.”

Đám đoàn viên đoàn săn ma Thiên Hóa tùm năm tùm ba lại thì thầm to nhỏ, chỉ trỏ hai người đang chiến đấu với nhau trên sân thi đấu.

Bọn họ hầu hết là những Võ giả cao cấp, khả năng nhìn nhận vấn đề tất nhiên phải có.

Tất nhiên, những tiếng rì rầm trò chuyện của đám đoàn viên này không ảnh hưởng gì đến Tề Liệt Dương đang đứng dưới sân thi đấu.

“Trận đấu nên kết thúc thôi!”

Tiếng hét to vừa vang lên thì cũng là lúc Tề Liệt Dương bước lên trước một bước, muốn triển khai đòn tấn công mới.

Thế nhưng lúc y ngưng tụ sức mạnh lại phát hiện ra bản thân đang ở trong hoàn cảnh xấu. Không ngờ Vân Hi lại ra tay trước hòng tìm cách ngăn cản thế công tiếp theo của đối phương. Hắn khép hai ngón tay lại với nhau, dùng hai ngón tay làm kiếm đâm thẳng về phía Tề Liệt Dương.

Đây chính là chỉ kiếm thuật mà Vân Hi đã thi triển ra thua dưới chiêu Huyền Thiên Đoạn Chi của Tề Liệt Dương ban nãy.

“Ủm? Chú em chỉ có mỗi chiêu này thôi sao?”

Tề Liệt Dương chau mày, hai tay nhanh chóng thi triển ra Huyền Thiên Đoạn Chi đâm tới Vân Hi.

Kết quả của lần va chạm này lại hoàn toàn khác trước. Khi đôi bên đụng nhau, sức mạnh có trong Huyền Thiên Đoạn Chi ngay lập tức bị chỉ kiếm thuật ẩn chứa kiếm khí Bát Cực hóa giải. Ngay sau đó, chỉ kiếm thuật với sự sắc bén đáng sợ đâm nhanh tới, đâm vỡ xương ngón tay mà Tề Liệt Dương dùng để thi triển Huyền Thiên Đoạn Chi.

“Không ổn!”

Trong khoảnh đó, Tề Liệt Dương đã nhanh chóng đưa ra quyết định. Y rút tay lại với tốc độ nhanh nhất có thể.

Thế nhưng giờ phút này, ý thức chiến đấu của hai người rốt cuộc cũng hiện ra chút chênh lệch.

Tuy tốc độ rút tay lại của Tề Liệt Dương rất nhanh nhưng vẫn không tránh khỏi những ảnh hưởng nhất định đến từ kiếm khí bộc phát ra từ chỉ kiếm thuật của Vân Hi.

Nhất định chịu ảnh hưởng.

Nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Mắt thấy chiêu Liệt Mộc Kích trong Liệt Không Cửu Kích do Vân Hi thi triển ra nhanh chóng đến gần người mình, Tề Liệt Dương vội vàng ngưng tụ kinh khí thi triển ra Hỗn Nguyên Phá Ma Kích. Hai chiêu tấn công chạm nhau, sức mạnh chấn động của lần va đập này buộc y phải lùi ra sau.

Vừa mới lui lại nhưng vẫn không tránh khỏi thế công tới tấp của đối phương, Tề Liệt Dương biết bản thân đang rơi vào tình cảnh nguy hiểm, sắc mặt bỗng chốc biến đổi.

Y chẳng quan tâm đến việc bản thân đang hơi mất cân bằng, nhanh chóng thi triển ra tuyệt kỹ của bản thân, hét to một tiếng như sấm động: “Chiến kỹ cao cấp đại thành, Kinh Thiên Cửu Biến!”

Chiến kỹ cao cấp đại thành Kinh Thiên Cửu Biến được Tề Liệt Dương thi triển ra nhanh chóng để lộ ra một phần sức mạnh hung bạo của nó, mạnh mẽ ngăn cản những chiêu tấn công liên tiếp như Liệt Nham Kích, Liệt Sơn Kích, Liệt Hà Kích... trong Liệt Không Cửu Kích mà Vân Hi thi triển ra.

“Bùm! Bùm! Bùm!”

Những tiếng nổ vang lên liên tục, Liệt Không Cửu Kích mà Vân Hi thi triển ra dưới sức mạnh của chín kích liên hoàn đã đánh tan những đòn phản công của Tề Liệt Dương chỉ trong nháy mắt, nhanh chóng khiến đối phương mất thăng bằng phải lui liên tiếp ra sau, hoàn toàn mất đi trọng tâm.

“Đoàn trưởng!”

“Sao lại như thế được!”

Đám đoàn viên đoàn săn ma Thiên Hóa ngồi trên khán đài vốn tưởng rằng trận đấu sẽ nhanh kết thúc với phần thắng nghiêng về đoàn trưởng của họ thì lúc này lại kinh hãi đứng lên, mở miệng la lớn những tiếng kêu đầy ngạc nhiên lẫn khiếp sợ, trừng mắt nhìn xuống tình huống đang diễn ra trên sân thi đấu.

Bọn họ thật không thể ngờ được đoàn trưởng của họ lại bị áp chế.

Nhất là khi đối phương đã bị phế một tay nhưng lại có thể áp chế được đoàn trưởng của bọn họ. Quá bất ngờ.

Tuy nhiên, Tề Liệt Dương vẫn là Tề Liệt Dương.

Nếu như tay phải Vân Hi không bị gãy đi thì có lẽ dưới những đòn tấn công liên tục trong chiến kỹ Liệt Không Cửu Kích thì e rằng Tề Liệt Dương đã thua rồi. Nhưng vì một tay đã bị phế nên đối phương không thể thi triển ra Liệt Không Cửu Kích hoàn mỹ như nước chảy mây trôi được. Nhờ vậy mà chín kích liên hoàn của đối phương đã bị y chặn được...

Tấn công liên tiếp chín lần, ngoại trừ sức mạnh tấn công được tăng lên qua chín lần này gây nên chút thương tích ngoài da ra thì chẳng có gì ảnh hưởng chí mạng đến bản thân Tề Liệt Dương cả.

“Aa... aa... aaaa...”

Tề Liệt Dương quát to một tiếng, nhanh chóng đưa ra quyết định. Giờ phút này, y thà rằng liều mạng để bản thân dính chiêu cũng phải tranh thủ ra tay phản công mạnh mẽ, thay đổi cục diện trong lúc đối phương kết thúc ra đòn.

Thế nhưng, chân khí trong cơ thể Tề Liệt Dương vừa mới ngưng tụ được một phần tạo thành hình thức ban đầu của chiến kỹ thì bên phía đối phương, Vân Hi không ngừng lại một giây nào mà nhanh chóng thi triển ra một chiến kỹ có sức mạnh lớn hơn.

“Càn Khôn Bát Thức!”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 62: Xin Kiểm Tra Quyền Hạn Hai Sao

Chiến kỹ cấp tiên thiên, Càn Khôn Bát Thức.

Bộ chiến kỹ này được Vân Hi thi triển ra, độ thuần thực có lẽ không bằng tổng cục trưởng cục cảnh sát Lệ Lôi nhưng trong đó lại ẩn chứa nét hấp dẫn tự nhiên mà Lệ Lôi không so được. Giờ phút này, dưới tình huống Tề Liệt Lôi đang rơi vào trong hoàn cảnh xấu thì một chiêu này hấn đánh ra giống như cọng rơm làm gãy lưng lạc đà (1).

“Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!”

Càn Khôn Bát Thức, tám thức liên hoàn giống như bão táp mưa xa ập lên người Tề Liệt Dương.

Thứ thứ nhất và thứ hai đánh bay đối phương lên không trung. Thứ thứ ba và thứ tư đánh lên thân hình đã mất đi trọng tâm của đối phương tạo thành vết thương trí mạng. Qua thứ thứ năm và thứ sáu thì cơ thể của đối phương đã biến thành một đồng thít bầy nhầy, tan thành từng mảnh nhỏ rồi biến mất trong không trung.

“Bíp! Chiến đấu kết thúc! Người nắm giữ quyền hạn năm sao Thiên Hỏa bị người nắm giữ quyền hạn một sao 123 đánh bại!”

Trong sân vang lên tiếng thông báo trận đấu kết thúc.

Cùng lúc đó, chiếc vòng đeo tay đã biến mất lúc trận đấu bắt đầu cũng hiện ra thông báo thông tin.

“Bíp! Chúc mừng bạn đã đánh bại người nắm giữ quyền hạn năm sao Thiên Hỏa! Phần thưởng bạn nhận được là mười phần trăm tổng điểm tích lũy của đối phương, tổng cộng 374 điểm tích lũy. Hiện tại, tổng số điểm tích lũy của bạn là 528. Thành tích chiến đấu, thắng 1, thua 0, hiện tại đang thắng liên tiếp 1 trận.”

Chiến đấu kết thúc, tay phải của Vân Hi vốn bị Tề Liệt Dương đánh gãy được khôi phục lại ngay tức khắc. Cảm giác đau đớn mới nãy còn tồn tại thì bây giờ lại biến mất tãt, thật giống như cơn đau này chưa từng xuất hiện không khỏi khiến cho hắn xúc động, thành tựu khoa học kỹ thuật vượt thời đại thần khí Nguyệt Thần giới này quả quá thần kỳ.

“Mịa kiếp, tao không nhìn lầm đấy chứ... đoàn trưởng mà lại thua thằng nhỏ đó à!”

“Trời ạ, chuyện gì vừa xảy ra!”

“Ể tụi mày, có phải chiều cuối cùng thằng nhỏ kia thi triển là chiến kỹ cấp Tiên thiên Càn Khôn Bát Thức không vậy?”

“Mây tưởng chiến kỹ cấp Tiên thiên giống như mấy chiến kỹ bình thường khác à? Muốn sử dụng chiến kỹ cỡ đó thì phải đáp ứng nhiều vấn đề lắm, không đơn giản đâu. Tổ chất thân thể và ý thức chiến đấu của một Võ giả cấp bốn không thể nào thi triển được chiến kỹ cấp này.”

Đám đoàn viên đoàn săn ma Thiên Hỏa luôn tin vào vị đoàn trưởng của họ nhìn thấy một màn như vậy không khỏi nháo nhào, hét lên loạn xạ.

“Anh mày dẻo tin, thằng nhỏ này nhất định có vấn đề. Anh mày khẳng định với tụi bây, thằng nhỏ này không đơn giản chỉ là Võ giả cấp bốn thôi đâu. Có khi nó là Võ giả cao cấp hay thậm chí là cao thủ chuẩn Tiên thiên nhưng lại ẩn xuống cấp bốn, muốn giả trư ăn thịt hổ đấy!”

“Anh mày cái dẻo. Nếu thằng nhỏ này không phải là Võ giả cấp bốn thì tại sao đến bây giờ nó chỉ nắm giữ mỗi quyền hạn một sao trong Nguyệt Thần giới thôi vậy? Mày nói tao nghe thử xem. Chẳng lẽ nó là thiên tài, không cần đến sự trợ giúp của Nguyệt Thần giới mà tu luyện đến cấp bảy, thậm chí là cấp chín hả?”

“Ồ... thì... cũng có thể như mày nói lắm. Nếu như thằng nhỏ này có một sư phụ là cao thủ Tiên thiên mật cảnh, cung cấp ma tinh bồi dưỡng cho nó tu luyện... hoặc là...”

Nghe vậy, những người còn lại trong đoàn săn ma ngay lập tức lao vào chọc ngoáy câu nói của người này.

“Mày nói cung cấp ma tinh á? Đem ma tinh tặng cho đệ tử của mình tu luyện á hả? Chẳng lẽ mày không biết một cao thủ Tiên thiên mật cảnh muốn thắng một con ma thú cấp linh chủ khó đến cỡ nào không. Đến cả Võ giả Tiên thiên trung kỳ khi chống lại một con ma thú cấp linh chủ sơ cấp cũng có khả năng quy-rò-tê (quy tiên) nữa là... Bọn họ cần nhiều ma tinh lắm, sao có thể tặng cho đệ tử của họ tu luyện được chứ.”

“À... chuyện này...”

...

Anh nói qua tôi nói lại một hồi chẳng có kết quả, đám đoàn viên quay sang nhìn đoàn trưởng Tề Liệt Dương của bọn họ.

“Bắt đầu chưa? Trận đấu đã bắt đầu chưa tụi bây?”

Đúng lúc này, Võ giả cấp sáu Vương Thịnh vừa nhận được tin tức của đám bạn xuất hiện trên khán đài, miệng thì hô to lên hỏi khiến cho đám đoàn viên đoàn săn ma Thiên Hỏa im lặng cả đi.

Đâu chỉ là bắt đầu thôi đâu, trận đấu đã kết thúc luôn rồi.

“Quái... tụi bây chơi trò gì vậy? Sao tao hỏi mà chẳng thằng nào nói gì thế hả!”

Vương Thịnh khó hiểu cất giọng hỏi đám bạn mình.

Khác với đám đoàn viên đoàn săn ma Thiên Hỏa đang ngồi trên khán đài, Tề Liệt Dương đứng dưới sân thi đấu chỉ gạt mình một chút rồi bình tĩnh lại ngay. Nhớ lại tình huống giao chiến với tốc độ như ánh sáng ban nãy, y dường như hiểu ra điều gì đó. Quay người sang nhìn Vân Hi, y nở nụ cười gượng gạo rồi nói: “Ngay lần giao phong đầu tiên với Huyền Thiên Đoạn Chi của ta, có phải chú em không dốc toàn lực ra chiêu, không tiếc hy sinh tay phải để ta xem thường cậu đúng không? Trả một cái giá lớn đến vậy liệu có đáng không?”

Vân Hi thoáng liếc qua cơ thể đang được tái tạo lại của Tề Liệt Dương rồi khẽ lắc đầu nói: “Không đáng.”

“Vậy tại sao...”

“Kích thích nhất đó là sai lầm của tôi!”

“Sai lầm?!”

Trong lòng Tề Liệt Dương kinh ngạc không thôi. Nhớ lại những phản ứng của Vân Hi trong trận đấu mới rồi, y cảm nhận được ý thức chiến đấu của hắn rất sắc bén. Mà những cao thủ có trình độ như thế này lại có thể phạm phải sai lầm cơ bản đó sao?

Vân Hi khẽ gạt đầu xác nhận rồi gọi ra giao diện thao tác dành riêng cho người nắm giữ quyền hạn một sao. Hiện tại trong tay hắn có 528 điểm tích lũy, đã đủ điểm để xin kiểm tra quyền hạn hai sao và ba sao.

“Đoàn trưởng... ngài... ngài...”

Vương Thịnh vừa mới xuất hiện trên khán đài, y đang định hỏi đám bạn trước mặt mình xem tình huống trận đấu ra sao nhưng nghe thấy đoạn nói chuyện của hai người ở dưới sân thi đấu thì trừng mắt lên nhìn như không thể tin nổi.

“Đoàn trưởng, chẳng lẽ... ngay cả ngài cũng...”

“Ừ, ta thua rồi!”

Tề Liệt Dương khẽ gạt đầu, mở miệng nói rất thẳng thắn.

Trận này y thua vì giới hạn cảnh giới nên không thể phát huy ra toàn bộ thực lực vốn có. Nếu có thể toàn lực ra tay thì y đã thắng trận đấu này rồi. Cho nên trận này, dù thua nhưng y cũng không nản.

Nhìn thấy Vân Hi dường như có ý định rời khỏi nơi này, Tề Liệt Dương nhanh chóng bước lên một bước, nói: “Này chú em... cái tên 123 này của chú em có vẻ như... Chẳng biết ta nên gọi chú em như thế nào đây?”

Vân Hi chọn cái tên này chẳng qua do lần đầu đến Nguyệt Thần giới làm cho tinh thần của hắn không được ổn định lắm, lại chẳng để tâm nhiều nên mới đặt như vậy.

Nghe thấy đối phương muốn biết tên thật của mình, lại nghĩ đến chuyện bản thân vừa lấy đi 374 điểm tích lũy của người ta nên hắn đáp: “Tôi tên là Vân Hi!”

“Vân Hi. Ha ha... thêm bạn nhé! Sau này có cơ hội, nếu cậu không ngại thì hai chúng ta luận bàn một chút. Lúc đó tôi và cậu sẽ dùng tu vi cấp bảy, thậm chí là cấp chín để luận bàn nhé!”

Trong lúc nghe đối phương nói vậy, chiếc vòng tay đeo trên tay hắn vang lên tiếng thông báo.

“Người nắm giữ quyền hạn năm sao Thiên Hòa xin được kết bạn với bạn, đồng ý hay hủy bỏ.”

Vân Hi trầm ngâm một lát. Mới nãy giao đấu với Tề Liệt Dương, quả thật hắn cảm thấy những chiêu số của người này có vẻ không được uyển chuyển lắm. Bây giờ ngâm lại, nhiều khả năng là vì người này phải áp chế tu vi từ Võ giả cấp chín xuống cấp bốn nên không thích ứng kịp hoàn cảnh, nhiều chiến kỹ không thể đánh ra được thành ra thất thế trước mình.

Nghĩ đến đây, Vân Hi khẽ gạt đầu rồi lựa chọn đồng ý kết bạn.

Sau khi nhận được tin nhắn thông báo thêm bạn thành công, trên mặt Tề Liệt Dương lộ ra vẻ tươi cười. Y nói: “Vân Hi, ta hy vọng cậu nhanh chóng đạt đến Võ giả cấp chín. Đến lúc đó, mong rằng hai chúng ta có thể chiến đấu một trận sòng phẳng, không bị gò bó bởi những thứ rắc rối khác.”

Vân Hi khẽ gạt đầu đồng ý.

Hiện tại, bản thể trong Nguyệt Thần giới này của hắn chỉ mới là Võ giả cấp bốn. Nếu như không phải bị hạn chế tu vi thì chắc chắn chỉ qua một chiêu thôi hắn sẽ bị Tề Liệt Dương đánh chết. Cho dù hắn có nâng bản thể lên tu vi cấp bảy thì khi đối mặt với một thợ săn ma chuyên nghiệp như đối phương, tỷ lệ thua cũng khá cao. Nếu như cho phép đánh lại, với tu vi thấp hơn cấp tám thì hắn không nắm chắc bản thân giành được chiến thắng.

Lúc này đây, Vân Hi đã có trong tay 528 điểm tích lũy nên hắn không cũng suy nghĩ gì nhiều, trực tiếp gọi ra giao diện thao tác giành cho người nắm giữ quyền hạn một sao rồi đề ra yêu cầu.

“Xin được kiểm tra quyền hạn hai sao!”

Chú thích:

(1) – Ngạn ngữ (Thế kỷ 19, ở Ả-rập, một người đàn ông có một con lạc đà rất biết nghe lời. Ông muốn biết con lạc đà của mình có thể mang hết đồng rom lớn này đi hay không nên đã đem rom chất lên lưng lạc đà. Trước khi ông bỏ lên lưng nó cọng rom cuối cùng, nó vẫn đứng bất động ở đó. Nhưng khi ông ta bỏ cọng rom cuối cùng lên thì con lạc đà khụy chân, ngã xuống rồi chết.) Nghĩa tương tự như “một giọt nước làm tràn ly”, ý nói đã quá sức giới hạn chịu đựng cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 63: Săn Bắn Sinh Tử

"Xin kiểm tra quyền hạn hai sao!"

"Bíp! Người nắm giữ quyền hạn một sao 123 đã đủ 500 điểm tích lũy, có thể tham gia kiểm tra quyền hạn ba sao. Một khi hoàn thành kiểm tra quyền hạn vượt cấp, bạn sẽ được nhận thêm phần thưởng. Đồng ý hay bỏ qua?"

"Ồ... mình có thể tham gia kiểm tra quyền hạn ba sao à?"

Vân Hi khẽ ngạc nhiên.

Quyền hạn ba sao rất khó lấy được, những Võ giả cấp bảy bình thường chưa chắc đã có được quyền hạn này. Tu vi hiện tại của Vân Hi trong Nguyệt Thần giới chỉ mới cấp bốn. Nếu muốn đạt được quyền hạn ba sao này, e rằng hẳn phải cố gắng hết sức mới có cơ hội đạt được.

"Ủm! Được thêm phần thưởng nữa à... Lãnh Phong, truyền kỳ của nhân loại đã sử dụng thần khí Nguyệt Thần làm nền tảng để tạo nên Nguyệt Thần giới, mở ra một thế giới huyền bí nhiều màu sắc. Mục đích ban đầu khi vị đại nhân này tạo ra nó hẳn là để bồi dưỡng nên những Võ giả tinh nhuệ số lượng lớn để chống lại sự xâm lấn của ma thú đến từ Nguyệt Ma giới... Nếu như bây giờ ta có thể hoàn thành kiểm tra quyền hạn ba sao trong Nguyệt Thần giới chỉ với tu vi cấp bốn, hẳn là..."

Cầu phú quý trong nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, Vân Hi ngay lập tức lựa chọn đồng ý.

"Đã xác nhận lựa chọn đồng ý. Sau mười giây nữa, hệ thống sẽ truyền tống bạn đến địa điểm kiểm tra. Hiện tại bắt đầu đếm ngược. Mười, chín, tám..."

Khi giọng nói đó đếm ngược tới không, khung cảnh chung quanh Vân Hi nhanh chóng thay đổi. Sân thi đấu mà hắn đứng trước đó đã biến mất, bây giờ hắn đang đứng trong một thị trấn nhỏ bị tàn phá nặng nề. Thị trấn nhỏ này có được xây dựng theo hình vuông, diện tích chung quanh khoảng hai kilômét. Những công trình kiến trúc ở nơi này bị hư hại, sụp đổ rất nhiều nên trông thị trấn này có chút hoang vu.

"Thông tin chi tiết về nhiệm vụ kiểm tra quyền hạn ba sao. Bản đồ, thị trấn bỏ hoang. Chế độ, săn bắn sinh tử. Yêu cầu, giết chết tám thợ săn ma bên đội đối địch. Nhắc nhở, bạn có bảy đồng đội. Bạn có thể lựa chọn hành động một mình hoặc tham gia tác chiến phối hợp đồng đội. Cứ mỗi một tiếng đồng hồ, hệ thống sẽ tự động thông báo vị trí của từng thợ săn ma ở hai đội. Thời gian hiện thị vị trí mỗi đội viên lần tiếp theo còn lại 57 giây, xin bạn hãy chuẩn bị."

...

Lúc những tiếng nhắc nhở cùng tin tức về lần kiểm tra quyền hạn ba sao này phát ra từ trên chiếc lắc mà Vân Hi đeo trên tay thì cũng là lúc những chiếc lắc đeo trên tay bảy thợ săn ma đồng đội đang ở cách đó khoảng hai kilômét cũng hiện ra tin tức về hắn.

Sau khi thấy rõ những tin tức về Vân Hi, trên mặt bảy thợ săn ma cả nam lẫn nữ trẻ tuổi đều lộ vẻ thất vọng.

Trong đó có một thanh niên dường như là đội trưởng cả đội không kìm được con giận, mở miệng chửi thề.

"Mẹ kiếp, có làm không vậy?! Tên đội viên thứ tám sao chỉ là Võ giả cấp bốn nắm giữ quyền hạn một sao thế này? Hai tên khốn Vương Ly với Vương Đạo vì muốn hủy hoại đoàn săn ma Thánh Kiếm chúng ta triệt để nên cố ý mời đến sáu thợ săn ma trong đoàn săn ma Vương Giả đến từ thành La Sâm. Trong đó, thợ săn ma nữ có biệt danh là Ninh Tịnh kia có thực lực Võ giả cao cấp rồi. Ta cứ tưởng hệ thống sẽ truyền tống cho chúng ta tên đội viên cuối cùng là một Võ giả cao cấp để cục diện được ổn định, cân sức... vậy mà... không ngờ lại đưa đến một tên Võ giả cấp bốn."

"Điên thật! Hai thằng chó má hèn hạ. Chỉ đụng chạm một chút trong học viện thôi mà hai thằng chó này lại trả đũa dai dẳng đến mức này. Đoàn săn ma tự mình lập ra trong Nguyệt Thần giới lại bị bọn nó chèn ép đủ đường, đã thế bây giờ lại bỏ tiền ra thuê cao thủ đến quấy phá chúng ta làm nhiệm vụ nữa chứ! Tức không chịu được!"

Một tay đội viên mang tâm trạng ủ dột mở miệng thở dài: "Ài... xem ra đợt kiểm tra này dữ nhiều lành ít rồi. Có lẽ đoàn săn ma Thánh Kiếm chúng ta

không có cơ hội được tham gia 'Chiến trường dị tộc' ở vòng tiếp theo rồi."

"Tớ không tin! Nguyệt Thần giới không thể nào mắc phải sai lầm cơ bản này được. Hệ thống sao lại truyền tống đến đây một tên Võ giả cấp bốn cơ chứ..."

"Sao lại không thể?! Võ giả cấp bốn rõ ràng kia kia! Chẳng lẽ cậu nghĩ rằng tên đó có thể bộc phát ra sức mạnh tiềm ẩn trong người, đánh bại mấy tên cao thủ cấp sáu cấp bảy bên đội kia được à?"

"Ồ... thì..."

"Được rồi, không nói nhiều nữa. Hiện tại, tên đó coi như là đang ở phía sau đội đối địch. Đoàn săn ma Vương Giả nếu như muốn loại bỏ những nhân tố không ổn định hẳn là sẽ giải quyết tên đó trước. Mà muốn xử lý tên đó thì bọn họ nhất định phải cử ra một tên đội viên. Ta nghĩ hai tên Vương Ly với Vương Đạo sẽ không đi mà thay vào đó là một trong sáu tên còn lại sẽ thực hiện việc này. Chỉ hy vọng tên Võ giả cấp bốn đó khôn khéo một chút, tranh thủ chút thời gian cho chúng ta hành động chứ đừng từ ọ sớm quá. Thương Tùng, Tiểu Ngọc, Triệu Huyền, Cam Dũng, bốn đứa mi làm chủ công, cố gắng ngăn cản cho được bọn họ nhé. Diệp Tân, Triệu Thiên, hai người phụ trách đánh lén, phối hợp tác chiến với mọi người. Còn tôi... chắc tôi phải đi xem thử tên thợ săn ma cao cấp của đội bên kia có bản lĩnh gì."

"Học trưởng Vu... tuy đã là Võ giả cấp sáu đỉnh phong nhưng dù sao anh cũng chưa phải là Võ giả cao cấp chân chính... chỉ sợ..."

"Ồ thì cũng bởi vậy nên các cậu phải cố gắng lên, tranh thủ đánh chết bọn Vương Ly, Vương Đạo rồi đến hỗ trợ cho tôi."

"Vâng, học trưởng!"

"Học trưởng, cẩn thận nhé anh!"

Sau khi mọi người đã thảo luận xong chiến thuật thi đấu, trên chiếc lác đeo tay của bọn họ cùng lúc hiện lên hình ảnh thu nhỏ của bản đồ thị trấn bỏ hoang. Trên bản đồ, vị trí của 16 người tham gia lần kiểm tra này dần hiện ra, phân biệt mỗi đội bằng những dấu chấm nhỏ màu đỏ hoặc màu xanh lá cây.

"Bắt đầu hành động!"

...

Cùng lúc đó, tại một địa điểm khác trong thị trấn bỏ hoang, một cô gái trẻ đáng vẻ thanh lịch cũng hạ lệnh bắt đầu trận chiến.

"Cuồng Phong, tên nhóc ở đằng sau đội giao cho cậu xử lý. Nhớ giải quyết nó nhanh nhanh rồi quay lại đây bảo vệ cô chủ nhé. Thiêm Điện, Ô Vân, Tinh Thiên, ba cậu theo tôi xông ra ngoài đánh thôi, tốc chiến tốc thắng!"

Cuồng Phong dùng tay ra hiệu OK rồi cười nói: "Đội trưởng yên tâm! Chỉ một phút thôi là tôi sẽ xử lý xong tên nhóc cấp bốn này."

"Mày được đội trưởng phân đi xử lý tên kia còn được cử động gân cốt một chút, trong khi tao phải ở lại đây bảo vệ cô chủ, lãng phí tuổi xuân quá đi thôi! Ài... ông trời bất công quá!" Lôi Bạo lầm nhảm oán trách một tiếng, ném vũ khí sang một bên rồi ngồi ngay xuống.

"Lôi Bạo, tập trung vào!"

Tinh Thiên, một cô gái khác trong đội mỉm cười cất giọng khe khẽ: "Đội trưởng à, đối thủ của chúng ta chẳng qua chỉ là mấy đứa học viên làng nhàng trong học viện La Sâm thôi, chị cần gì phải nghiêm túc như thế. Cũng lâu rồi mọi người chưa nhận được một nhiệm vụ nào dễ dàng như thế này mà."

"Em đó, cả mọi người nữa, chúng ta tuyệt đối không được xem thường bất kỳ một đối thủ nào."

Thiêm Điện cười giả lả: "Tư liệu về đối thủ đã bày ra ngay trước mắt chúng ta rồi. Chỉ có mỗi tư liệu về tên Võ giả cấp bốn kia thì chúng ta chưa biết, chẳng lẽ đội trưởng nghĩ là tên này có thể thay đổi được cục diện trận đấu này sao?!"

Ninh Tinh nghe vậy thì khẽ chau mày, không hài lòng lắm với thái độ của những người trong đội.

Nhưng ngẫm lại thì cô cảm thấy những lời Thiêm Điện nói không phải không đúng. Cả bọn đều là thợ săn ma mà lại không thể đối phó được đám học viên chưa từng thấy qua ma thú này cùng với một tên Võ giả cấp bốn, thậm chí phải dốc toàn lực thì quả là điều đáng hổ thẹn.

Nghĩ đến đây, Ninh Tinh khẽ gật đầu và nói: "Được rồi, nhưng các cô các cậu cũng phải chú ý đề phòng đấy. Bắt đầu thôi!"

Nói xong, Ninh Tinh dẫn đầu mọi người xông ra ngoài.

Tinh Thiên, Ô Vân và Thiêm Điện nhanh chóng chạy theo sát đằng sau cô. Xem ra bọn họ đúng là có ý định lấy bốn đánh bảy.

Bốn đánh bảy.

Trong bốn người bọn họ, ngoại trừ Ninh Tinh là Võ giả cấp bảy ra thì ba người còn lại cũng có thực lực không kém bao nhiêu, đều là Võ giả cấp sáu. Dưới tình huống lấy bốn đánh ba như vậy, lẽ ra bọn họ phải di chuyển thận trọng chứ không nên xông ra ngoài một cách lộ liễu như vậy.

Nhưng thợ săn ma chính là thợ săn ma.

Bản thân là thợ săn ma cấp sáu trường thành trong những lần chiến đấu bên bờ sinh tử với ma thú, hiển nhiên phải có ngạo khí của riêng mình. Bốn người chẳng hề ần nấp hay trốn tránh gì cả mà cứ xông thẳng ra ngoài, xuất hiện trên một con đường lớn trong thị trấn bỏ hoang.

"Bắt đầu rồi."

Lúc bốn người Ninh Tĩnh hiện ra trên con đường lớn trong thị trấn bỏ hoang thì Cuồng Phong, tay thợ săn ma được bố trí đi giải quyết Vô giả cấp bốn bên đối diện cũng đứng lên, voi tay cầm lấy bội kiếm của mình đi thẳng đến chỗ của Vân Hi.

Săn bắn sinh tử chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 64: Đánh Lén

Tốc độ di chuyển của đám người Ninh Tĩnh không tính là nhanh nhưng cũng không chậm mấy. Không bao lâu sau thì bọn họ đã đi được khoảng mấy trăm mét trong thị trấn bỏ hoang, xuất hiện trong tầm mắt những thành viên của đoàn săn ma Thánh Kiếm.

Khi nhìn thấy bốn người bên đối diện đường đường chính chính xuất hiện trong phạm vi công kích của đội mình, đừng nói là những người phụ trách khâu tấn công như Thương Tùng, Tiểu Ngọc, Triệu Huyền hay Cam Dũng, ngay cả hai người phụ trách khâu đánh lén là Diệp Tân và Triệu Thiển cũng tức giận không thôi.

"Bọn này ngạo mạn ghê nhỉ! Tu vi cấp sáu làm như ghê gớm lắm, ra vẻ ta đây giỏi hơn à, khinh người chứ gì! Để xem bọn bây lợi hại đến đâu mà lại hống hách đến vậy!"

"Mẹ! Để xem đạn tao bắn ra nhanh hay tốc độ của bọn bây nhanh!"

Diệp Tân chửi thầm trong lòng, tay điều khiển khẩu súng ngắm nhắm lên người Ninh Tĩnh đang đi ở hàng đầu tiên rồi bóp cò.

"Keng!"

Ánh lửa lóe lên, viên đạn được bắn ra từ khẩu súng ngắm bị Ninh Tĩnh đánh bay ngay lập tức. Lần bắn lén này của Diệp Tân không tạo ra được chút bối rối, hoảng sợ nào cho đội đối phương.

"Ô Vân, cậu đi xử lý tên súng ngắm ở kia!"

Ninh Tĩnh thoáng nhìn về nơi Diệp Tân mới bắn lén, hạ lệnh cho Ô Vân rồi tiếp tục bước đi.

"Rồi!"

Ô Vân hô to một tiếng rồi bay người lên không trung, lao nhanh về hướng mà Diệp Tân vừa bắn lén với tốc độ nhanh đến không tưởng được.

"Mau! Mau ngăn hắn lại!"

Vu Phàm nấp trong một bụi cây gần đó vốn định đánh lén Ninh Tĩnh nhưng thấy tình hình thay đổi nên lao nhanh ra ngoài hòng cản Ô Vân lại.

Cùng lúc đó thì Tiểu Ngọc dùng súng tiểu liên, Triệu Thiển dùng súng ngắm nhanh chóng bắn về phía Ô Vân, ngăn cản y lao tới chỗ của Diệp Tân.

"Pằng! Pằng! Pằng!"

Trong tiếng súng nổ dồn dập ấy, Thiểm Điện đứng đằng sau Ninh Tĩnh cũng nhanh chóng bắn ra mấy phát súng.

Thiểm Điện, người cũng như tên, tốc độ bắn súng của y nhanh như tia chớp.

Những viên đạn được bắn ra từ khẩu súng lục của Tiểu Ngọc hay từ khẩu súng ngắm của Triệu Thiển đều bị Thiểm Điện chặn lại. Những viên đạn va chạm với nhau tạo ra những tia lửa chói lọi xoẹt giữa không trung.

"Không thể nào... sao có thể như thế được... kỹ năng bắn súng của mình trong học viện tuy không được xếp trong top mười nhưng tuyệt đối là trong top

ba mươi, thế mà..."

"Dùng súng lục cản những viên đạn được bắn ra từ súng tiểu liên... Chuyện này... đây chẳng lẽ là thực lực của thợ săn ma sao?!"

Thấy một màn như vậy, Triệu Thiên và Tiểu Ngọc trợn mắt há mồm tỏ vẻ ngạc nhiên không thể tưởng được.

"Thường quá! Bé con, kỹ năng bắn súng của bé còn chưa được đến sơ cấp à? Như thế này sao bé đấu lại anh được!"

Thiểm Điện khẽ huýt sáo trêu đùa Triệu Thiên, giọng nói không kiềm được sự đắc ý trong lòng.

"Thôi đi ông nội... Trong học viện, tụi nó chủ yếu tu luyện kiếm thuật chứ không phải là kỹ thuật bắn súng, cho nên sao chúng có thể là đối thủ của ông được! Thôi cái điệu đó đi ông!" Tinh Thiên khẽ gắt người bạn của mình một tiếng rồi nhìn về phía Võ giả cấp sáu đỉnh phong Vu Phạm đang lao nhanh đến đây.

"Đội trưởng, người này để em xử lý cho!"

Ninh Tịnh khẽ gật đầu đồng ý. Bản thân cô là Võ giả cấp bảy, nếu như bây giờ lại ra tay đối phó với học viên cấp sáu trong học viện thì không tránh khỏi cảm thấy mình ỷ lớn hiếp nhỏ.

Được Ninh Tịnh cho phép, Tinh Thiên ngay lập tức xông ra ngoài, tay giương thanh kiếm sắc lên không trung tạo nên những đường kiếm mờ ảo: "Mạng đầu tiên thuộc về ta!"

"Ha ha! Em gái Tinh Thiên xinh đẹp của tôi ơi, chưa chắc đâu nhé!"

Ô Vân tránh đông né tây, những viên đạn do tay súng ngắm Diệp Tân bắn ra không thể làm y bị thương chút nào. Trước khi những học viên khác trong đội kịp ngăn cản thì y đã xuất hiện trước mặt Diệp Tân một cách đột ngột, thanh đao trong tay từ trên cao chém xuống.

"Mạng đầu tiên của lần hành động này hẳn thuộc về ta rồi!"

"Bíp! Người nắm giữ quyền hạn hai sao Cuồng Phong đã chết. Tỉ số săn bắn sinh tử hiện tại đang là 0, 1!"

Ngay khi Ô Vân và Tinh Thiên cầm kiếm và đao tấn công đối thủ của mình thì một tiếng thông báo bất ngờ vang lên bên tai họ.

Lúc này đây, tất cả mọi người, kể cả Ô Vân và Tinh Thiên đang cảm vũ khí tấn công đều ngạc nhiên.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Sao thằng Cuồng Phong lại bị giết chết..."

Nhân cơ hội này, Võ giả cấp sáu đỉnh phong Vu Phạm bỗng nhiên bộc phát ra sức mạnh bản thân, thi triển ra chiến kỹ cao cấp mà chỉ có những Võ giả cao cấp mới tu luyện được, Điểm Tinh Kiếm Quyết.

Nhưng thợ săn ma không hổ là thợ săn ma.

Quanh năm suốt tháng sống ở nơi hoang dã, "làm bạn" với ma thú khiến cho tính cảnh giác của bọn họ cao hơn gấp nhiều lần so với những Võ giả học tập trong học viện. Tuy rằng Vu Phạm đánh ra Điểm Tinh Kiếm Quyết nhanh như gió gặt nhưng lúc sắp đánh trúng người Tinh Thiên thì cô đã kịp phản ứng, nhanh chóng lui lại sau, đồng thời rút kiếm ra ngăn cản.

Vu Phạm thoát được một mạng nhưng Diệp Tân lại không thể. Tiếng thông báo Diệp Tân hy sinh vang lên ngay sát sau tin tức người nắm giữ quyền hạn hai sao Cuồng Phong bị giết chết.

"Cuồng Phong sao lại... Thiểm Điện, đi xem thử chuyện gì đã xảy ra ở đó!"

"Rồ!"

Tia Chớp khẽ gật đầu. Giờ phút này, hắn không còn giữ được vẻ thong dong như lúc đầu nữa. Trong lúc giao chiến với đám Võ giả học trong học viện, không ngờ đội mình lại bị chết mất một người. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, e rằng danh dự của đoàn săn ma Vương Giả bọn hắn sẽ bị tổn hại không nhỏ.

"Ô Vân, Thiểm Điện, tốc chiến tốc thắng!"

Ninh Tịnh nói xong liền lấy ra một khẩu súng lục màu bạc rồi nhanh chóng bóp cò. Viên đạn chui ra từ nòng súng bay theo đường vòng cung ghim thẳng vào Thương Tùng đang đứng nấp sau một bức tường.

Tin tức thông báo người thứ ba hy sinh vang lên.

"... Tỉ số săn bắn sinh tử hiện tại đang là 2, 1!"

Dường như là ở nơi này đang diễn ra một cuộc độ sức âm thầm nào đó.

Thương Tùng vừa chết thì tin tức thông báo một người trong đội của Ninh Tịnh lại vang lên.

"Bíp! Người nắm giữ quyền hạn hai sao Lôi Bạo đã chết. Tỉ số săn bắn sinh tử hiện tại đang là 2, 2!"

"Lôi Bạo..."

Về mặt Ninh Tịnh dần trở nên âm trầm.

"Khoan đã! Chẳng phải Lôi Bạo ở lại bảo vệ Vương Ly và Vương Đạo sao? Nếu như giờ cậu ta chết thì chẳng phải là..."

Dường như chứng thật suy đoán của Ninh Tịnh, chưa đầy nửa phút sau khi Lôi Bạo chết, hai tin tức thông báo Vương Ly và Vương Đạo chết được phát ra. Tỉ số săn bắn sinh tử hiện tại đang là 2 - 4.

"Chết thật, các cậu mau giải quyết mấy đứa này đi!"

Ninh Tịnh khẽ quát một tiếng, chẳng để ý đến Vu Phạm đang lao đến ngăn cản mà lao nhanh về phía đám người Lôi Bạo dừng lại lúc nãy, đồng thời quát to ra lệnh cho Thiểm Điện đã chạy được một đoạn ngắn: "Thiểm Điện, khoan đi đã! Tên này có thể giết chết Cuồng Phong và Lôi Bạo trong thời gian ngắn như vậy nhất định là cao thủ, tôi với cậu cùng đi giết hắn."

"OK!"

Thiểm Điện đang chạy đi nhanh chóng dừng lại.

Trong khoảnh khắc y ngừng lại này, ở trong căn phòng tối tăm cạnh đó bỗng phát ra một đạo kiếm mang. Thủ đoạn thông minh khéo léo, góc độ ra chiêu xảo diệu đến tột cùng khiến cho Thiểm Điện phải tập trung toàn bộ sự chú ý. Tay trái y cầm khẩu súng ngắn bắn đạn liên tục trong khi tay phải nhanh chóng đưa ra sau rút thanh kiếm đang đeo trên lưng ra khỏi vỏ rồi chém xuống ngăn lại đòn tấn công của kẻ đánh lên.

"Keng!"

Ánh lửa bắn tung tóe.

Hai thanh trường kiếm va mạnh vào nhau.

Đến lúc này, Thiểm Điện mới nhìn rõ thấy người ra tay đánh lên mình.

"Tên này sao trẻ thế nhỉ!"

Trong lòng Thiểm Điện kinh ngạc không thôi.

Đây cũng là ý nghĩ cuối cùng trong hắn.

Vân Hi duỗi ngón tay trái thành kiếm rồi đâm tới yết hầu Thiểm Điện với tốc độ không hề thua kém nhất kiếm đánh lên ban nãy. Sức mạnh đánh ra đủ để đánh vỡ nham thạch trong chiều này ngay lập tức tạo thành một cái lỗ nhỏ trên cổ họng y. Tuy rằng Thiểm Điện đỡ được nhất kiếm đầu nhưng y lại chẳng thể nào cản được kiếm chỉ lần này.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 65: Hiểm Cảnh

“Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!”

Bảy tiếng súng nổ vang lên liên tiếp, dồn dập theo cùng một âm điệu giống hệt nhau.

Cho dù Ninh Tịnh còn cách Vân Hi một đoạn nữa nhưng lúc này cô lại không hề do dự mà bắn ra bảy phát súng liền nhau. Đây chính kỹ thuật “Thất Trùng Điện” mà chỉ những xạ thủ cao cấp mới có thể sử dụng.

Sau khi bắn liên tục bảy phát súng xong, Ninh Tịnh nhanh chóng tăng tốc chạy đến chỗ Vân Hi. Tốc độ của một Võ giả cao cấp được cô phát huy hết mức. Nhân lúc hấn huy kiếm chống đỡ né tránh bảy viên đạn này, cô nhanh chóng chạy đến thu hẹp khoảng cách giữa hai người, tay cầm thanh bảo kiếm

lóng lánh ánh sáng chém tới hần.

“Keng!”

Ánh lửa bắn ra tung tóe.

Hai thanh bảo kiếm đã va mạnh vào nhau.

Do trong Nguyệt Thần giới, Ninh Tĩnh là Võ giả cấp bảy, hơn nữa thanh kiếm trong tay Vân Hi lại không phải là kiếm Vọng Hi luôn được kiếm khí và kiếm ý mài luyện nên nó nhanh chóng bị sức mạnh ẩn chứa trên thân kiếm cô chém gãy, ngay cả cơ thể hần cũng bị sức mạnh của cú chém này đánh văng đi, va mạnh vào bờ tường của một tòa nhà cao tầng cách đó không xa.

“Rầm!”

Cát bụi bay mù mịt, sức mạnh của cú va chạm khiến Vân Hi phun ra một ngụm máu tươi.

Võ giả cấp bảy quá mạnh.

Còn Võ giả cấp bốn...

Quá yếu.

“Giết!”

Sau khi đánh bay Vân Hi và vào vách tường, thanh kiếm trong tay Ninh Tĩnh vẫn không hề ngừng lại mà đuổi sát theo sau hần. Sức mạnh khổng lồ ẩn chứa trong kiếm mang ngang tàng chém mạnh lên bờ tường nơi Vân Hi mới tựa vào.

Những mảnh đá bị kiếm mang chém nát rơi ra, bay tán loạn.

Sau khi kiếm mang chém cả bờ tường đổ nát hoàn toàn, Ninh Tĩnh tiếp tục điều khiển thanh kiếm trong tay chém thẳng tới người Vân Hi.

Đúng lúc này, có lẽ đã phát hiện ra điều gì đó nên Ninh Tĩnh đột ngột xoay người lại rồi giờ nhanh khẩu súng đang cầm trong tay lên bóp cò. “Pằng! Pằng! Pằng!” Ba tiếng súng nổ vang lên. Mục tiêu mà những viên đạn này bắn tới chính là hướng Triệu Thiển đang ẩn nấp bắn lên.

Tuy rằng những món hàng nóng như súng ngắm, súng lục này khó có thể gây thương tổn cho Võ giả cao cấp nhưng như vậy không có nghĩa là bọn họ có thể bỏ qua sự tồn tại của nó, khinh thường những tổn thương do nó gây ra.

Hai viên đầu tiên trong ba viên đạn bắn ra lần lượt bắn rơi rồi bắn vỡ viên đạn được bắn ra từ khẩu súng ngắm do Triệu Thiển điều khiển. Viên thứ ba mang theo sức mạnh khủng khiếp xé tan không khí bay xuyên qua trán Triệu Thiển, để lại trên trán cô một cái lỗ máu. Giữa lúc máu tươi nhỏ từng giọt từ cái lỗ trên trán của cô gái này xuống đất, giọng nói thông báo về người chết thứ bảy vang lên.

Cũng may nhờ một chút thời gian ít ỏi này mà Vân Hi vốn đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm thoát khỏi phạm vi tấn công của thanh kiếm trong tay Võ giả cao cấp. Hần đã biến mất khỏi tầm mắt của Ninh Tĩnh chỉ trong nháy mắt đó.

Việc sử dụng tổ chất thân thể của Võ giả cấp bốn để chiến đấu chính diện với Võ giả cấp bảy thì chẳng khác gì chuyện đùa với tử thần.

“Hừm! Tên này giỏi thật! Hần giết được Cuồng Phong là vì Cuồng Phong quá mức chủ quan, giết chết Lôi Bạo là do đánh lén. Khi này giao chiến với Thiểm Điện, hần đã thể hiện ra năng lực phản ứng và trình độ võ nghệ ở một mức nhất định. Còn như mới rồi, hần lại có thể chống đỡ được những đòn tấn công của mình trong một khoảng thời gian. Qua những điều này, ta chắc chắn thực lực của hần không hề kém hơn một tên Võ giả cấp sáu nào.”

Thần quang trong mắt Ninh Tĩnh Ánh lập tức ngưng tụ lại, dường như sắc bén đến độ có thể đâm xuyên mọi thứ.

“Ô Vân, Tinh Thiên, hai cậu phối hợp hành động xử lý bốn người kia nhanh đi! Nhớ kỹ, không được chiến đấu một mình! Tên kia nhiều khả năng sẽ đánh lén khi các cậu hành động một mình, nếu các cậu phối hợp tác chiến chung với nhau thì hần sẽ không dám đụng đến đâu!”

“Vâng, đội trưởng!”

Hai người Ô Vân và Tinh Thiên trả lời một tiếng rõ to.

Giờ phút này, hai người đều tỏ ra nghiêm túc, thận trọng.

Trước đó bọn họ còn tưởng rằng nhiệm vụ được thuê lần này chẳng qua chỉ đi đối phó mấy tên học viên tép riu, chiến đấu đơn giản nhẹ nhàng, kiếm được nhiều điểm tích lũy một cách dễ dàng. Ai ngờ đầu bây giờ nhiệm vụ lại trở nên khó khăn hơn rất nhiều. Ba người Thiểm Điện, Lôi Bạo và Cuồng Phong đều bị đối phương đánh lén, chết một cách dễ dàng.

Nhìn thấy tỷ số 3 - 4 rất churong mắt đang hiển thị trên chiếc lắc đeo tay, trong lòng hai họ dâng lên cơn giận khó có thể kiềm chế nổi.

...

“Cao thủ! Cao thủ! Trong khoảng thời gian ngắn như thế mà hắn đã giết chết ba tên thợ săn ma cấp sáu của đoàn săn ma Vương giả. Hơn nữa, thợ săn ma Thiểm Điện lại bị hắn đánh chết ngay trước mặt cao thủ cấp bảy Ninh Tĩnh, sau đó còn rút lui an toàn nữa! Hắn chắc chắn là cao thủ!” Đôi mắt của Triệu Huyền thuộc đoàn săn ma Thánh Kiếm bỗng nhiên lóe sáng, y nhìn bóng người bí ẩn đã dẫn dụ Ninh Tĩnh đi khỏi trong nỗi ngạc nhiên lẫn mừng vui khó tả.

Khi người của đoàn săn ma Vương Giả nhận được tin tức thông báo có thêm người bị giết chết thì đám người ở đội bên này tất nhiên cũng biết được.

“Ta đã nói rồi mà! Nguyệt Thần giới sao có thể sắp đặt một nhiệm vụ mà thực lực hai bên lại quá chênh lệch như thế này được. Ta nghĩ thực lực của tên Võ giả cấp bốn này chẳng hề thua kém gì một Võ giả cao cấp đâu.”

“Tiểu Ngọc, Cam Dững, mau lên! Hai cậu mau đi cản Ô Vân lại, còn mình sẽ qua kia giúp học trưởng đánh Tinh Thiên! Chúng ta nhất định phải giết chết được một người trong số họ!”

“OK!”

Hai người Tiểu Ngọc và Cam Dững đáp một tiếng rồi xông về phía Võ giả cao cấp Ô Vân. Triệu Huyền thì tung người lên không trung, gia nhập trận đấu giữa Vu Phàm và Tinh Thiên.

Tuy thực lực của Vu Phàm không bằng Tinh Thiên nhưng đấu sao cũng là Võ giả cấp sáu đỉnh phong, hơn nữa còn là đoàn trưởng đoàn săn ma Thánh Kiếm nên thực lực của y coi như mạnh nhất đội. Sau khi được người có thực lực xếp thứ hai trong đội là Triệu Huyền đến hỗ trợ thì hai người đã khiến cho đối phương bó tay bó chân, rất chật vật.

“Khà khà... Tinh Thiên xinh đẹp của tôi ơi, động tác chưa đủ nhanh nhẹn đâu đấy!”

Trong lúc nói chuyện, thân hình của Ô Vân liên tục né tránh, nhờ đó thoát được một kiếm do nữ học viên Tiểu Ngọc chém tới. Thanh đao trong tay y chém ngang ra nhanh như chớp, thẳng tay vùi hoa dập liễu, chẳng vì đối thủ của mình là một nữ học viên mới mười tám mười chín tuổi hà đao hạ lưu tình.

“Phập!”

Máu tươi bắn tung tóe, Tiểu Ngọc ngã xuống.

Sau khi đánh chết Tiểu Ngọc là người xông đến mình nhanh nhất, Ô Vân lại vung chiến đao lên lần nữa, chém mạnh lên thanh kiếm đã qua tinh luyện của Cam Dững. Sức mạnh kinh khủng được bộc phát hoàn toàn dựa vào một loại kỹ xảo phát lực đặc biệt không ngờ đánh cho Cam Dững phải lùi lại mấy bước, cánh tay cầm kiếm đầm đìa máu.

“Má nó!”

Cam Dững tức giận mắng to rồi đứng dậy. Thế nhưng y còn chưa kịp đứng vững thì Ô Vân đã xông đến giơ đao chém bay thanh kiếm đang cầm trong tay, sau đó sử dụng nắm đấm tay phải đánh ra một chưởng mạnh như bão táp mưa sa lên ngực. Sức mạnh khủng khiếp mang tính bộc phát ngay lập tức đánh vỡ toàn bộ xương cốt, nội tạng bên trong, khiến y chết ngay tại chỗ.

Sau khi đã xử lý xong hai người Tiểu Ngọc và Cam Dững, trong lúc khôi phục sức lực, Ô Vân bỗng hét to lên một tiếng: “Kê tiếp theo là nguoi!”

Sau tiếng hét, khí thể toàn thân Ô Vân bỗng dâng lên đến cực hạn. Y giơ đao chém từ dưới lên với khí thế hung mãnh bá đạo rồi dùng mạnh vào thanh kiếm ở trên trời chém xuống.

Chủ nhân của thanh kiếm này không phải ai khác mà chính là Vân Hi lẽ ra đang bị Võ giả cao cấp Ninh Tĩnh đuổi giết.

Theo như động tác giơ đao lên đón đỡ mới rồi của Ô Vân, có lẽ ngay từ đầu y đã biết đối phương sẽ đánh lên mình ngay lúc này.

Do chênh lệch về tố chất thân thể giữa Võ giả cấp sáu và cấp bốn nên lần này Ô Vân đã ngăn cản được pha đánh lên của Vân Hi, hơn nữa y còn đánh cho hắn bay lên không trung, mất đi trọng tâm.

Vân Hi còn chưa kịp nương theo sức mạnh của nhát đao này để trốn vào lầu hai của mộ căn nhà đồ nát gần đó thì Ninh Tĩnh vốn đã biến mất bỗng nhiên xuất hiện.

“Pằng! Pằng! Pằng!”

Tiếng súng nổ dồn dập như được bắn ra cùng một lúc bỗng nhiên vang lên, kèm theo đó là chín viên đạn xé tan không khí bay nhanh như chớp về phía Vân Hi đã mất đi trọng tâm giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 66: Kết Thúc

Là một đoàn săn ma thường hay sinh tồn ở nơi hoang dã, sự phối hợp ăn ý giữa các thành viên trong đoàn thậm chí có thể quyết định đến tỷ lệ sống sót của bọn họ khi đụng độ ma thú.

Nhất là với một thành viên bán chuyên nghiệp trong đoàn săn ma như Ô Vân, thường thường thì y chỉ cần dựa vào một cử động, một ánh mắt thôi cũng có thể lập ra ngay một chiến thuật đơn giản.

Như lúc này đây, sự phối hợp giữa Ô Vân và Ninh Tĩnh có nét cơ bản của chiến thuật dụ rắn ra khỏi hang.

Chín viên đạn, Cửu Tinh Liên Châu!

Vân Hi đã mất đi trọng tâm đang ở giữa không trung phải đối mặt với chín viên đạn này. Cho dù bản thân có thể tránh được một hai viên, chém bay thêm một hai viên nữa thì nhất định hẳn phải trúng một nửa còn lại. Chính vì vậy nên lúc này, hẳn chỉ có thể tìm mọi cách để giảm thương tổn đến mức thấp nhất.

“Phập! Phập! Phập!”

Máu tươi bắn ra tung tóe.

Đối mặt với chín viên đạn đang bay tới này, ngoài việc tránh để bị thương những bộ phận quan trọng trên cơ thể ra, hẳn không hề dùng kiếm đỡ đạn mà lại dồn chân khí vào trong kiếm rồi phóng nó lên người Ô Vân đang ở sát ngay đó khiến cho tên này không kịp trở lại.

“Bịch! Bịch!”

Hai người một trước một sau cùng rơi xuống đất.

Chẳng qua cả hai rơi xuống lại ở trong hai tình cảnh khác nhau. Ô Vân ngã xuống mang theo ánh mắt ngạc nhiên không thể tin nổi, cuối cùng mất đi ý thức. Còn với Vân Hi lại khác, sau khi ngã xuống, hẳn hẳn rằng nhin đau đứng dậy.

Lúc này, nếu như có bất cứ một thành viên nào trong đoàn săn ma Vương Giả xông đến đâm một kiếm lên người Vân Hi thì hẳn chắc chắn sẽ chết.

Nhưng...

Tinh Thiên đang ở gần hẳn nhất đang bị Vu Phàm và Triệu Huyền liều mạng ngăn cản. Còn bản thân Ninh Tĩnh, sau khi bắn xong chín phát súng thì đang thay đạn vì băng đã hết sạch đạn. Bởi vậy nên lúc này, hẳn lại có được chút thời gian quý báu để lấy lại sức.

Đến khi Ninh Tĩnh sắp thực hiện đợt bắn tiếp theo thì Vân Hi đã nhanh chân chạy trốn vào trong khu nhà hoang gần đó, nấp sau một bức tường.

“Pằng! Pằng! Pằng!”

Tiếng súng nổ dồn dập liên tục truyền đến. Bức tường nơi Vân Hi ẩn nấp đã bị những viên đạn này bắn chồng lên nhau xuyên qua. Thế nhưng chỉ trong nháy mắt đó, hẳn đã né sang một chỗ khác nấp đi lần nữa, không còn hình bóng, ngay cả vết máu cũng chẳng để lại.

“Tức thật.”

Ninh Tĩnh nhanh chóng xuất hiện ở nơi Vân Hi mới trốn khi nãy. Cô hừ khẽ một tiếng rồi giơ súng lên bắn một phát. Vu Phàm mới đỡ lấy một kiếm của Tinh Thiên còn chưa kịp lấy lại sức đã bị một viên đạn bắn xuyên qua đầu, một lỗ máu nhỏ xuất hiện trên trán y.

Y chết trong nháy mắt.

Đối mặt với kỹ thuật bắn súng cao siêu của Ninh Tĩnh, không ngờ Vu Phàm đang gắng gượng chiến đấu với Tinh Thiên lại bị bắn chết chỉ trong một phát súng.

Võ giả cấp sáu đỉnh cao Vu Phàm vừa chết, một mình Triệu Huyền tất nhiên không thể nào ngăn cản được những đòn tấn công chớp giạt của Tinh Thiên được. Sau khi lộ ra một sơ hở, học viên có tu vi cấp sáu này đã bị đối thủ chém chết, cuối cùng ngã sầm xuống đất với vẻ không cam lòng.

“Bây giờ chỉ còn lại hai người chúng ta!”

Tinh Thiên cẩn thận đi đến bên cạnh Ninh Tĩnh.

Giờ phút này, kể cả Ô Vân lẫn Thiểm Điện, không một ai trong số họ lại tưởng được lần nhiệm vụ được thuê lần này hẳn sẽ kết thúc đơn giản nhẹ nhàng lại có thể phát triển đến mức này. Chẳng ai ngờ được, sáu thợ săn ma tinh nhuệ của đoàn săn ma Vương Giả lúc đầu bây giờ chỉ còn lại hai người. Nhất là khi đối phương chỉ là một tên Võ giả cấp bốn...

Nếu như thực lực của tên này cao hơn một chút, đạt đến cấp năm, cấp sáu... Không, không cần đạt đến cấp sáu. Chỉ cần tu vi của tên này đạt đến cấp năm thôi thì sợ rằng đến cả Võ giả cao cấp Ninh Tịnh cũng khó có thể sống sót dưới khả năng ám sát xuất quỷ nhập thần của đối phương.

“Hai người chúng ta phải ở cạnh nhau. Tên đó chỉ có tu vi cấp bốn nên em nghĩ hẳn không dám lộ mặt ra cho chúng ta giết đầu. Tỷ số hiện tại đang là bảy, sáu. Chúng ta đang chiếm ưu thế. Chỉ cần đợi đủ mười hai tiếng, Nguyệt Thần giới sẽ căn cứ vào tỷ số săn bắn sinh tử để quyết định thắng thua của hai đội. Cứ kéo dài đến lúc đó thì chắc chắn chiến thắng sẽ thuộc về đội chúng ta.”

Ninh Tịnh lạnh lùng nhìn Tinh Thiên: “Em nói là chờ? Chẳng lẽ chúng ta phải chờ đến khi hết giờ sao?!”

“Chứ không chị nghĩ chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Hừ... Trong nhiệm vụ săn bắn sinh tử lần này, đoàn đội chúng ta lại bị một tên Võ giả cấp bốn ép đến mức không dám manh động, chỉ có thể lùi vào một góc mà phòng thủ chờ đến khi hết giờ. Chuyện mất mặt như vậy mà em cũng nghĩ ra được à! Nếu tin này mà truyền ra ngoài thì e rằng mặt mũi của đoàn săn ma Vương Giả chúng ta sẽ mất sạch, sau này còn ai muốn thuê chúng ta làm nhiệm vụ nữa?!”

Tinh Thiên nhíu chặt mày, cô đã hiểu được ý của Ninh Tịnh nên chỉ đành cất tiếng thở dài: “Ài... có lẽ chúng ta nên chia ra tìm kiếm chỗ ẩn nấp của tên kia. Ai phát hiện ra được điều gì, dù chỉ là một biến động nhỏ cũng phải thông báo ngay cho người còn lại.”

“Cẩn thận một chút. Nếu tên đó có giờ trò đánh lén thì em nhất định không được ham chiến, cố gắng giữ chân hẳn lại là được.”

“Rõ!”

Tinh Thiên nói xong liền hươu kiếm qua lại tạo nên những đường kiếm mờ ảo theo thói quen rồi bước vào trong thị trấn bỏ hoang cực kỳ yên tĩnh.

Ở cách cô không xa là Ninh Tịnh đang cẩn thận theo sau. Nếu như Vân Hi đang ẩn nấp trong bóng tối ra tay đánh lén thì hai người sẽ hỗ trợ nhau ngăn cản hẳn ngay lập tức.

Với sự cẩn trọng trong từng bước đi, hai người tiến hành lục soát theo phương pháp rải thảm và không ngừng tiến về phía trước để tìm kiếm những nơi mà Vân Hi có thể ẩn nấp. Bên cạnh đó, hai người vẫn liên lạc qua lại với nhau để thông báo an toàn, đảm bảo bản thân không bị tấn công bất ngờ.

Cuộc tìm kiếm trong trạng thái căng thẳng như thế này kéo dài được gần một tiếng đồng hồ.

“Sắp đến giờ hiển thị vị trí thành viên mỗi đội rồi, nơi ẩn nấp bị lộ ra nên chắc chắn là hắn sẽ ra tay liều mạng đó, chúng ta cần phải cẩn thận hơn!”

“Em hiểu!”

Tinh Thiên nói xong liền quan sát chung quanh một cách cẩn thận.

Trong lúc quan sát, cô bỗng nghe được một loạt tiếng động rất nhỏ được phát ra từ một căn đồ nát ở cách đó không xa nên nhanh chóng quay người lại nhìn.

Nhưng chỗ đó lại chẳng có ai, chỉ có lác đác đám đá vụn cùng mấy khúc gỗ đã mục đi qua năm tháng bị một cơn gió thổi qua làm rơi xuống mà thôi.

“Phù!”

Tinh Thiên thở phào một hơi.

Trong thời điểm quan trọng phải đề phòng đối phương có thể nhào tới từ bốn phương tám hướng như thế này, tinh thần thật sự tiêu hao quá nhanh.

Thoáng liếc qua thông tin hiển thị trên chiếc lắc đeo tay, chỉ còn mười giây nữa thôi là hệ thống sẽ thông báo ra vị trí của đối phương. Đến lúc này rồi mà tên đó còn chưa xuất hiện thì tám chín phần mười là hắn đã tránh xa hai người bọn họ, quyết định trốn đến cùng.

Nghĩ vậy nên trong khoảnh khắc đó, lòng Tinh Thiên theo bản năng tự nhiên buông lỏng cảnh giác.

Nhưng sự buông lỏng cảnh giác ấy còn chưa kịp biến mất hoàn toàn thì Tinh Thiên bỗng nhiên phát hiện ra một chuyện mà cô không thể tưởng tượng nổi, đôi mắt hiện lên vẻ hoảng sợ tột độ, cả người như bị ngạt thở. Trong khoảnh khắc này, cô như không làm chủ được cơ thể của mình. Cho dù là mở miệng kêu cứu hay lấy tay vung kiếm lên chống cự, cô đều không thể làm được.

Cổ chiến kỹ, điểm huyết.

“Bíp!”

Tinh Thiên vừa bị Vân Hi điểm huyết thì trên chiếc lắc đeo tay của cô và Ninh Tịnh cùng lúc sáng lên, trên màn hình hiển thị lên ba điểm sáng rõ ràng.

Khi nhìn thấy một chấm đỏ gần như nằm chồng lên chấm xanh lá đánh dấu vị trí Tinh Thiên đang đứng, gương mặt xinh xắn của Ninh Tịnh bỗng tràn ngập kinh hoàng. Cô mở miệng thét lớn: “Tinh Thiên, tên kia ở ngay cạnh em kia! Cẩn thận!” Trong khi hét, thân hình của cô như một mũi tên rời cung lao nhanh như chớp đến chỗ Tinh Thiên. Hai người cách nhau không tới trăm mét, đối với Võ giả cấp bảy như Ninh Tịnh mà nói thì chỉ cần khoảng mười giây

là đến nơi rồi.

Nhưng khoảng cách trăm mét này lại trở thành quãng đường dài dăm dăm mà cô không thể nào chạy đến kịp.

Nhìn thấy đốm sáng xanh đỏ lập lòe đánh dấu vị trí của Vân Hi và Tinh Thiên nằm chồng lên nhau, hơn nữa còn chưa nghe thấy tin tức thông báo một trong hai tử vong nên theo bản năng, Ninh Tịnh nghĩ rằng lúc này hai người đang giằng co nhau trong thế ngàn cân treo sợi tóc. Trong giây phút này, bất cứ ai trong hai người bọn họ đều không thể phân tâm, nếu không sẽ bị đối phương giết chết. Do bị suy nghĩ này thúc dục trong lòng nên cô chỉ muốn chạy thật nhanh đến chỗ hai người đang giao chiến rồi giết chết đối thủ.

Trong lúc khẩn cấp như thế này, Ninh Tịnh nào có đủ thời gian để phân tích ra đây chỉ là cái bẫy.

Kết quả...

Rất dễ dàng nhận ra!

Một đạo kiếm mang bén bỗng lao vút đến Ninh Tịnh đang dùng tốc độ nhanh nhất để chạy tới chỗ Tinh Thiên. Trước khi Ninh Tịnh đang ôm suy nghĩ muốn cứu Tinh Thiên kịp phản ứng lại thì cổ họng của cô đã bị kiếm mang này xuyên qua, máu tươi rỉ ra.

“Bíp! Người nắm giữ quyền hạn ba sao Ninh Tịnh đã chết. Tỷ số sẵn bắn sinh tử hiện tại đang là 7, 7!”

“Bíp! Người nắm giữ quyền hạn hai sao Tinh Thiên đã chết. Tỷ số sẵn bắn sinh tử hiện tại đang là 7, 8!”

“Đội địch đã bị tiêu diệt hoàn toàn, chiến đấu kết thúc! Chúc mừng bạn đã hoàn thành kiểm tra, nhận được quyền hạn ba sao của Nguyệt Thần giới!”

“Hệ thống đang thống kê đánh giá kết quả...”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 67: Lại Lập Kỷ Lục

“Thua rồi!”

“Thất bại thảm hại!”

“Chúng ta nhiều người đến thế mà lại thua trong tay một tên Võ giả cấp bốn...”

Trong phòng họp cá nhân của đoàn săn ma Vương Giả, bọn người Thiểm Điện, Ô Vân, Cuồng Phong đang tụ tập lại một chỗ thảo luận chuyện gì đó rất sôi nổi, lời lẽ quyết liệt.

Khi bọn họ thấy đội trưởng Ninh Tịnh cùng thành viên cuối cùng trong đội là Tinh Thiên một trước một sau bị truyền tống ra ngoài thì những tiếng nói chuyện ồn ào lập tức lên đến đỉnh điểm.

“Đội trưởng Tịnh, chẳng lẽ ngay cả chị cũng...”

“Không thể nào... Đội trưởng là Võ giả cao cấp, kinh mạch toàn thân đều được đả thông, chân khí truyền khắp mọi góc ngách trong cơ thể. Còn tên kia chỉ là Võ giả cấp bốn, sao hắn lại ám sát đội trưởng được?”

Ngay cả bản thân Tinh Thiên bị truyền tống ra ngoài cùng lúc đó cũng không thể tưởng tượng nổi những chuyện mới diễn ra, ánh mắt ngạc nhiên của cô đặt lên người Ninh Tịnh.

Thấy mọi người đều nhìn mình, Ninh Tịnh buồn bã lắc đầu rồi nói một cách cay đắng: “Nếu ta điều tiết chân khí tạo nên một lớp màng bảo vệ cơ thể thì tên Võ giả cấp bốn đó chưa chắc đã phá tan được tầng phòng ngự của ta, ít nhất lúc đối phương ra chiêu thì ta có thể phản ứng lại... Nhưng mà...”

“Nhưng sao thế đội trưởng?”

“Lúc đó, ta chẳng khác nào dùng tốc độ nhanh nhất của mình lao thẳng đến mũi kiếm do tên đó chém ra, sức mạnh của chiêu đó được tăng lên nhờ lực gia tốc khiến cho chân khí hộ thân của ta không thể phát huy được chút tác dụng nào...”

Nói đến đây, Ninh Tịnh kể lại mọi chuyện đã diễn ra trong thời khắc cuối cùng của đợt kiểm tra cùng với cách nghĩ và suy đoán suy đoán của bản thân lúc đó. Đến cả những chi tiết như cô rút cuộc bị giết chết như thế nào cũng chẳng hề giấu giếm.

Sau khi nghe đội trưởng Ninh Tịnh kể lại, bọn người Cuồng Phong đều hít sâu một hơi, mặt đầy hoảng sợ.

“Tên võ giả cấp bốn này... Tâm cơ thật đáng sợ. Không ngờ hắn lại nắm bắt được tâm lý con người đến trình độ này!”

“Nếu không phải tự mình trải qua thì e rằng chúng ta chẳng thể tin được có chuyện như thế này xảy ra. Ai ngờ được một tên Võ giả cấp bốn lại có thể đánh bại toàn bộ những thợ săn ma như chúng ta chứ, cứ như phép nhiệm mầu ấy.” Cuồng Phong cười khổ một tiếng: “Nói ra có lẽ mọi người không tin, đến tận bây giờ tôi vẫn không biết tại sao bản thân lại bị đá ra khỏi nhiệm vụ săn bắn sinh tử.”

Ngay cả một người có tính cách hơi thô lỗ như Lôi Bạo lúc này cũng trở nên hiền lành hơn, y thấp giọng lầm bầm: “Tôi cũng chẳng rõ lắm! Lúc phát hiện ra tên đó đang lặng lẽ đến gần thì bỗng nhiên bị giết chết...”

Thiểm Điện tức tối hươu kiếm nói: “Tên nhóc đó chỉ là một kẻ nhát gan mà thôi, hắn nào dám giao phong chính diện. Nếu mặt đối mặt thì bất cứ ai trong số chúng ta cũng đều có thực lực giết chết hắn.”

Mọi người im lặng nhìn Thiểm Điện.

Bảo một tên Võ giả cấp bốn bỏ đi ưu thế ám sát để chiến đấu trực tiếp với một tên Võ giả cấp sáu như cô sao?

Chẳng thà bảo tên đó đứng yên để cô giết đi cho rồi.

Lúc này, một người đàn ông trung niên thoạt nhìn khá uy nghiêm từ bên ngoài bước vào. Đi theo sau lưng ông ta là hai anh em Vương Ly và Vương Đạo.

“Đội trưởng Lý Trần!”

Nhìn thấy người đàn ông này, bọn người có chút kiêu ngạo như Thiểm Điện nhanh chóng đứng dậy chào hỏi một cách cung kính, biểu lộ sự tôn kính của bản thân đối với cao thủ.

“Ừm!” Lý Trần khẽ gật đầu rồi nhìn sang Ninh Tịnh: “Trong lần nhiệm vụ này, bởi vì phán đoán sai lầm của người mà toàn đội bị diệt trong tay một tên Võ giả cấp bốn. Cấp trên đã quyết định hủy bỏ tư cách đội trưởng của người, tạm thời trở thành một đoàn viên bình thường, đãi ngộ theo đó cũng giảm xuống mức bình thường. Người có ý kiến gì không?”

Nghe thấy Lý Trần nói vậy, bọn người Thiểm Điện, Ô Văn đều lên tiếng cầu xin: “Đội trưởng, nhiệm vụ lần này của chúng ta thất bại đều là do...”

Ánh mắt của Lý Trần liếc qua những người này rồi cất giọng nói có chút lạnh lùng: “Trước đến nay ta chưa bao giờ muốn nghe lý do. Thất bại chính là thất bại, không cần biết nguyên nhân là do đâu.”

“Chuyện này...”

“Ninh Tịnh, chuyện này xử trí như vậy người có phục không?”

“Đội trưởng, tôi hiểu... Tôi không có ý kiến gì cả.”

Việc thưởng phạt phân minh của đoàn săn ma Vương Giả nổi tiếng cả thành Thiên Đô. Nếu phạm lỗi thì ngay cả những người giữ chức phó đoàn trưởng cũng đều bị nghiêm trị. Chế độ thưởng phạt phân minh, chính sách thanh liêm chính là điều quan trọng làm nên một đoàn săn ma hùng mạnh, đứng đầu thành Thiên Đô như bọn họ.

“Chẳng hay hai vị có hài lòng với kết quả này không?”

Những lời này của Lý Trần tất nhiên là muốn nói với hai anh em Vương Ly, Vương Đạo.

Tuy trong lòng hai người này không hài lòng lắm nhưng danh tiếng của đoàn săn ma Vương Giả tại thành Thiên Đô rất tốt, nghe nói đoàn trưởng là Võ giả Tiên Thiên mật cảnh nên hai người họ chỉ đành gật đầu chứ không dám chỉ trích quá đáng.

“Ninh Tịnh, căn cứ theo quy định của chúng ta. Nếu nhiệm vụ thất bại thì chúng ta phải bồi thường gấp hai lần tiền thuê. Số tiền này sẽ trừ vào tài khoản của người.”

“Vâng... thưa đội trưởng...”

“Hai vị... mời!”

Hai người Vương Ly và Vương Đạo cũng không muốn ở lại đây lâu nên chấp tay rồi rời đi.

“Đội trưởng Lý... Chúng tôi cũng có một phần trách nhiệm trong chuyện này, chẳng lẽ cứ để một mình đội trưởng Ninh gánh hết thế sao...”

“Không nói nhiều nữa.”

Lý Trần nói xong, ánh mắt dừng lại trên người hai anh em Vương Ly và Vương Đạo mới rời đi.

Nhưng tâm tư của ông đã sớm đặt ở nơi nào rồi.

“Võ giả cấp bốn à...”

...

“Hệ thống đang thống kê đánh giá kết quả...”

“Bíp! Quá trình đánh giá kết quả hoàn tất. Tổng điểm đạt được, 472. Cấp bậc đánh giá, đại sư.”

“Bíp! Do trong quá trình kiểm tra quyền hạn ba sao của Nguyệt Thần giới, bạn được đánh giá cấp đại sư nên ngoài 50 điểm tích lũy cơ bản ra còn được nhận thêm số điểm thưởng bằng năm lần điểm cơ bản. Đồng thời bạn được nhận thêm phần thưởng là Huyền Vũ đan.”

“Bíp! Do trong quá trình kiểm tra quyền hạn ba sao của Nguyệt Thần giới, kết quả 472 điểm cấp đại sư đã thay thế kết quả 171 điểm loại ưu trước đây, trở thành kết quả tốt nhất trong năm của thành Tinh Diệu nên bạn được nhận thêm số điểm bằng một lần điểm cơ bản.”

“Bíp! Do trong quá trình kiểm tra quyền hạn ba sao của Nguyệt Thần giới, kết quả 472 điểm cấp đại sư đã thay thế kết quả 456 điểm cấp đại sư trước đây, trở thành kết quả tốt nhất trong lịch sử thành Tinh Diệu nên bạn được nhận thêm số điểm thưởng bằng mười lần điểm cơ bản. Tổng cộng bạn nhận được 850 điểm.”

“Bíp! Chúc mừng bạn đã hoàn thành lần kiểm tra quyền hạn ba sao của Nguyệt Thần giới, nhận được quyền hạn ba sao cùng không gian tu luyện cá nhân cấp ba. Tổng điểm tích lũy hiện tại của bạn là 1378. Xếp hạng thế giới, chưa lọt tốp một triệu, không thể hiển thị. Xếp hạng trên Trái Đất, chưa lọt tốp trăm ngàn, không thể hiển thị. Xếp hạng thành Tinh Diệu, 8561.”

“Bíp! Bạn dùng tu vi Võ giả cấp bốn cùng quyền hạn một sao tham gia kiểm tra vượt cấp thành công nên được nhận thêm phần thưởng là hướng dẫn viên.”

“Bíp! Tổng điểm tích lũy hiện tại của bạn là 1378, đã đủ tiêu chuẩn 1000 điểm tham gia kiểm tra quyền hạn bốn sao. Tham gia hay bỏ qua?”

“Bíp! Hệ thống kiểm tra xác định cảnh giới võ đạo của người nắm giữ quyền hạn ba sao 123 quá thấp. Hiện tại bạn có thể sử dụng 500 điểm tích lũy để nâng cao tu vi Võ giả lên cấp sáu. Sử dụng hay bỏ qua?”

...

Đủ loại tin tức được thông báo liên tục phát ra từ chiếc lắc đeo trên tay, từ điểm tích lũy cho đến các phần thưởng nhận được.

1378 điểm tích lũy.

Huyền Vũ đan.

Ngoài ra còn có nhắc nhở sử dụng 500 điểm tích lũy để nâng cấp bậc Võ giả từ cấp bốn lên cấp sáu.

Dựa theo độ khó của lần kiểm tra quyền hạn ba sao, Vân Hi biết rõ đây đã là cấp bậc cao nhất mà hắn có thể đạt được. Chỉ dựa vào tu vi cấp bốn như hiện tại, hắn khó lòng mà hoàn thành lần kiểm tra quyền hạn bốn sao được, nhưng nếu bản thân nâng tu vi lên cấp sáu thì đó lại là chuyện khác.

Hơn nữa, sau khi lên cấp sáu, hắn sẽ dựa vào sức mạnh chuyên dùng để đột phá cảnh giới của Huyền Vũ đan để nâng tu vi lên cấp bảy, qua đó trở thành Võ giả cao cấp. Đến lúc ấy, nói không chừng hắn còn có thể thử kiểm tra quyền hạn năm sao.

Nghĩ đến đây, Vân Hi nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Sử dụng 500 điểm tích lũy nâng cấp bậc Võ giả lên cấp sáu.”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 68: Kẻ Chỉ Dẫn

Nguyệt Thần giới gần như là thế giới thứ hai của nhân loại. Ở đây có những nét tương đồng, gần như y hệt thế giới hiện thực.

Ví dụ như tu luyện. Hiệu quả khi tu luyện trong Nguyệt Thần giới chẳng kém bao nhiêu so với hiệu quả khi tu luyện ở thế giới hiện thực. Tu vi ở nơi này về

cơ bản có thể đại biểu cho tu vi ở thế giới thực. Tu vi cùng quyền hạn trong Nguyệt Thần giới càng tăng thì tốc độ tu luyện ở thế giới hiện thực tăng theo nhưng ngược lại, tu vi ở thế giới thực lại chẳng ảnh hưởng gì đến tu vi trong Nguyệt Thần giới.

Cũng may là trong Nguyệt Thần giới có đủ loại bảo vật dùng để tăng tiến tu vi, hơn nữa lại chẳng phải lo nghĩ gì đến chuyện sống chết nên ở nơi này dễ đột phá tu vi hơn thế giới hiện thực rất nhiều. Thực lực tăng lên, quyền hạn được đề cao, hiệu suất hấp thu linh khí trong không gian tu luyện cá nhân càng rõ rệt thì tu vi ở thế giới hiện thực sẽ theo đó mà tăng lên.

Ở thế giới hiện thực, Vân Hi đã là một Võ giả cao cấp. Thế nhưng ở trong Nguyệt Thần giới, hắn mới chỉ là một tên Võ giả cấp bốn nắm giữ quyền hạn ba sao, có được không gian tu luyện cá nhân cấp ba mà thôi. Mà đã có được không gian tu luyện cá nhân cấp ba này thì hiển nhiên, hắn chỉ cần ở trong đó tu luyện ít năm thì thực lực cá nhân sẽ tăng đến cấp sáu. Tuy nhiên...

Hắn lại chẳng muốn lãng phí thời gian ở giai đoạn này.

Cho nên khi lựa chọn cách tăng tiến tu vi, Vân Hi ngay lập tức chọn cách tiêu hao 500 điểm tích lũy để nâng thực lực bản thân lên cấp sáu.

Sau khi mất đi 500 điểm tích lũy, một chùm sáng màu xanh nhạt dần hiện ra phủ quanh người hắn. Lúc này đây, thân thể giả lập trong Nguyệt Thần giới của hắn đang hấp thu lấy chùm sáng, đủ loại cảm giác theo sức mạnh được tăng lên diễn ra y như ở thế giới hiện thực từ mọi nơi trong cơ thể truyền đến đại não của hắn. Quá trình này diễn ra được khoảng mười phút, tu vi Võ giả của hắn theo chân khí tăng lên đã qua cảnh giới tiểu chu thiên - tương đương với trăm mạch thông suốt của cấp năm, đạt đến trình độ Võ giả cấp sáu.

Cảm giác kỳ diệu đó thật giống như bản thân được một cao thủ tuyệt thế thông qua phương pháp quán đỉnh (1) truyền chân khí cuộn cuộn vào trong cơ thể, khiến cho tu vi hắn ở cấp bốn tăng lên đến cấp sáu.

“Mình dùng 500 điểm tích lũy để nâng cao thực lực bản thân lên cấp sáu nên giờ chỉ còn lại 878 điểm, thiếu 122 điểm để đăng ký kiểm tra quyền hạn bốn sao.”

Vân Hi nhắm tính trong lòng.

Thực ra thì hắn đã là Võ giả cấp bảy ở thế giới hiện thực, kiếp trước cũng từng tu luyện đến hậu thiên cực hạn cấp chín cho nên chuyện thân thể giả lập trong Nguyệt Thần giới được đề thăng tu vi từ cấp bốn lên cấp sáu cũng không làm cho hắn cảm thấy khó chịu gì. Hắn chỉ vận chuyển chân khí trong cơ thể một lát là đã nắm giữ được nguồn sức mạnh ở cấp độ mới này rồi.

“Quyền hạn càng cao thì kiểm tra càng khó. Ngay như Võ giả cấp tám đó cũng chỉ nắm chắc một nửa khả năng thành công lấy được quyền hạn bốn sao. Cũng tương tự như từ cấp một lên cấp ba hay từ cấp bốn lên cấp bảy, chỉ cần đạt được quyền hạn bốn sao thì bạn sẽ nhận được rất nhiều chỗ tốt. Nguyệt Thần giới sẽ mở ra bảo tàng Thần Võ, nơi cất giữ những bộ chiến kỹ mạnh mẽ quý hiếm đến từ Trái Đất, đại lục Thiên Hoang hay thậm chí là cả Nguyệt Ma giới cho bạn sử dụng. Chỉ cần bạn có đủ điểm tích lũy là có thể đến bảo tàng nghiên cứu, học tập. Võ giả cấp chín nếu muốn tu luyện chiến kỹ cấp Tiên Thiên thì trừ chuyện bán những nguyên lão Tiên Thiên làm thầy ra, đây là cách duy nhất.”

Nghĩ đến đây, Vân Hi không khỏi liếc nhìn số điểm tích lũy hiển thị trên chiếc lắc đeo tay một lần nữa.

Đúng lúc này, dường như nhận ra điều gì đó, ánh mắt hắn bỗng dừng lại ở một tin tức mới hiện lên trên chiếc lắc đeo tay.

"Bạn dùng tu vi Võ giả cấp bốn cùng quyền hạn một sao tham gia kiểm tra vượt cấp thành công nên được nhận thêm phần thưởng là kẻ chỉ dẫn."

Nhìn thấy mẫu tin này, Vân Hi có chút khó hiểu: “Kẻ chỉ dẫn? Đây là cái gì?”

“Đương nhiên là để hướng dẫn cho chủ nhân con đường tu luyện đúng đắn trong Nguyệt Thần giới!”

“Hả?”

Vân Hi di chuyển ánh mắt nhìn đến nơi mới phát ra giọng nói. Chỉ thấy ở trước người hắn khoảng một mét có một tia sáng lấp lánh đang chuyển động trong không trung, sinh vật hình người có hai cánh trong suốt cao khoảng một xích (0.33m) do năng lượng ngưng tụ thành bỗng nhiên hiện ra.

“Chủ nhân tôn kính, kẻ chỉ dẫn sơ cấp Tư Âm xin gửi đến ngài một tin tức. Trong quãng thời gian tiếp theo, tôi sẽ luôn ở cạnh người, đưa ra một số chỉ dẫn giúp người ở phương diện tu luyện.”

Sau khi năng lượng ngưng tụ thành sinh vật, nó khẽ cúi chào Vân Hi.

“Chỉ dẫn phương pháp tu luyện cho mình à?”

Vân Hi khẽ gật đầu.

Hắn đã có phương pháp tu luyện riêng nên không để tâm đến chuyện này lắm. Dù sao thì phương pháp tu luyện của người khác chưa chắc đã phù hợp với hắn.

Ít nhất thì trước khi hắn lên Tiên Thiên mặt cảnh là như thế.

Thấy hắn tỏ ra thờ ơ không để ý như thế, kẻ chỉ dẫn Tư Âm có cảm giác như mình bị oan ức nên cất giọng nói: “Chủ nhân à, người đừng có xem thường

năng lực của tôi. Có tôi trợ giúp, trên con đường tu luyện sau này của ngài sẽ bớt đi rất nhiều ngã rẽ. Ví dụ khi người muốn nhận nhiệm vụ, tôi có thể giúp người phân tích mức độ nguy hiểm của nhiệm vụ đó. Lúc người lựa chọn, tôi có thể đưa ra đề nghị thích hợp nhất để người lựa chọn. Cả những thứ quý báu nữa. Trong kho tư liệu của tôi có ghi lại hơn chín mươi phần trăm những thứ quý báu, bất cứ bảo vật nào tôi cũng có thể giám định được.

Vân Hi trầm ngâm một lát rồi cất giọng hỏi: “Hiện tại ta cần 122 điểm tích lũy nữa mới đủ điều kiện để tham gia kiểm tra quyền hạn bốn sao, ngươi có đề nghị gì hay không?”

“Ồ... chủ nhân muốn kiếm đủ điểm tích lũy để tham gia kiểm tra quyền hạn bốn sao ư?”

“Có vấn đề gì sao?”

“Chủ nhân à, có một số tin tức hắc người còn chưa biết. Cho dù là ai đi nữa, chỉ cần có được kẻ chỉ dẫn thì người đó đã được Nguyệt Thần giới trao cho danh hiệu Võ giả xuất sắc đó!”

“Võ giả xuất sắc?”

“Đúng thế chủ nhân. Võ giả xuất sắc có thêm thuộc tính ẩn, đặc quyền tăng không gian tu luyện cá nhân hiện có lên một cấp. Nói cách khác, bây giờ không gian tu luyện cá nhân của người đã tăng lên cấp bốn. Hơn nữa, sau này hệ thống còn căn cứ theo những biểu hiện của người trong lúc kiểm tra mà tăng lên xác suất nhận được những phần thưởng thêm. Theo đó thì độ khó của những lần kiểm tra quyền hạn tiếp theo của người sau này sẽ nâng lên một mức mới, khó hơn trước.”

Nói đến đây, Tư Âm còn nháy mắt với Vân Hi trông rất đáng yêu: “Chủ nhân à, bật mí cho người biết một chuyện nhé. Chỉ có những người mạnh nhất mỗi cấp mới được Nguyệt Thần giới ban tặng danh hiệu Võ giả xuất sắc thôi đó.”

“Mạnh nhất mỗi cấp à.”

Vân Hi khẽ gật đầu, hiểu đại khái đây là tác dụng của danh hiệu Võ giả xuất sắc.

Nguyệt Thần giới được tạo ra chỉ có một mục đích duy nhất là trợ giúp nhân loại chống lại sự xâm lấn của ma thú.

Thế nhưng không phải tất cả mọi người đều có tiềm lực trở thành cao thủ Tiên Thiên mật cảnh.

Đối với những Võ giả có tiềm lực, Nguyệt Thần giới chưa từng keo kiệt. Thiên phú càng xuất chúng thì càng được hỗ trợ nhiều tài nguyên, bảo vật hơn. Mà có qua cũng phải có lại, tương tự là những yêu cầu được đưa ra cũng ngày càng hà

“Còn có danh hiệu khác cao quý hơn Võ giả xuất sắc à?”

Tư Âm tươi cười hé miệng nói: “Chủ nhân thật thông minh, vừa đoán đã đúng. Ở trên Võ giả xuất sắc còn có Võ giả Tinh Thần rồi đến danh hiệu cao quý nhất là Võ giả Nguyệt Thần. Danh hiệu Võ giả Tinh Thần yêu cầu người đạt được phải có thực lực khiêu chiến vượt cấp. Còn danh hiệu Võ giả Nguyệt Thần... không đơn giản chỉ là đủ thực lực liền có thể đạt được đâu. Thực ra, tôi cảm thấy chủ nhân có đủ thực lực để trở thành Võ giả Tinh Thần. Người có cần tôi xin phép đại nhân Nguyệt Thần ban cho nhiệm vụ kiểm tra Võ giả Tinh Thần không? Trước khi đạt đến Tiên Thiên mật cảnh, kiểm tra Võ giả Tinh Thần rất dễ. Dấu sao chênh lệch giữa các cấp ở giai đoạn Hậu Thiên này cũng không rõ ràng. Dưới tình huống đánh lén, Võ giả cấp một sử dụng vũ khí nóng cũng có thể giết chết một Võ giả cấp chín.”

“Võ giả Tinh Thần thì liên quan gì đến chuyện ta tham gia kiểm tra quyền hạn bốn sao?”

“Hắc chủ nhân cũng biết chênh lệch giữa quyền hạn ba sao và quyền hạn bốn sao. Tôi có thể bật mí cho người biết, nếu như dùng thân phận Võ giả Tinh Thần tham gia kiểm tra quyền hạn bốn sao thì một khi hoàn thành, người sẽ nhận được những phần thưởng không thể tưởng tượng nổi... Nếu như trong quá trình kiểm tra, biểu hiện của người đặc biệt xuất sắc thì... thậm chí... còn có thể được đích thân đại nhân Nguyệt Thần mời gặp nữa đó!”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 69: Hắc Ám Thời Đại

"Nguyệt Thần đại nhân?"

Vân Hi nao nao.

"Nguyệt Thần Giới đích khí linh?"

"Ách... Nguyệt Thần đại nhân chính là Nguyệt Thần đại nhân hả, chủ nhân, người cũng không thể vọng từ nghị luận Nguyệt Thần đại nhân há, nói cách khác, dù là người là chủ nhân, ta cũng không bị tái nghe lời người nói rồi."

Vân Hi gật đầu.

Vô luận này "Nguyệt Thần" vốn là thiên hạ chín đại thần khí trung bài danh thứ hai đích "Nguyệt Thần" chi linh, hay là nắm giữ Nguyệt Thần Giới thể giới này đích siêu cấp nhân công trí năng, này đó đối với trước mắt đích Vân Hi mà nói, cũng quá mức xa xôi rồi, có đôi khi tại thực lực không đủ đích dưới tình huống sẽ biết nhiều lắm không nên biết đến đồ vật, hiển nhiên cũng không phải kiện chuyện tốt.

"Giúp ta thân xin mời tinh thần võ giả khảo hạch."

Trầm ngâm chi chốc lát, Vân Hi nói thẳng.

"Thu được!"

Tư Âm có chút tiểu hưng phấn đích lên tiếng, liền tranh thủ cái này thân xin mời phát ra.

Chi chốc lát sau, Tư Âm tựa hồ hãy thu tới rồi đáp lại một bức như nhau, cao hứng nói: "Thật tốt quá, chủ nhân, thân xin mời đã phê xuống tới rồi, bắt quá, có hai loại phương án há!"

"Hai loại phương án?"

Tư Âm dùng sức đích gật đầu: "Àn ần, đệ nhất loại phương án, chính là bình thường đích khảo hạch, hoàn thành Nguyệt Thần Giới thiết trí hạ đích khảo hạch nhiệm vụ, là có thể đủ trở thành tinh thần võ giả rồi, hưởng thụ đến tinh thần võ giả đích đủ loại đặc quyền. Mà một loại khác... Vốn là cùng Nguyệt Thần Giới bốn sao quyền hạn cùng nhau khảo hạch, hai cái nhiệm vụ đích khó khăn trọng điệp đến cùng nhau, khảo hạch đích khó khăn thẳng tới gần Nguyệt Thần võ giả cấp độ, nhưng là một khi khảo hạch thành công rồi, không ngừng có thể tới lúc Nguyệt Thần đại nhân triệu kiến, còn nghĩ tới lúc hạng nhất Nguyệt Thần đại nhân tự mình thụ dư của người thần bí thưởng cho!"

"Thần bí thưởng cho?"

Vân Hi có chút nhú nhú mày đầu.

Chỉ là lúc này đây, đối với Nguyệt Thần Giới vì đích thần bí thưởng cho, nhưng không có báo lấy quá lớn đích kỳ vọng.

Tại hần tiến hành ba sao khảo hạch khi, cũng chiếm được không biết đích thần bí thưởng cho, cũng chính là Tư Âm cái này chỉ dẫn giả, nhưng là ít nhất trước mắt mà nói, hần cũng không cảm thấy, Tư Âm cái này chỉ dẫn giả cầm giữ có cái gì rõ ràng đích tác dụng.

Bất quá, hần nguyên bản chỉ có 878 đích tích phân, còn không có đạt tới thân xin mời bốn sao quyền hạn khảo hạch đích tiêu chuẩn, nếu như tuyển thứ hai che phương án nói, chẳng khác tình rồi hần 122 tích phân, đập này điểm này, hần hay là ứng với xuống, nói: "Ta lựa chọn thứ hai che phương án, bắt quá, ta hy vọng có thể đem khảo hạch khi nhật trì hoãn vài ngày, chờ ta luyện hóa rồi Huyền Vũ đan đích được lực tấn chức đến cao giai võ giả, làm đủ rồi đầy đủ chuẩn bị tái tiến hành."

"Không thành vấn đề. Chủ nhân người có thể tùy ý lựa chọn khảo hạch thời gian."

Vân Hi gật đầu.

"Truyền tống, tư nhân tu luyện không gian."

"Thu được! Truyền tống tiến hành trung!"

Tư Âm nói xong, nho nhỏ đích cánh tay vung lên, bốn phía đích hoàn cảnh lập tức phát sinh thật lớn đích biến hóa, một người hoàn toàn khác nhau vu nhất tinh tu luyện không gian đích hoàn toàn mới không gian, nhất thời xuất hiện ở tại Vân Hi đích trước mặt.

Nhất tinh quyền hạn đích tư nhân tu luyện không gian diện tích nhỏ hẹp, chỉ có chỉ có không tới một vạn thước vuông đích khoảng cách, bên trong ẩn chứa đích linh khí nồng nặc trình độ mặc dù so với sự thật thể giới mạnh mẽ, nhưng là tuyệt đối mạnh mẽ không hơn nhiều lắm, nhưng là bây giờ, cái này có được bốn sao quyền hạn đích tư nhân tu luyện không gian không ngừng vốn là rộng lớn trình độ khoáng đạt rồi, có thể chứng kiến sân bên ngoài đích thổ địa, cây cối, bên trong ẩn chứa đích linh khí trình độ, càng lại so sánh với khởi nhất tinh quyền hạn đích tu luyện không gian đến, nồng nặc gấp trăm lần.

Ở này một không gian giữa tu luyện một ngày, để được với tại nhất tinh quyền hạn không gian trung tu luyện trăm thiên.

"Quyền hạn càng cao, lấy được đặc quyền cũng lại càng cao, quả nhiên như thế. Nhất tinh tư nhân tu luyện không gian hấp thu linh khí hiệu suất cơ kờ ra hành động 1, nhị tinh hành động 3, ba sao hành động 10, bốn sao cái này đại biểu cho sơ cấp cùng trung cấp địa giai đoạn tính chất biến hóa, nhưng là một hơi tăng lên tới rồi 100 lần. 10 lần cùng 100 lần đích tốc độ tu luyện, cái này chênh lệch..."

Lắc đầu sau khi, Vân Hi không hề suy nghĩ miên man, đem nọ vậy khối thưởng cho đích Huyền Vũ đan đem ra, một hơi nuốt ăn xong đi xuống.

Ba sao quyền hạn khảo hạch, đối thủ đích cường đại đã khoái có thể so đo này học viện phái đích bát giai người mạnh rồi, bốn sao quyền hạn khảo hạch

nói, đối thủ đích thực lực còn không đạt tới đến gần cửa giải người mạnh mẽ lối đích trình độ? Nhất là Văn Hi lựa chọn chính là hai loại khảo hạch đồng thời tiến hành, khó khăn phòng chừng còn muốn tăng lên một cấp bậc, thậm chí còn đến gần năm sao quyền hạn khảo hạch đích khó khăn, tại dưới loại tình huống này, không phải do hắn không làm hảo nguyên vẹn chuẩn bị rồi.

Kế tiếp hắn phải làm đích, chính là nhanh lên tu luyện đến võ giả thất giai, hơn nữa ngưng luyện ra bát cực kiếm khí, chỉ có làm cho Nguyệt Thần Giới trung đích tu vi cùng trong hiện thực đích tu vi đồng bước sau khi, hắn mới có nắm chắc đi xông vào một lần tinh thần võ giả cùng bốn sao quyền hạn giả đích khảo hạch.

...

Huyền Vũ đan không đợi đồng vu dùng tích phân tăng lên tu vi, nó đích được lực phát huy có một quá trình, thân thể muốn đem ngoài toàn bộ hấp thu nói, ít nhất muốn vài thiên đích khi nuốt.

Văn Hi cũng không nóng nảy, lưu lại nhỏ nhất một bộ phận ý thức khống chế Nguyệt Thần Giới đích thân hình tự chủ tu luyện, chủ ý thức thì về tới sự thật thế giới, đem một quyển từ đồng nếu tuyệt nọ vậy cầm tới bộ sách xem lên.

Bộ sách thượng kể lại rõ chi tiết đích giảng thuật rồi công nguyên thời đại đến tân nguyên 419 năm trong khoảng thời gian này trong loài người gian nan đích phát triển đường.

Năm đó ma thú đột nhiên phủ xuống, làm cho chính cái thế giới đích trật tự loạn thành một đồng, này nhà xưởng, khoa học kỹ thuật viên, viện nghiên cứu, phòng thí nghiệm, đều lọt vào phá hư, một ít vốn có đích khoa học kỹ thuật phương tiện cũng đều chịu khổ hủy diệt tính chất đích đã kích, tín hiệu thấp, điện lăm, Thiết nói, quốc lộ, không một không có ở đây ma thú nọ vậy mạnh mẽ đến cực điểm đích lực lượng trước mặt hóa thành yên phần, nhân tiện liên tục bầu trời đích vệ tinh, cũng bởi vì mất đi mặt đất đích tiếp tế tiếp viện, đều rơi xuống.

Nọ vậy mấy năm trong, là người loại nhất hắc ám đích thời kỳ.

Nếu như không phải bởi vì thiên hoàng thế giới đích tuyệt thế người mạnh Huyền Thiên Tông ngang trời xuất thế, lấy tuyệt mạnh mẽ đích vũ lực tại mọi người trái tim trong mắt dựng đứng rồi một người thần minh bàn đích tinh thần tín ngưỡng, loài người hay không còn có dũng khí tiếp tục tồn sống sót đều là không biết chi kể ra.

Kế tiếp dài dòng thời gian giai đoạn trung, loài người vẫn đang tại ma thú đích uy hiếp hạ gian nan đích sinh tồn, theo có liên quan nhân sĩ thống kê, cái kia lúc, cả địa cầu thế giới đích dân cư từ nhất phần vịnh đích 80 triệu, một lần hàng tới rồi không đủ 10 triệu, suốt 70 triệu đích dân cư bị chết tại nơi một tràn ngập hắc ám đích thời đại, dù là bởi vì có cực cá biệt đích truyền kỳ nhân vật thành lập đích tinh thần tín ngưỡng, mọi người vẫn đang đang không ngừng đích nghỉ vẫn, còn như vậy đi xuống, loài người có hay không sẽ bị diệt tộc! ?

Cái này thời khác, truyền kỳ nhân vật lãnh phong xuất hiện rồi.

Nguyệt Thần Giới cùng bầu trời chi thành đích hai đại phát minh, sửa viết cả địa cầu thế giới đích lịch sử, tại nơi vô cùng gian nan đích trong hoàn cảnh, loài người rốt cục chậm rãi đích đứng lại gót chân, từ vong, dần dần đích bắt đầu rơi chậm lại.

Theo Quang Mạng Chi Thành thành chủ —— Mộc Phong —— địa cầu thế giới người thứ nhất thần thoại người mạnh đích sinh ra, người địa cầu loại đích tiềm lực rốt cục chiếm được thiên hoàng đại lực, Mộc Linh Tộc, Cự Long Tộc, Thiên Vũ Tộc, Cự Nhân Tộc, Đại Địa Tộc chờ dị tộc đích tán thành, lần đầu tiên xuất hiện tại Nguyệt Ma giới đích chính thức chiến trường, gia nhập Nguyệt Ma giới phản kháng quân đích liên minh trong, chiếm được dị tộc khác đích ủng hộ.

Thế cục tạm thời tính chất đích ổn định xuống tới sau khi, một ít nguyên bản bị hoàn toàn hoang phế đích công nghiệp, khoa học kỹ thuật kỹ thuật, một lần nữa tới lúc bắt đầu dùng, đình chỉ gần hai trăm năm đích khoa học kỹ thuật kỹ thuật, lại một lần nữa tới lúc phục hưng, lớn đến không trung tất yếu, laser cự pháo, chiến hạm, nhỏ đến cổ tay luân, thân phận tinh tạp, đều mất thế giới.

Bất quá, thế giới dù sao đã bắt đầu rồi.

Ma thú chiếm cứ mở mang đích khu vực, loài người bị áp súc một một góc, có khả năng đủ lợi dụng đích tư nguyên có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà này đó tư nguyên mười chi **, cũng tiêu hao ở tại cùng ma thú đích chiến tranh giữa, có thể cung người sử dụng, tiêu xài bổng đích quá ít, quá ít. Tại dưới loại tình huống này, trải qua hai trăm năm đích phát triển, địa cầu thế giới đích khoa học kỹ thuật xoay ngang, bất quá so với công nguyên thời đại bước ra rồi một bước nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 70: Phản Bội Loài Người Tội

“Từ xưa đến nay, chiến tranh luôn là động lực chủ yếu thúc đẩy khoa học kỹ thuật phát triển. Nhưng giờ đây, chiến tranh kéo dài suốt hai trăm năm chỉ giúp trình độ khoa học kỹ thuật của nhân loại tiến thêm một bước nhỏ, những vũ khí khoa học mới xuất hiện cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Xem ra,

cuộc chiến với ma thú của nhân loại trên Trái Đất thực sự quá mức gian khổ. Có lẽ nếu không nhường phần lớn diện tích rừng nhiệt đới Amazon cho tộc Mộc Linh di cư đến Trái Đất để họ trở thành lực lượng phòng ngự đầu tiên thì e rằng nhân loại trên thế giới này đã bị tiêu diệt từ sớm rồi.”

Vân Hi đưa tay khép quyển sách lại mà lòng nặng trĩu.

Tuy thành Tinh Diệu nằm ở hậu phương của thế giới nhân loại nhưng tại đây vẫn còn tồn tại rất nhiều hiểm cảnh như rừng Dạ Huyết, khe núi Bất Quy, hồ Hắc Âm. Lúc tận mắt chứng kiến sức mạnh khủng khiếp của pháo đài bay Cộng Công, hắn còn tưởng rằng các nhà lãnh đạo hàng đầu của nhân loại giữ lại mấy hiểm cảnh này để làm nơi bồi dưỡng, huấn luyện những Võ giả cấp thấp, một khi ở những nơi này xảy ra bạo loạn hoặc thú triều thì bọn họ có thể không chế được tình hình ngay lập tức.

Nhưng bây giờ nghĩ lại... xem ra mọi chuyện hoàn toàn không phải như vậy.

Chẳng phải chính phủ nhân loại muốn giữ mấy hiểm cảnh này lại mà do trên Trái Đất còn có những nơi nguy hiểm hơn cần những thứ vũ khí khổng lồ như pháo đài bay này đi trấn áp, phòng thủ. Bọn họ không thể lãng phí số tài nguyên ít ỏi còn lại cũng như thời gian quý báu ở những nơi nhỏ bé này.

Khi thú triều bộc phát ở mấy hiểm cảnh nhỏ bé cấp D cấp C này, có lẽ một thị trấn nhỏ ở gần đó cùng một số thợ săn ma sẽ bị giết chết, nếu may mắn thì còn có thể chống đỡ được. Nhưng một khi những hiểm địa cấp A, cấp S hay cấp SS thất thủ, một phần lớn lãnh thổ của nhân loại sẽ bị ma thú chiếm cứ, số lượng người chết có thể lên đến hàng chục triệu, hậu quả gây ra mang tính hủy diệt.

Vân Hi lặng lẽ siết chặt tay.

Sức mạnh.

Hắn phải mau chóng đạt được sức mạnh lớn hơn nữa. Không nói chi xa, ít nhất hắn phải khôi phục lại thực lực Võ giả cấp chín, cảnh giới chuẩn Tiên Thiên thật nhanh. Nếu không thì đừng nói đến lí tưởng lấy kiếm chứng đạo khắp hư không vạn giới của mình, chỉ riêng chuyện sau này có thể sống sót dưới nanh vuốt của ma thú hay không cũng là vấn đề rồi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Vân Hi lại đặt lên hai viên ma tinh mà hắn đã đoạt được trong đợt thú triều bộc phát ở rừng Dạ Huyết.

“Cốc! Cốc! Cốc!”

Ngay khi Vân Hi định hấp thu sức mạnh ẩn chứa trong hai viên ma tinh đó để xem thử bản thân có thể đột phá đến Võ giả cấp tám hay không thì có tiếng gõ cửa vang lên.

Kèm theo đó là giọng nói trong trẻo đầy gấp gáp của Triệu Uyển Quân: “Đông Phương, Đông Phương, anh có đó không?”

Thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, hắn chẳng ngờ mới đó đã trôi qua một ngày, hai người Đông Nhược Tuyết cũng từ học viện Tinh Diệu trở về nhà.

“Tan học rồi hả?”

Mở cửa xong, Vân Hi đi tới phòng khách.

“Dạ dạ, tan học lâu rồi! Anh có biết, bây giờ anh đã là một người nổi tiếng rồi không? Hôm nay khi em đến học viện thì thấy ai cũng nhắc đến anh hết. Tuy nhờ sức mạnh của ma tinh nên thực lực của anh mới tăng đến cấp bảy, nhưng chỉ riêng chuyện anh đi một mình đến rừng Dạ Huyết nguy hiểm đầy rẫy như thế đã là một hành động cực kỳ dũng cảm. Chỉ mỗi điểm này của anh thôi, mấy tên suốt ngày chỉ ở trong học viện, đến cả cửa thành Tinh Diệu cũng không dám bước ra kia không thể sánh được. Bây giờ, tiếng tăm của anh trong học viện chỉ kém mỗi học trưởng Cảnh Hoài Vân thôi đó.”

Triệu Uyển Quân quần lấy Vân Hi riu rít liên tục. Những chuyện xảy ra trong học viện ngày hôm nay, từ trên trời đến dưới đất đều được cô kể ra hết.

Vân Hi ở bên cạnh lặng lẽ lắng nghe, đôi lúc lại gật đầu chứ không hề nói gì.

Hơn nữa, thấy Triệu Uyển Quân kể chuyện hào hứng như vậy nên có lẽ hắn chẳng cần phải nói thêm gì nữa.

Sau khi nói liên tục được mười mấy phút, Triệu Uyển Quân còn chưa hết hứng nên cuối cùng bổ sung thêm một câu: “Đông Phương, hôm nay phó viện trưởng đã quyết định ghi tên anh vào danh sách những học viên xuất sắc. Anh định khi nào sẽ đến học viện? Bây giờ mọi người đều muốn nhìn thấy phong thái của nhân vật lẫy lừng mới tiến vào danh sách đó.”

“Cứ chờ đã.”

“Ồ, tại sao?”

“Bây giờ... không cần thiết.”

“Sao lại không cần thiết chứ anh? Học viên xuất sắc có thể nhận được phương thức giáo dục tốt nhất của học viện. Anh à, tuy rằng hiện tại anh đã có thực lực của Võ giả cao cấp, nhưng anh dựa vào ma tinh để đột phá nên thiếu đi nền tảng, cần phải đến học viện để bổ sung!” Nói đến đây, Triệu Uyển Quân tỏ vẻ thần bí: “Còn cả Lục Tiểu Hàm nữa, chẳng phải anh thích cô ta sao? Nếu như giờ anh đến học viện, em bảo đảm cô ta sẽ chủ động đến bắt chuyện với anh. Lúc đó, nói không chừng anh sẽ có cơ hội đó.”

“...”

“Ha ha, Uyển Quân. Không ngờ mi lại dám nói ra những lời này. Chẳng lẽ mi không sợ ả Lục Tiểu Hàm kia sẽ cướp đi người yêu của mi hả?” Chủ nhân của câu nói này là Đông Nhượng Tuyết mới bước ra khỏi phòng bếp khi nấu ăn xong.

“Hi hi, sao phải sợ. Có bạn ở đây 'trấn giữ' giúp mình thì còn ai có thể cướp anh Đông Phương đi được?”

“Chưa chắc đâu! Lỡ ông không chịu nghe lời ta nói thì ta cũng bó tay thôi. Huống chi, ta cũng không có quyền can thiệp đến chuyện ông thích ai.”

“Hai người này chắc chỉ nói chuyện qua lại thôi, có lẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.” Nói xong, ánh mắt Triệu Uyển Quân lại hướng về phía Vân Hi: “Có phải thế không, anh Đông Phương!”

“...”

“Được rồi Uyển Quân, đừng đùa nữa, đi xem quần áo đã lấy vào chưa. Dự báo thời tiết nói đêm nay có thể có mưa đó mi.”

Triệu Uyển Quân thề lưỡi rồi nhanh chóng rời khỏi phòng khách, sau đó đi lên sân thượng.

“Có chuyện gì thế em?”

Thấy em gái mình kiếm cớ nói Triệu Uyển Quân rời đi, Vân Hi khẽ ngẩng đầu lên hỏi.

Đông Nhượng Tuyết khẽ gật đầu, vẻ mặt hơi chần chừ.

“Sao thế em?”

“Có lẽ em đã điều tra được cô gái mà anh muốn tìm là ai rồi...”

“Ồ? Em điều tra được rồi hả?”

“Dạ, nhưng...”

“Em cứ nói đi!”

Đông Nhượng Tuyết khẽ gật đầu: “Cô gái mà anh muốn tìm tên Tô Ngữ Tinh, là học viên thiên tài bị học viện khai trừ năm ngoái. Lúc ra đi, cô ta có tu vi cấp sáu, hơn nữa còn là xạ thủ trung cấp. Em nghe nói, ngoại trừ học trưởng Cảnh Hoài Vân ra thì cô ta chính là học viên xuất sắc nhất của học viện Tinh Diệu trong vòng mười năm trở lại đây. Còn đây là ảnh của cô ta.”

Đông Nhượng Tuyết nói xong liền lấy tấm ảnh chụp Tô Ngữ Tinh ra.

Trong ảnh, Tô Ngữ Tinh là một cô gái rất đẹp với mái tóc dài ngang vai, mặc đồng phục học viện Tinh Diệu, trên mặt mang theo nụ cười tươi, trông rất quyến rũ.

Vân Hi chưa từng tận mắt nhìn thấy Tô Ngữ Tinh. Trong trí nhớ, hẳn chỉ thấy mỗi bóng lưng của cô mà thôi. Nhưng nếu đem so sánh với bức ảnh này, bóng lưng ấy giống đến bảy mươi phần trăm.

“Vô giả cấp sáu... xạ thủ trung cấp... học viên xuất sắc như vậy, lẽ ra học viện Tinh Diệu phải đưa cô gái này vào danh sách những học viên cần bồi dưỡng trọng điểm mới đúng chứ sao lại khai trừ?”

“Tội dân!”

“Cô gái này là tội dân sao?”

“Không phải cô ta mà là chị của cô ta, Tô Vân. Nghe nói hai chị em bọn họ đã xa cách nhau ba bốn năm rồi, Tô Ngữ Tinh chẳng qua bị chị mình liên lụy bên mới trở thành tội dân thôi.”

“Tội gì?”

Đông Nhượng Tuyết chần chừ một lát rồi mới chậm chậm nói ra bốn chữ.

“Phản bội loài người.”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 71: Sở Vinh Quang

“Tội phản bội loài người sao?”

“Em cũng không biết nguyên nhân cụ thể do chuyện này liên quan đến bí mật quốc gia, hơn nữa quyền hạn của em hiện giờ không đủ nên không thể tra ra được.” Nói đến đây, Đông Nhượng Tuyết bỗng ngưng ngữ: “Tuy nhiên, Vệ Như, sự phụ của cô ta là một trong những nguyên lão Tiên Thiên của thành Tinh Diệu. Nhờ vào uy danh của sự phụ mình, tuy rằng trên danh nghĩa thì Tô Ngữ Tinh bị lưu đày đến nơi hoang dã, sống chết mặc bay, nhưng thực ra thì cô ta có thể vào thành bổ sung lương thực bất cứ lúc nào. Đối với chuyện này, đám cảnh sát trong thành có thấy cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua.”

Vân Hi khẽ gật đầu.

Liếc thấy sắc mặt anh trai mình không có thay đổi gì, Đông Nhượng Tuyết muốn hỏi điều gì đó nhưng rồi lại thôi. Chần chừ được một lát, cô quyết định mở miệng hỏi: “Sao anh lại muốn biết tin tức của cô ta? Có chuyện gì sao anh?”

Vân Hi lắc đầu.

Thấy anh trai lắc đầu, Đông Nhượng Tuyết khẽ thở phào một hơi: “Không có gì thì tốt rồi. Cô ta là tội dân, tuy rằng có sự phụ là nguyên lão Tiên Thiên nhưng tội danh phản bội loài người mà cô ta mắc phải lại rất nghiêm trọng, tốt nhất là chúng ta không nên dính dáng gì đến chuyện này hoặc những người có liên quan.”

Vân Hi không đáp lại câu nói của em gái mình mà chuyển sang chủ đề khác: “Lần trước xảy ra chút chuyện ở học viện Tinh Diệu nên huân chương Vinh Quang của gia tộc còn chưa được chuyển giao lại cho em, sáng mai chúng ta đến sở Vinh Quang làm thủ tục nhé.”

Đông Nhượng Tuyết nghe thế liền ngẩng đầu lên nhìn anh trai mình, thấy hắn không giống như đang nói đùa nên cất giọng hỏi: “Anh định làm thế thật sao?”

“Ừ!”

“Vây được rồi! Võ giả cao cấp chỉ cần không có tiền án tiền sự thì cho dù không đóng góp gì cho thành phố cũng có thể xin được huân chương một sao, nhờ đó lấy được quyền cư trú trong thành. Bây giờ anh đã có tư vi cấp bảy nên có thể đến Sở Vinh Quang trong thành nhận huân chương Vinh Quang một sao đó.”

Vân Hi không quá coi trọng những huân chương Vinh Quang này, nhưng hắn cũng không thể phủ nhận chuyện có được huân chương Vinh Quang có thể giúp bản thân giảm bớt được một số chuyện phiền phức nên hắn gấp đầu ngay.

Sở Vinh Quang là một trong những tòa nhà cộng đồng của thành Tinh Diệu, lại ở gần phủ thành chủ nên có tuyến xe buýt đưa đón riêng.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai anh em Đông Nhượng Tuyết và Vân Hi mang theo những thứ như chứng minh thư, sổ hộ khẩu đi đến Sở Vinh Quang.

Khi biết được Vân Hi muốn chuyển quyền thừa kế huân chương ba sao cho em gái, những nhân viên làm việc tại đây không dám sơ suất, nhanh chóng mời hai người đến phòng dành cho khách quý, đồng thời cử người mời sếp đến bàn bạc.

Huân chương Vinh Quang ba sao là huân chương cấp cao nhất mà thành Tinh Diệu có thể trao tặng cho các Võ giả. Trừ những ưu đãi đặc biệt ra thì những người có được nó tương đương như nhóm người nằm trong tầng lớp thượng lưu, có thân phận tôn quý nhất thành phố.

Đợi khoảng mười phút thì La Quỳnh - phó sở trưởng Sở Vinh Quang, người trước đây đã từng gặp qua Vân Hi một lần ở học viện Tinh Diệu mới lững thững bước đến.

Sau khi bước đến phòng khách quý, La Quỳnh nhanh chóng xin lỗi hai người: “Thật ngại quá, mới rồi tôi cùng sở trưởng bận làm thủ tục trao tặng huân chương kỵ sĩ cho một người khách tôn kính nên mới đến chậm, để cho hai bạn đợi lâu.”

“Huân chương kỵ sĩ!”

Nghe thấy mấy từ này, Đông Nhượng Tuyết không giấu nổi sự ngạc nhiên, sau đó cô nhanh chóng xua tay rồi nói: “Không sao không sao, chúng tôi cũng mới đến thôi!”

“Ha ha, cảm ơn Đông Nhượng Tuyết tiểu thư đã hiểu cho tôi.” La Quỳnh mỉm cười, sau đó y lấy ra một tập hồ sơ rồi đặt nó lên chiếc bàn làm việc được làm từ gỗ đàn hương ở trước mặt, cuối cùng cất giọng nói: “Đông Phương tiên sinh đây muốn chuyển quyền thừa kế huân chương Vinh Quang ba sao của kỵ sĩ ánh sáng Đông Liệt cho Đông Nhượng Tuyết tiểu thư phải không?”

“Đúng vậy.”

La Quỳnh khẽ gật đầu rồi mở tập hồ sơ đặt trên bàn ra, lấy ra hồ sơ thuộc về kỵ sĩ mặt trời Đông Liệt rồi xem xét, được một lúc thì y khẽ nhún mày lại.

“Thực xin lỗi, tôi cần phải đi kiểm tra một lát.”

“Vâng, cứ tự nhiên.”

Nhìn thấy La Quỳnh bỏ đi, Đông Nhượng Tuyết cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng cô cũng không nói gì thêm, lặng lẽ chờ đợi.

Ngược lại thì Vân Hi lại cảm thấy tập hồ sơ mà La Quỳnh để lại trên bàn rồi lật ra xem..

Đông Nhượng Tuyết thấy thế thì chau mày, nói thầm: “Anh hai, những hồ sơ này đều ghi lại những điều bí mật quan trọng. Anh chưa được họ cho phép đã cầm lên đọc như thế, em sợ sẽ không tốt đâu.”

“Sao em không nghĩ rằng ông ta cố ý để nó lại cho chúng ta đọc.”

“Hả?”

Vân Hi không giải thích nữa, hần nhanh chóng đọc hết các nội dung ghi trên những hồ sơ này một lượt rồi đặt nó lại lên bàn.

“Sao thế anh?”

Vân Hi lắc đầu: “Tạm thời còn chưa rõ lắm, nhưng anh nghĩ là mình đã đoán được chút ít rồi. Giờ chúng ta cứ ngồi đợi đã.”

“Dạ.”

Lần này hai anh em bọn họ ngồi đợi đến nửa tiếng đồng hồ.

Trong nửa tiếng đó, Sở Vĩnh Quang có sai mấy nhân viên qua rót trà cho hai người. Thái độ phục vụ của họ coi như tốt, nhưng chờ đợi lâu đến thế, Đông Nhượng Tuyết cũng hơi cảm thấy sự việc có chút khác thường.

Nửa tiếng sau, La Quỳnh mới chạy nhanh đến phòng khách quý rồi ngồi xuống.

“Thật xin lỗi, mới rồi tôi đi kiểm tra tư liệu của kỵ sĩ mặt trời Đông Liệt đã làm lỡ thời gian của hai bạn.”

“Không sao, sở trường La này, bây giờ có thể bắt đầu thủ tục chuyển giao được rồi chứ?”

“À, tất nhiên có thể, nhưng... trước tiên tôi phải xin lỗi hai bạn.”

“Xin lỗi? Chẳng hay đã xảy ra chuyện gì?”

“Là thế này, mới rồi tôi kiểm tra được một lúc bỗng phát hiện ra những tư liệu về huân chương Vĩnh Quang ba sao của kỵ sĩ mặt trời Đông Liệt đã bị mất.”

“Sao lại mất rồi?”

Đông Nhượng Tuyết lập tức hét lên kinh hãi.

“Sự thật đúng là như vậy. Đông Nhượng Tuyết tiểu thư chắc hẳn cũng biết, phòng lưu trữ hồ sơ và phòng lưu trữ tư liệu đều nằm ở mấy tầng trên cùng. Nhưng hai năm trước, Sở Vĩnh Quang từng bị sét đánh trúng dẫn đến một cơn hỏa hoạn nhỏ. Tuy lửa đã được dập tắt ngay sau đó nhưng vẫn có hơn ba trăm hồ sơ bị hủy trong vụ hỏa hoạn này. Mà hồ sơ của kỵ sĩ mặt trời Đông Liệt cũng nằm trong số đó.”

Đông Nhượng Tuyết nghe xong không khỏi chau mày.

“Sét đánh gây ra hỏa hoạn... Vậy bây giờ hồ sơ đã mất, các ông định xử lý chuyện này thế nào đây?”

La Quỳnh trầm liếc thoáng qua gương mặt không chút cảm xúc của Vân Hi rồi nói: “Việc này... Dù sao đi nữa thì chuyện này cũng là do thiên tai gây ra, sự cố ngoài ý muốn, Sở Vĩnh Quang chúng tôi có muốn trách cũng không được. Chẳng qua, tốt xấu gì thì chuyện này cũng xảy ra tại Sở Vĩnh Quang nên chúng tôi phải gánh một phần trách nhiệm. Ai ai cũng biết đến tên tuổi của người sở hữu huân chương Vĩnh Quang ba sao, kỵ sĩ mặt trời Đông Liệt. Cho dù không có hồ sơ thì chúng tôi cũng sẽ giúp các bạn thực hiện thủ tục chuyển giao quyền thừa kế huân chương Vĩnh Quang ba sao, dấu sao chuyển sét đánh gây hỏa hoạn thuộc về trường hợp đặc biệt. Nhưng trước mắt, hồ sơ đã mất. Không có hồ sơ, chúng tôi tạm thời không thể xác nhận năm đó kỵ sĩ mặt trời Đông Liệt rốt cuộc đã để lại gì cho hai bạn. Nếu muốn điều tra ra được cũng không biết phải tốn bao nhiêu thời gian, thế nên...”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 72: Phương Án

“Hà? Ông nói thế phải chăng là...”

“Đúng thế... Không có hồ sơ thì e rằng những thứ đó...”

Nghe thế, Đông Nhượng Tuyết liền lắc đầu nói: “Không thể nào... Những thứ đó đều là di vật của cha tôi, có ý nghĩa đặc biệt với Đông gia chúng tôi, chúng không thể mất được.”

“Đông Nhượng Tuyết tiểu thư, rất tiếc là những thứ đó đã bị con hỏa hoạn kia thiêu rụi cả rồi, tôi không thể giải quyết được.”

“Không, không thể nào. Phó sở trưởng La, mong ông giúp chúng tôi giải quyết chuyện này. Di vật cha tôi để lại thật sự rất quan trọng với chúng tôi.”

“Chúng tôi rất lấy làm tiếc, nhưng... không thể.” La Quỳnh nói xong thì đem hai phần tư liệu mới mang tới đặt lên bàn làm việc, cất giọng nói: “Qua thảo luận giữa tôi cùng những phó sở trưởng khác, tổng cộng chúng tôi đã đưa ra được hai phương án giải quyết, mời hai bạn xem qua một chút. Phương án thứ nhất, chúng tôi sẽ điều tra dựa trên những manh mối liên quan còn sót lại sau trận hỏa hoạn, tranh thủ sớm ngày tạo lại hồ sơ cho kỹ sĩ mặt trời Đông Liệt rồi thông kê những thứ mà ông ấy đã để lại. Một khi hoàn thành xong công tác, chúng tôi sẽ gửi thông báo ngay cho hai bạn. Chẳng qua là do chuyện này đã bắt đầu từ nhiều năm trước, hơn nữa bạn bè thân hữu của Đông Liệt tiền sinh cũng chẳng có mấy ai biết được chuyện này, chúng tôi sợ rằng tiến độ điều tra sẽ chậm một chút.”

“Chậm một chút?”

Đông Nhượng Tuyết cũng hiểu, những chuyện như thế này nếu muốn điều tra, nhất định phải bỏ ra rất nhiều công sức. Chẳng qua nếu cứ thế này thì có trời mới biết đến ngày tháng năm nào cô mới có thể nhận được quyền thừa kế huân chương Vinh Quang ba sao.

“Vậy không biết phương án thứ hai là gì?”

“Phương án thứ hai, chúng tôi sẽ giúp hai vị tiến hành chuyển giao quyền thừa kế, trao tặng huân chương Vinh Quang một lần nữa, nhưng mà những di vật kia tạm thời sẽ không được lấy ra. Tất nhiên là chúng tôi sẽ cho người điều tra những thứ mà Đông Liệt tiền sinh đã để lại. Chờ khi thông kê hoàn tất, Sở Vinh Quang chúng tôi nhất định sẽ trả những thứ đó lại cho hai bạn, không thiếu một món.”

“Chuyện này...”

Năm đó, kỹ sĩ mặt trời Đông Liệt là một thợ săn ma cấp chín, nắm giữ trong tay huân chương Vinh Quang ba sao mà cả thành Tinh Diệu chẳng mấy ai có được. Sau khi qua đời, chắc hẳn những thứ ông ta để lại sẽ chẳng có món nào là tầm thường. Ít nhất thì thanh bảo kiếm cùng áo giáp của Võ giả cấp bảy ông từng sử dụng nhất định sẽ có giá không thấp, nếu bán ra hẳn cũng thu được trăm ngàn Tân Nguyên tệ hoặc hơn.

Chỉ mới hai món này thôi mà đã được chừng đó tiền rồi chứ nói chi là khả năng còn để lại những thứ khác trân quý hơn.

Giá trị của khoản di sản này nhiều khả năng trên một triệu Tân Nguyên tệ.

Nhưng đối với Đông Nhượng Tuyết, tầm quan trọng của những thứ đó không nằm ở giá trị tiền bạc mà do đây là những di vật do cha cô để lại. Đối với những người làm con như hai anh em bọn họ, chúng có ý nghĩa đặc biệt không thể thay thế, là nơi gửi gắm tâm tư, tình cảm, hoàn toàn không thể dùng tiền bạc để định giá.

Chuyện đến nước này đã không còn dễ dàng để một mình Đông Nhượng Tuyết có thể quyết định được, trong lúc nhất thời, cô chỉ còn biết quay sang nhìn Vân Hi.

Không chỉ có mỗi Đông Nhượng Tuyết nhìn hần mà ngay cả phó sở trưởng La Quỳnh cũng như thế.

Một tháng trước, đối với một tên Võ giả chỉ có tu vi cấp ba như Vân Hi, La Quỳnh chẳng hề để ý đến. Nhưng bây giờ nhờ gặp được kỳ ngộ, tu vi bỗng chốc tăng lên, trở thành Võ giả cấp bảy nên hẳn đã có được thực lực khiến y phải coi trọng. Nhất là sau khi hần giết chết cục trưởng và phó cục trưởng của cục cảnh sát khu thành đông, sau đó không những không bị cao thủ của cục cảnh sát bắt giữ mà bây giờ còn xuất hiện trước mặt ông. Trong chuyện này ắt có những điều bí ẩn bất thường nên y không thể không cư xử thận trọng.

“Trao tặng huân chương Vinh Quang một lần nữa sao? Tôi muốn biết thực chất thì lần trao tặng mới này sẽ diễn ra như thế nào?”

Dưới cái nhìn soi mói của hai người, Vân Hi đặt ra câu hỏi của mình.

“Mọi chuyện là như thế này, do những hồ sơ liên quan đều đã mất, không dễ để khôi phục lại những tư liệu này được nên chúng tôi chỉ còn cách tạo một hồ sơ mới cho các bạn, tức là chúng tôi sẽ trao tặng một huân chương Vinh Quang mới. Căn cứ theo quy định của pháp luật thì khi thừa kế huân chương Vinh Quang, cấp bậc của nó sẽ giảm đi một sao. Điều này hẳn hai bạn cũng biết đúng không. Thế nên, nếu các bạn đồng ý thì chúng tôi sẽ tạo lập một bộ hồ sơ mới, trao tặng huân chương Vinh Quang hai sao cho Đông Nhượng Tuyết tiểu thư. Một khi có nó trong tay, Đông Nhượng Tuyết tiểu thư không những có được quyền cư trú mãi mãi tại thành Tinh Diệu, quyền công dân mà còn có thể sử dụng miễn phí các phương tiện công cộng trong thành, quyền hạn điều tra tin tức qua chứng minh thư cũng được tăng lên một cấp.

“Nói tóm lại, phải chăng bọn tôi không được quyền sở hữu huân chương Vinh Quang ba sao kia?”

“À thì... chúng tôi cũng chẳng có biện pháp khác...” Nói đến đây, trên mặt phó sở trưởng La hiện lên vẻ bất đắc dĩ: “Nếu như hai bạn muốn chuyển quyền thừa kế huân chương Vinh Quang ba sao kia thì chỉ có thể chờ đợi thôi. Một khi chúng tôi khôi phục lại được những hồ sơ đó, Sở Vinh Quang nhất định sẽ cho hai bạn một câu trả lời thuyết phục.”

Đợi!

Lần chờ đợi này nhất định không chỉ kéo dài một hay hai ngày.

Có khi lại phải đợi một hai năm, thậm chí đến tám năm mười năm.

Đến lúc này, Đông Nhượng Tuyết cũng hiểu được trong chuyện này có điều gì đó bất thường.

“Phó sở trưởng La, thật sự là phần hồ sơ của cha tôi đã bị hủy đi trong đợt hỏa hoạn đó không?”

“Đương nhiên, sao tôi có thể đem một chuyện quan trọng đến nhường này ra dối gạt tiểu thư được.”

“Tôi không có ý đó, chẳng qua...”

La Quỳnh giờ tay ra hiệu: “Nếu đã không còn ý kiến gì nữa thì mời hai bạn đưa ra quyết định.”

“Ồ...”

Cho dù hiểu trong chuyện này có điều gì đó bất thường nhưng Đông Nhượng Tuyết lại không biết phải giải quyết ra sao. Đối phương là phó sở trưởng Sở Vinh Quang, địa vị xã hội trong thành Tĩnh Diệu hơn xa một học viên của học viện Tĩnh Diệu như cô. Nếu cô hỏi thêm sẽ khiến đối phương bất mãn, ảnh hưởng đến chuyện phê duyệt huân chương Vinh Quang.

Nhìn thấy sắc mặt Đông Nhượng Tuyết biến đổi liên tục, do dự không quyết, La Quỳnh thăm thò dài trong lòng rồi nói: “Được rồi, hiện tại chúng tôi đã nêu ra hai phương án, các bạn có thể xem xét chọn một trong số đó. Chấp nhận phương án Sở Vinh Quang chúng tôi đền bù tổn thất, ban thưởng một huân chương Vinh Quang hai sao mới hay tiếp tục chờ đợi. Hai bạn cứ tự nhiên. Quyền quyết định nằm trong tay hai bạn.”

Nói xong, La Quỳnh khề tựa lưng lên ghế, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

Y đã cầm chắc chiến thắng trong tay.

Từ xưa đến nay, dân không đâu lại quan.

Nghĩ thế, Đông Nhượng Tuyết thăm thò dài trong lòng rồi nói: “Đã như thế, chúng tôi sẽ chọn phương án thứ hai...”

“Chúng tôi sẽ đợi!”

Đông Nhượng Tuyết còn chưa nói hết câu đã bị Vân Hi cắt ngang.

“Ừm, phương án thứ hai hả! Được rồi! Thế thì tốt! Bây giờ tôi sẽ giúp hai bạn... À khoan, chờ chút đã! Mới nãy, Đông Phương tiên sinh nói gì nhỉ?”

Đông Nhượng Tuyết quay sang nhìn Vân Hi lần nữa.

“Chúng tôi chọn phương án thứ nhất, đợi!”

Vân Hi nói xong liền đứng lên, nói với Đông Nhượng Tuyết: “Chúng ta đi thôi!”

“Chờ chút đã! Đông Phương tiên sinh quyết định chọn phương án thứ nhất là chờ đợi hả? Hai bạn cần phải hiểu rõ, muốn khôi phục lại hồ sơ đã mất đi phải gặp rất nhiều phiền toái. Chẳng may đến lúc đó không có kết quả gì cũng mong hai bạn đừng cho rằng chúng tôi chỉ làm qua loa cho có thôi nhé.”

“...”

Vân Hi trầm mặc một lát rồi dẫn theo Đông Nhượng Tuyết rời khỏi Sở Vinh Quang.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 73: Hội Nghị

Chuyến đi đến Sở Vinh Quang lần này, bọn họ không thể hoàn thành thủ tục chuyển giao quyền thừa kế huân chương Vinh Quang ba sao cho Đông Nhượng Tuyết nên tâm trạng của cô không được tốt lắm, chẳng có hứng thú nói chuyện.

Cô không nói gì mà Vân Hi cũng chẳng phải là người hay chủ động bắt chuyện nên bầu không khí dần trở nên nặng nề, khó chịu.

Một lúc lâu sau, khi hai người đã rời xa Sở Vinh Quang thì Vân Hi mới nói một câu: “Có lẽ bây giờ em muốn đến học viện Tinh Diệu đúng không?”

Đông Nhượng Tuyết khẽ gật đầu.

Một lát sau, Đông Nhượng Tuyết xốc lại tinh thần nói khẽ một câu.

“Chuyện này...”

“Cứ để anh xử lý đi...”

Vân Hi còn chưa nói xong, Đông Nhượng Tuyết đã vội nói: "Không được! Lần trước xảy ra chuyện lớn trong học viện, anh cũng nói để anh xử lý nhưng cuối cùng thì mọi chuyện lại trở nên âm ỉ hơn. Nếu không phải tổng cục trưởng Lê công chính liêm minh, xử lý công bằng, trả lại sự trong sạch cho anh thì bây giờ nhẹ nhất anh cũng bị phán là tội dân, trục xuất khỏi thành Tinh Diệu, đẩy đến nơi hoang dã, còn nặng thì bị xử tử hình. Lần này anh phải nghe em. Bây giờ em là học viên tinh anh của học viện Tinh Diệu, xem như cũng có chút thực quyền rồi, để em đi tìm viện trưởng xem người có thể nghĩ ra biện pháp nào không.”

Vân Hi trầm mặc một lát rồi khẽ gật đầu, cũng chẳng biết có phải hấn đồng ý không tham gia chuyện này nữa hay không.

“Được rồi, quyết định vậy nha.”

Nói xong, Đông Nhượng Tuyết bắt đầu động não suy nghĩ xem rốt cuộc nên dùng cách gì để nói rõ chuyện này với viện trưởng.

Suy cho cùng thì cô chẳng phải là Diệp Hạo Nhiên, cũng không phải là Vô Khuyết nên không thể hiểu được tính tình của Vân Hi. Nếu không hẳn cô sẽ biết, những chuyện mà hấn đã quyết rồi thì đừng nói là tám con trâu, có đến tám mươi hay tám trăm con trâu cũng không thể kéo trở lại.

“Được rồi, đến trạm xe của học viện Tinh Diệu rồi! Em đến học viện đây, anh định về nhà hay...” Nói đến đây, Đông Nhượng Tuyết nhạy cảm phát hiện ra hình như anh trai mình không để ý nghe mình nói gì mà lại nhìn ngẩn ngơ gì đó ngoài cửa sổ: "Anh hai, anh đang nhìn gì vậy?”

“Em đến học viện đi!”

Nói xong, Vân Hi liền bước xuống xe buýt, chỉ chốc lát sau đã biến mất giữa biển người mênh mông.

...

Trong lúc hai anh em bọn họ, người trở lại học viện Tinh Diệu, người biến mất trên đường phố thì ở trong phủ thành chủ lại đang tiến hành một cuộc họp mặt giữa những người lãnh đạo cấp cao ở thành Tinh Diệu.

Tuy rằng chỉ có tám người tham gia lần họp mặt này, nhưng không ai trong số họ không phải là những quan lớn mà nếu xuất hiện ở một nơi nào đó trong thành Tinh Diệu, dậm chân một phát cũng đủ khiến toàn thành rung chuyển. Trong đó, những người mà Đông Nhượng Tuyết chỉ biết đứng nhìn từ xa như Vạn Cương - sở trưởng Sở Vinh Quang hay Lê Lôi - tổng cục trưởng cục cảnh sát đều tham gia cuộc họp mặt này. Mà người chủ trì của lần họp mặt này chính là phó thành chủ Vương Lạc Thi - người nhiều lần xuất hiện trước mặt con dân trong thành phố nhất.

Giờ phút này, những số liệu đang thay đổi từng chút một hiển thị trên chiếc màn hình lớn đặt trong phòng họp trông rất bắt hiện ra trước mặt những người có mặt ở đây.

Những số liệu này chẳng phải gì khác mà chính là những mẫu tin nhắc nhở đánh giá trong đánh giá xuất hiện khi Vân Hi hoàn thành kiểm tra quyền hạn ba sao.

Trên màn hình không những hiển thị kết quả đánh giá khi Vân Hi khi hoàn thành kiểm tra quyền hạn ba sao mà ngay cả những số liệu thống kê, đánh giá trong lần kiểm tra quyền hạn một sao của hấn cũng xuất hiện trên góc màn hình. Hai mẫu tin đánh giá cấp đại sư lóe lên những tia sáng rung động lòng người làm chấn động tâm hồn mỗi người ở đây.

“Đánh giá cấp đại sư đại biểu cho điều gì, tôi không nói ra hấn mọi người cũng biết rồi!”

Vương Lạc Thi gõ nhẹ lên bàn hội nghị, trầm giọng nói: “Nguyệt Thần giới không phải là trí tuệ nhân tạo. Trí tuệ của nó cao hơn bất cứ Võ giả nào trên Trái Đất này, toàn bộ kiến thức về Võ đạo của nhân loại chúng ta gộp lại cũng kém xa nó. Nếu không phải không biết ‘nguyên điểm’ của Nguyệt Thần giới ở đâu, có khi bên đại lục Thiên Hoang đã đổi một cao thủ cấp thần thoại cho Trái Đất chúng ta để lấy quyền khống chế Nguyệt Thần giới rồi! Bởi vậy, những đánh giá mà Nguyệt Thần giới đưa ra tuyệt đối không bao giờ sai! Ai được nó đánh giá cấp đại sư thì chắc chắn trăm phần trăm người đó là đại sư. Cũng như thế, tôi có thể khẳng định người có cái tên 123 này có tiềm lực tấn cấp Tiên Thiên mật cảnh!”

Nói đến đây, ông ta khẽ ngừng lại một chút.

“Tuy nhiên đó lại chưa phải là điều quan trọng nhất.”

Nói xong, ánh mắt ông ta dừng lại ở mẫu tin tổng điểm đánh giá hiển thị trên màn hình.

“Các anh thấy gì đó không! Mẫu tin này cho thấy kết quả cuối cùng người này đạt được 472 điểm! Những 472 điểm cơ đấy, chỉ thiếu 28 điểm nữa là được đánh giá cấp bậc tông sư rồi! Đến cả những Võ giả Tiên Thiên mật cảnh hậu kỳ cũng chưa chắc đã đạt được số điểm cao như thế này! Nói cách khác, nếu như chúng ta có thể tìm ra được người này rồi tiến hành bồi dưỡng thì sau này nhiều khả năng thành Tinh Diệu chúng ta sẽ xuất hiện một Võ đạo tông sư.”

“Võ đạo tông sư.”

“Trong lịch sử thành Tinh Diệu chúng ta cũng chưa từng xuất hiện qua một người cỡ đó.”

“Đừng vậy! Nếu thành Tinh Diệu chúng ta có được cao thủ cấp tông sư như ông nói thì thành phố của chúng ta đã sớm tăng lên cấp bốn rồi! Không nói đến chuyện quân hạt đất đai tăng nhiều, ngay cả cấp hành chính cũng sẽ tăng lên một cấp, giống như từ cấp huyện thăng lên cấp thành phố vậy!”

Ngay lập tức, những người có mặt ở trong phòng nhón nháo cả lên.

Thấy thế, Vương Lạc Thi khẽ chau mày nói: “Mọi người trật tự đi! Hôm nay tôi mời các anh đến đây không phải để nghe những lời nói hoa mỹ tốt đẹp của thành phố tương lai! Tôi đã nhận được chỉ thị mới nhất của thành chủ...” Nói đến đây, ông ta khẽ trầm giọng: “Đây là do đích thân thành chủ đại nhân ra lệnh!”

Nghe đến danh hiệu thành chủ, cho dù là Lệ Lô - tổng cục trưởng cục cảnh sát hay Vạn Cương - sở trưởng Sở Vinh Quang cũng đều trở nên nghiêm túc, sâu trong đôi mắt ánh lên vẻ cuồng nhiệt và kính trọng từ tận đáy lòng.

“Mời phó thành chủ đại nhân đưa ra ý kiến!”

“Ý của thành chủ đại nhân là muốn điều động toàn bộ lực lượng hiện có trong thành Tinh Diệu để điều tra người mang cái tên 123 này! Dù thế nào đi nữa cũng phải tìm cho ra tên cao thủ bí ẩn này! Không nói đến chuyện hần có khả năng trở thành Võ đạo tông sư hay không, chỉ cần hần có thể tấn cấp Tiên Thiên mật cảnh thôi cũng đủ khiến cho chúng ta phải đặc biệt coi trọng rồi! Đối với thành Tinh Diệu chúng ta mà nói thì có thêm một cao thủ cấp Tiên Thiên mật cảnh chẳng khác nào có thêm một nguồn trợ lực khổng lồ.

“Thế nhưng... phó thành chủ, hiện tại chúng ta chưa biết được tướng mạo của người này, thậm chí còn không có cách gì để xác nhận được rốt cuộc hần có phải là người ở trong phạm vi quản hạt của thành Tinh Diệu chúng ta hay không nữa...”

Người đàn ông trung niên đang đưa ra ý kiến là Trang Chí Viễn, bộ trưởng bộ nhân sự thành Tinh Diệu.

Chẳng qua ông này còn chưa nói hết câu đã bị Vương Lạc Phi chen ngang: “Đó là chuyện của anh! Chỉ thị này do đích thân thành chủ đưa ra, các anh nhất định không thể làm qua loa! Chuyện này mà làm không xong sẽ khiến cho thành chủ đại nhân nghi ngờ năng lực của các anh! Đến lúc đó thì đừng nói là tôi, dù là nguyên lão Tiên Thiên ra mặt cũng chưa chắc đã giữ được vị trí của các anh đâu!”

Ông ta vừa nói hết câu thì sắc mặt của Lệ Lô, Vạn Cương và bảy người khác đều thay đổi.

“Phó thành chủ hãy an tâm, chúng tôi nhất định sẽ dùng mọi biện pháp có thể để hoàn thành chỉ thị mà thành chủ đại nhân đã đưa ra!”

“Hy vọng là thế! Chút nữa tôi sẽ để Tiểu Vương đem một phần tư liệu lấy được về người này gửi cho các anh! Mong rằng các anh sẽ không làm tôi và thành chủ đại nhân phải thất vọng! Giờ thì tan họp!”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 74: Tô Ngữ Tinh

Trong khi những lãnh đạo cấp cao của thành Tinh Diệu đang đau đầu vì nhân vật thần bí mang tên 123 trong Nguyệt Thần giới thì Vân Hi, chủ nhân của số hiệu này lại đang len lỏi giữa dòng người.

Lúc này trên xe buýt, hần thấy thấp thoáng một bóng lưng quen thuộc trong dòng người phía dưới. Nhưng sau khi xuống xe chạy lẫn giữa dòng người,

đuổi theo tìm kiếm thì bóng lưng ấy giống như ảo giác, lập tức biến mất trong tầm mắt của hắn. Cho dù hắn có tìm đến thế nào đi chăng nữa cũng chẳng thấy được tung tích của đối phương.

Sau khi tìm kiếm được một lúc nhưng chẳng có kết quả gì, Vân Hi đành bỏ cuộc.

Hắn khề liếc mắt nhìn qua phía nhà ga thì thấy xe buýt đã đi rồi! Nếu phải đợi chuyến tiếp theo thì hắn phải chờ thêm nửa tiếng nữa.

Nửa tiếng này có lẽ cũng đủ để mình đi từ công học viện Tinh Diệu về nhà rồi!

Nghĩ đến đây, Vân Hi liền sải bước trở về nhà.

Nhưng sau khi đi được một lát, đến một khúc cua, hắn lại thấy bóng lưng quen thuộc kia. Hôn nữa, phương hướng đối phương rồi đi cũng cùng một tuyến đường với hắn.

Trầm ngâm một lát, Vân Hi liền bước chân nhanh hơn một chút, đi theo nhưng không tiến lên chào hỏi đối phương.

Chỉ dựa vào mỗi bóng lưng nên hắn không thể biết được liệu đối phương có phải là người mà hắn muốn tìm hay không.

Vân Hi theo sau được một lát thì cô gái đi đằng trước như phát hiện ra có chuyện khác lạ, khi qua ngã tư, nhân lúc thay đổi tín hiệu đèn giao thông nhanh chóng lẩn vào dòng người qua đường, biến mất trong tầm mắt của hắn.

Vân Hi chẳng biết phải nói gì nữa.

Hắn lắc đầu thôi không nghĩ đến chuyện này nữa, tiếp tục đi về nhà.

Nhưng lạ thay, mọi chuyện cứ như đang trôi trên đầu ngón tay. Sau khi hắn đã đi được một nửa lộ trình, bóng dáng cô gái hắn nên biết mất trước mặt hắn lại xuất hiện rõ ràng. Hôn nữa, lúc này đã không phải là một bên đuổi một bên trốn mà đối phương đang đi về phía hắn.

Một lát sau, hai người gặp nhau một lần nữa.

Trông thấy dáng vẻ ngạc nhiên của Vân Hi, cô gái hiền hòa cũng có chút kinh ngạc, qua một lát mới cất giọng trêu chọc: “Tiểu tiên sinh, theo dõi người khác không phải là thói quen tốt đâu đấy!”

“...”

Vân Hi bối rối không biết nên trả lời như thế nào.

Nếu như nói theo dõi, quả thực hắn có làm thế, nhưng chỉ đi theo được một đoạn, cả hai lần bám theo đều bị mất dấu. Còn như nói không theo dõi, dưới tình huống cả hai lần mất dấu nhưng giờ lại gặp nhau thì e rằng...

“Ồ, ta biết cậu... Cậu... Hắn là tiểu học đệ xuất hiện trong phạm vi bắn tỉa của đoàn săn ma Thiên Hữu ở rừng Dạ Huyết hôm ấy.”

“Ha... quả thực chúng ta đã từng có duyên gặp nhau một lần ở rừng Dạ Huyết.”

“Ha ha, vận khí của cậu thật không tệ. Sau đó ít lâu thì thú triều bộc phát, hắn cậu cũng gặp phải. Nhưng giờ xem cậu khỏe mạnh thế này... Cậu thật may mắn! Xem ra cậu không bị thú triều hù dọa nhỉ? Đối với cậu thì những kinh nghiệm như thế có thể trợ giúp được một số chuyện. Biết đâu được qua mấy năm nữa, học viện Tinh Diệu chúng ta lại xuất hiện thêm một Võ giả xuất sắc... À mà có lẽ bây giờ cậu cũng đã là một học viên xuất sắc rồi! Hi hi, nhớ năm đó khi ta lớn như cậu cũng không dám đi một mình đến rừng Dạ Huyết đâu đó.”

“Cảm ơn cô đã giúp tôi hôm ở rừng Dạ Huyết.”

“Không cần cảm ơn, giúp đỡ học đệ cũng là chuyện nên làm của học tỷ ta đây mà.” Nói đến đây, cô gái căn bản không để cho Vân Hi có cơ hội nói chuyện, lập tức nói một câu rất nhanh: “Chẳng qua, nếu như cậu thật muốn cảm ơn ta... với tư cách là học tỷ, ta cũng không thể từ chối ý tốt của học đệ như cậu được. Đúng lúc ta còn chưa ăn điểm tâm, hay là cậu mời ta ăn một bữa đi!”

“...”

“Quán ăn ở đằng trước được lắm, trước kia ta hay tới đó ăn bún đấy. Thế nào? Chọn chỗ này chứ?”

“Được!”

Vân Hi cảm thấy bản thân hoàn toàn chẳng có lý do gì để từ chối cả.

Không phải. Cho dù là có lý do đi chăng nữa thì hắn cũng không có cơ hội để từ chối.

“Tốt lắm, chúng ta mau qua đó thôi!”

Nói xong, Tô Ngữ Tinh chạy một mình qua đó, nhanh chóng tiến vào quán có tên là bún Quế Lâm, sau đó nói với chủ quán: “Chú Lưu, cho hai tô bún...”

À đúng rồi, học đệ này, cậu ăn gì?”

“Tôi đã ăn sáng rồi!”

“Ăn rồi thì ăn nữa! Bây giờ cậu hổng còn nhỏ, cơ thể đang phát triển nên cần phải ăn nhiều lên! Nghe lời học tỷ đi! Chú Luru, cho ba tô!”

“Có ngay, có ngay đây!”

Người đang ông trung niên được gọi là chú Luru vui vẻ lên tiếng.

Nói xong, Tô Ngữ Tinh tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó vẫy vẫy tay với Vân Hi. Chờ khi hắn ngồi xuống, cô mới cất giọng hỏi: “Học đệ này, sao cậu lại đi một mình đến nơi nguy hiểm như vậy? Đến cả Võ giả cấp sáu, nếu không có đoàn đội cũng nhất định không dám xâm nhập đến rừng Dạ Huyết đâu đấy.”

“Vi để hoàn thành một nhiệm vụ!”

“Nhiệm vụ tuy quan trọng nhưng cũng cần phải xem xét lại thực lực của bản thân mình tới đâu chứ, còn nếu như cậu là thiên tài thì chuyện này cũng không cần nói đến làm gì. Giống như học trưởng Cảnh Hoài Vân ở học viện Tinh Diệu chúng ta, còn có Tử Xa Phục, Công Tôn Thuật ở thành Tinh Diệu nữa, bọn họ đều là những nhân vật thiên tài đấy. Nhất là Công Tôn Thuật, người này không chỉ lợi hại như bình thường thôi đâu. Ngày thường, người này thâm tàng bất lộ nhưng ta nghe nói y đã sắp lấy được quyền hạn năm sao của Nguyệt Thần giới rồi.”

Vân Hi khẽ gật đầu.

Tử Xa Phục và Cảnh Hoài Vân thì hắn đã biết rõ rồi, nhưng còn người tên Công Tôn Thuật kia thì đây lại là lần đầu nghe nói đến, hắn y là cao thủ trẻ tuổi ẩn tu.

“Được rồi được rồi, ta nói mấy chuyện này hắn cậu không có hứng thú đúng không. Sao cậu không nói cho ta nghe một chút chuyện xảy ra gần đây tại học viện Tinh Diệu nhỉ! Đã rất lâu rồi ta chưa đến đó, không ngờ học viện đã thay đổi nhiều đến thế. Bây giờ học viện lại có được một nhân vật khác người như cậu, tuổi còn trẻ mà đã dám đi một mình đến rừng Dạ Huyết, quả thực không thể tin nổi...”

“Quá khen...”

“Cậu đừng có khiêm tốn như thế! Ta dám chắc, ở học viện Tinh Diệu lúc này, cậu nhất định là một nhân vật rất nổi bật! Thế nào, ta đoán đúng chứ? Hi hi, học đệ này, cậu đang học ở lớp nào đấy? Giáo viên hướng dẫn là ai? Cậu mấy tuổi rồi? Có bạn gái chưa...”

Vân Hi kinh ngạc nhìn cô gái chỉ khoảng hai mươi tuổi trước mặt mình.

Nếu không phải đã tận mắt nhìn thấy tám ảnh mà Đông Nhưộc Tuyết đã đưa cho, xác nhận cô gái này là Tô Ngữ Tinh thì hắn đã tưởng người ta là nhân viên hộ tịch (điều tra hộ khẩu) rồi.

“Ha ha, đáng vẻ chất phác này của cậu trông thật đáng yêu, tới đây, để ta bẹo một cái xem sao!”

“...”

“Oa, sắc mặt cậu thay đổi nhanh thật. Đùa thôi mà. Thật ra, lần đầu gặp cậu, ta thấy cậu lạnh lùng quá, có cảm giác như cự tuyệt người khác từ xa ngàn dặm vậy (khó gần). Như thế không tốt lắm đâu, vậy sao có bạn gái được. Cậu là thanh niên, thanh niên thì phải có sức sống, tươi vui, muốn cho người ta có cảm giác như mặt trời mới mọc (dễ thân cận). Chứ cứ làm ra vẻ thành thực như cậu lúc này thì không cần thiết đâu.”

“...”

“Nhìn xem, ta nói đúng không! Sao mặt cứ đơ ra thế kia, không nói gì à! Nào, cười một cái cho học tỷ xem nào!”

“...”

“Thật không nghĩ ra chuyện gì vui vui được à? Không có hả, hay chúng ta nói giỡn cũng được!”

Vân Hi đã trầm mặc một lát, dường như muốn nói gì đó.

Bộ dáng này của hắn ngay lập tức khiến cho Tô Ngữ Tinh vui vẻ trở lại: “Đúng đúng! Cậu muốn nói gì cứ nói đi! Cậu phải thể hiện ra tinh thần phấn chấn của một người thanh niên chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 75: Tội Dân

“Cô ăn hết phần của tôi rồi...”

“Ấy chết...”

Tô Ngữ Tinh ngẩn ngơ, giây lát sau cô liền nở nụ cười tươi như mặt trời toả nắng: “Đúng rồi, phải như thế mới đúng. Ở thế giới này, ma thú đã khiến loài người chúng ta chịu quá nhiều áp lực, quá mức nặng nề. Nếu như bản thân chúng ta không nghĩ ra biện pháp giải tỏa tâm lý, thay đổi cách sống, tìm lấy tín ngưỡng tinh thần ở sâu trong lòng thì sớm muộn gì cũng hỏng mất thôi. Học đệ này, tiện thể có câu nói đó của cậu, bữa sáng hôm nay đích thân ta mời.”

“Cứ để tôi đi...”

“Ừm, vậy cậu trả đi.”

“...”

Vân Hi khẽ ngạc nhiên nhìn Tô Ngữ Tinh...

Cô gái này thật đúng là chẳng có chút khách khí nào cả.

“Đến đây nào học đệ, ném thử xem, ngon lắm đó.” Trong khi nói chuyện, Tô Ngữ Tinh đẩy đến trước mặt Vân Hi một tô bún: “Yên tâm rồi chứ, ta không tới gần cậu đâu.”

“Cảm ơn, nhưng mà... quả thật là tôi đã ăn rồi!”

Tô Ngữ Tinh nhìn chăm chăm vào Vân Hi mà không chớp mắt, một lúc lâu sau mới gật đầu: “Đối mặt với mùi thơm này mà cậu vẫn ung dung bình tĩnh như vậy, xem ra bữa ăn sáng nay của cậu ngon lắm!”

Vân Hi gật đầu.

“Bữa ăn sáng nay do em gái tôi làm! Em ấy rất giỏi nấu ăn!”

“Ồ... cậu thật may mắn! Chắc ta phải đến nhà cậu ăn chực một hôm mới được!”

Vân Hi chần chờ một lát, cẩn thận nghĩ đến đủ mọi phản ứng mà Đông Nhược Tuyết có thể làm ra sau khi gặp mặt Tô Ngữ Tinh, lúc này mới gật đầu.

“À, cậu không ăn tô này sao? Nếu cậu không ăn thì ta sẽ giúp cậu 'tiêu diệt' cho! Lãng phí lương thực quả thật không phải là thói quen tốt, ở trong thành còn đỡ chứ nếu ở ngoài nơi hoang dã thì... Chết thật, ta nói lạc đề mất rồi! Tóm lại thì chúng ta không nên lãng phí lương thực! Nhất là bây giờ, tài nguyên có thể sử dụng được chẳng còn lại bao nhiêu nữa, chúng ta không thể lãng phí chúng, một chút cũng không được!”

Vân Hi khẽ gật đầu.

Một lát sau, khi Tô Ngữ Tinh đã ăn hết tô bún thì hần hỏi tiếp: “Cô thường hay sống ở những nơi hoang dã sao?”

“Dừng lại, dừng lại, không nói đến chuyện đó nữa! Cậu là học viên cơ mà! Nếu muốn nói chuyện phiếm, sao cậu không nói cho ta biết một số chuyện lý thú xảy ra trong học viện Tinh Diệu nhỉ! Gần đây, học viện có xảy ra chuyện vui nào không?”

Vấn đề này quả thật đã làm khó Vân Hi. Hần mặc dù xem như là học viên của học viện Tinh Diệu nhưng thời gian hần ngốc tại đây chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nếu bắt hần kể lại những chuyện đã xảy ra trong học viện thì quả thật hần chẳng biết phải nói từ đâu.

“Ha ha, ta chỉ cần nhìn một lần là đủ biết học đệ thuộc loại học viên ngoan ngoãn, chăm chỉ học tập mỗi ngày rồi. Có lẽ đa số thời gian cậu đều dùng để tu luyện đúng không? Điều này cũng không tốt lắm đâu. Đạo tu luyện có lúc căng lúc chùng, nếu cứ vui đầu khổ tu cả ngày thì chưa chắc đã đạt được hiệu quả như mình mong muốn. Cậu nên dành chút thời gian quan tâm đến những học viên nữ trong học viện Tinh Diệu, tâm sự chút chuyện yêu đương đi. Quảng đời học sinh tươi đẹp này sao có thể lãng phí như thế đó được.”

Vân Hi gật đầu.

Thực ra thì hần cũng chẳng biết quảng đời học sinh tươi đẹp ở chỗ nào.

“Tốt lắm, ta ăn xong rồi! Lâu lắm rồi mới được như hôm nay, vừa ăn vừa nói chuyện thật vui vẻ.”

“Vì sao?”

Tô Ngữ Tinh cười khê, không trả lời mà lại đứng dậy đi đến chỗ chủ quán: “Chú Luru ơi, tính tiền!”

Vân Hi thấy thế vội vàng đứng lên: “Nãy nói rồi mà, hôm nay tôi mời cô. Cứ để đó cho tôi.”

“Sao thế được. Cậu là học đệ, ta là học tỷ. Làm gì có chuyện mới gặp mặt lần đầu tiên đã để cho học đệ mời ta chứ?”

“Chẳng phải trước đó đã đồng ý để tôi mời rồi sao?”

“Ta cũng hết cách rồi. Ba lần bảy lượt bảo cậu ăn thử một chút mà cậu lại từ chối, nếu để cậu trả thì học tỷ ta còn mặt mũi nào nữa đây.”

Vân Hi lắc đầu.

“Được rồi, được rồi mà, hai cô cậu đừng tranh nhau trả nữa.” Người đàn ông trung niên được gọi là chú Luru cười khê một tiếng: “Tô tiểu thư, chẳng dễ gì cô mới được vào thành, hơn nữa đây lại là lần đầu tiên dẫn bạn đến chỗ của chú ăn uống, thôi thì coi như ta mời hai cô cậu bữa sáng hôm nay đi.”

“Sao được hả chú Luru, tính cả cho cháu đi. Chú cũng biết cháu là thợ săn ma chuyên nghiệp mà, gì chứ tiền thì kiếm nhanh òm. Đây, của chú.” Nói xong, Tô Ngữ Tinh không để cho chú Luru này có cơ hội mở miệng, nhét ngay tờ tiền mệnh giá 10 Tân Nguyên tệ vào tay ông ta.

“Cái con bé này... Để chú thối lại tiền dư cho cháu.”

“Thôi chú ạ, lát nữa cháu lấy thêm chai nước khoáng là đủ.”

“Vậy thì được, thích thứ gì thì cháu cứ lấy đi, năm đó may nhờ có cháu hướng dẫn Tiểu Ngọc tu luyện nên giờ nó mới được học tại học viện Tinh Diệu.”

Tô Ngữ Tinh khê gật đầu rồi quay sang nói với Vân Hi: “Tiểu học đệ này, cảm ơn cậu đã nói chuyện phiếm cùng ta, gặp lại sau nhé.”

“Chờ chút đã, chuyện xảy ra ở rừng Dạ Huyết đạo trước, tôi còn chưa có...”

Vân Hi còn chưa nói hết câu đã bị Tô Ngữ Tinh cướp lời: “Cậu thật muốn cảm ơn ta à?”

“Dĩ nhiên.”

“Hi hi, thế cậu cười lên cho học tỷ xem là được.”

“...”

“Xem đó, chút thành ý cũng chẳng có kia.”

“Xin lỗi cô, hiện tại quả thực tôi chẳng nghĩ ra được chuyện gì để cười cả.”

“Ha ha, không cần nghiêm túc thế làm gì... Ta nói giỡn đó. Bữa ăn sáng nay có cậu ngồi bên, lại nói chuyện phiếm nữa, được thế là ta rất cảm ơn cậu rồi. Như thế là đủ rồi. Giờ ta phải đi mua mấy thứ cần thiết đã, chắc sẽ bận cả ngày mất. Ta đi trước nhé, bái bai.”

“Chờ chút... Sau này nếu tôi muốn tìm cô thì nên...”

“Không cần, không cần tìm.”

Tô Ngữ Tinh vừa nói vừa phát phát tay, rời khỏi quán bún đi ra ngoài, căn bản không để cho Vân Hi có cơ hội mở miệng.

Mạnh mẽ dứt khoát thật.

Trong lúc nhất thời, Vân Hi không khỏi nhủ mảy.

Hắn cũng không phải người thích nợ ân tình người khác.

“Ha ha, anh bạn trẻ hẳn cũng là học viên của học viện Tinh Diệu nhỉ?”

Người lên tiếng là ông chủ quán bún.

“Dạ phải!”

“Ha ha, con gái ta cũng là học viên của học viện Tinh Diệu đấy, hơn nữa trước đây nó còn là bạn thân của Tô tiểu thư nữa. Chỉ tiếc, bởi vì chuyện kia mà bây giờ con bé lại trở thành người khó gần.”

“Khó gần ạ?” Vân Hi giật mình, không chút nào phát giác ra điểm này.

“Cháu lại cảm thấy cô ấy nói chuyện rất có duyên...”

“Rất có duyên ấy à? Thực ra mới nãy hai cô cậu nói chuyện, ta có nghe được loáng thoáng. Chắc là Tô tiểu thư đã giúp cậu chuyện gì đó nên cậu mới mời con bé đến đây ăn phải không?”

Vân Hi khẽ gật đầu.

Nhưng nói một cách chuẩn xác thì hẳn là Tô Ngữ Tinh mời hẳn đến nơi này ăn thì có.

“Sở dĩ con bé nói chuyện nhiều như thế, thậm chí còn để cậu mời đi ăn, mục đích chủ yếu hẳn là muốn cậu trả phần nhân tình kia. Sau khi trả xong phần nhân tình này thì trong lòng cậu cậu sẽ không còn khúc mắc gì nữa, tự nhiên sẽ quên con bé đi, qua một thời gian sẽ trở thành người dưng. Đây là một loại từ chối gián tiếp, ám chỉ mang tính cự tuyệt mà đến chính bản thân cậu cũng không chú ý đến. Chẳng lẽ cậu không thấy vô lý khi con bé nói chuyện với cậu, thậm chí nói muốn đến nhà cậu ăn chực cơm. . . nhưng con bé lại chưa từng hỏi qua tên của cậu sao?”

Vân Hi khẽ nhú mày, cảm thấy mọi chuyện hình như đúng thế thật.

“Tại sao?”

“Tại sao à?” Nói đến đây, giọng nói của người đàn ông trung niên chất chứa nỗi thương tiếc xót xa: “Con bé là tội dân!”

“...”

“Nếu cậu thật sự muốn trả phần nhân tình này thì cứ làm theo ý của con bé đi, quên hết mọi chuyện diễn ra ở đây ngày hôm nay, đừng đi nghe ngóng tìm hiểu hay có dính dáng gì cả... Chúng ta và con bé... Không ở cùng một thế giới!”

Người đàn ông trung niên nói xong liền quay người làm tiếp công việc bận rộn trong quán của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 76: Cảnh Hoài Vân

“Tội dân...”

Sau khi rời khỏi quán ăn tên 'bún Quế Lâm', Vân Hi cũng không trở về nhà như dự định ban đầu mà vòng lại đi về hướng học viện Tinh Diệu.

Sở dĩ hẳn quyết định tạm thời không đi đến những nơi nguy hiểm ở ngoài thành là vì muốn nhân lúc bản thân còn ở trong thành phải tìm hiểu kỹ nhưng tri thức mới như vũ khí công nghệ cao, các loài ma thú, những hiểm địa nổi tiếng. Lúc trước hẳn không muốn đến học viện Tinh Diệu vì sợ gặp phải những phiền phức không đáng có, nhưng bây giờ thì...

Thực lực vẫn là điều quan trọng nhất.

Sau khi đã bỏ sung hết những tri thức mới này, Vân Hi sẽ đến những nơi nguy hiểm săn giết ma thú, cướp lấy ma tinh, nâng cao thực lực bản thân.

Lúc Vân Hi tiến vào học viện Tinh Diệu, hầu hết những học viên ở đây đều đang ở trong lớp học. Phương pháp dạy học ở nơi này không giống như những trường trung học phổ thông hay đại học ở thời đại sau Công Nguyên, rất tự do. Mặc dù đang trong giờ học nhưng vẫn có một số học viên vì nhiều nguyên nhân khác nhau vẫn xuất hiện ở bên ngoài lớp học. Dưới tình huống như vậy, khi nhân vật rất nổi tiếng tại học viện Tinh Diệu như Vân Hi vừa xuất hiện tại đây lập tức đã bị các học viên nhận ra.

Ngay lập tức, rất nhiều học viên đang qua lại trên đường nối đuôi nhau dừng lại, chỉ trở liên tục về phía hẳn.

Vân Hi không để ý gì đến đám học viên này.

Có vết xe đổ ngày xưa Vân Hi giết chết đám nhân viên cảnh sát tại học viện Tinh Diệu, sau đó xông vào cục cảnh sát khu thành đông giết chết hai lãnh đạo cao nhất tại đây nên đám học viên này mặc dù rất tò mò về hẳn nhưng không có ai dám bước đến nói chuyện. Cũng nhờ như thế này mà hẳn bớt được không ít phiền phức.

Sau khi nhận định một chút phương hướng, Vân Hi đi thẳng đến thư viện trong học viện Tinh Diệu.

Với tư cách là học viên số một thành Tinh Diệu, thư viện tại đây lưu trữ rất nhiều tài liệu sách vở căn bản với đủ chủng loại khác nhau, chất đầy ba tầng

lầu.

Vân Hi tìm một lát, dựa theo phân chia từng loại sách mà đi đến khu tư liệu về ma thú và những hiểm địa ngoài thành Tinh Diệu.

Với tư cách là thành phố cấp ba, cấp hành chính của hành Tinh Diệu chỉ tương đương với một thành phố cấp thấp nhưng cũng gần bằng những tỉnh thành phồn vinh. Thành phố quản lý đất đai chung quanh với diện tích hơn trăm ngàn kilômét vuông. Trong hơn trăm ngàn kilômét vuông này, ngoài uy hiếp lớn nhất đến từ rừng Dạ Huyết ra thì còn có một hiểm địa cấp B ở giáp giới khu vực quản lý.

Trong hiểm địa cấp B đã bắt đầu có ma thú cấp linh chủ sinh sống, dựa vào ưu thế bẩm sinh của ma thú nên cho dù là cao thủ cấp Tiên Thiên mật cảnh của nhân loại cũng không dám xâm nhập tới đó. Cho nên hiện tại, những chuyện này không cần Vân Hi quan tâm đến. Sau khi lựa chọn được một lát, hắn cảm lên quyển sách giới thiệu về rừng Dạ Huyết.

Rừng Dạ Huyết, hiểm địa cấp C. Hiện tại đã biết được nơi này xuất hiện ba con ma thú cấp linh chủ. Bởi vì số ma thú cấp linh chủ chưa vượt qua hai con số (lên đến hàng chục) nên nơi này chưa đủ tiêu chuẩn để nâng lên thành hiểm địa cấp B.

Trong khu rừng này, ma thú hầu hết đều ở khoảng cấp bảy, số lượng ma thú cấp chín có thể tạo thành uy hiếp nhất định đến cao thủ Tiên Thiên mật cảnh cũng không ít. Ngày đó, Vân Hi tiến đến di tích cổ sơn trang Hạo Nhiên chẳng qua cũng chỉ mới xâm nhập được hơn mười dặm rừng thôi, căn bản chưa có tiến vào khu vực trung tâm khu rừng. Cũng nhờ nguyên nhân này nên hắn cũng không gặp phải những ma thú cao cấp, những thợ săn ma đã gặp cũng chỉ dừng lại ở khoảng cấp sáu cấp bảy mà thôi.

Tuy nhiên, mục tiêu của Vân Hi không phải là những con ma thú cấp sáu cấp bảy, cũng không phải là những con ma thú cấp chín đỉnh phong, mà là rất nhiều con ma thú cấp vương giả trong loài.

Trong quá trình đọc, những đặc thù của mấy con ma thú cấp vương giả sinh sống ở rừng Dạ Huyết được ghi trên tư liệu đều bị Vân Hi ghi nhớ.

“Dạ Yểm vương giả, Dạ Yểm thú vương. Đánh giá thực lực, cấp tám đỉnh phong, am hiểu tốc độ và khống chế tinh thần. Bảy tháng trước, một đoàn săn ma cỡ trung do Võ giả cao cấp dẫn đội gặp phải Dạ Yểm thú vương, kết quả chỉ có một người còn sống trong tổng cộng hai mươi một người. Phạm vi hoạt động, xâm nhập trong rừng Dạ Huyết khoảng bốn mươi dặm. Địa danh, núi Chính Khí.”

“Hắc Ám chi tử (Đứa con của bóng tối), Ám Ảnh thú vương. Đánh giá thực lực, cấp chín đỉnh phong, am hiểu tốc độ và ẩn nấp. Một tháng trước, một đoàn săn ma cỡ lớn gặp phải Ám Ảnh thú vương, kết quả mười bốn Võ giả cao cấp trong đoàn hy sinh, kể cả hai Võ giả cấp chín. Phạm vi hoạt động, xâm nhập trong rừng Dạ Huyết bảy mươi dặm. Địa danh, rừng Vô Thiên.”

“Bào Hạo chi chủ, Cự Ma vương. Đánh giá thực lực, cấp chín đỉnh phong, thực lực tiếp cận cao thủ Tiên Thiên mật cảnh của nhân loại. Một năm trước, Cự Ma vương đã từng đánh bị thương một cao thủ cấp Tiên Thiên, hơn nữa còn an toàn thoát khỏi công kích của cao thủ này. Phạm vi hoạt động, xâm nhập trong rừng Dạ Huyết một trăm dặm. Địa danh, khe núi Cự Ma.”

...

Ngay lúc Vân Hi đang chăm chú đọc quyển sách nói về ma thú, ghi nhớ những đặc tính của chúng trong đầu thì bỗng có tiếng động nhỏ từ ngoài thư viện truyền đến, kèm theo đó là những tiếng hét ái mộ của những học viên nữ và tiếng trách móc của nhân viên quản lý thư viện.

Nhưng tiếng quát mắng chỉ kéo dài được một lát rồi im bật, chỉ còn lại những tiếng hét kia càng lúc càng to hơn.

Vân Hi tự nhiên sẽ chẳng quan tâm đến những chuyện này, nhưng những tiếng hò la huyền não kia càng lúc càng gần, cho dù hắn không để ý đến cũng khó tránh khỏi việc dời sự tập trung của mình từ trong quyển sách đến nơi phát ra tiếng hét.

“Người là Đông Phương à?”

Đứng bên cạnh Vân Hi là một tên thanh niên anh tuấn đang được nhiều người vây quanh.

Giờ phút này, bên cạnh y, trừ đi số ít học viên quen biết thì còn tới gần trăm học viên khác đi theo đằng sau với ánh mắt sùng bái. Một số học viên khác đang ở trong thư viện cũng nối tiếp nhau bỏ sách vở đang cầm trên tay xuống, quay mặt nhìn về phía này.

“Học trưởng, người này... Hắn chính là Đông Phương đó. Ta học chung một lớp với hắn nên biết rõ.”

Tên thanh niên anh tuấn kia khẽ gật đầu, quay sang nhìn Vân Hi rồi tươi cười cất giọng: “Thật không thể tưởng được học đệ Đông Phương lại can đảm đến thế, mấy lần đến hiểm địa cấp C như rừng Dạ Huyết. Rốt cuộc ông trời cũng không phụ một người gan dạ xuất sắc hơn người như học đệ nhĩ, may mắn nhận được kỳ ngộ trong lần bộc phát thú triều hôm đó, tấn chức tiến vào hàng ngũ Võ giả cao cấp.”

“Có chuyện gì?”

“Ha ha, tin rằng học đệ cũng từng nghe và biết đến tên ta rồi, ta là Cảnh Hoài Vân.”

“Cao thủ đứng đầu học viện Tinh Diệu.”

“Ha ha, đứng đầu ấy à? Hiện tại, trong số những học viên Võ giả cao cấp của học viện Tinh Diệu này, trừ ta ra cũng chỉ còn lại mỗi học đệ thôi. Hơn nữa, ta có nghe nói là dưới sự bao vây của hơn trăm nhân viên cảnh sát mà học đệ cậu có thể giết chết được cục trưởng cục cảnh sát khu thành đông

Trần Chấn Vĩ. Trình độ cỡ này, ta cảm thấy mình không sánh bằng... Có lẽ hiện tại, học đệ mới là cao thủ đứng đầu học viện Tinh Diệu đó.”

“Có chuyện gì mời nói thẳng cho.”

“Sảng khoái, nếu như học đệ đã nói dứt khoát như thế thì học trưởng ta cũng không nói nhiều nữa.” Nói đến đây, sắc mặt Cảnh Hoài Vân bỗng trở nên nghiêm túc: “Cục trưởng cục cảnh sát khu thành đông Trần Chấn Vĩ là một cao thủ Võ giả cấp tám, mạnh hơn Võ giả cấp bảy bình thường không chỉ một lần. Học trưởng ta đây quả thật không thể tưởng được là học đệ lại có thể giết chết được ông ta. Nhất là khi ta thông qua mối liên hệ đặc thù mà biết được, thân thể ông ta chẳng hề có một vết thương trí mạng nào, thủ đoạn cỡ này quả thực không thể tưởng tượng nổi. Khi nghe nói thế, học trưởng ta đây không kìm được nổi tò mò trong lòng nên đến đây, muốn lãnh giáo cao chiêu của học đệ một lần. Mong rằng học đệ sẽ đáp ứng.”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 77: Diễn Võ Nguyệt Thần

Lãnh giáo.

Trên danh nghĩa là lãnh giáo nhưng thực tế lại là khiêu chiến.

Đám học viên đang chạy tới từ đằng xa cũng tỏ ra nghi ngờ, cao thủ đứng đầu học viện Tinh Diệu có xích mích gì với người đứng đầu bang Phong Vân như Đông Phương hay không mà bọn họ lại nghe thấy những lời mới rồi được phát ra từ chính miệng của Cảnh Hoài Vân, cả bọn bắt đầu trở nên phấn khích.

“Rõ là khiêu chiến rồi!”

“Chiến thư, học trưởng Cảnh Hoài Vân tới tận đây ra chiến thư với Đông Phương kia!”

“Cuộc chiến đỉnh phong, chắc chắn là thế rồi! Cảnh Hoài Vân và Đông Phương đều là học viên cao cấp nhất, đại biểu cho một đời học viên mạnh nhất của học viện chúng ta! Không được, ta phải tranh thủ thời gian thông báo cho mấy đứa bạn, ngàn vạn lần không thể bỏ qua trận chiến này được!”

“Không biết giữa Cảnh Hoài Vân và Đông Phương, rốt cuộc ai mạnh hơn ai ta? Dựa trên lý thuyết thì hẳn là học trưởng Cảnh Hoài Vân thắng, vì học trưởng là cao thủ đứng đầu học viện từ trước đến nay cơ mà, nhưng nghe nói Đông Phương từng giết chết một cao thủ Võ giả cấp tám, chẳng biết tin này thật hay giả đây.”

“Nhất định là giả rồi, cao thủ cấp tám tưởng dễ giết thế hả, hơn nữa cậu không nghe thấy những gì học trưởng Cảnh Hoài Vân mới nói khi nãy sao, khi vị cao thủ cấp tám kia chết, trên người không bị chút ngoại thương nào, điều này quá không hợp lẽ thường, nhất định là tên Đông Phương đã sử dụng thủ đoạn mờ ám nào đó mới giành được thắng lợi thôi.”

“Nói thế cũng phải! Không biết tên Đông Phương này có dám tiếp nhận lời khiêu chiến của học trưởng Cảnh Hoài Vân hay không...”

Từng tiếng nghị luận vang lên liên tục từ miệng của những học viên đứng ở chung quanh, đám bọn họ đều trở nên hưng phấn, kích động, ánh mắt hết đánh giá Vân Hi lại nhìn sang Cảnh Hoài Vân, chờ mong cuộc chiến quyết định ai là học viên mạnh nhất của học viện diễn ra.

Nhưng...

Sau khi đánh giá Cảnh Hoài Vân được một lát thì Vân Hi khẽ lắc đầu rồi quay lại đọc sách.

Nếu như Cảnh Hoài Vân thật là một học viên thiên tài, có thể khiến cho Vân Hi cảm thấy áp lực thì nhất định hẳn sẽ không keo kiệt mà rút kiếm chiến một trận, thế nhưng lúc này lại chẳng cảm thấy chút lo lắng nào nên hẳn không hứng thú với trận chiến này nữa.

Nhìn thấy Vân Hi lắc đầu, Cảnh Hoài Vân khẽ nhủ thầm: “Học đệ Đông Phương lắc đầu như vậy là có ý gì, phải chăng không cho ta mặt mũi sao?”

“Tôi không có nghĩa vụ phải chỉ điểm cho anh!”

Nghe hẳn nói vậy, mặt Cảnh Hoài Vân xị xuống trông thấy: “Ha ha, thế sao, ta lại thấy ngại sợ thua nên mới không dám tiếp nhận khiêu chiến của ta.”

Vân Hi trầm mặc một lát, muốn giải quyết sớm loại phiền toái này nên lên tiếng: “Đợi khi nào anh đánh chết được một cao thủ cấp tám hoặc một thân một mình xâm nhập rừng Dạ Huyết, đánh chết mấy đầu ma thú cấp sáu thì tôi sẵn lòng tỷ thí một trận, còn hiện tại... Thôi được rồi!”

Những lời nói này của hắn khiến cho đám học viên đứng xem xôn xao một hồi.

“Rừng Dạ Huyết sao!”

“Ma thú cấp sáu luôn, trời sinh ma thú đã mạnh hơn nhân loại chúng ta rồi, Võ giả cấp sáu mà gặp phải ma thú cấp sáu thì cửu tử nhất sinh, chỉ có những thợ săn ma chuyên nghiệp nhất mới có thể đánh chết ma thú cùng giai thôi.”

“Sợ là không một ai trong học viện chúng ta có thể một thân một mình tới rừng Dạ Huyết đánh chết một con ma thú cấp sáu được.”

Cảnh Hoài Vân lại không để ý tới những lời nghị luận của đám học viên này mà hừ lạnh một tiếng, hỏi gần: “Người sợ sao, Đông Phương? Có ý gì điều kiện này ra để ta biết khó mà lui sao! Ai lại chẳng biết người sở dĩ có được thi thể của ma thú cấp sáu, hơn nữa còn nhận được một khối ma tinh là vì gặp đúng thời điểm pháo đài bay 'Cộng Công' tiêu diệt thú triều chứ, nếu không nhờ gặp được kỳ ngộ như thế thì lúc này chưa chắc người đã trở thành một Võ giả cấp năm chứ đừng nói là hơn.”

“Kỳ ngộ cũng là một trong những điều kiện thiết yếu để trở thành cao thủ!”

“Nói vậy tức là người cảm thấy mình đã trở thành một cao thủ rồi sao?” Trên gương mặt tươi cười của Cảnh Hoài Vân lộ chút suy tư: “Đông Phương, chỉ sợ có một chuyện người còn chưa biết đấy.”

“Chuyện gì?”

“Gần một tháng nữa thành Tinh Diệu chúng ta sẽ cử hành giải đấu ‘diễn võ Nguyệt Thần’ rồi, nhưng cũng có một giải đấu khác bắt đầu cùng thời điểm là ‘học viện diễn võ Nguyệt Thần toàn quốc’, đến lúc đó thì mỗi học viên trong học viện Tinh Diệu chúng ta đều phải đăng ký dự thi, kết quả dự thi sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến học phần cuối kỳ, vinh quang của thành Tinh Diệu.”

Lúc giao thủ với Thiên Hỏa Kiếm Thánh Tề Liệt Dương thì Vân Hi đã từng nhận được tin tức liên quan đến ‘diễn võ Nguyệt Thần’, khi đó thì thời gian đăng ký đếm ngược còn 27 ngày, tính ra đến hiện tại thì còn 26 ngày.

Nhưng đây lại là lần đầu tiên hắn nghe nói đến giải đấu ‘học viện diễn võ Nguyệt Thần toàn quốc’.

Mà dù sao thì như thế cũng hợp lý, những người chủ đạo tham gia giải đấu ‘diễn võ Nguyệt Thần’ kia là những người trưởng thành, một phần mười trong số họ ít nhất cũng đã từng có kinh nghiệm chiến đấu với ma thú, thủ đoạn cao siêu, kinh nghiệm phong phú nên nếu chiến đấu ngang cấp thì bọn họ giết những học viên dễ như bỡn, điều này có thể dễ dàng nhận ra khi những thợ săn ma liên kết tạo thành đoàn săn ma Vương Giả khiêu chiến với đoàn săn ma Thánh Kiếm do những học viên tạo thành.

Để cho những thợ săn ma đó đánh nhau với đám học viên sao, thật chẳng ý tứ chút nào.

“Anh muốn nói gì?”

“Hình thức thi đấu của giải đấu ‘học viện diễn võ Nguyệt Thần toàn quốc’ chia làm đối chiến cá nhân và đối chiến đoàn đội. Đối chiến cá nhân ta không nói đến, nhưng đối chiến đoàn đội lại do năm học viên hợp thành một đội, lập đội tự do. Nếu như người tiếp nhận khiêu chiến của ta, hơn nữa biểu hiện lại tốt thì ta có thể suy nghĩ xếp người vào đội của ta, xem thử có thể tạo nên một đội tuần kiệt tranh giành thứ hạng cao thấp mang về vinh quang cho thành Tinh Diệu một lần hay không, còn nếu như người không tiếp nhận khiêu chiến...” Nói đến đây, trong mắt Cảnh Hoài Vân hiện lên tia hàn quang: “Ta sẽ kêu gọi những học viên xếp hạng trong top năm tiến hành đuổi giết người, cho dù bây giờ người có được sức mạnh từ ma tinh, tu luyện đến Võ giả cấp bảy nhưng ta không tin tu vi của người trong Nguyệt Thần giới lại có thể tăng lên trong một quãng thời gian ngắn như thế.”

Vân Hi liếc nhìn đối phương rồi nói thẳng: “Tùy thôi!”

“Người...”

Trong mắt Cảnh Hoài Vân hiện lên chút tức giận, y thật sự không nghĩ tới tên tiểu tử trước mặt này lại chai lỳ như vậy, y nói thế nào hắn cũng thờ ơ mặc kệ.

“Người phải suy nghĩ cho kỹ, thành tích đạt được từ giải đấu ‘học viện diễn võ Nguyệt Thần toàn quốc’ sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến học phần của học viện cũng như vinh dự của thành Tinh Diệu chúng ta. Người có thể không coi trọng học phần nhưng còn vinh quang thì sao? Hơn nữa, nếu như người có thể lấy được vị thứ cao thì có thể được các nguyên lão Tiên thiên trong thành triệu kiến. Nếu như người không chịu đánh một trận với ta thì nhất định ta sẽ hành người trong Nguyệt Thần giới. Nói cách khác, ta dám cam đoan, dưới lực hiệu triệu của ta thì cuộc sống trong Nguyệt Thần giới ở phạm vi thành Tinh Diệu sẽ không an ổn. Không, không chỉ là người mà còn cả bạn bè của người nữa. Ta nhớ là người có một đứa em gái nhỉ. Người có thể không quan tâm đến học phần của học viện cũng như vinh quang của thành Tinh Diệu, nhưng còn con bé thì sao... Nếu như lần này em gái người được 0 điểm trong giải đấu ‘học viện diễn võ Nguyệt Thần toàn quốc’ thì sẽ ra sao nhỉ...”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 78: Không Tầm Thường

“Anh muốn khiêu chiến tôi sao?”

Vân Hi lên tiếng cắt ngang câu nói của Cảnh Hoài Vân.

Mặc dù Cảnh Hoài Vân hơi khó chịu với hành động này của Vân Hi nhưng y vẫn gật đầu: “Đúng vậy!”

“Như anh mong muốn.”

Nói xong, Vân Hi liền ra tay. Hắn lao nhanh tới, nhân lúc đối phương còn chưa kịp phản ứng đã dùng tay phải điểm ngay chỗ hiểm nơi cổ họng Cảnh Hoài Vân. Ở tốc độ cao, đòn đánh này của hắn đã tạo nên một sức mạnh khổng lồ đánh đối phương ngã xuống nền. Sau đó, hắn nhanh chóng biến ảo tuyệt chiêu, hai tay đột ngột phát lực đâm liên tục lên người đối phương đang nằm trên nền.

“Rầm!”

Những tiếng đâm thủng thụp vang vọng khắp mọi góc ngách trong thư viện.

Mặt nền bóng loáng trơn trượt làm từ men sứ nứt lún thành từng mảnh, trông giống như mạng nhện dần lan rộng ra.

“Ôc ôc!”

Từng giọt máu đỏ tươi chậm chậm rỉ ra từ khe miệng của Cảnh Hoài Vân.

Chiến đấu kết thúc.

Khiếp sợ.

Vân Hi ra tay trong chớp mắt khiến mọi người ở trong thư viện khiếp sợ.

Ai cũng không ngờ, sau khi nhận lời khiêu chiến, Vân Hi lại chẳng thèm để ý đến quy định của học viện Tinh Diệu mà đánh luôn.

Sau sợ hãi là rung động.

Cả hai đều là Võ giả cao cấp thế nhưng khi bị Vân Hi tập kích, Cảnh Hoài Vân lại chẳng có chút phản kháng nào, chỉ một chiêu đã bị đối phương nắm lấy yếu hèn, ném như ném một thứ rác rưởi xuống mặt đất.

Cho dù những học viên này trên cơ bản chỉ có tu vi Võ giả cấp ba cấp bốn nhưng bọn họ đều thấy rõ những gì xảy ra mới rồi. Vừa nãy rõ ràng Vân Hi đã nắm giữ chỗ hiểm nơi cổ họng Cảnh Hoài Vân, lấy sức mạnh của một Võ giả cao cấp mà nói thì một khi nắm được cổ họng đối thủ, chỉ cần phát lực một chút thì cổ họng đối thủ sẽ vỡ ngay. Nói cách khác thì khi này, chỉ cần một ý nghĩ thôi, Vân Hi cũng có thể giết được Cảnh Hoài Vân.

“Học trưởng...”

“Cảnh đại ca...”

Sau cơn khiếp sợ, đám bạn của Cảnh Hoài Vân mới có phản ứng, cả bọn kinh hô lao thẳng tới đứng cạnh y.

“Học trưởng có bị sao không!”

“Giáo y, giáo y đâu rồi?! Người còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đi gọi giáo y tới đây! Nếu như học trưởng xảy ra chuyện gì thì các đảm đương nổi không?”

“Không thể, tại sao lại như thế được...”

“Hèn hạ, người chỉ biết đánh lén thôi hả, có giỏi thì đánh chính diện một cách quang minh chính đại xem, đánh bất thành linh như thế thật chẳng ra gì.”

Vân Hi bỏ ngoài tai những lời chê bai chửi rủa của đám học viên đang tức giận kia, ánh mắt lạnh lùng như một thanh kiếm sắc bén xuyên thủng nhân tâm nhìn Cảnh Hoài Vân. Dưới ánh nhìn đó, con lửa giận không cam lòng đang bùng lên mạnh mẽ trong lòng y bị dội một gáo nước lạnh, lập tức dập tắt.

Đây là...

Ánh mắt giết người như ngọc.

Hắn chỉ nhìn thấy ánh mắt này ở những thợ săn ma cường đại thường xuyên lặn lội ở nơi hoang dã.

“Kết quả thế này đủ khiến anh hài lòng chưa?”

“Người...”

“Khi bản thân không chắc chắn một trăm phần trăm thì anh đừng uy hiếp người khác, nếu không thì hậu quả nhận được sẽ khó mà tưởng được lắm.” Nói đến đây, Vân Hi như nhớ đến những lần Tô Ngữ Tinh giúp đỡ hết mình cho những học viên của học viện Tinh Diệu, ngừng một lát mới nói tiếp: “Nếu như anh thật sự cảm thấy bản thân ở trong học viện không còn cảm thấy thú vị, thậm chí có cảm giác ‘độc cô cầu bại’ thì hãy đi tới nơi hoang dã, chiến đấu sinh tử với những con ma thú đi. Đó mới là nơi cần đến của những Võ giả chính thức.”

Nói xong, Vân Hi quyết định rời khỏi thư viện.

Mặc dù hắn biết rõ, nếu bản thân đến học viện Tinh Diệu thì thế nào cũng không tránh khỏi những rắc rối không đáng có, thế nhưng hắn lại không ngờ chúng lại đến nhanh như thế này. Vì không muốn xảy ra những chuyện tương tự như thế này nữa nên hắn dứt khoát rời khỏi đây. Dưới ánh mắt kinh ngạc xen lẫn sợ hãi, có rung động, có tro trên cười lạnh của những học viên, Vân Hi rời thư viện, đi khỏi học viện Tinh Diệu.

Vân Hi vừa đi thì đám học viên bắt đầu bắt chuyện ầm ĩ lên.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao học trưởng Cảnh Hoài Vân lại bị Vân Hi đánh bại chỉ trong một chiêu thế? Sao ta không thấy học trưởng đánh trả nhỉ!”

“Đúng vậy, ta cũng không thấy rõ đến cùng đã xảy ra chuyện gì.”

“Học trưởng Đông Phương thế mà dám một thân một mình tới rừng Dạ Huyết, nơi ma thú hoành hành kia, nghe nói có một số giảng viên của học viện chúng ta cũng không dám đến một nơi như thế đó.”

“Không chỉ có thế thôi đâu, học trưởng Đông Phương còn đánh chết một cao thủ cấp tám đó, tu vi cao đến nỗi chúng ta không tưởng được đâu, một chiêu đánh bại học trưởng Cảnh Hoài Vân cũng chẳng có gì lạ cả.”

“Nói hươu nói vượn!”

Những người ủng hộ Cảnh Hoài Vân lập tức lớn giọng quát mồm trách mắng.

“Tụi mày không thấy thẳng chả hèn hạ cỡ nào sao, ra tay bất thành linh như thế, lại còn muốn hạ sát thủ nữa chứ, quả thực là hèn hạ đến cực điểm. Chẳng lẽ thẳng chả không biết quy định khi khiêu chiến của học viện Tinh Diệu chúng ta, nhất định phải đến phòng huấn luyện mới có thể tiến hành sao?”

“Học trưởng Lưu Phương nói đúng, rõ ràng tên đó sợ học trưởng Cảnh, sợ thực lực cao cường của học trưởng Cảnh nên mới dùng thủ đoạn hèn hạ như thế để đánh bại học trưởng Cảnh, thật đáng xấu hổ, thật chưa thấy ai còn xấu hổ hơn tên đó.”

“Học trưởng Cảnh, nếu như cho anh thêm một cơ hội nữa, cho anh chuẩn bị sẵn sàng thì anh nhất định sẽ đánh thắng được hắn đúng không?”

Cảnh Hoài Vân trầm mặc.

“Học trưởng Cảnh?”

Vừa rời Vân Hi đột nhiên ra tay bất ngờ khiến y không phản kháng được chút nào nên thua, trong lòng uất ức đến cực điểm, trong đầu toàn là những suy nghĩ đối phương hèn hạ bỉ ổi vô liêm sỉ. Khi bị đánh ngã, y chỉ muốn đứng lên sống mái một lần nữa với đối phương.

Thế nhưng dưới ánh nhìn soi mói của Vân Hi, y mới phát hiện ra một chuyện đau lòng, dù bản thân có đứng lên cũng không thể làm gì được.

Ánh mắt đó phẳng phất như mang theo một sức mạnh xuyên thấu linh hồn, ẩn chứa uy áp khiến người ta không thể nào kháng cự khóa chặt linh hồn y, khiến y không thể sinh ra nổi một ý niệm phản kháng nào cả.

Loại cảm giác này thật giống như chuột đồng gặp phải điều hâu, loại sợ hãi bẩm sinh khiến bản thân cơ hồ chỉ muốn tìm một chỗ trốn đi, không muốn gặp lại ánh mắt đó một lần nữa.

Y chưa từng nghĩ đến bản thân lại có thể gặp phải loại cảm giác đáng sợ như thế từ trên người một tên học viên dường như còn nhỏ tuổi hơn mình.

“Tên Đông Phương này...”

Cảnh Hoài Vân không phải là kẻ ngu, mặc dù kiêu ngạo, thậm chí chẳng coi ai ra gì nhưng đó là vì y có vốn đề làm như thế. Ở học viện Tinh Diệu, quả thật y có thể xem thường bất kỳ ai, nhưng trước mặt cao thủ chân chính, trước giờ y luôn hiểu rõ địa vị của mình.”

“Không tầm thường, tên Đông Phương này tuyệt đối không phải là kẻ bình thường.”

Q.1 - Chương 79: Truyền Thụ

Sau khi rời khỏi học viện, Vân Hi không lang thang nơi đâu mà đi thẳng về nhà.

Nơi ở của những Võ giả sinh sống trong thành đa phần đều không tồn tại một mảnh sân nhỏ gọi là không gian tập luyện võ thuật, tương tự những khu cư xá thường thấy ở thời đại sau Công Nguyên. Ở thời đại này, chỉ có những cao thủ đỉnh cấp nổi tiếng trong thành thị mới có được một nơi như thế. Đừng nói là những người nổi tiếng đó, đến cả những người có chức quan to như tổng cục trưởng cục cảnh sát Lệ Lôi, phó viện trưởng Ninh Quang hay thậm chí phó thành chủ cũng chưa chắc đã được hưởng thụ loại đãi ngộ này, quá lắm cũng chỉ được một mảnh vườn treo thôi.

Chỉ có những cao thủ Tiên thiên mật cảnh mới có thể có được một mảnh sân tại một nơi đông đúc chật hẹp đến không thể hơn như thành Tinh Diệu này.

Năm đó, khi trở thành một cao thủ cấp chín, Đông Liệt chỉ nhận được một ngôi nhà hay đúng hơn là một căn phòng có diện tích khoảng chừng một trăm mét vuông, hơn nữa lại không chia ra phòng luyện công. Cho dù tâm huyết dâng trào, ngộ ra chiêu thức gì đi nữa thì Vân Hi cũng không thể nào thi triển được, nếu không thì đồ đạc trong nhà sẽ hỏng hết mất.

Bởi nguyên nhân như thế nên dù muốn luyện tập một số bí quyết của kiếm thể cho quen thuộc cũng chỉ có thể luyện được một lát rồi thôi, không gian tu luyện quá nhỏ nên hẳn chỉ có thể lựa chọn từ bỏ. Sau đó, hẳn quay trở lại phòng của mình rồi lôi những quyển sách đã đọc qua đọc lại một lần nữa.

Chẳng biết qua bao lâu, đột nhiên có tiếng động nhỏ phát ra từ phòng khách, ngay sau đó là tiếng gõ cửa phòng của hắn.

“Đông Phương, anh Đông Phương đẹp trai, anh đâu rồi? Anh có ở trong đó không?”

Nghe qua cũng đủ biết chủ nhân của giọng nói hấp tấp này là Triệu Uyển Quân.

“Về rồi hả em?”

“Về rồi anh, à, em nghe mọi người nói là hôm nay anh đến học viện, lại còn đánh bại học trưởng Cảnh Hoài Vân chỉ trong một chiêu nữa chứ, sự thật có đúng thế không anh!”

Vân Hi khẽ gật đầu.

“Ừ, mà Tiểu Tuyết về chưa em? Anh có chuyện muốn nói với hai đứa.”

“Oa, anh lợi hại quá, học trưởng Cảnh Hoài Vân là cao thủ số một của học viện đó nha, không ngờ anh lại có thể đánh bại học trưởng một cách đơn giản như thế. Trời ạ, anh Đông Phương, rốt cuộc anh tập luyện như thế nào, sao mới có mấy ngày mà anh đã lợi hại thế rồi, thật không thể tin được.”

“Nếu như tụi em cố gắng tu luyện thì nhất định sẽ đạt tới trình độ như anh thôi!”

“Trước giờ em luôn cố gắng đó, sáng trưa chiều tối, một phút cũng không nghỉ ngơi, thế nhưng đến giờ cũng chỉ cấp bốn, chưa nói tới chuyện sẽ mạnh như anh, chỉ được như học trưởng Cảnh hay học tỷ Tả thì hẳn em cũng phải tốn thêm nhiều thời gian nữa mất, chẳng biết nếu cứ tiếp tục như hiện tại thì khi nào em mới trở thành một cao thủ cấp cao đây.”

“Đây cũng là chuyện anh định nói cho tụi em đây.”

“Chuyện gì anh?”

Lúc này Đông Nhược Tuyết cũng xông tới, trông bộ dạng của cô chắc hẳn cũng đang nghi ngờ những chuyện xảy ra tại học viện Tinh Diệu hôm nay.

Vân Hi gật đầu lên tiếng: “Ra phòng khách ngồi nói chuyện!”

Hai cô gái khẽ gật đầu rồi lật đật đi ra phòng khách, ngồi xuống ghế, Triệu Uyển Quân còn mang theo cả bút giấy, bộ dạng như chuẩn bị nghe lệnh của cấp trên vậy.

“Đông Phương, anh định nói gì với tụi em thế?”

“Như lời Triệu Uyển Quân mới nói, nếu như tụi em cứ tu luyện như thế mãi thì cả đời chưa hẳn đã luyện lên Võ giả cao cấp được đâu. Tất nhiên là những gì anh nói không có ý phê phán chê trách hình thức dạy học của học viện Tinh Diệu, nơi đó tồn tại là có đạo lý của nó, cũng giống như chuyện học kèm ở thời đại sau Công Nguyên thế thôi, ngoài việc học những chương trình học ở trên trường ra thì còn phải học thêm những thứ khác có ảnh hưởng đến thực

lực bản thân, như thế mới tốt mới mạnh lên được.”

“Ý của anh là muốn tụi em báỉ sư hay gia nhập môn phái? Yêu cầu gia nhập môn phái rất cao đó anh, lại cần phải có người dẫn chúng ta tới môn phái của họ nữa. Không nói tới chuyện chúng ta có biết những người như thế không, riêng chuyện thực lực hiện tại thôi cũng không có khả năng được gia nhập môn phái rồi. Về phần báỉ sư thì chi phí báỉ sư lại quá cao, chúng ta không thể gánh nổi rồi.”

Đông Nhựt Tuyệt như nghe ra được điều gì đó, ánh mắt đắm chiêu khác thường: “Phải chăng ý của anh là...”

Vân Hi khẽ gật đầu: “Nếu tụi em chịu bỏ chút thời gian ra thì anh có thể chỉ bảo cho tụi em một ít phương thức tu luyện khác.”

Hắn mới nói xong thì Triệu Uyển Quân gật gù liên tục: “Được được, tụi em sẵn sàng, anh Đông Phương nè, Liệt Không Cửu Kích là chiến kỹ cao cấp đúng không?”

“Trong mắt những Võ giả cao cấp thì loại chiến kỹ kiểu như Liệt Không Cửu Kích có lẽ còn giữ được chút huyền diệu, nhưng không là gì trong mắt cao thủ cấp Tiên thiên đâu, bọn họ chỉ cần tùy ý sử dụng một chiêu nào đó thôi cũng có thể phá dễ dàng chiêu này rồi. Nếu tụi em thật sự tu luyện chiến kỹ này thì chỉ có thể chữa được phần ngọn mà thôi.”

Vân Hi ngừng lại một chút, giờ kiểm Vọng Hi ra trước mặt hai người.

“Còn nhớ chuyện xảy ra khi anh tiếp xúc với thanh kiếm này lần đầu tiên không, dẫn ra tiếng kêu của bảo kiếm ấy?”

“Nhớ chứ, lúc đó anh có nói là trong thanh kiếm này ẩn chứa một thứ gọi là kiếm ý, nhờ sức mạnh của kiếm ý nên anh mới có thể giải khai toàn bộ huyết khiếu của bản thân, qua đó trở thành Võ giả cấp năm.”

Vân Hi khẽ nhác nhìn Triệu Uyển Quân, muốn xem thử cô có bị gì không mà sao lại nhớ kỹ đến thế.

“Oa, anh Đông Phương, đừng nói là anh sẽ dạy cho tụi em pháp môn tu luyện khiến cho thanh kiếm phát ra kiếm kêu đấy chứ?”

Vân Hi lắc đầu.

“Em nói thế cũng đúng mà không đúng, anh định dạy cho tụi em pháp môn cô đọng ‘ý’ thôi.”

Hắn đã phải suy nghĩ rất kỹ mới đưa ra quyết định này.

Từ lúc tận mắt thấy pháo đài bay “Cộng Công”, hiểu rõ được sức mạnh cường đại đến từ khoa học kỹ thuật, hắn mới hiểu con đường Võ đạo mà bản thân đang đi tuyệt đối không phẳng lặng, cuộc sống sau này nhất định không yên ổn. Khi đó, hắn từng nghĩ tới chuyện đề cho Đông Nhựt Tuyệt biểu hiện ra một số thiên phú tu luyện, được làm đệ tử của một vị nguyên lão Tiên thiên, tạm thời được hắn che chở, bởi như thế sẽ coi như là đền bù tổn thất cho việc hắn chiếm lấy thân thể của anh trai cô.

Ma tính của Huyết Khiếu Ứng Vương được hắn giữ đến tận giờ cũng bắt nguồn từ lối nghĩ này.

Hôm nay, lúc ở học viện Tinh Diệu, nghe thấy giọng điệu uy hiếp của tên Cảnh Hoài Vân kia, hắn càng kiên định suy nghĩ này.

Mỗi người đều có con đường đi riêng, Vân Hi cũng không ngoại lệ. Vì để hoàn thành chí nguyện to lớn của bản thân, đạt thành nguyện vọng của sư phụ, đồng thời cũng là để trấn an linh hồn của những Võ giả chân chính sống ở thời đại sau Công Nguyên như Diệp Hạo Nhiên và Vô Khuyết, hắn phải sống ở nơi hoang dã, khiêu chiến ma thú trở thành sinh hoạt chính nên không thể ở lại thành lâu được.

Mà như thế thì hiển nhiên không thể lúc nào hắn cũng ở bên cạnh Đông Nhựt Tuyệt được.

Cho người con cá không bằng dạy người bắt cá.

Trước mắt, hắn chỉ có thể sớm nói ra phương pháp này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 80: Tinh Thần Khí

Phòng làm việc của phó viện trưởng Ninh Quang.

Giờ phút này, ông lão có thực lực cấp tám này đang chau mày lắng nghe báo cáo từ trợ lý Ninh Hợp, thỉnh thoảng ông lại nhìn đôi lần xuống tập tư liệu đang cầm trên tay mình.

Đây là tập tư liệu tổng hợp những biểu hiện và thành tích đạt được của Đông Phương khi hấn gia nhập học viện từ ba năm trước cho tới nay.

“Anh chắc chắn là tên học viên tên Đông Phương này đánh bại Cảnh Hoài Vân chỉ trong một chiêu thôi chứ? Hơn nữa, Cảnh Hoài Vân không những không tỏ ra không phục mà còn thu cờ xếp trống, lặng lẽ rời đi nữa?”

“Đúng vậy thưa phó viện trưởng, phần lớn học viên đều khẳng định như vậy. Hiện tại họ còn không rõ là do Cảnh Hoài Vân ghi hận trong lòng, muốn âm thầm trả thù, hay là qua lần giao thủ này, cậu ta đã nhận ra được sự chênh lệch thực lực giữa hai người nên không dám tìm Đông Phương gây phiền phức nữa.”

“Không thể nào...”

Ninh Quang nhíu mày nói: “Dù cho Đông Phương có may mắn mượn được sức mạnh của ma tinh để tu luyện tới Võ giả cấp bảy thì trước đó hấn chỉ là Võ giả cấp ba... À không, Võ giả cấp bốn, phản xạ chiến đấu và tầm mắt cũng chỉ dừng lại ở trình độ đó. Hấn có thể trụ được một giờ nửa khắc khi bị Cảnh Hoài Vân tấn công đã là tốt lắm rồi, còn nếu nói là có thể đánh bại cậu ta... hoàn toàn là không thể chứ đừng nói đến chuyện vừa đánh đã thắng ngay được.”

“Về việc này thì các học viên đoán rằng do Đông Phương đánh lén khiến Cảnh Hoài Vân không kịp trở tay nên mới bị thua, thế nhưng thái độ bây giờ của cậu ta thật sự là... Thật làm cho người ta khó hiểu rồi.”

Ninh Quang cau mày, mắt nhìn tập tư liệu của Đông Phương một cách chăm chú như muốn tìm ra điều gì đó từ nó.

“Phó viện trưởng... Đông Phương...”

“Tạm thời gác lại chuyện này đi. Anh tiếp tục phái người điều tra hấn một chút, để xem rốt cuộc hấn có bản bản lĩnh thật sự hay chỉ là gặp may nhất thời. Nhớ kỹ là không được đi trêu chọc hấn. Mặc dù một Võ giả cao cấp chẳng là gì với học viện Tinh Diệu chúng ta, nhưng người lại có thể làm cho tổng cục trưởng cục cảnh sát Lệ Lôi ra mặt, giúp hấn đề chuyện kia xuống thì sợ rằng cũng không phải là kẻ đơn giản như chúng ta tưởng tượng đâu...”

Nói đến đây, Ninh Quang có lấy tay day day huyệt thái dương: “Xem ra, chuyện này đã làm kinh động viện trưởng rồi.”

“Kinh động viện trưởng!?”

Ninh Hợp hơi kinh hãi: “Không phải viện trưởng đang chuẩn bị đánh sâu vào cảnh giới Tiên thiên mật cảnh sao, bây giờ chúng ta kinh động người...”

“Ta thật sự nhìn không thấu tên tiểu tử này, ngay cả người cùng cấp bậc với ta như cục trưởng cục cảnh sát khu thành đông Trần Chấn Vĩ cũng bại dưới tay hấn, ta thật sự không thể không chế nổi chuyện này nữa rồi.”

...

Vân Hi không hề biết rằng mình đang là chủ đề được thảo luận ở học viện Tinh Diệu, lúc này hấn đang ở phòng khách cùng Đông Nhược Tuyết và Triệu Uyển Quân ở phòng khách, bắt đầu chính thức giảng giải cho hai cô đạo lý tu luyện, tiến hành một lần gột rửa chưa từng có trước giờ.

“Chuyện này phải bắt đầu nói từ công pháp, phải theo thuyết ‘tinh khí thần’ của Đạo gia, đã bao giờ tụi em nghe nói đến thuyết này chưa?”

“Em biết em biết, em biết rõ tinh khí thần, còn có tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên nữa. Hơn nữa, cảnh giới tu luyện cũng chia thành bốn cấp, gọi là ‘luyện tinh hóa khí’, ‘luyện khí hóa thần’, ‘luyện thần phản hư’, ‘luyện hư hợp đạo’. Luyện đến cấp thứ tư là người luyện có thể phá vỡ hư không, phi thăng thành tiên, tiến vào tiên giới...”

Người nhanh nhẩu trả lời dĩ nhiên là cô gái hoạt bát hiếu động mang nét mặt hưng phấn Triệu Uyển Quân.

“Uyển Quân, đừng nói lung tung nữa... Chẳng lẽ mi không rõ căn cơ của chúng ta như thế nào hả, vậy mà còn dám nói phi thăng tiên giới...”

“Thuyết phi thăng tiên giới vốn rất hư vô mờ mịt, đó đều là do con người tưởng tượng ra thôi. Thế nhưng luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần phản hư, luyện hư hợp đạo quả thật cũng có đạo lý nhất định. Thông qua tu luyện, ta nhận thức được một chút về thế giới, từ đó cũng phân nó ra làm ba loại lớn gồm vật chất, năng lượng và quy tắc. Ba loại này cũng tương ứng với ba bộ phận tinh khí thần của Đạo gia.”

“Vật chất, năng lượng, quy tắc?”

Vân Hi khẽ gật đầu: “Vật chất, anh không nói thì tụi em cũng có thể chạm được. Có thể thấy rằng, thành phần của thế giới này cơ bản là do nó tạo nên. Vì thế, bộ phận này tương ứng với ‘tinh’ trong tinh khí thần, cũng chính là thân thể của loài người chúng ta. Năng lượng, là một dạng tồn tại đặc thù trong thiên địa vạn vật. Ví dụ như mưa gió sấm chớp, băng lạnh lửa nóng, các tia vũ trụ, trọng lực từ trường... Đó đều là năng lượng. Nhưng cũng vì nó tồn tại đặc thù nên chúng ta cũng chỉ có thể cảm nhận được nó tồn tại nhưng không thể chạm hay sử dụng được. Vậy nên bộ phận này ứng với chữ ‘khí’ trong tinh khí thần, cũng chính là chân khí, khí huyết, khí lực.”

Triệu Uyển Quân nghe thấy thế thì gật đầu: “Điều này em có thể hiểu được, thầy giáo cũng từng nói với bọn em rằng, chân khí cũng là một loại năng lượng. Nhưng mà chữ ‘thần’ trong tinh khí thần thì có quan hệ gì tới quy tắc hà anh?”

“Thần, kì thật chính là ý thức của chúng ta, thần thức, ý chí, là nguyên nhân chủ yếu khiến chúng ta có thể cảm nhận được sự tồn tại của sinh mệnh. Nếu như không có ‘thần’, không có ý thức thì sao mà chúng ta có thể cảm nhận được sự tồn tại của mình trong thế giới này? Quy tắc cũng tương tự thế thôi. Quy tắc tương đương với ý thức của thế giới, cũng là một trong những bộ phận chính tạo nên trời đất, chủ yếu lo việc vận hành của vật chất và năng lượng, giúp trời đất hoàn thiện, giống như ý thức trong cơ thể chúng ta chủ đạo về cơ thể và khí huyết...”

“A, không đúng, anh Đông Phương, nếu đúng như anh nói thì chẳng phải thế giới này vẫn đang ‘sống’ sao? Lẽ nào thật sự có thượng đế, có thần tiên?”

“Thượng đế? Thần tiên? Ha ha, em nghĩ xem, nếu như những cao thủ cấp Thần Thoại trong truyền thuyết kia đứng trước mặt em thì bọn họ có khác gì thượng đế, thần tiên không nào?”

“Điều này... Hình như là thế... Nhưng nếu thế giới này ‘sống’ được, lại còn có thể khống chế năng lượng và vật chất, vậy lỡ như một ngày nào đó nó phá hủy thế giới này thì chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Em có thể cảm nhận được thân thể và khí huyết của em tồn tại không?”

“Tất nhiên có thể.”

“Vậy em có thể làm cho những bộ phận trong cơ thể ngừng vận động, hoặc là ngưng lưu thông máu được không?”

“Ồ... em có thể ngừng hoạt động của khí, không hít thở nữa.”

“Ngừng hoạt động của khí, không hít thở nhưng phổi của em sẽ ngừng hoạt động sao?”

“Hình như là không.”

“Đã thế thì em còn lo lắng cái gì nữa?”

“Em tưởng...”

Đông Nhược Tuyết thấy cô còn định nói tiếp thì nhanh cất giọng khuyên can: “Thôi được rồi mà Uyển Quân, mi đừng loạn lên thế nữa.”

“Mình không hiểu nên hỏi thôi mà.”

Vân Hi không để ý tới Triệu Uyển Quân nữa, nghiêm mặt nói: “Cảnh giới cao nhất của Đạo gia là thiên nhân hợp nhất, mà cảnh giới tối cao của người tu luyện đúng thật là thiên nhân hợp nhất. Lấy ‘tinh’ của bản thân hóa thành ‘vật chất’, lấy khí của bản thân chuyển thành ‘năng lượng’, để cho ‘thần’ của bản thân diễn biến pháp tắc. Từ đó hợp nhất với trời đất, sánh vai cùng nhật nguyệt, vĩnh hằng bất hủ. Nhưng nếu muốn hợp nhất với trời đất thì đầu tiên chúng ta phải làm cho ‘tinh khí thần’ trong cơ thể hợp lại làm một, đó chính là phương pháp mà hiện tại anh sẽ dạy cho tụi em.”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 81: Tôi Kiểm

“Ý chí tinh thần của em có thể cộng hưởng với bảo kiếm là do trong lúc trao đổi với nhau, vật chất và tinh thần của cả hai đã phù hợp đến một trình độ nhất định. Hiện tại, tụi em cần phải để cho tinh hợp khí, khí hợp thần, tinh khí thần dung hợp làm một mới có thể khiến cho sức mạnh ẩn chứa trong cơ thể được khai phá đến cực hạn.”

“Mặc dù em không biết anh đang nói gì, nhưng nghe qua thì có vẻ lợi hại lắm nha. Anh Đông Phương, chỉ cần anh dạy cho tụi em biết phải làm như thế nào là được rồi.”

“...”

Đông Phương nói nhiều lời như vậy xem ra vô ích rồi.

Ngược lại, Đông Nhược Tuyết như hiểu được vấn đề, cất giọng đầy suy tư: “Quy tắc chi phối vật chất và năng lượng cũng giống như tinh thần chi phối

tinh và lực. Anh hai, ý của anh phải chăng là để tụi em bắt đầu tu luyện trên phương diện tinh thần trước, tinh thần cường đại mới đủ mạnh để khống chế chân khí và máu huyết, từ đó thực lực tự nhiên sẽ mạnh lên phải không?”

“Đúng vậy. Ý chí tinh thần mới là phương diện tu luyện cơ bản. Chúng ta thường hay nói đây là tâm cảnh, nhưng thực ra chỉ có mỗi ý chí tinh thần thôi thì không được. Cũng giống như một cái hồn phách bình thường, không thể tiếp xúc với vật chất, không cảm giác được năng lượng thì cho dù ý chí của em có lớn mạnh đến đâu chẳng nữa nó cũng chỉ là linh hồn, trợ trợ lẽ loi ngoài chừ thiên vạn giới cho đến khi tiêu vong mà thôi. Chính vì thế, tinh khí thần, ba thứ này nhất định phải cùng phát triển.” Nói đến đây, Vân Hi khẽ dừng lại một chút, tựa như đang đúc kết lại mạch suy nghĩ của bản thân.

Một lát sau, hần mới nói tiếp: “Tinh thần vẫn là tinh khí chủ đạo của con người. Mọi người thường hay tu luyện theo cách luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần phân hư. Còn anh lại khác, nghịch đạo mà đi, trước tiên tu luyện kiếm ý, nhờ sức mạnh kiếm ý để chân khí trong cơ thể chuyển hóa thành kiếm khí, sau đó mượn sức mạnh kiếm khí để thông huyết khiếu, kích thích khí huyết trong cơ thể để tinh khí dồi dào, thân thể mạnh mẽ, lấy thần làm dẫn chứ không phải đi từng bước theo lẽ thường. Bởi lý do này nên anh đã chiếm được nhiều ưu thế khi thành tựu Tiên thiên rồi.”

Lần này, ngay cả Triệu Uyển Quân cũng hiểu rõ: “Em hiểu rồi, anh Đông Phương, phương pháp tu luyện này cũng tương tự như chuyện lấy một triệu hay một vạn làm vốn kinh doanh phải không?”

“Cũng có thể coi là vậy.”

“Nhưng một triệu tiền vốn kia ở đâu ra đây anh?”

“Đây chính là lí do tại sao anh gọi ý chí tinh thần là kiếm ý. Nếu muốn kích phát ra sức mạnh tinh thần mạnh mẽ thì biện pháp tốt nhất chính là chấp nhất, nhận biết rõ con đường của bản thân, từ đó lập ra mục tiêu kế tiếp rõ ràng hơn. Với lại, cho dù tác động bên ngoài có thế nào đi nữa cũng không thể lay động được quyết tâm của bản thân. Thứ mà anh cố chấp tu luyện chính là thanh kiếm Vọng Hi này, liên tục câu thông cho đến khi cả hai hòa hợp, từ đó anh lấy kiếm Vọng Hi làm cơ sở để kích phát kiếm ý... Còn tụi em... hai đứa phải tìm ra mục tiêu thích hợp với bản thân, hiểu rõ con đường thuộc về mình, sau đó tìm một thứ có liên quan đến bản thân được gọi là ‘vật môi giới’ để gài gắm chấp niệm, kích phát tinh thần.”

“Mục tiêu và con đường của bọn em...”

“Ừ, cuộc sống, lý tưởng, ý nghĩa của cuộc sống mà tụi em tha thiết mơ ước muốn thực hiện.”

“Ước mơ của em...”

Triệu Uyển Quân nhủ chặt đôi mày liễu, khô sở suy nghĩ. Một lát sau, cô nàng đột nhiên kêu to: “Lý tưởng sống của em là được trở thành một cao thủ Tiên thiên, từ đó ba của em sẽ không quản được em nữa. Với lại, em cũng có thể ra khỏi thành Tinh Diệu, muốn đi đâu thì đi. Ừm, còn có thể gặp được thân tượng Ninh Phương Viễn của em nữa. Trời ạ, tuyệt vời quá đi mất.”

Vân Hi trầm ngâm trong chốc lát, ánh mắt dừng lại trên người Đông Nhượng Tuyết.

“Còn em?”

Nói xong, hần nhanh chóng bổ sung thêm một câu nữa: “Mỗi người ngộ ra đạo không giống nhau, em đừng để cho bản thân bị người khác ảnh hưởng. Mặc dù hai người chúng ta kích phát ra kiếm ý cùng lúc, nhưng trong kiếm ý ẩn chứa lý niệm cũng có thể rất khác nhau. Một số cái là giết chóc, một số là thù hận, một số lại nhân ái, rồi cả quy tắc... vân vân... đều không giống nhau. Mấu chốt quyết định là ở chính em. Chẳng hạn như Triệu Uyển Quân, nếu như những lời khi là thật thì lý niệm trong lòng em ấy đại diện cho tự do, không bị trói buộc, sau này kích phát ra kiếm ý thì bên trong sẽ ẩn chứa ý niệm đó.

“Thật... thật ra... em không nghĩ được nhiều đến thế... Em chỉ hi vọng anh Đông Phương... Hi vọng Uyển Quân, hi vọng hai người có thể sống vui vẻ, hạnh phúc là được rồi. Nhất là sau khi em biết cha bị ma thú ăn mất thì ý nghĩ này càng lúc càng nhiều. Em mong hai người mãi mãi không xảy ra chuyện gì cả. Chỉ thế thôi là đủ rồi... Chuyện tương lai thì xa xôi quá, em thật sự chưa nghĩ tới... Thậm chí, ngay cả những chuyện khi thành Tinh Diệu xảy ra biến cố gì đó, em cũng không hề nghĩ tới...”

Nói đến đây, cô gái trước giờ luôn nói năng lưu loát thì giờ đây lại hơi cảm thấy ngượng ngùng, áy náy, cô nói với Vân Hi: “Thật xin lỗi... khiến anh thất vọng rồi, em biết rõ đó không phải là lý tưởng và mục tiêu sống cao thượng gì, nhưng em...”

Đông Nhượng Tuyết còn chưa nói hết, Vân Hi đã thận trọng lắng đầu nhìn cô gái trẻ tuổi trước mắt, gương mặt pha chút nghiêm nghị: “Bảo vệ, đây là một loại sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ. Sức mạnh của nó thậm chí còn lớn hơn cả loại tự do, phần nộ, cừu hận nữa. Nếu em vẫn kiên trì giữ lấy loại lý niệm bảo vệ này, anh tin là đến khi em có thể phát ra kiếm khí chính thức, từ trên người sẽ tỏa ra ánh sáng rực rỡ nền mức không ai có thể che mờ nổi.”

Đông Nhượng Tuyết nghe vậy, sắc mặt thoáng vui vẻ: “Thật sao anh?”

“Đương nhiên!” Vân Hi khẽ gật đầu.

“Cố gắng vì ước mơ của bản thân thì có lúc sẽ đạt được thực lực mạnh mẽ, phương pháp tu luyện này quả thực quá mức thật kỳ, anh Đông Phương đẹp trai, hiện tại chúng ta nhanh bắt đầu thôi.”

“Phương pháp tu luyện này thực ra cũng chẳng có gì thần kỳ, chủ yếu là dựa vào bản thân tụi em thôi, muốn bắt đầu lúc nào cũng được. Sau đó, tụi em chỉ cần kiếm một thứ nào đó làm vật môi giới để gài gắm ý niệm tinh thần vào là được.”

“Môi giới? Thứ gì mới có thể làm vật môi giới thích hợp nhất đây anh?”

“Có thể là một món đồ chơi, dao kiếm, quần áo hoặc là thứ hư ảo nào đó, thậm chí có thể là người. Nói chung thì thứ gì cũng được, miễn là em phải luôn mang theo thứ đó bên người. Nếu như thứ đó có thể trợ giúp tui em trong lúc chiến đấu thì càng tốt.”

“Mang theo bên mình, lại có lợi trong chiến đấu sao, hay tui em cũng dùng kiếm như anh nhé. Hi hi, em rất mong tới ngày được như anh Đông Phương, tự bản thân gọi được kiếm ý.”

“Có thể.”

Đông Nhượng Tuyệt thoáng nhìn qua Vân Hi rồi nói: “Em cũng sẽ dùng kiếm. Dù gì thì anh cũng có thể dùng kiếm phát ra ý niệm nên em tin rằng anh có kinh nghiệm ở phương diện này, hẳn là chỉ điểm được tui em đôi điều.”

Vân Hi nhẹ nhàng gật đầu: “Tui em đều quyết định lấy kiếm làm vật môi giới, như vậy, tiếp theo tui em nên cảm thụ kiếm. Tui em hãy xem thanh kiếm đó như một sinh mạng. Trước hết là dùng máu tươi, chân khí và tinh thần của tui em rèn kiếm, sau đó lấy lý niệm, ước mơ ẩn chứa trong lòng các em tạo nên tính cách chân linh thanh kiếm, cuối cùng đánh thức chân linh ẩn trong kiếm, hai cổ tinh thần hợp lại làm một. Kích phát ra kiếm ý là một quá trình dài và gian khổ, không phải một sớm một chiều là làm được. Nhưng anh tin rằng, nếu tui em thật sự quyết tâm làm chuyện này thì hẳn là một thời gian ngắn sẽ đạt được hiệu quả thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 82: Ma Tinh

“Một thời gian ngắn là bao lâu đây anh?”

“Tùy theo ngộ tính mỗi người thôi!”

“Ôi, ngộ tính.” Triệu Uyển Quân thấp giọng thăm thẳm thì: “Lại còn phải dùng máu tươi để nuôi nó nữa sao? Sao mình cảm thấy ghê ghê thế nào ấy!?”

“Thực chất thì mục đích chủ yếu của việc rèn luyện tinh huyết, chân khí và tinh thần là để biến từ cái không thành có, từ vật chết thành vật sống, từ một thanh kiếm bình thường trở thành thần kiếm ẩn chứa linh tính, được tinh huyết quán chú, dần dần sẽ cảm giác được tâm huyết tương liên. Bên cạnh đó, chân khí quán chú có thể khiến cho phẩm chất của thanh kiếm được tăng được, đồng thời, sau này, khi quán chú kiếm khí thành kiếm mang thì cũng có tác dụng rèn luyện tinh thần rất tốt. Ngoài việc tăng dần linh tính của thanh kiếm ra còn có thể...”

Nói đến đây, Vân Hi đột nhiên ngừng lại.

Bởi vì lúc này, ở trước mặt hắn, không chỉ mình Triệu Uyển Quân mê mang mà ngay cả Đông Nhượng Tuyệt cũng đang vắt óc suy nghĩ, không nghĩ ra được.

Nghĩ vậy, Vân Hi dứt khoát ngừng lại.

“Tui em hãy thử trước đi. Anh đoán là nếu cố gắng kiên trì thì khoảng một tháng sau có thể cảm thấy được chút hiệu quả, có thể sử dụng thuần thục kiếm chiêu hoặc kiếm quyết, thông hiểu đạo lý. Một năm sau, bất kỳ chiêu thức gì có liên quan đến kiếm, chỉ cần qua tay tui em thì sẽ tỏa sáng, hóa cái mục nát thành thần kỳ. Nhưng điều kiện tiên quyết là tui em phải kiên trì lát tinh khí thần rèn luyện thanh kiếm.”

“Một năm cũng không lâu lắm! Được, em quyết định sẽ làm theo những gì anh Đông Phương bảo!”

Đông Nhượng Tuyệt cũng gật đầu. Có thể thấy là quyết tâm của cô dường như còn lớn hơn Triệu Uyển Quân nữa.

“À, nhưng trước hết thì tui em hãy dành chút thời gian để hấp thu viên ma tinh này đi.”

Vân Hi nói xong liền lấy viên ma tinh của Huyết Khiếu Ứng Vương ra: “Đây là một viên ma tinh. Tui em hãy hấp thu thiên địa nguyên khí ẩn bên trong nó. Trong thời gian này, anh sẽ hộ pháp cho tui em. Anh tin là sau nửa tháng nữa, tu vi của hai đứa sẽ tăng lên tới Võ giả cấp sáu.”

“Ma... Ma tinh...”

Trông thấy Vân Hi lấy ra bảo vật như thế, cả Đông Nhượng Tuyệt lẫn Triệu Uyển Quân đều giật mình.

Ma tinh!

Là một võ giả, có lẽ không ai không biết đến hiệu quả của ma tinh.

Giá một viên ma tinh trên thị trường, dù là loại thấp nhất cũng phải hơn một triệu, còn những viên ma tinh cấp linh chủ như viên trên tay Lục Vân thì giá cũng phải lên đến mấy chục triệu chứ chẳng chơi. Một vị Võ giả cấp tám đỉnh phong nếu có được một viên ma tinh của ma thú cấp chín thì có thể nhờ nó mà đột phá bình cảnh lên cấp chín. Võ giả mới tiến vào cấp bảy lại có thể dựa vào năng lượng ẩn chứa trong ma tinh tăng thẳng lên cấp tám.

Đây đâu phải là thứ mà người thường muốn là có được. Tuy giá của nó cũng không tính là cao lắm nhưng tuyệt đối là thứ vô giá. Ngay cả Lệ Lôi, một Võ giả cấp chín nắm quyền điều hành tổng cục cảnh sát cũng không dễ gì mua được ma tinh của ma thú cấp chín.

“Anh... Đông Phương, viên ma tinh... Đây... Ở đâu ra vậy?”

“Sau đột thú triều vừa rồi, mọi người chỉ biết là anh có được một viên ma tinh, nhưng thực ra anh lại phát hiện ra được một bí mật. Trong cơ thể của những con ma thú vương giả cũng có thể xuất hiện ma tinh. Tuy rằng năng lượng ẩn chứa trong ma tinh này không bằng được như của ma thú cấp chín nhưng chúng ta cũng có thể hấp thu được.”

“Trong cơ thể của ma thú vương giả cũng có ma tinh sao anh?”

Đông Nhượng Tuyết và Triệu Uyển Quân nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên tia ngạc nhiên.

“Ma thú vương giả hết sức ít ỏi, mọi người cơ bản khó có thể tiếp xúc được nên hiển nhiên không biết đến bí mật này cũng hợp tình hợp lý thôi, cho dù ai đó biết thì chắc cũng sẽ kín miệng, không tuyên truyền ra ngoài thôi. Hiện tại, hai em nên hấp thu năng lượng trong viên ma tinh này, tranh thủ tu luyện tới cấp sáu đi.”

“Không... Viên... Viên ma tinh này quá trân quý, anh Đông Phương, hay anh sử dụng nó đi, tụi em...”

“Đúng thế, anh Đông Phương, viên ma tinh này tới mấy triệu lạng đó... Đột trước, ông bố đáng giận của em phải bỏ ra ba triệu sáu, mà còn phải nhờ quan hệ mới mua được một viên đó...”

Vân Hi khẽ đảo tay, một viên ma tinh của ma thú cấp chín đỉnh phong lập tức xuất hiện trên tay hắn.

“Anh còn có viên này, chỉ có điều anh chưa luyện hóa hết năng lượng trong những viên ma tinh này nên tạm thời không dùng được thôi. Hai em cứ lấy mà hấp thu đi!”

“Nhưng mà...”

Vân Hi khẽ nhún mày, phát tay ngắt lời hai cô gái: “Không nói nhiều nữa, hãy lấy mà hấp thu. Anh đã đem ra thì hiển nhiên cũng đã suy nghĩ nhiều rồi. Nếu anh lấy lại chỉ vì những lời như tụi em nói thì chưa chắc anh đã đem ra đâu. Viên ma tinh này, tụi em mỗi người cảm lấy tu luyện một ngày, chừng nửa tháng sau mới có thể hấp thu hết năng lượng ẩn chứa bên trong nó. Còn chuyện ở học viện... Tụi em xin nghỉ phép đi!”

“Sắp diễn ra giải đấu 'học viện diễn võ Nguyệt Thần toàn quốc' rồi, trước mỗi lần diễn võ thì học viện đều cho nghỉ nửa tháng, hay là chúng ta chờ thêm vài ngày nữa rồi...”

“Đúng dịp thật, tụi em mau xin nghỉ đi. Chờ khi hai em tu luyện đến cấp sáu, anh sẽ các em đi dã ngoại.”

“Dã ngoại á?”

Đông Nhượng Tuyết lấp bắp kinh hãi: “Anh hai, anh nói là dẫn tụi em ra ngoài thành Tinh Diệu dã ngoại sao?”

“A, thật phải đi dã ngoại sao, nghe nói là nguy hiểm lắm...”

“Để làm một Võ giả hợp cách thì trong lòng tất nhiên không thể sợ hãi được, chỉ mới nghe lời đồn mà ý niệm của tụi em đã bị dao động, mãi mòng đi ý chí chiến đấu thì sao tụi em có thể trở thành Võ giả cao cấp? Võ giả Tiên thiên? Hay thậm chí là Võ đạo tông sư được? Ý chí thật ra cũng nằm trong phạm trù tinh thần, nếu tụi em không có ý chí sắt đá mạnh mẽ, không chút sợ hãi khi đối mặt với cái chết thì thành tựu cả đời rất thấp. Tóm lại, chờ sau khi các em hấp thu hết viên ma tinh này, anh sẽ đi dã ngoại trước một chuyến. Trong lúc đó, tụi em có thời gian suy nghĩ xem nên đi hay không, nửa tháng sau hãy cho anh đáp án. Hiện tại, Đông Nhượng Tuyết, em lấy ma tinh tu luyện trước đi. Còn em, Triệu Uyển Quân, đi rèn luyện thanh kiếm trên tay đi, nhớ dung nhập tinh thần vào trong nó nhé, dùng biện pháp gì cũng được, dù chỉ ngồi chần chằm chấp nó thôi cũng phải đủ hơn hai tiếng.”

Vân Hi nói xong liền để viên tinh thạch của Huyết Khiếu Ứng Vương xuống, trực tiếp rời đi, bỏ lại Triệu Uyển Quân và Đông Nhượng Tuyết tần ngần nhìn nhau.

“Oa, anh Đông Phương vừa rồi dữ dằn thật nha... Nhưng lúc đó trông anh ấy đẹp trai thật...”

“Anh ấy như thế cũng là đang suy nghĩ cho chúng ta đó... Dù sao, không phải lúc nào anh ấy cũng ở bên cạnh chúng ta được...”

“Sao lại không thể?”

“Ha ha, ông có cuộc sống riêng, thế giới riêng. Chẳng phải mi quên là ông muốn trở thành một thợ săn ma chuyên nghiệp sao? Ta dự là dù ta có ngăn cản thì ông cũng sẽ không nghe theo đâu... Và lại, coi như ông là một thợ săn ma chuyên nghiệp đi, sau này ông cũng phải thành gia lập nghiệp, xây dựng gia đình của riêng mình, đến lúc đó chúng ta...”

“Ài, quả thế thực, nhưng sao mình cảm thấy hiện tại cũng tốt lắm mà...”

“Ha ha, Uyển Quân, nếu mi không nở ròi xa ông thì gả cho ông đi, hiện tại mi đang ở gần ông mà.”

“Bỏ đi chết đi. Trước kia chúng ta nói giỡn nhau mà, mặc dù anh Đông Phương rất tốt, bây giờ nhìn cũng đẹp trai, lợi hại, có thể sánh với học trưởng Cảnh Hoài Vân, nhưng mà...”

“Nhưng nhị cái gì?”

Triệu Uyển Quân nhún đôi mày liễu, ngẫm nghĩ chốc lát, cuối cùng như không nghĩ ra điều gì cả bèn lắc đầu.

“Không biết.”

“Giờ mi còn nhỏ, quả thực không phải lúc nghĩ đến những chuyện đó. Hiện tại chúng ta chia ra đi, mi đi luyện kiếm, còn ta hấp thu ma tinh, tranh thủ sớm ngày đạt đến cấp sáu.”

“Ừ, đúng rồi, nếu chúng ta có thể tu luyện tới Vô giả cấp sáu thì nhất định sẽ được xếp vào tốp mười của học viện Tinh Diệu đó. Chỉ là đến cấp sáu rồi, bỏ định sẽ đi dã ngoại cùng anh Đông Phương thật sao?”

“Sao lại không, mi không tò mò đi dã ngoại sẽ thế nào ư?”

“Tò mò, tất nhiên là thế rồi, ở trong lớp chúng ta còn chưa có ai đi dã ngoại, đến cả giáo viên cũng chỉ mới đi qua một lần thôi. Nếu chúng ta có thể đi dã ngoại rồi trở về, chắc chắn học viên trong lớp sẽ hâm mộ chúng ta lắm. Dù mình tò mò thì sao chứ, đi dã ngoại thật sự rất nguy hiểm. Hồi tháng tư không phải Lý Tự Cường đạo sư mang theo mười bảy học viên cấp năm đi dã ngoại rèn luyện sao, kết quả... Không ngờ tất cả chết hết, mười bảy vị học trưởng, học tỷ cấp năm lặn đó. Chuyện này thực sự rất đáng sợ...”

“Sợ á... Nhưng sợ không có nghĩa là không thể đối mặt...”

“Nè...”

“Uyển Quân, nếu mi thật sự sợ như thế... Không thể nào chiến thắng nỗi sợ hãi trong lòng thì mi hãy ở lại trong thành đi, ai biết người ta cười cho đấy, mi hãy suy nghĩ kỹ đi. Hiện tại ta tranh thủ hấp thu năng lượng trong ma tinh đây.”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 83: Quyết Định

Sau khi giao ma tinh của Huyết Khiếu Ứng Vương cho Đông Nhược Tuyết, Vân Hi liền đi làm chuyện của mình.

Vùng hoang dã, đây chính là thế giới ma thú chiếm đóng, chuyện gì cũng có thể xảy ra, đừng nói hấn chỉ là một Vô giả cấp bảy, cho dù là cao thủ Tiên thiên mặt cảnh cũng chưa chắc đã ngang nhiên đi lại nơi này mà không chút sợ hãi gì.

Nhất là khi hấn tận mắt thấy qua đợt thú triều bộc phát trong rừng Dạ Huyết, loại cảm giác phải đối mặt với đại quân ma thú như thiên binh vạn mã đang lao tới càng thêm rõ ràng.

Sau khi trở lại phòng của mình, Vân Hi liền lấy ra viên ma tinh của ma thú cấp chính đỉnh phong, điều chỉnh chân khí nhanh chóng hấp thu lấy năng lượng ẩn chứa trong ma tinh, dung nhập vào cơ thể.

Cùng lúc đó, kiếm Vọng Hi ở trên đầu gối hấn phát ra một tiếng kêu khê, tinh thần câu thông với kiếm linh khiến cho thanh kiếm phát ra cổ kiếm ý hoàn toàn mới, dẫn dắt năng lượng tinh thần trong đầu tiến vào trong ma tinh, đem năng lượng trong ma tinh chuyển hóa thành chân khí, thần khí hợp nhất, dung nhập kiếm ý chuyển hóa thành kiếm khí.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa Vô giả cấp bảy và Vô giả cấp tám chính là tích lũy chân khí.

Chân khí của Võ giả cấp bảy tràn ngập toàn thân, mỗi huyết đạo. Chỉ cần niệm là tất cả chân khí có thể kéo tới cuộn cuộn không dứt để giết địch, thế nhưng chân khí ẩn chứa trong những huyết đạo này cũng không nhiều lắm, ít nhất khi đánh với đối thủ bình thường thì còn tốt chứ nếu dùng để chống lại những đối thủ đồng cấp, chém ra kiếm mang vài lần thì chân khí cũng đã tiêu hao đi bảy tám phần rồi.

Võ giả cấp tám lại khác, có tới 409 huyết khiếu chứa đầy chân khí, hơn Võ giả cấp tám rất nhiều. Sử dụng chúng để phát ra kiếm mang giết địch ổn định, Võ giả cấp bảy không thể so bì được. Thậm chí, nếu như Võ giả cấp tám không tiếc hết thảy, phóng ra toàn bộ chân khí trong cơ thể thì thậm chí có thể phát ra được kiếm khí mạnh mẽ đến nỗi chém đinh chặt sắt, rồi kiếm 10 thước hoặc hơn cũng không tiêu tán, uy lực không giảm.

Lúc này đây, dưới sự trợ giúp của năng lượng ẩn chứa trong viên ma tinh, kiếm khí trong cơ thể Vân Hi đang tăng lên đến mức thường cũng có thể nhìn ra. Kinh mạch trong cơ thể cũng nhờ uy lực kiếm khí tăng lên mà mở rộng dần, cứng cỏi hơn.

Trong tình huống tu vi đề thăng nhanh chóng, từ Võ giả cấp bảy lên Võ giả cấp tám, hần chỉ mất có hai ngày đã hoàn thành xong. Hơn nữa, hần còn đủ thời gian để rèn luyện lại kiếm khí, loại bỏ những tạp chất chứa trong đó một lần nữa khiến cho uy lực kiếm khí cao hơn một tầng. Nếu như dựa trên những kích mạch được tăng phúc đặc thù kia dẫn xuất, quán chú ra kiếm khí, kiếm ý tương thông trong kiếm Vọng Hi kiếm thì một kiếm phát ra có thể chém mọi thứ thành phần vụn. Sức mạnh tàn phá lớn như thế coi như không kém gì một cao thủ cấp chín đỉnh phong rồi.

“Võ giả cấp bảy đến Võ giả cấp tám, thậm chí là đến Võ giả cấp chín đều thuộc về giai đoạn tích lũy chân khí, không có rào cản nào. Ba giai đoạn này hợp lại gọi là Võ giả cao cấp. Chỉ cần có đủ thời gian, siêng năng và nỗ lực thì bất kỳ Võ giả cấp bảy nào cũng có thể đạt đến cấp chín. Hiện tại, tu vi của mình đã cấp tám, cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.”

Vân Hi trầm ngâm trong lòng.

Những ngày tiếp theo, trừ việc củng cố tu vi Võ giả cấp tám, dùng tinh thần, kiếm khí rèn luyện kiếm Vọng Hi, rồi dùng kiếm Vọng Hi phát ra kiếm khí sắc bén để rèn luyện Bát Cực chân khí ra, Vân Hi còn giúp hai người Triệu Uyên Quân, Đông Nhưộc Tuyệt luyện hóa năng lượng ẩn chứa trong ma tinh.

Kiếm khí có thuộc tính cực kỳ sắc bén hơn xa chân khí, nếu không phải hần đã dung hợp được kiếm khí và kiếm ý, dày công tôi luyện cách khống chế thuần thục thì e rằng sơ xuất, bất cẩn một tí thôi, cơ thể sẽ bị tổn thương nặng nề, kinh mạch vỡ vụn. Nhưng mặt khác, cũng nhờ sự sắc bén của kiếm khí mà kinh mạch, huyết khiếu trong cơ thể hần được mài dũa trở nên vững chắc đến cực điểm. Dù không thể với những nguyên lão Tiên thiên mặt cảnh có thể điều động sức mạnh thiên địa để rèn luyện, nhưng cũng tuyệt đối không phải một Võ giả cấp chín nào cũng có thể so được.

Nhưng, kinh mạch và huyết khiếu của hần mạnh mẽ không có nghĩa là Triệu Uyên Quân và Đông Nhưộc Tuyệt cũng như thế.

Hai cô gái này có tu vi Võ giả cấp bốn, ngày thường cũng tiến hành tập luyện một ít thể năng, nhưng vì là nữ tử nên có thể rèn luyện tới đâu chứ? Bởi thế nên khi hấp thu năng lượng trong ma tinh, cả hai phải dùng trăm phần trăm tinh thần. Chỉ cần nhận thấy hai người có điều gì không ổn, Vân Hi sẽ sử dụng thủ pháp chặn mạch, chặn huyết đạo của các cô lại, chậm rãi hút năng lượng ma tinh vào trong cơ thể, khai thông năng lượng, hiệp trợ các cô luyện hóa.

Dù thế nhưng thời gian hai cô gái luyện hóa năng lượng trong ma tinh của Huyết Khiếu Ứng Vương để tăng lên cấp sáu cũng mất đến mười tám ngày, trễ hơn ba ngày so với dự tính.

“Hiện tại hai em đã có chân khí của Võ giả cấp sáu, nhưng chân khí mới tăng lên nên tụi em còn chưa thể vận dụng một cách thuần thục để phát huy ra uy lực lớn nhất được. Tổng hợp thực lực thì tụi em chỉ bằng Võ giả cấp năm đỉnh phong bình thường thôi. Nếu giờ đi dã ngoại cũng có thể bị thợ săn ma cấp bốn đánh chết. Bây giờ là lúc tụi em đưa ra lựa chọn, một là tiếp tục ở lại trong thành tu luyện, củng cố cảnh giới, hai là theo anh đi dã ngoại tiến hành rèn luyện sinh tử, chọn một trong hai.”

Dường như Triệu Uyên Quân hơi sợ hãi khi nghĩ đến chuyện đi dã ngoại nên khi nghe Vân Hi nói xong thì ngập ngừng: “Anh Đông Phương, anh có đi theo bảo vệ tụi em không?”

Vân Hi nhìn nàng, cất giọng lạnh lùng: “Anh có thể đảm bảo hai em không chết, còn chuyện bị thương hay tàn tật, dung mạo bị hủy gì đó thì còn phải xem vận mệnh của cả hai.”

“Há...”

Nghe thế, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Triệu Uyên Quân trở nên tái nhợt, ngay cả cô gái tâm chí kiên định như Đông Nhưộc Tuyệt, khi nghe đến “dung mạo bị hủy” thì ánh mắt cũng thoáng thay đổi.

Dung nhan bị hủy.

Đối với con gái mà nói, chuyện này quả thực còn khó chấp nhận hơn là bản thân bị thương.

“Hiện tại, nếu có ý định đi dã ngoại thì theo anh ra ngoài, còn không thì cứ ở lại trong nhà tu luyện tiếp.”

“Tụi em mang theo đồ đạc gì sao? Ví dụ như đồ ăn, quần áo để thay chẳng hạn...”

“Đồ ăn sao? Hiệp hội thợ săn ma sẽ lo cho chúng ta chuyện này. Còn quần áo để thay... chúng ta không phải đi du lịch nên tụi em chỉ cần mang theo kiếm của bản thân là đủ.”

Nói xong, Vân Hi trực tiếp mở cửa đi ra ngoài.

“Anh hai, chờ em chút.”

Đồng Nhượng Tuyết nắm chặt thanh kiếm mà cô đặt tên là Lạc Tuyết, vội vàng đuổi theo Vân Hi.

“Tiểu Tuyết...”

Triệu Uyển Quân gọi với theo, thần tình phứt tạt.

Đồng Nhượng Tuyết dừng bước, mỉm cười nói: “Uyển Quân, tuy chúng ta đều là nữ tử, đến khi trưởng thành thì tám chín phần sẽ tìm một người con trai để gả cho, sau đó ở nhà giúp chồng chạy con, thuận tiện dùng một phần tiền trợ cấp trợ giúp phí sinh hoạt gia đình... Có lẽ, ở nơi này, địa vị nam nữ không được cân bằng lắm, sau này còn phải đối mặt với cảnh bạo hành gia đình, rồi chuyện bên ngoài của đàn ông... đủ thứ chuyện... Nhưng đây lẽ nào là cuộc sống mà chúng ta phải đối mặt sau này sao? Tại sao chuyện đó lại xảy ra? Có lẽ, tự mỗi chúng ta cũng hiểu nguyên do, đi đã ngoại là chuyện của bọn đàn ông, chém giết ma thú lập chiến công, nhận vinh quang là số mệnh của bọn đàn ông, không có quan hệ đến những nữ tử như chúng ta. Chính lẽ đó mà chúng ta đã mất đi sự quyết tâm, mất đi sự đảm đương, xử sự đều bị động, do dự. Chúng ta khác bọn họ, vì bẩm sinh bọn họ biết rõ bản thân phải phấn đấu chứ không hề dựa vào ai, phải chiến đấu với thiên địa bằng chính đôi bàn tay mình, cho nên, bọn họ mới trở thành chúa tể của xã hội này, điều khiển thế giới này. Nếu anh Đông Phương đã cho chúng ta một cơ hội như thế, tại sao chúng ta không nắm bắt?, bọn họ cần phấn đấu, họ không thể dựa vào bất cứ kẻ nào, nhất định phải dựa vào chính đôi tay mình chiến đấu với trời đất, cho nên, bọn họ mới trở thành chúa tể xã hội, điều khiển thế giới này. Nếu anh Đông Phương đã cho chúng ta một cơ hội trước mắt như vậy, tại sao chúng ta không nắm bắt? Chúng ta còn do dự cái gì nữa?”

“Chuyện này...”

“Nhìn chị của mi đi thì biết, tại sao chị ấy lại trở thành vật hi sinh để hai bên gia đình trở thành thông gia thuận tiện trong việc buôn bán, không cam lòng nhưng vẫn phải gả cho một tên chẳng có học vấn, không nghề nghiệp, ăn chơi trác táng. Lại suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt, oán trời trách đất, than thở tại sao mình sinh ra ở gia đình như vậy? Cũng là do chị ấy không quyết đoán, không có quyết tâm như bọn đàn ông, khi đối diện với sự an bài chỉ biết khuất phục. Còn mi, hiện tại ở trong nhà ta trốn cha tránh mẹ, nhưng mi có thể trốn mãi thế sao? Cuối cùng rồi cha của mi cũng sẽ tìm thấy mi thôi. Nếu lúc này mi còn không quyết đoán được thì kiểu gì sau này mi cũng giống như chị mi, đi theo vết xe đổ ấy thôi.”

“Chị của mình...”

“Uyển Quân, đến đây đi. Nếu chúng ta quyết tâm thì còn có hi vọng thay đổi được tương lai, còn không thì cuộc đời mi coi như...”

“Bỏ đừng nói nữa, Tiểu Tuyết.”

Dường như liên tưởng đến số mệnh của bản thân mình sau này cũng giống như chị gái, sắc mặt Triệu Uyển Quân bỗng trở nên kiên quyết: “Ước mơ của mình là theo đuổi sự tự do, theo đuổi lý tưởng. Mà những lý tưởng sống ấy, không thể chỉ nhờ mấy câu nói mà thực hiện được, muốn thành công thì phải phấn đấu thực hiện.”

Nói đến đây, cô khẽ ngừng lại, rồi nhấn mạnh hai chữ: “Mình đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 84: Chiêu Mộ Binh Lính Chiến Tranh

Hiệp hội thợ săn ma.

Đây đã là lần thứ ba trong tháng Vân Hi tới hiệp hội.

Lúc này, nhiệm vụ chủ yếu của hắn là thay Đồng Nhượng Tuyết và Triệu Uyển Quân đi chứng minh thân phận thợ săn ma và nhận một số nhiệm vụ đủ khả năng để các nàng hoàn thành, thông qua thực chiến và giết chóc để huấn luyện cho các nàng kiến thức và sự can đảm.

Hắn tin tưởng, chỉ cần Đồng Nhượng Tuyết và Triệu Uyển Quân có thể hoàn thành lần rèn luyện này, không cần phải bằng những thợ săn ma cùng cấp nhưng tuyệt đối có đủ thực lực so với những học viên cùng cấp học tại học viện Tinh Diệu. Nói không chừng, cả hai lại có thể đạt được thứ hạng nhất định trong giải đấu 'học viện diễn võ Nguyệt Thần toàn quốc' cũng nên.

Vân Hi dẫn Triệu Uyển Quân, Đồng Nhượng Tuyết đến xin bằng chứng nhận thợ săn ma. Người phụ trách chứng nhận hơi cảm thấy ngạc nhiên. Nhất là khi nhìn thấy thẻ học viên của học viện Tinh Diệu trên người Triệu Uyển Quân và Đồng Nhượng Tuyết, hơn nữa hai cô lại chưa ra khỏi thành Tinh Diệu bao giờ.

Người phụ trách tốt bụng khuyên giải: “Hai người xác định muốn tự mình xin cấp chứng nhận thân phận thợ săn ma, lại còn tiếp nhận nhiệm vụ đi dã ngoại sao? Nếu như hai người chưa có người hướng dẫn đi cùng, tôi mạo phạm đề nghị hai người nên suy nghĩ cẩn thận một chút cho thỏa đáng.”

Lúc ra khỏi nhà, mặc dù Đông Nhượng Tuyết và Triệu Uyển Quân còn thoáng do dự nhưng lúc này lại rất kiên định.

“Tâm ý chúng tôi đã quyết, phiền tiên sinh hỗ trợ chuyển chứng minh thư của chúng tôi tới thẻ thợ săn ma, kích hoạt giao diện hệ thống thợ săn ma.”

Người phụ trách thấy hai người không giống như đang giỡn nên không khuyên nhủ nữa, khẽ gật đầu, cất giọng khen ngợi: “Hai người không có người hướng dẫn lại dám đi dã ngoại, dũng khí thật đáng khen, không hổ là học viên của học viện Tinh Diệu.”

Trong lúc nói chuyện, hắn đã nhanh chóng kích hoạt giao diện hệ thống thợ săn ma trên thẻ giúp hai người.

“Nơi hoang dã không như trong thành thị, hai người nên cẩn thận.”

“Cảm ơn.”

Đông Nhượng Tuyết và Triệu Uyển Quân cùng nhận lấy thẻ nhận lấy thẻ chứng minh, sau đó cắm thẻ vào những đầu đọc được bố trí khắp nơi trong hiệp hội, kiểm tra giao diện ban bố nhiệm vụ của hệ thống thợ săn ma.

“Thử xem, nhiệm vụ yêu cầu đến núi Vạn Nham đánh chết ma thú cấp năm, Liệt Nham thú.”

Vân Hi nhìn lướt qua rồi chọn một nhiệm vụ trong đó.

Mặc dù Liệt Nam thú là ma thú cấp năm nhưng tốc độ và sức mạnh công kích chỉ tương đương với ma thú cấp bốn đỉnh phong. Nó mạnh là mạnh ở sức phòng ngự. Sức mạnh phòng ngự của nó tương đương với những con ma thú cấp sáu. Hai người mới như bọn họ gặp đối thủ như thế này quả là một lựa chọn không thể tốt hơn.

“Hai em nhận nhiệm vụ rồi lên đường ngay đi. Anh nói trước nhé, tại núi Vạn Nham, trừ khi tụi em gặp phải nguy hiểm liên lụy tới tính mạng, còn không thì anh không ra tay đâu. Hơn nữa... đi dã ngoại thì chuyện gì cũng có thể xảy ra, cho dù các em thật sự bị nguy hiểm đến tính mạng, anh cũng không đảm bảo chắc chắn an toàn cho tính mạng của tụi em được.”

“Anh hai, anh yên tâm đi, một khi tụi em đã quyết định rồi thì nhất định sẽ không bỏ dở nửa chừng đâu.”

“Đúng thế, Tiểu Tuyết nói có lý. Em muốn mạnh mẽ hơn, lợi hại hơn. Nếu em là một Võ giả cấp chín thì mọi người trong nhà sẽ không thể bắt em làm bất cứ chuyện gì mà không em muốn được nữa.”

Vân Hi khẽ gật đầu, dẫn hai cô lên đường.

Đúng lúc này, một đại đội kỵ sĩ cưỡi Kim Vũ thú cấp năm chọt tới, nhanh chóng xuất hiện trước cửa hiệp hội thợ săn ma. Những người trong đám kỵ sĩ săn ma thú này, kém nhất cũng có thực lực cấp sáu, một phần ba còn lại là Võ giả cấp bảy, người cầm đầu đã đạt tới cấp tám.

Nhìn thấy đội kỵ sĩ này, Triệu Uyển Quân lập tức thét lên một tiếng kinh hãi: “A, đây, đây chẳng phải là một trong ba đoàn kỵ sĩ của thành Tinh Diệu chúng ta, thành viên của Lư Tinh kỵ sĩ đoàn đấy sao. Xem kia, bên trong nhiều người ghê, ai cũng đeo huy chương vinh dự 'Kiếm sĩ' kia, ở nơi nào cũng được mang theo bội kiếm. Vị đội trưởng đó mình từng gặp qua rồi, hắn tên là Hường Vinh, là người sở hữu huy chương vinh dự 'Kỵ sĩ', có đặc quyền tiền trạm hậu tẩu đấy.”

“Lư Tinh Kỵ sĩ đoàn trước giờ luôn phụ trách công việc chiến tranh giữa thành Tinh Diệu cùng ma thú, chẳng lẽ ở chỗ nào đó diễn ra thú triều sao?”

“Nghe nói Long kỵ sĩ Từ Xa Phục chính là đại đội trưởng của Lư Tinh kỵ sĩ đoàn đó, mới nãy nói chuyện với anh Đông Phương nên không thấy được đại nhân Từ Xa Phục, thật tiếc quá đi.”

Những kỵ sĩ này dừng lại ở bên ngoài hiệp hội thợ săn ma, đội trưởng Hường Vinh lập tức tiến vào bên trong hiệp hội, dường như hắn và người phụ trách nói gì đó. Chờ khi hắn đi ra đã lớn tiếng hô: “Tin tức mới nhất, phía bắc thành Tinh Diệu chúng ta khoảng 100km xuất hiện không gian chấn động. Các chuyên gia hệ không gian đoán rằng qua ba ngày nữa, ở đó sẽ hình thành một khe không gian, tạo ra lối đi từ Thiên Hoang đại lục đến Trái Đất chúng ta. Dựa theo những dấu hiệu phát ra tại nơi không gian chấn động đó, khí tức ma thú tràn ngập, rất có thể khi hình thành khe không gian thì sẽ có một lượng lớn ma thú tràn đến Trái Đất chúng ta.”

Nói đến đây, trên toàn bộ màn hình của hiệp hội thợ săn ma hiện lên các loại nhiệm vụ cùng lúc biến hóa, một phong chữ màu đỏ tươi khổng lồ đột ngột xuất hiện trên hơn trăm màn hình tại đại sảnh.

Trên màn hình chẳng phân biệt trước sau, đồng thời cùng ban bố một nhiệm vụ chiến tranh.

“Vì đối phó với những ma thú cường đại sắp xuất hiện tại khe không gian, thành Tinh Diệu chúng ta ra thông báo chiêu mộ khẩn cấp tất cả thợ săn ma. Bất kỳ một thợ săn ma nào từ cấp năm trở lên đều thuộc phạm vi chiêu mộ binh lính, có thể tiếp nhận nhiệm vụ. Cho dù là thợ săn ma nào đi nữa, đã nhận nhiệm vụ thì có thể tự do đến chiến trường, hoặc là tập hợp tại nơi trú quân được thiết lập ở bên ngoài thành, Tinh Diệu - C6, tại đó sẽ có xe chuyên chở mọi người đến chỗ khe không gian sắp hình thành. Đây là đợt chiêu mộ binh lính chiến tranh cấp hai, được hưởng chiến công gấp bốn lần bình thường. Mọi người, thời điểm lập công cho thành Tinh Diệu chúng ta đã đến rồi.”

Hướng Vinh nói xong liền dẫn theo một số đội viên rời đi, trông bộ dáng này của hắn thì hẳn ra ra ngoài thành.

Những thành viên của Lưu Tinh Kỵ sĩ đoàn vừa đi khỏi, vô số tiếng tranh luận sôi nổi từ mọi góc ngách của hiệp hội thợ săn ma liền vang lên.

“Lại xuất hiện khe không gian sao? Chẳng phải mấy tháng rồi mới xuất hiện một khe không gian à, chuyện gì xảy ra thế này, gần đây tần suất xuất hiện vết nứt không gian càng ngày càng nhiều thế nhỉ.”

“Khe không gian lần trước chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ thôi, bên trong tràn ra có hơn mười mấy con ma thú cấp thấp nên chẳng uy hiếp gì được chúng ta, đến nỗi chưa kịp kinh động đến vệ quân gần đó thì đã bị đánh chết hết rồi. Nhưng lần này, Lưu Tinh kỵ sĩ đoàn lại đến chiêu mộ thợ săn ma chúng ta đến khe không gian giết địch, xem ra chấn động không gian tại nơi đó phải lớn lắm.”

“Chiêu mộ binh lính chiến tranh cấp hai, chiến công gấp bốn, giết một con ma thú như giết bốn, chiến công như thế này đi đâu kiếm được chứ? Chiến công của ta đã tới 800 rồi, sắp xin được huy chương vinh quang hai sao, xem ra lần chiêu mộ này chính là cơ hội.”

“Ha ha, mọi người nhanh chóng đăng ký đi, tranh thủ lấy chiến công. Khe không gian Thiên Hoang đại lục chứ đâu phải là của Nguyệt Ma giới đâu, ma thú bên trong dù lợi hại nhưng sao bằng nơi kia được, chỉ có số lượng lớn hơn một chút mà thôi, vừa vặn lại có lợi cho chúng ta.”

Từng tiếng hét to, từng nhóm thợ săn ma nhao nhao đi tới chỗ đọc thẻ chứng nhận thợ săn ma để tiếp nhận nhiệm vụ, sau khi được hệ thống phân tậm vào biên chế quân đội, bọn họ liền đi ra ngoài thành, đến nơi trú đóng Tinh Diệu - C6 của bộ đội.

“Hai oi, chúng ta có đăng ký không?”

Chứng kiến những thợ săn ma thần tình kích động kia, Đông Nhục Tuyết và Triệu Uyển Quân cũng bị nhiễm theo, gương mặt trắng trẻo của cả hai pha chút hưng phấn.

“Khe không gian... Thiên Hoang đại lục...”

Thật ra thì Vân Hi cũng cảm thấy tò mò những chuyện như thế này.

Nếu như hắn chỉ có một mình thì tất nhiên sẽ đi theo xem thử, nhưng hiện tại, mục đích chủ yếu của hắn là huấn luyện Triệu Uyển Quân và Đông Nhục Tuyết, nếu như xảy ra biến cố gì...

Chẳng qua, nói đi cũng phải nói lại, nếu thật có thể làm cho hai cô biết thêm một chút về những trường hợp tương tự như thế này, trải qua thử thách sống chết này cũng coi như là một cơ hội để các cô trưởng thành hơn.

Nghĩ đến đây, Vân Hi lập tức gật đầu nói: “Đăng ký!”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 85: Khe Không Gian

Một trăm kilômét, nói xa thì không xa.

Nếu ở thời đại Công Nguyên, có đường sắt, đường cao tốc, đường hàng không thì một trăm kilômét chẳng mất bao nhiêu thời gian lắm.

Nhưng hiện tại, toàn bộ trật tự của Trái Đất đã bị ma thú phá hỏng, đường phố, thông tin liên lạc... hiển nhiên, tất cả đều không có ngoại lệ. Mấy chục kilômét xung quanh thành Tinh Diệu cũng còn tốt, tình hình giao thông ở đây tuy không sánh được như ở thời đại Công Nguyên nhưng cũng xem như là bằng phẳng. Thế nhưng càng xa thành Tinh Diệu thì đường phố càng trở nên gồ ghề, lồi lõm. Cũng chính vì lý do này nên xe không thể không chạy chậm lại, rất khó di chuyển, tốc độ của xe còn không bằng đi trên ngựa.

Thậm chí mọi người trên xe còn thấy rõ một số người cưỡi ma thú cấp ba cấp bốn ở cạnh xe tải lao vụt qua.

“Tiểu Tuyết, mau, mau nhìn kia, đây là Phi Vân thú cấp sáu đấy. Đến cả những Võ giả cao cấp cũng chưa chắc đã thuần phục được một con Phi Vân thú đâu. Lúc trước ta đi học, từ xa đã thấy qua một lần nhưng không được nhìn rõ như hiện tại, quả thật rất đẹp.”

Thình thoảng, Triệu Uyển Quân lại hét toáng lên.

Lúc này, bọn họ đang ngồi trên chiếc xe chuyên chở đến khe không gian sắp mở ra. Ở cùng bọn họ còn có hơn mười thợ săn ma khác. Do có nhiều người đồng hành, người đồng thể mạnh nên Triệu Uyển Quân không có khẩn trương lo sợ gì khi đi tới nơi hoang dã như khi còn ở trong thành, lúc này rõ ràng cô còn có hứng thú thưởng thức phong cảnh dọc đường đi cùng những thợ săn ma khác.

Trông thấy Triệu Uyển Quân rục rịch, hô to gọi nhỏ như thế, Đông Nhược Tuyết không nén nổi lòng hiếu kỳ của mình. Người đàn ông trung niên ngồi cạnh Vân Hi không nhịn được nói với hắn: “Tiểu huynh đệ, cậu tính mang hai cô bé này tới khe không gian thật sao? Đã ngoại đầu phải là địa phương thú vị gì, lúc nào cũng phải đề phong cảnh giới mới phải. Nếu như cậu nghĩ là đang đi du lịch thì ta khuyên cậu nên tranh thủ thời gian mang hai cô bạn của cậu trở về đi. Thừa dịp bây giờ có không ít võ giả qua lại, đường sá an toàn, về vẫn còn kịp đó.”

Ở cạnh đó, một cô gái khoảng chừng ba mươi tuổi nghe thế cũng khẽ gật đầu, nhìn thoáng qua Đông Nhược Tuyết và Triệu Uyển Quân, không biết nói gì hơn bèn liên tiếng: “Hai con bé này... Có lẽ nên ở lại trong thành thị thì hơn, đợi khi tu luyện thành công rồi hãy ra cũng không muộn, chứ bây giờ thì quả thực còn sớm quá.”

Những người khác, mặc dù không nói gì nhưng ít nhiều cũng có ý kiến với việc Vân Hi mang theo hai cô em gái ra ngoài như thế này.

“Cảm phiền mọi người đã quan tâm, nhưng tôi tự có suy nghĩ của mình.”

Người đàn ông trung niên lắc đầu: “Không phải ta nói cậu đâu, tuổi còn trẻ thế mà đã có tu vi cấp bảy, mỗi điểm này thôi ta đã coi trọng cậu rồi, nói không chừng qua một thời gian nữa sẽ xuất hiện thêm một Tử Xa Phục trẻ tuổi tuần kiệt. Nhưng cuộc sống đã ngoại đầu như trong thành thị, cậu hãy suy nghĩ kỹ càng lần nữa trước khi kết luận.”

Vân Hi lắc đầu, ánh mắt hướng về nơi chiếc xe chở bọn họ đang chạy tới.

Không biết từ lúc nào, nơi cuối chân trời xa xôi, rừng cây, sông núi đã bị bóp méo, trông như có một ngọn lửa đốt cháy thế giới, khiến cho người ta có cảm giác mơ hồ như ảo ảnh trong sa mạc, lại như màn nước hư ảo của thành thị ẩn sau sa mạc.

Không chỉ có hắn mà những người còn lại trong xe cũng lặng lẽ nhìn về hướng kia.

“Hiện tại, khoảng cách đến nơi có không gian chấn động còn hơn mười kilômét nữa...”

“Hơn mười kilômét mà chúng ta đã có thể thấy không gian chấn động rồi... Xem ra lần này, phạm vi chấn động của khe không gian không phải nhỏ đâu...”

“Có thể khiến thành Tinh Diệu chúng ta khởi động chiêu mộ binh lính chiến tranh cấp hai thì dĩ nhiên quy mô của nó không thể nhỏ được.”

Nhất thời, thần sắc của những thợ săn ma trên xe dần trở nên ngưng trọng.

Ngay cả người đàn ông trung niên kia, cũng chỉ liếc nhìn Vân Hi một lần rồi thôi, không nói gì nữa.

Lúc này coi như còn an toàn, hắn hảo tâm khuyên can Lục Vân coi như cũng đã giúp đỡ hết lòng rồi. Nhưng bây giờ, thế cuộc trước mắt không giống như trong tưởng tượng làm cho người ta lạc quan nên nếu tùy tiện kết giao tình với những kẻ thực lực yếu thì chẳng khác nào tự tìm thêm gánh nặng cho bản thân.

Sau khi chiếc xe đi thêm được khoảng mười kilômét thì thợ săn ma, quân đội, xe cộ dần dần nhiều hơn. Đợi tới gần vết nứt không gian, xe từ từ ngừng lại.

Giờ phút này, phạm vi bao phủ của không gian chấn động đã hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

Cách bọn họ khoảng năm sáu dặm xuất hiện một khe nứt chừng ba dặm đang uốn éo, trong không gian ấy phảng phất như có sinh mệnh đang chuyển động liên tục, thỉnh thoảng lại xuất hiện những gợn sóng nước lan quanh đó, giống như một hồ nước lập thể bốn bề dậy sóng, trôi nổi trong hư không.

Không gian uốn éo khiến cho những quy tắc, năng lượng trong khu vực quanh đó trở nên hỗn loạn, ánh sáng muôn màu muôn vẻ thỉnh thoảng lại tỏa ra từ bên trong đó, khi thì biến thành ngọn lửa, khi lại hóa thành cuồng phong, lại thêm những tia chớp rít gào.

Trừ chỗ đó ra, lực hút của Trái Đất tại đây tựa hồ trở nên rối loạn, vô số nham thạch, cây cối không thể chịu được ảnh hưởng của lực vạn vật hấp dẫn, lơ lửng giữa hư không. Đến cả một ngọn núi nhỏ đường kính hơn cả trăm mét, những nham thạch, cây cối... cũng lơ lửng. Thỉnh thoảng bên trong khe nứt lại bắn ra vô số vật thể có sức mạnh phá hủy, phát ra từng đợt nổ lớn cùng ngọn lửa chói mắt. Đồng thời, còn có đủ loại tia sáng gợn sóng khúc xạ, tạo thành những ánh cầu vồng rực rỡ đến mức khó tin.

Nói chung, không thể hình dung được những gì phát sinh trong vòng ba dặm này.

Mọi thứ diễn ra bên trong đã phá đi những nhận thức thông thường của mọi người, dưới ảnh hưởng của sức mạnh không gian, một mảnh lá cây xuyên thủng một tòa núi lớn cũng là chuyện rất đời bình thường, mặt trời sau một khắc cũng có thể trở thành biển lửa. Biển lửa như muốn bộc phát uy lực to lớn, vừa chọt lóe lên rung động, lại khôi phục về bình thường, trôi yên biển lặng.

Không gian biến ảo cực nhanh khiến người khác không thể theo kịp.

“Cái đó... chính là hình thức ban đầu của khe không gian...”

Tận mắt nhìn thấy một màn khó có thể tin này, dù là một người luôn nghiêm khắc với bản thân mình như Vân Hi cũng không nhận được nổi rung động trong lòng.

Mà hai cô gái đi cùng hắn, Đông Nhược Tuyết và Triệu Uyển Quân thì lại khiếp sợ, kinh hãi, ngạc nhiên liên tục.

“Quá... quá thần kỳ đi. Đây là khe không gian sao? Không thể tưởng tượng nổi, thật sự không thể tin được.”

“Minh chưa từng thấy qua cảnh nào đẹp mê người như thế này, vô tận sắc thái, lay động lòng người ghê. Nhưng cũng chính nó lại có thể tùy lúc hủy diệt mọi thứ, khiến cho con người phải kinh sợ. Thật sự thần phục bàn tay điều luyện của thiên nhiên, của tạo hóa.”

“Khe không gian...”

Vân Hi nhìn chằm chằm không chớp khung cảnh thần kỳ trước mắt.

Cụm từ “khe không gian” này nếu như ở thời đại Công Nguyên thì đừng nói là người thường, đến cả những Cổ võ giả như hắn cũng cảm thấy hết sức thần kỳ nữa là. Nó như một siêu năng lực không thể tưởng tượng được khiến người ta phải kính nể, sợ hãi mà thần phục. Trước mắt, sức mạnh khó tin này lại xuất hiện trước mặt hắn, sau bốn trăm năm, đưa tay là có thể chạm tới, hắn nhìn tường tận không bỏ sót một chi tiết nào. Chuyện này khiến cho tâm hồn hắn rung động thật mạnh.

Ngoại trừ khe không gian ra thì bốn phương tám hướng quanh Vân Hi cũng xuất hiện rất nhiều bộ đội.

Một chiến tuyến hình bầu dục cực lớn dần được hình thành trong phạm vi ba kilômét bao vây lấy khe không gian.

Vô số những chiếc xe quân sự, khí giới, pháo cối, xe tăng, xe thiết giáp lớn, từng đoàn lính thiết giáp chằng chịt ở cùng một chỗ, tạo thành một dải phòng tuyến dài kiên cố. Bên trong phòng tuyến, triệu triệu binh lính thành Tinh Diệu, triệu triệu thợ săn ma xuất hiện. Rất nhiều lều trại, trận địa nhanh chóng được dựng lên, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy những đội kỵ sĩ cười mà thú tuấn tra qua lại.

Mà đám người Vân Hi ngồi áp chế trong một chiếc xe chính là một thành viên của chiến tuyến này.

Bầu không khí chiến tranh đầy mưa gió nổi lên, trong nháy mắt đã bao phủ khắp đồng bằng rộng lớn từng không một bóng người này.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 86: Gặp Mặt Kẻ Thù

Khi chiếc xe chở đám người Vân Hi đi tới khu vực này, ngay lập tức có ba người đàn ông trung niên cười Phi Vũ thú cấp sáu chạy lại.

“Các người là những thợ săn ma đến đây trợ chiến ư, có số hiệu quân sự không?”

Mọi người trên xe sôi nổi báo số hiệu nhiệm vụ của mình, những số hiệu nhiệm vụ này thực ra cũng giống như số hiệu quân sự tạm thời.

“Tốt lắm, thành Tinh Diệu sẽ không quên công hiến của mọi người. Hiện tại, mời những thợ săn ma có số hiệu từ D-1013 đến D-1022 đi theo tôi.”

“Ừm, số hiệu từ D-1023 đến D-1032 qua đây.”

“Số hiệu từ D-1033 đến D-1042 xếp vào tiểu đội của tôi.”

Ba người Vân Hi căn cứ vào số hiệu nhiệm vụ của bản thân mà theo sau một Võ giả cấp tám cười Phi Vũ thú đi về hướng phòng tuyến. Vừa đi, vị võ giả bên cạnh vừa giới thiệu: “Ta tên là Đan Dương, huy chương vinh quang hai sao, mang huy chương ‘Kiếm sĩ’ vinh quang. Từ giờ trở đi, ta chính là quan đốc chiến (giám sát và đốc thúc tấn chiến) của các người. Bản thân các người là thợ săn ma nên không cần tuân theo quy củ như quân nhân chúng ta, có thể tự do hoạt động dưới tình huống cho phép. Nhưng mà đây là chiến tranh, các người đã được đánh số quân sự tạm thời nên phải nghe theo mệnh lệnh của quân đội. Mệnh lệnh cấp ba các người có thể suy xét có nên tuân theo hay không. Mệnh lệnh cấp hai thì nhất định phải nghe theo chỉ huy. Còn mệnh lệnh cấp một, ta hy vọng các người không tiếc thân mình để hoàn thành, dù phải hi sinh tính mạng ở chỗ này đi nữa cũng phải làm, hiểu chưa?”

Mười thợ săn ma ngưng trọng gật đầu.

Đan Dương cũng không kỳ vọng những người này quên cả sống chết vì mệnh lệnh cấp một. Sau khi dặn dò xong liền dẫn mọi người tới một trận địa dài

hai kilômét.

Lúc này, bên trong trận địa có không ít thợ săn ma đang xây dựng pháo đài phòng ngự. Bên cạnh đó cũng có rất nhiều thợ săn ma không làm gì tụ tập lại trò chuyện, thi thoảng lại chỉ trỏ về phía khe không gian, phân tán mỗi người mỗi nơi không có kỷ luật như những nơi gần đây.

Xưa giờ thợ săn ma đã quen hoạt động một mình, căn bản không thể khiến họ phục tùng mệnh lệnh quân đội được. Hơn nữa, mỗi thợ săn ma còn có đoàn đội của riêng mình, nếu cưỡng ép cả đoàn vào biên chế có khi lại ảnh hưởng đến khả năng phát huy thực lực của mỗi người. Cho nên tới bây giờ, quan tâm cũng chỉ biết bó tay bỏ qua trường hợp này.

“Đây sẽ là trận địa phòng ngự cần thiết với các người. Lấy nơi này là cơ sở, từ khu rừng nhỏ đó đến đồng loạn thạch kia khoảng 2.7 kilômét, ta mặc kệ các người dùng phương pháp gì, phối hợp cùng ai, tóm lại, các người chỉ cần bảo vệ nơi này là được. Các người rõ chưa!”

“Rõ!”

“Tốt lắm, hiện tại sẽ phân tổ, từ giờ trở đi, mười người các người là một tiểu đội...”

“Khoan đã!”

Đan Dương còn chưa nói xong thì một Võ giả cấp bảy lập tức đứng dậy, đưa mắt nhìn qua Đông Nhược Tuyết và Triệu Uyển Quân rồi cất giọng: “Đội trưởng Đan, người định xếp mười người bọn ta làm một tiểu đội sao?”

“Có vấn đề gì không?”

“Hừ, có sao không. Chỗ này là chiến trường chứ không phải nơi chơi đùa gì, ta không muốn cùng một tổ với đám tiểu tử miệng còn hôi sữa kia, nhiều khi sẽ bị chúng kéo lại đằng sau, ta xin được hành động tự do.”

“Vương Thạch nói không sai, nếu thật muốn để cho chúng ta chung đội với những đứa nhóc này thì ta xin được hành động tự do.”

Một vị võ giả cao cấp khác cũng đứng dậy.

“Đội trưởng Đan, để mọi người hành động tự do đi, tất cả tự tìm cho mình một đội săn ma thích hợp là được rồi.”

“Đúng đó...”

Những người còn lại cũng hùa theo nhộn nhạo.

Đan Dương liếc nhìn ba người Vân Hi, chần chừ một lát rồi khẽ gật đầu: “Vậy thì hành động tự do đi, muốn lấy vật liệu hậu cần gì thì nói cho ta.”

Nói xong, Đan Dương nhanh chóng rời đi. Hắn biết, nếu bản thân đưa ra quá nhiều yêu cầu cho đám thợ săn ma này thì ngược lại sẽ khiến bọn họ bất mãn.

Đan Dương mới rời đi, đám thợ săn ma ở đây liền tản ra.

“Tốt rồi, mọi người giải tán đi tìm đội ngũ thích hợp đi.”

“Bên kia hình như là tiểu đội của đoàn săn ma Lô Đình, tiểu đội bọn họ nhất định là tinh anh của thành Tinh Diệu chúng ta. Đi, chúng ta qua kia xem một chút, coi thử có thể gia nhập được đoàn đội của bọn họ không.”

“Đoàn săn ma Vân Thiên bên kia cũng không tệ...”

“Nhanh nhanh, chúng ta tranh thủ thời gian tham gia một đoàn đội thích hợp đi.”

Trong tiếng kêu gào ầm ĩ đấy, ba người Vân Hi cùng những thợ săn ma bên cạnh mau chóng đi tìm một đội ngũ thích hợp cho mình. Lúc này, không có ai đến bắt chuyện với ba người bọn họ cả.

Cho dù là đội trưởng hay đoàn trưởng của một đoàn săn ma nào, họ luôn phải có trách nhiệm đối với tính mạng của những người trong nhóm. Có lẽ ở trong thành thì mọi người sẽ không tiếc thân mình chung sức chung lòng, nhưng đã ngoại lại khác, đặc biệt khi ở thời khắc cận kề sinh tử như hiện tại, sẽ không có một đoàn săn ma nào đại dật đi mời những thiếu niên, thiếu nữ mà mới nhìn qua đã biết là mới ra ngoài lần đầu được.

Chứng kiến tình huống này, Đông Nhược Tuyết và Triệu Uyển Quân đang hưng phấn vì được đi dã ngoại lần đầu không khỏi sốt sắng đứng dậy. Đặc biệt hơn khi nhìn thấy khe không gian tuôn ra tán loạn những luồng sức mạnh mang tính hủy diệt thì sự sốt sắng trong lòng hai người dần trở thành nỗi sợ hãi không nói nên lời.

“Hai à, tiếp theo chúng ta phải làm sao đây? Gia nhập một đoàn săn ma nào đó để cùng họ hành động hay là...”

“Tụi em không phải nghĩ nhiều, lúc trước định thế nào thì giờ làm thế ấy thôi. Đi luyện kiếm.”

“Nhưng chỉ khoảng một hai ngày nữa là khe không gian mở ra rồi, giờ chúng ta còn chưa gia nhập một đoàn săn ma nào thì...”

“Có đoàn săn ma nào sẽ cho chúng ta gia nhập sao em?”

Đông Nhượng Tuyết thoáng nhìn qua những thợ săn ma gần đấy, phần lớn bọn họ đều đã tìm được đoàn hoặc là được mời, nhưng chỉ có ba người bọn họ là không có ai hỏi thăm, thậm chí những đoàn săn ma đó còn tránh bọn họ, chỉ sợ ba người họ đến xin gia nhập thì gây phiền toái cho cả đoàn.

“Vây... chúng ta nên làm gì bây giờ...”

“Bình tĩnh là điều quan trọng mà một võ giả cần phải có, ở thời điểm quan trọng thì càng phải tỉnh táo. Hiện tại, tụi em cần phải bình tĩnh mới được.”

“Vây còn những đoàn săn ma kia?”

“Hai em cứ lo chuyện của mình đi, không cần phải để ý đến những thứ khác làm gì.”

“Dạ.”

Nhìn nét mặt bình tĩnh tự nhiên của Vân Hi, Đông Nhượng Tuyết và Triệu Uyển Quân chần chờ một chút rồi gật đầu, sau đó tiếp tục rèn luyện tinh khí thần cùng thanh kiếm trên tay mình.

Đúng lúc này, một tiếng hét lớn chợt truyền tới. Ngay sau đó, một tổ đội gồm bảy thợ săn ma nhanh chóng tiến đến gần, trực tiếp bao vây ba người bọn họ. Khi thấy Vân Hi, người đàn ông trung niên cầm đầu của tổ đội này liền cười to: “Nhóc con, cuối cùng tao cũng tìm được mày, trời cao thật có mắt, thiên đường rộng lối mày không đi, địa ngục cửa lại xông tới, ha ha...”

Vân Hi liếc mắt nhìn qua bảy người của tổ đội này, lập tức dừng lại trên người gã đàn ông cầm đầu.

Người đàn ông trung niên này không phải ai khác mà chính là kẻ ở trong rừng Dạ Huyết ngày trước, vì chuyện ma tinh mà nói rằng, muốn đánh cho Vân Hi thành quỷ cũng không dám nhớ đến gã, võ giả cấp tám Dạ Kiều.”

“Đại ca, thằng nhóc này chính là tên đã cướp đi ma tinh của ngài, khiến ngài không thể thăng cấp thành võ giả cấp chín phải không?”

“Chiếm ma tinh của đại ca mà còn dám đi dă ngoại, thằng nhóc này thực không biết chữ chết việt thế nào mà.”

Trong mắt Dạ Kiều lóe lên tia lạnh lùng tàn nhẫn, liền hợp với bảy võ giả cao cấp trong đội vây quanh ba người Vân Hi: “Nhóc con, nhớ lần trước tao nói mày những gì không? Cả đời mày, tốt nhất nên cầu nguyện không gặp lại tao đi, nói cách khác, tao sẽ khiến cho mày sống không bằng chết.”

Vừa nói, hắn vừa rút thanh chiến kiếm của mình ra: “Cơ hội hồi hận trước giờ chỉ có một lần, lần trước tao đã cho chú mày cơ hội nhưng không biết nắm lấy, ngược lại còn mượn nhờ địa hình của rừng Dạ Huyết mà bỏ chạy. Lần này, anh em cùng tao đã bao vây cả rồi, để xem chú mày có cách gì chạy thoát khỏi tay tao lần nữa không.”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 87: Đan Dương

“Hừm, đây chẳng phải là Dạ Kiều của hội Ám Dạ sao?”

Đội trưởng Lôi Chấn của đoàn săn ma Lôi Đình đang tán gẫu chuyện khe không gian cùng mọi người tỏ ra ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện đột ngột của đám người Dạ Kiêu các đội vì đang cùng các đội viên tán gẫu về vết nứt không gian, có chút ngạc nhiên về sự xuất hiện đột ngột của đám người Dạ Kiêu.

Bản thân Lôi Chấn là một võ giả cấp tám, xét thực lực thì chỉ kém hơn Dạ Kiều một chút nhưng ở trong thành Tinh Diệu lại có danh tiếng không nhỏ.

Bất gặp ánh mắt của đội trưởng Lôi Chấn, phó đội trưởng Lôi Liệt cũng nhìn qua hướng đó. Sau khi nhìn thấy ba người Vân Hi bị vây vào giữa, hắn kỳ quái hỏi: “Chuyện gì xảy ra với mấy đứa nhóc kia thế nhỉ? Sao chúng lại dắc tội Dạ Kiêu của hội Ám Dạ rồi? Trong thế giới ngầm ở thành Tinh Diệu chúng ta, tên Dạ Kiêu cũng là nhân vật có số má, lại gia nhập hội Ám Dạ với hơn 300 thành viên, mỗi người ai cũng là những thợ săn ma ưu tú, nghe nói trong số đó có hơn mấy chục người là võ giả cao cấp lận. Nhìn qua thì tên nhóc kia chỉ là một học viên thôi mà, sao lại dắc tội với một kẻ như hắn được nhỉ? Chấn sống rồi sao?”

“Đoàn trưởng, tôi biết tên nhóc đó, lúc trước chúng tôi cùng ngồi chung một chiếc xe tới đây.”

Người lên tiếng chính là vị võ giả cao cấp đã đề nghị Đan Dương được hành động tự do.

“A, Dịch Trang, người thử nói cho chúng ta nghe một chút.”

“Đoàn trưởng còn nhớ cách đây không lâu, thành Tinh Diệu chúng ta từng phát lệnh truy nã một tên nhóc võ giả cấp bảy không? Nghe nói tên nhóc đó cũng chẳng có tiền đồ gì, chẳng qua nhất được viên ma tinh nên mới đạt được thực lực võ giả cao cấp thôi. Mà theo tôi được biết thì viên ma tinh đó vốn là ở trong tay Dạ Kiều, kết quả không biết thế nào lại bị tên nhóc đó lấy đi mất, tự nhiên Dạ Kiều phải hận hấn rồi.”

Nghe thế, nhóm người Lôi Chấn Lôi Liệt mới hiểu ra nguyên do.

“Hóa ra lại có chuyện này.”

“Lúc đó chẳng phải Dạ Kiều huy động lực lượng của hội Âm Dạ để truy tìm tên nhóc này đây sao?”

Sau khi đã hiểu rõ nguyên do của chuyện này, Lôi Chấn nở nụ cười hả hê: “Coi như thăm rồi, Dạ Kiều muốn đột phá lên cấp chín đến phát điên, hỏi thăm khắp nơi để mua ma tinh, thế mà tên nhóc đó lại nở lòng đoạt mất, khó trách Dạ Kiều hận nó đến tận xương tủy. Đáng tiếc, một viên ma tinh tốt lại lãng phí trong tay một tên nhóc cấp năm. Nếu như ta dùng thì biết đâu lên được cấp chín ấy chứ, chắc chắn...”

Nghe thế, vị võ giả cao cấp Dịch Trang liền gật đầu, cất giọng ghen tị: “Tên nhóc đó không biết tốt xấu, may mắn tìm được ma tinh lại không biết giấu đi. Lúc này mới qua được bao lâu chứ, không ngờ lại đi dã ngoại, đã thế còn dẫn theo hai đứa nhỏ kia nữa. Chẳng lẽ tên nhóc ấy cho rằng vận may luôn theo bên người sao? Ma tinh dễ kiếm như thế thì thành Tinh Diệu chúng ta đã sớm có đầy võ giả cao cấp rồi. Giờ tên nhóc ấy bị Dạ Kiều chặn lại gây sự, đáng đời.”

“Cũng thiệt tình, cũng không chịu nghĩ xem, một tên học viên nho nhỏ như hắn có thể giữ viên ma tinh quý giá như thế sao? Làn này hắn chết chắc rồi.”

Nhìn xung quanh một lượt, Lôi Chấn khẽ lắc đầu: “Chưa chắc đâu.”

Nói xong, hắn như phát hiện ra điều gì đó, nhanh chóng nhìn về hướng Đan Dương: “Hiện tại, những thợ săn ma này đang ở trong biên chế quân đội, nếu giết hại lẫn nhau sẽ phạm trọng tội. Dạ Kiều dù lợi hại đến đâu chẳng nữa cũng không dám khiêu chiến với Đan Dương của Lư Tinh kỵ sĩ đoàn đâu. Xem ra chẳng có trò hay để nhìn rồi.”

“Đan Dương sao... Hắn rất lợi hại...”

“Đáng tiếc... Tên nhóc không biết trời cao đất dày đó nên bị giáo huấn một chút.”

Chỉ trong chốc lát, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người Đan Dương đang bước nhanh tới.

“Các ngươi đang làm gì đó.”

Đan Dương dẫn theo ba thành viên trong kỵ sĩ đoàn nhanh chóng chạy lại hiện trường, nhìn thấy Dạ Kiều sắp rút kiếm ra thì quát to.

Thấy Đan Dương xuất hiện, Đông Nhược Tuyết và Triệu Uyển Quân đang lo lắng không biết phải làm sao dần thờ phào nhẹ nhõm.

“Đội trưởng Đan... Bọn hắn...”

Đan Dương khẽ phát tay, ý bảo mình tự biết chuyện gì, sau đó nhìn Dạ Kiều: “Ngươi muốn làm gì hả Dạ Kiều? Hiện tại các ngươi đều thuộc biên chế quân đội, chẳng lẽ các ngươi muốn giết đồng đội của mình sao?”

“Đồng đội? Tên nhóc miệng còn hôi sữa này có tư cách gì mà đòi làm đồng đội của chúng ta!?”

“Đúng thế, chỉ sợ tên nhóc này mới thấy ma thú thôi đã tè ra quần rồi, ngươi định nhờ cậy bọn nhóc này trên chiến trường sao?”

Dạ Kiều trầm mặc, nửa nhìn Đan Dương như muốn giết, thần sắc có chút bất thiện nói: “Đội trưởng Đan, giữa ta và hắn có chút ân oán cá nhân cần phải xử lý, mong ngài hãy nể mặt ta, mọi người kết giao bằng hữu, sau khi mọi chuyện giải quyết xong, ta nhất định sẽ không quên phần của ngài.”

“Lời ta nói rất rõ ràng, hiện tại các ngươi tạm thời đều thuộc biên chế quân đội, căn cứ theo điều thứ nhất của quân quy, không được giết hại lẫn nhau. Mặc dù người là thợ săn ma, nhưng đã tiếp nhận nhiệm vụ tạm thời gia nhập biên chế quân đội thì nhất định phải tuân thủ quân quy, nếu không nghĩa là phạm quân kỷ (kỷ luật quân đội), ta hoàn toàn có quyền xét xử bọn ngươi ngay tại chỗ.”

Nghe thế, đám võ giả cao cấp bên cạnh Dạ Kiều lập tức xụ mặt.

“Tên họ Đan kia, ngươi nói thế là có ý gì, chẳng lẽ định ra tay với bọn ta sao?”

“Đúng đó, đừng tưởng rằng ngươi là đội trưởng của Lư Tinh kỵ sĩ đoàn thì bọn ta sợ, nếu đơn đả độc đấu thì chưa chắc ngươi lợi hại hơn đâu, chúng ta...”

“Im miệng!”

Hai tên võ giả cao cấp chưa kịp nói hết câu, Dạ Kiều đã quát to một tiếng cản lời, đồng thời chấp tay hướng về phía Đan Dương nói: “Xin lỗi đội trưởng Đan, thủ hạ của ta không hiểu quy củ, khiến người chê cười rồi.”

“Ta không chấp nhặt những lời đó, hiện tại, mời các người lập tức quay lại vị trí phòng thủ của mình, khe không gian ngày càng bất ổn, lúc nào cũng có thể mở ra hoàn toàn để cho ma thú tràn xuống, thời điểm hiện tại không được lơ là chú ý.”

Dạ Kiều tiến lên từng bước, nói nhỏ: “Đội trưởng Đan, vừa đi vừa nói chuyện được không?”

Trong lúc nói, trên tay hắn xuất hiện một chiếc thẻ, vừa nhìn qua cũng biết trong chiếc thẻ này chứa không ít Tân Nguyên tệ rồi.

“Chỉ cần đội trưởng Đan giao ba người này cho ta, chiếc thẻ này...”

Dạ Kiều còn chưa nói hết, sắc mặt Đan Dương chợt trở nên trầm trọng, rút kiếm ra trong nháy mắt: “Dạ Kiều, bớt giờ trò mờ ám đi, ta là một thành viên của Lưu Tinh kỵ sĩ đoàn, mỗi lời nói mỗi hành động đều lấy nguyên tắc của đoàn làm chuẩn mực. Ta mặc kệ người muốn làm gì, lập tức quay lại vị trí phòng thủ của người, thực hiện trách nhiệm ghi trên sổ hiệu quân sự đi. Nếu ta phát hiện người ra tay với đồng đội của mình trong lúc chiến tranh, ta sẽ xử theo quân pháp.”

Nghe thế, thần sắc Dạ Kiều lập tức trở nên lạnh lùng.

Một tên tiểu đệ trong nhóm Dạ Kiều thấy thế bèn tự ý quát to: “Đội trưởng Đan, người thật quá đáng, luôn mồm dùng biên chế quân đội để dọa chúng ta, chỉ là cái biên chế tạm thời thôi, người nghĩ chúng ta sợ sao!? Cùng lắm thì bọn ta liều mạng tổn thất danh tiếng bản thân bỏ qua nhiệm vụ lần này, hủy biên chế quân đội trên người, để xem lúc đó người còn dám can chúng ta nữa không.”

“Hủy bỏ biên chế quân đội?”

Đan Dương đang định rồi đi liền dừng lại, ánh mắt như lưỡi kiếm sắc bén nhìn tên võ giả cao cấp mới lên tiếng kia: “Người không thuộc biên chế quân đội nếu dám chủ động tấn công người ở trong biên chế quân đội sẽ được coi là khiêu khích quyền uy quân đội thành Tinh Diệu, lúc đó đừng trách ta ra lệnh giết chết các người ngay tại chỗ.”

“Người... Thật buồn cười. Hừ, quân đội các người lợi hại như thế chắc không cần hội Âm Dạ chúng ta hỗ trợ ngăn chặn ma thú đâu nhỉ. Các anh em, hủy nhiệm vụ, chúng ta rút lui.”

“Đúng, để bọn chúng chết trong miệng ma thú đi.”

“Đủ rồi!”

Dạ Kiều cất giọng âm trầm ngăn cản tên tiểu đệ, ánh mắt ngừng lại trên người Đan Dương: “Quan uy của đội trưởng Đan thật to, ta mong là người có thể tiếp tục giữ cái uy của mình dài lâu.”

“Ngoài bộ đội của ta ra, các người có giết ai ta cũng lười quản. Nhưng hiện tại, ba người này thuộc biên chế quân đội của ta, cũng tương đương với binh lính của ta, cho dù là ai muốn đụng đến binh lính của ta cũng phải hỏi qua kiếm trong tay ta có chịu không đã.”

Nói xong, Đan Dương cũng không sợ Dạ Kiều quá phận, cứ thế xoay người rồi đi.

Lực lượng quân đội của thành Tinh Diệu, xưa nay chưa có ai dám can đảm khiêu khích.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 88: Rút Kiếm

“Chắc, chẳng đánh nhau gì à.”

“Tên nhóc kia sao thế nhỉ, không dám nhúc nhích gì hết, chắc bị thối rồi.”

“Hắn dám chắc, một tên nhóc may mắn mượn nhờ năng lượng ma tinh tăng tu vi lên cấp bảy sao có thể so với một Dạ Kiều thân kinh bách chiến chứ? Hắn mà hó hé là bị giết ngay, chỉ e lúc đó Đan Dương có muốn bảo vệ cũng không được thôi.”

“Nói cũng phải, nên im lặng thành thật mới có cơ hội.”

“Hình như Dạ Kiều bị quở rất thảm.”

“Lưu Tinh kỳ sĩ đoàn đại diện cho công bình, chính nghĩa, bảo vệ, đứng cảm và vinh dự, mà tên Dạ Kiều này lại là một trưởng lão của hội Âm Dạ ở thế giới ngầm nên dĩ nhiên đội trưởng Đan nhìn hắn không thuận mắt là phải.”

“Suyt, im lặng đi, lỡ như bị ai nghe được thì không yên đâu. Đội trưởng Đan luôn sống trong Lưu Tinh kỳ sĩ đoàn nên không sợ hắn, còn chúng ta thì khác, sớm muộn gì cũng quay lại thành Tinh Diệu, lỡ lúc đó...”

Nghe những lời xì xầm bàn tán của đám thợ săn ma quanh đó, sắc mặt Dạ Kiều hết sức khó coi. Mấy tên võ giả ở cạnh hắn rất tức giận, quát tháo đám người chung quanh: “Nhìn cái gì, đám các ngươi không có chuyện gì làm à? Không phải đội trưởng Đan mới nói các ngươi quay lại vị trí cũ của mình đi sao, đi đi!”

“Đúng thật là, chẳng có phép tắc gì cả.”

Những thợ săn ma tụm năm tụm ba bình thường tự nhiên không dám đắc tội với Dạ Kiều, cả đám im lặng rồi nhanh khỏi đó.

Mặc dù đoàn săn ma Lôi Đình có đủ thực lực chống lại Dạ Kiều nhưng xem xét thì thấy đối phương đang ở trong trạng thái kích động, không phải lúc thích hợp để khiêu khích nên chọn cách nhẫn nhịn, chẳng qua sắc mặt mọi người không được tốt cho lắm.

“Nhóc con, coi như may gặp may, cứ ở đây làm con rùa đen rúc đầu đi, chớ để tao gặp lại mày, nếu không, tao sẽ đánh mày sống không bằng chết luôn chứ chả cần Dạ Kiều đại ca phải ra tay đâu.”

Ánh mắt của một tên võ giả trong nhóm người Dạ Kiều đảo qua đảo lại liên tục giữa Đông Nhục Tuyết và Triệu Uyển Quân, cười âm thầm: “Sau này gặp lại, tốt nhất mày nên mang theo hai cô bé này, đại gia ta chơi qua không ít gái, nhưng loại tiểu nha đầu như nụ hoa chớm nở thế này tới giờ ta còn chưa thử qua, khừa khừa...”

“Ha ha, Hải Long ngươi quả nhiên biết thưởng thức, rất hợp ý ta. Hai bé, có gì tốt đâu mà đi theo tên nhóc kia chứ, chỉ biết làm con rùa đen rúc đầu thôi, chẳng thà theo đại gia chúng ta, đảm bảo hai em sẽ sướng tận trời xanh, ha ha...”

Ngày thường, Đông Nhục Tuyết và Triệu Uyển Quân đều ở trong học viện nên khi nghe qua những lời nói bần thiêu như thế, gương mặt cả hai bỗng chốc đỏ bừng giận dữ.

“Các ngươi...”

“Bỉ ối, vô liêm si...”

“Bình tĩnh!”

Vân Hi lên tiếng.

“Nhưng mà hai à, bọn họ...”

“Tụi em quên những gì anh nói khi nãy sao, lúc nào cũng phải giữ bình tĩnh, không thể vì lời nói và hành động của đối phương mất đi lý trí được, hiểu chưa.”

Triệu Uyển Quân than phiền: “Bọn họ không thóa mạ anh thì anh bình tĩnh là phải rồi.”

“Nếu như bọn họ là địch nhân chân chính, hiện tại còn chưa động thủ thì em đã thua một nửa rồi.”

Triệu Uyển Quân chu cái miệng nhỏ nhắn lên, vẻ mặt không vui, nhưng nhờ những lời nhắc nhở của Lục Vân mà dần bình tĩnh trở lại.

“Em là chính em, đừng vì ngôn từ của bất cứ ai mà dao động, chỉ có tâm kiên định, ý chí không bị ngoại không bị ngoại vật ảnh hưởng mới có thể thành công trên con đường tu luyện, không dễ bị người khác đánh bại được.”

“Vậy bây giờ, chẳng lẽ chúng ta cứ để bọn họ mắng như vậy sao anh?”

“Mắng? Anh hi vọng các em nhớ kỹ, chửi mắng vĩnh viễn không phải là phương pháp giải quyết vấn đề, ngược lại sẽ lộ ra sự sợ hãi trong lòng các em. Anh yêu cầu tụi em, cho dù xảy ra chuyện gì đi nữa cũng không được chửi mắng. Kiểm chế cũng là một loại sức mạnh. Khi các em cảm thấy lửa giận trong lòng đã nặng đến mức có thể bộc phát ra sức mạnh trong cơ thể gấp hai, gấp ba hay thậm chí là gấp mười gấp trăm lần, lúc đó, các em hoàn toàn có thể xả ra thoải mái, không phải kiêng kỵ gì, mặc kệ bản thân đang ở trong tuyệt cảnh tử chiến đến cùng, phá rồi lại lập.”

“Bây giờ em cảm thấy rất tức giận.”

Vân Hi lắc đầu: “Lửa giận hiện tại của tụi em không chỉ không thể chuyển hóa thành sức mạnh mà ngược lại còn là gánh nặng. Nếu như em thật sự cảm thấy thế, hãy cố gắng áp chế cơn giận này xuống, chuyển hóa nó thành động lực, từ sức mạnh chuyển sang tinh thần rồi quán chú lên thanh kiếm em đang cầm. Anh tin rằng, ở một trình độ nhất định em có thể xuất ra được kiếm ý. Chờ khi thực lực các em mạnh lên, khi gặp lại những chuyện tương tự như hôm nay sẽ không định chửi mắng nữa. Nếu hiểu được những gì anh nói, tương lai tụi em sẽ giống như anh thôi...”

“Giống như anh sao?”

Không đợi Triệu Uyển Quân hiểu ra cái gọi là giống hần, kiếm Vọng Hi trong tay Vân Hi đã tuốt ra khỏi vỏ, kiếm mang sáng chói lao đi bằng một tốc độ nhanh đến khó tin, trong nháy mắt trực tiếp đâm thủng cổ họng tên võ giả vừa chửi bậy kia, máu tươi bắn tán loạn.

“Ngươi... Ngươi...”

Tên võ giả cao cấp đó trợn mắt, không tin nổi nhìn Vân Hi đang đứng gần ngay hần. Đến chết, hần vẫn không thể tin được là Vân Hi lại dám chủ động tấn công.

“Bịch!”

Thân hình cao to của tên võ giả đó nặng nề đập xuống đất khiến cho bụi đất bay lên.

Trong phút chốc, quang cảnh xung quanh trở nên im lặng như tờ.

Tất cả thợ săn ma, đoàn săn ma Lôì Đình, hội Âm Dạ, Đông Nhược Tuyết, Triệu Uyển Quân, ngay cả những thành viên của Lưu Tinh Kỳ sĩ đoàn đã đi được một khoảng xa, toàn bộ đều ngạc nhiên quay lại, sững sờ nhìn tên võ giả cao cấp ngã xuống...

Thời gian phẳng phất như dừng lại trong nháy mắt.

“Chuyện... Chuyện này...”

Ngay cả Đan Dương, người đội trưởng khi này phải vắt vả lắm mới ổn định được tình hình cũng chẳng biết phải làm gì lúc này.

Vân Hi lại chủ động ra tay giết chết thợ săn ma của hội Âm Dạ?

Nhưng những kẻ phục hồi lại tinh thần trước tiên lại chính là những thợ săn ma dày dạn kinh nghiệm của hội Âm Dạ.

Tận mắt thấy Vân Hi giết chết anh em của mình, trong lòng Dạ Kiều lập tức tràn ngập một cảm giác khó tả. Lửa giận khi bản thân bị khinh thường, cảm giác sáng khoái của việc báo thù rửa hận cùng nỗi đau khi người anh em của mình bị giết, ba loại sức mạnh đan xen vào nhau đã nhen nhóm bầu nhiệt huyết, chân khí trong cơ thể Dạ Kiều hóa thành một tiếng thét giận dữ.

“Giết.”

“Keng...”

Chiến đao rời khỏi vỏ. Xen lẫn cảm giác sáng khoái không tên cùng con thịnh nộ cùng con thịnh nộ, chiến đao trong tay Dạ Kiều lóe lên hóa thành một tia huyết quang chói mắt, chém xuống ngay tức thì.

“Giết.”

Mặt khác, năm tên võ giả còn lại cũng thét lên giận dữ, lửa giận ẩn chứa trong cơ thể bọn họ lập tức bùng nổ. Đao kiếm xuất vỏ, chiến ý sắc bén, sát khí kinh khủng, trong phút chốc tràn ngập khắp nơi.

Năm tên võ giả cấp năm cùng một tên cấp tám không phản trước sau cùng lúc chém ra một kích sắc bén về phía Vân Hi đang bị bọn họ vây ở giữa.

“Choeng!”

Chiến đao màu máu nặng nề chạm lên kiếm Vọng Hi.

Thanh âm lạnh lạnh lay động khắp nơi.

Đao tốt.

Kiếm tốt.

Lưỡi của chiến đao bị kiếm quang của kiếm Vọng Hi chấn nát. Sau khi chấn nát lưỡi thanh đao của Dạ Kiều, kiếm quang ấy trong phút chốc hóa thành năm bóng khác nhau chém ra năm hướng.

Khí kiếm quyết.

Khí trùng tinh tiêu.

“Keng! Keng! Choeng! Keng! Choeng!”

Tiếng kim loại giao nhau.

Tia lửa chói mắt bắn ra khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 89: Thê Kiếm Quyết

Động thủ!

Một khi đã ra tay thì tuyệt đối không dừng lại.

“Keng! Choeng! Keng!”

Kim loại chạm nhau.

Tia lửa chói mắt bắn ra khắp nơi!

Năm chuôi chiến đao, chiến kiếm bị đánh bay trong nháy mắt. Không nơi nào có thể ngăn trở kiếm Vọng Hi tiến tới. Vị võ giả cao cấp ở gần đây chỉ biết mở to mắt nhìn kiếm Vọng Hi đánh bay chiến kiếm rồi để lại trên cổ mình một lỗ máu.

Cho dù có thấy rõ đi chăng nữa hắn cũng không thể đưa ra bất cứ phản ứng nào.

Nhanh.

Nhanh như gió giật.

Nhanh như chớp.

Sau khi dùng một kiếm giết chết vị võ giả cao cấp đó, kiếm quang của kiếm Vọng Hi bỗng nhiên xoay chuyển, chém thẳng xuống dưới. Kiếm mang nhấp nháy trực tiếp chém đứt chiến kiếm của một vị võ giả cao cấp khác, máu tươi bắn lên không trung, thể như chẻ tre tiếp tục tạo ra một vết máu trên cổ họng đối thủ.

“Phụt.”

Thanh âm lưỡi kiếm sắc bén cắt đứt cổ họng vang vọng không gian.

Đến lúc này, thân thể của vị võ giả cao cấp bị giết lúc này còn chưa đổ xuống.

Ba vị võ giả cao cấp đã chết ngay tức khắc.

Tận mắt nhìn thấy mọi thứ đang diễn ra trước mặt, Đông Nhược Tuyết dần hiểu ra chút chuyện.

Những đạo lý học được ở học viện trước đây giờ đã hiện ra rõ ràng trước mặt cô.

Cao thủ chân chính giao đấu phân thắng bại chỉ trong chớp mắt.

“Oắt con, mày phải chết.”

Dạ Kiều vừa mới khôi phục tinh thần, còn chưa kịp nhìn rõ tình cảnh trước mắt đã thấy cổ họng một anh em mình phọt ra máu tươi, những giọt máu xẹt qua ngay trước mặt hắn. Sự phẫn nộ trong lòng hắn dâng lên đến đỉnh điểm, chiến đao trên tay hắn bỗng phát ra dao mang chói lóa, xé tan không khí chém xuống.

“Dừng tay.”

Thấy bên này bỗng nhiên xảy ra biến cố, Đan Dương giận dữ hét lên định can ngăn.

Chỉ có điều, khi này do ngăn cản được bọn Dạ Kiều, không sợ chúng ra tay nên hắn yên tâm bỏ đi được một đoạn rồi. Bây giờ, có muốn quay lại giúp Vân Hi thì e cũng không kịp.

“Giết.”

Ba võ giả cao cấp khác ở bên ngoài cũng hét lên giận dữ, khí thế dữ dội.

Hiệp lộ tương phùng dừng giả thắng. (Đôi bên hận thù kẻ có dũng khí thì chiến thắng.)

Đám võ giả cao cấp này đều là bậc lão làng, là những thợ săn ma đã trải qua hàng trăm trận chiến nên hiểu rõ đạo lý này. Ngay khi hô “giết” thì họ cũng đề thăng khí thế bản thân lên mức cao nhất. Nếu là thợ săn ma bình thường, thì dù thực lực có mạnh hơn nữa cũng sẽ bị khí thế này áp chế, không thể phát huy được một nửa thực lực của mình. Mà những đệ tử trong học viện có tố chất tâm lý yếu kém như Đông Nhượng Tuyết hay Triệu Uyển Quân, gặp phải tình trạng này sẽ lập tức bị sát khí ngập trời ẩn chứa bên trong chữ “giết” đó cướp đi tâm chí, không thể động đậy nổi.

Nhưng...

Đối thủ của họ không phải là Đông Nhượng Tuyết, cũng không phải là Triệu Uyển Quân.

Mà là kẻ năm xưa dám can đảm phát động tấn công đến chết trước sự truy quét của hơn ngàn binh sĩ quân đội được trang bị vũ khí hiện đại, Vân Hi.

Kiểm tu là người phải có một trái tim sắt đá. (Ở đây nghĩa là không sợ hãi ấy -_-)

Chỉ khi không còn sợ hãi, không còn e ngại bất cứ khó khăn gì, thì kiếm của hán mới có thể lặng lẽ, cứng rắn hết mức, vượt mọi chông gai.

Dùng khí thế để áp chế sao?

“Leeng keeng!!!”

Kiểm ngân lạnh lốt, véo von lại rõ ràng, mang theo luồng sức mạnh không gì có thể cản nổi vọng khắp không gian.

Tiếng ngân của kiếm Vọng Hi.

Kiểm ngân mang theo sức mạnh chém tan vạn vật, xuyên qua vạn giới, kiếm ý mạnh mẽ một đi không trở lại hoàn toàn bộc phát, tạo nên lực xuyên thấu không gì cản nổi đã đánh bại luồng khí thế dùng để áp chế của đám thợ săn ma lão luyện kia.

Nơi mũi kiếm chỉ tới!

“Két... choeng!”

Chiến đao màu máu của Dạ Kiều vừa ập tới liền kiếm Vọng Hi ẩn chứa kiếm mang chém đứt. Bảo đao cứng hơn cả hợp kim lập tức trở thành đồng sắt vụn giữa không trung. Không còn chiến đao ngăn cản, kiếm quang nhanh như chớp của Vọng Hi không dừng lại chút nào mà đâm thẳng tới...

Máu tươi bỗng nhiên tuôn ra.

“Mây...”

Dạ Kiều tròn mắt kinh ngạc nhìn tên nhóc đang đứng trước mặt mình.

Bản thân là một thợ săn ma, hơn nữa lại còn là thủ lĩnh của một thế lực ở thế giới ngầm, hán đã sớm biết sẽ có ngày mình phải chết..

Hán từng nghĩ rằng bản thân sẽ chết trong tay hội trưởng hội Âm Dạ, hay thủ lĩnh của thế lực đối địch hoặc là chết dưới tay của cục trưởng tổng cục cảnh sát Lê Lôi. Nhưng dù nghĩ thế nào, hán cũng không ngờ được, Dạ Kiều hán, một võ giả cấp tám đỉnh phong lại chết trong tay một tên nhóc mà bản thân xem thường.

Không!

Tên này nào phải là nhóc con gì, sự hung độc kia, loại kiếm thuật kia, rõ ràng là của một kẻ giàu kinh nghiệm chinh chiến, của một kiếm khách tuyệt thế đi lên từ máu và lửa.

Lúc này, hán đã hiểu tại sao cục trưởng khu thành đông Trần Chấn Vĩ cũng ở cấp tám như mình cũng chết dưới tay tên nhóc này.

Quả thực là tên nhóc này không hề sử dụng thủ đoạn ngầm hèn hạ gì, tất cả đều do thực lực của y sớm đã hơn võ giả cấp tám rất nhiều mà thôi.

Rốt cuộc, trước khi chết hán đã nhận ra điều này, nhưng tất cả đã quá muộn.

“Xoẹt.”

Kiểm mang của kiếm Vọng Hi nhấp nháy mang theo máu tươi trên mũi kiếm, mới rút ra khỏi cơ thể Dạ Kiều liền xè ngang người hán. Kiếm chém ra vô tình đụng phải thanh kiếm bên người Dạ Kiều, kiếm mang ẩn chứa bên trong lập tức chém đôi thanh kiếm kia làm hai. Kiếm mang lập lòe lướt qua cổ họng của hán, tiếp tục đánh bay chiến kiếm của một võ giả cao cấp khác đang chém tới.

Cùng lúc đó, tay phải Vân Hi miết lại thành kiếm, kiếm khí Bát Cực từ trong cơ thể men theo kinh mạch tuôn ra ngoài, phóng tới mũi kiếm của một thanh chiến kiếm khác. Da thịt của cơ thể chạm phải thanh chiến kiếm làm từ hợp kim lại phát ra tiếng như thể hai thanh kim loại chạm nhau.

Kiếm là kiếm.

Mà chỉ kiếm cũng là kiếm. (Ngón tay hóa thành kiếm ấy mà...)

Thế kiếm quyết, tất cả những bộ phận trên cơ thể đều có thể làm kiếm.

Trong chớp mắt, sự vây công của ba võ giả cao cấp và Dạ Kiều đã bị hóa giải hoàn toàn.

Nhưng...

Cuộc chiến không chỉ dừng lại tại đó.

Sau khi phá tan thế trận vây công của bốn người Dạ Kiều trong không gian vô cùng nhỏ hẹp, kiếm Vọng Hi trên tay Vân Hi lại đâm tới tên võ giả cao cấp bị hấn dừng một ngón tay đẩy lùi kia, kiếm quang lập lòe khiến nỗi sợ hãi trong mắt người kia hiện lên rõ ràng.

“Dừng! Dừng tay! Tất cả dừng tay cho ta!”

Trong tiếng hét lớn, rốt cuộc Đan Dương cũng đã chạy tới nơi, ánh mắt hấn tràn đầy ngạc nhiên.

Nhưng dù cho kinh ngạc tới đâu thì hấn cũng phải thực hiện trách nhiệm của một người sĩ quan quân đội. Khi thấy Vân Hi có ý định đuổi tận giết tuyệt hai võ giả cao cấp còn lại, hấn lập tức hét lớn: “Sĩ binh, dừng lại! Dừng lại cho ta!”

Trong lúc hét, hấn nhanh chóng rút thanh bội kiếm đại diện cho vinh quang của kiếm sĩ chém tới thanh Vọng Hi của Vân Hi nhằm cứu tên võ giả cao cấp kia một mạng.

“Cheng!”

Kiếm quang của Vọng Hi kiếm rung lên, trực tiếp va chạm với bội kiếm của Đan Dương. Trong tiếng kim loại va chạm, Vân Hi nhanh chóng áp sát tới tên võ giả cao cấp còn lại kia, trực tiếp dùng ngón tay thay kiếm đâm vào cổ họng đối phương.

Kinh lực mạnh mẽ xuyên qua khiến cho cổ họng của tên võ giả cao cấp đó bị nát bầy.

“Ngươi...”

Đan Dương hoàn toàn biến sắc.

Hấn không ngờ tên Vân Hi này lại coi thường mình, giết người hấn muốn cứu ngay trước mặt.

“Phụt...”

Sau khi đâm vào cổ họng tên võ giả cao cấp này thì Vân Hi khẽ chuyển đổi bộ pháp, đánh về phía hai tên võ giả cao cấp còn lại. Quả thực, hấn muốn đuổi tận giết tuyệt.

Thấy thế, trong mắt Đan Dương cũng ngập tràn lửa giận. Dù cho hấn không có cảm tình gì với đám người hội Âm Dạ, nhưng hiện tại bọn họ thuộc biên chế quân đội tạm thời, đã là một thành viên của quân đội, bản thân hấn lại là đội trưởng của Lưu Tinh kỵ sĩ đoàn, lẽ nào hấn lại để binh sĩ của mình chết ngay trước mặt mình được.

“Dừng tay! Sĩ binh, ta bảo người dừng tay! Chẳng lẽ ngươi muốn kháng lệnh của ta...”

Vị võ giả cao cấp kia rốt cuộc cũng sợ hãi, liên tiếp lùi ra sau, đồng thời hét toáng: “Đội trưởng Đan, mau ngăn hấn lại, ngăn hấn lại. Chúng ta dù sao cũng là binh sĩ tạm thời trong quân đội, là binh sĩ của ông, mau, ông mau ngăn hấn lại đi.”

Đan Dương khó chịu lườm vị võ giả cao cấp này, hấn quát lớn với Vân Hi: “Được rồi, sĩ binh, ngươi nên dừng tay lại. Chẳng lẽ ngươi muốn khiêu khích kỷ luật của quân đội sao?”

Bước chân Vân Hi ngừng lại.

Nhìn thấy Vân Hi không ép tới nữa, rốt cuộc Đan Dương cũng ổn định được tinh thần kết thúc, vị võ giả cao cấp kia cũng ngưng sợ hãi.

Hấn không thể ngờ được, một tên nhóc tưởng chừng như vô hại trước mặt này sau khi rút kiếm ra lại có thể có lực chiến đấu khủng khiếp như vậy. Dạ Kiều đại ca của hấn cùng năm anh em võ giả cao cấp bên cạnh đều là những tay lão luyện thế mà lại bị đối phương giết chết chẳng chút phản kháng...

Cái này đâu phải giết người, nói thái thật có lẽ đúng hơn.

Sao tự nhiên mình lại đắc tội với một đối thủ đáng sợ như thế này nhỉ!

Trong khoảnh khắc, nỗi sợ hãi đã tràn ngập trong tâm khảm của hắn, chỉ chớp mắt nó đã lan đến toàn thân. (Ở đây có thêm “tứ chi bách hài” nữa, nghĩa là hai tay hai chân và trăm đốt xương ấy, nhưng gói gọn lại là toàn thân cho rồi, dài dòng một chút.)

Dưới sự sợ hãi tương lai sẽ phải chịu vô vàn áp bức, vị võ giả đó không nhịn được mà hô lên: “Đội trưởng Đan, hắn đã vi phạm quân kỷ (kỷ luật quân đội), giết đồng đội của mình, ông phải phạt hắn, nghiêm trị hắn. Hắn đang khiêu khích pháp chế quân đội (pháp luật), nếu không xử bắn hắn thì sao có thể giữ lòng cao quân uy (tôn nghiêm) của quân đội chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 90: Xử Lý Kết Quả

Vị võ giả đó cất tiếng gọi yêu cầu xử lý Vân Hi theo quân pháp, nhưng ở đây, ngay lúc này lại chẳng có ai rỗi hơi quan tâm đến hắn.

Tất cả thợ săn ma không hẹn mà cùng nhìn về phía người đang thu kiếm lại, Vân Hi.

Đông Nhược Tuyết và Triệu Uyển Quân thì còn khá một chút, dù gì hai cô cũng chưa nghe qua tên tuổi của Dạ Kiêu, chỉ biết y là một võ giả cao cấp và Vân Hi cũng thế. Cho nên, tuy hai cô có giật mình khi thấy một mình Vân Hi giết chết những võ giả cao cấp khác nhưng do tâm tư đơn thuần không nghĩ gì nhiều nên chấp nhận được.

Nhưng còn Lô Chấn, đoàn trưởng đoàn săn ma Lô Đình thì lại khác. Vị võ giả cấp tám như Vân Hi hiện tại đang trọn mắt, không tin nhìn Dạ Kiêu đang nằm trong vũng máu.

Dạ Kiêu!

Y là một trong những thủ lĩnh ở thế giới ngầm, trưởng lão của hội Âm Dạ. Nếu tính thực lực thì y mạnh hơn những người ở đây một bậc, nhưng không ngờ chỉ so mấy chiêu đã bị Vân Hi giết chết, hơn nữa còn ở trong tình huống lấy đông đánh ít, lấy mạnh đánh yếu.

Đề tay lên ngực, Lô Chấn tự hỏi bản thân, nếu như mới rồi hắn ở trong hoàn cảnh của tên nhóc kia, bị bảy tên võ giả cao cấp vây quanh thì sẽ ra sao, có lẽ, sẽ cửu tử nhất sinh, cho dù có chạy đi trước khi bảy người bọn Dạ Kiêu ra tay thì bản thân cũng bị trọng thương rồi bị Dạ Kiêu đuổi theo giết chết mà thôi.

Thế nhưng tên nhóc này, không chỉ bình yên vô sự mà còn phản kích ở thời khắc mấu chốt, đánh chết bảy tên võ giả cao cấp bọn Dạ Kiêu, không chừa một ai, thực lực như thế...

“Chuyện này... có thực là tên Đông Phương này mượn nhờ năng lượng ma tinh tu luyện đến cấp bảy không thể? Nhờ ma tinh tu luyện lên cấp bảy mà sao ý thức chiến đấu của hắn lại nhạy cảm, kỹ xảo chiến đấu lại thành thạo thế kia... Còn cả khí thế chiến đấu mới này nữa... Điều này sao có thể xuất hiện trên người một tên nhóc mới đi đã ngoại có mấy lần thế được. Luồng khí thế đó, ngay cả những tay thợ săn ma lão luyện nhất cũng chưa chắc đã sánh được đâu, nói gì...”

Giọng nói của Lô Liệt Không hơi run, nói tiếng không được lưu loát lắm.

Nhưng lúc này lại không có bất kỳ ai cười gã.

Bởi vì, tâm trạng hiện tại của mọi người cũng không tốt hơn gã là mấy.

Đặc biệt là Dịch Trang, vị võ giả cao cấp lúc trước ngồi cùng một chuyến xe với Vân Hi, lúc này đã run cả hai tay, cả người lạnh buốt...

Lúc này có thật là mình đã buông lời châm chọc khiêu khích một vị võ giả cao cấp mạnh mẽ như thế ư?!

...

Đám thợ săn ma ở đây có thể không quan tâm đến tiếng hét của vị võ giả cao cấp còn lại kia, nhưng không có nghĩa là Đan Dương cũng như thế.

Lúc này, hắn khẽ nhủ thầm.

Chuyện lần này quả thực hắn xử lý không được tốt.

Khi này, hấn có nói, chỉ cần trên người bọn họ còn gắn số hiệu quân đội tạm thời thì sẽ là người của quân đội, mỗi hành động, lời nói đều phải dựa theo quân pháp. Nhưng hiện tại, trong tình huống đám người Dạ Kiều không chủ động ra tay trước, Vân Hi lại một mạch giết đi mấy vị võ giả cao cấp. Tình huống này...”

Nhìn thấy sắc mặt của Đan Dương, vị võ giả cao cấp kia phảng phất như bắt được chiếc bùa hộ mệnh, lớn tiếng kêu gọi những thợ săn ma quanh đó: “Mọi người, khi này mọi người đã thấy rõ chứ, là hấn ra tay trước, hấn vi phạm pháp luật, phải bị xử tử theo quân quy, mọi người có thể làm chứng giúp tôi...”

“Ông là cái đồ không biết xấu hổ.”

Tên võ giả cao cấp kia còn chưa kịp nói hết câu, Triệu Uyển Quân không nhìn được đã mở miệng mắng to.

“Rõ ràng do bọn ông khiêu khích trước, liên tục khích bác anh Đông Phương nên anh ấy mới không nhịn được mà ra tay, tình cảnh hiện tại của bọn ông cũng là do gieo gió gặt bão...”

“Bé con, đồ ăn có thể ăn bậy chứ nói thì không thể nói lung tung được. Bọn ta chỉ nói ít câu thôi chứ có động tay động chân gì đâu, còn như giết hại đồng đội mới tính là xúc phạm quân đội, vi phạm quân kỷ đấy. Bé con mà còn nói bậy nữa coi chừng ta tổ bé đặt điều vu oan giơ.”

“Ông...”

“Tĩnh táo.”

Triệu Uyển Quân còn định nói thêm nữa thì Vân Hi đã nói ra hai chữ này.

“Những gì anh bảo tui em khi này chẳng lẽ em đã quên rồi sao? Bình tĩnh là một điều quan trọng cần có của một võ giả, mặc kệ chuyện gì xảy ra cũng phải giữ bình tĩnh. Kẻ địch kích động mà em giữ được bình tĩnh thì coi như em đã thắng đối thủ một bậc rồi.”

Nói đến đây, Vân Hi khẽ ngừng lại một lúc lâu rồi tiếp tục: “Cũng giống như Dạ Kiều lúc đầu thôi, bên hấn có bảy người, bản thân hấn lại là võ giả cấp tám. Tổng hợp thực lực như thế tuy không thể gọi là mạnh nhưng cũng không yếu chút nào, nếu đánh phối hợp theo chiến trận, bảy người duy trì độ ăn ý thì tất nhiên sẽ tạo được uy hiếp với ta. Nhưng ta lại ra tay giết một trong bảy người khiến bọn hấn mất đi sự tĩnh táo, không phán đoán ra được thực lực chân chính của anh, từ đó ào lên tấn công loạn xạ nên kết cục bọn hấn bị giết hết là phải rồi.”

“Chuyện này...”

“Nếu em không muốn kết cục sau này của mình cũng giống như Dạ Kiều thì em phải luôn giữ bình tĩnh trong mọi tình huống, mặc kệ đối phương khiêu khích hay làm gì, rõ chưa.”

Triệu Uyển Quân cùng Đông Nhượng Tuyết cẩn thận nghiền ngẫm... Dường như có chuyện đó thật.

Thấy cảnh Vân Hi lấy đám người Dạ Kiều ra làm gương để chỉ dạy Đông Nhượng Tuyết và Triệu Uyển Quân, nỗi hận trong lòng vị võ giả kia không khỏi tăng thêm một phần. Bản thân gã đã sợ hãi thực lực của Vân Hi đến cực điểm nên lúc này, gã chỉ có thể ký thác hy vọng trên người đội trưởng Lưu Tinh kỳ sĩ đoàn Đan Dương mà thôi: “Đội trưởng Đan, ngài xem, hấn ngang ngược, hung ác, chẳng coi ai ra gì, xem thường quân pháp, coi mạng người như cỏ rác như thế. Nếu như ngài không xử trí thì sẽ khiến con tim mỗi chúng ta rét lạnh, đến lúc đó...”

Gã còn chưa nói xong, Đan Dương đã hừ lạnh một tiếng: “Im ngay cho ta! Mọi chuyện ta đã hiểu rõ rồi, do các người thỏa mãn bọn họ trước nên sĩ bình này mới ra tay. Những gì hấn làm hoàn toàn là quyền lợi cá nhân mà mỗi người chúng ta phải gìn giữ, hiện tại mọi chuyện phải dừng tại đây.”

“Đội trưởng Đan, ngài...”

“Nếu như người cảm thấy có vấn đề gì thì có thể tìm hấn đòi lại công bằng.”

“Điều này...”

Vị võ giả cao cấp kia sợ hãi liếc Lục Vân, sự cừ hận thoáng hiện lên trong mắt nhưng thấy Đan Dương không có ý định giúp mình nên gã không dám nói gì thêm, định xoay người rời đi.

Thế nhưng, trong khoảnh khắc gã quay người lại ấy, kiếm quang của kiếm Vọng Hi đột nhiên hiện ra, đâm tới trong chớp mắt.

“Sĩ bình, dừng tay!”

Hét lớn một tiếng, Đan Dương xuất kiếm chém ra, định ngăn Vân Hi lại.

Thế nhưng hiện tại, tu vi của Lục Vân cũng ngang ngửa chẳng kém gì người đội trưởng này, hơn nữa hấn lại chiếm ưu thế khi chủ động ra tay trước, Đan Dương chỉ ở thế bị động ngăn cản nên sao y có thể cản kịp kiếm của hấn. Sau khi kiếm Vọng Hi cản được một kiếm của Đan Dương, kiếm quang nhanh chóng đâm thủng cổ họng của vị võ giả kia, tạo nên một dấu chấm tròn nhỏ máu.

Vị võ giả cao cấp cuối cùng của nhóm Dạ Kiều...

Chết.

“Ngươi... quả thực xem thường quân kỳ mà!”

Vân Hi liếc Đan Dương: “Xử hấn là cách tốt nhất để giải quyết chuyện này, nếu không, khi hấn rời đi lại khó tránh khỏi những chuyện lùm xùm không đáng.”

Đan Dương tự nhiên hiểu điều này, nhưng đối phương rút kiếm giết người như thế là coi thường mạng người nên hấn cảm thấy Vân Hi có chỗ quá đáng.

“Hiện tại, cả nhân loại đang bị Nguyệt Ma giới uy hiếp, tất cả phải chung sức đồng lòng mới có thể vượt qua được kiếp nạn kinh khủng này. Trước tình hình đó, mặc kệ chuyện gì, một vị võ giả cao cấp luôn có ý nghĩa quan trọng, hết sức quý giá đối với quân đội, đối với thành Tinh Diệu chúng ta. Mà ngươi...”

“Ông hiểu con người của Dạ Kiều hơn tôi mà, những kẻ đi cùng Dạ Kiều có ai tốt đâu chứ, chỉ là lũ sâu làm rầu nổi canh, sợ mạnh hiếp yếu. Có lẽ bọn chúng sẽ giết được một ít ma thú. Nhưng tôi tin rằng, những nguy hại mà bọn chúng gây ra còn lớn hơn những cống hiến mà chúng đạt được nhiều. Hơn nữa, tôi cũng hiểu những suy nghĩ trong lòng ông. Nếu không thì một kiếm vừa rời của ông cũng không dễ gì bị tôi cản lại như thế được.”

“...”

Đan Dương hé miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chẳng biết phải nói gì, chỉ đành im lặng thờ dài.

Một lát sau, hấn mới lên tiếng: “Cái chết của bọn họ không thuộc quyền quản lý của quân đội chúng ta, đó là chuyện của cục cảnh sát, ta không phải là người sở hữu huy chương vinh quang 'kị sĩ nên không có quyền đưa ra quyết định xử lý'. Nhưng những gì ta xử lý hôm nay tại đây, theo quân pháp mà nói thì có hơi không công bằng. Mong rằng khi khe không gian chính thức mở ra, ngươi có thể phát huy được thực lực chân chân của mình, anh đừng chém giết ma thú, tích lũy quân công. Chỉ có như thế, ta mới có thể an ủi bản thân, những chuyện hôm nay mình làm là quyết định chính xác.”

Vân Hi khẽ gật đầu.

“Hy vọng ngươi nói được làm được.”

Nói xong, Đan Dương quay định định rồi đi.

“Đan Dương, ông là người làm việc có nguyên tắc, nhưng ông đừng để nguyên tắc giam cầm ông.”

“Giam cầm...”

Đan Dương khẽ dừng bước, lắc đầu, vẻ mặt như cười mà không phải cười: “Thân thể chính là thứ giam cầm lớn nhất trong cuộc đời mỗi người, nó đã hạn chế tư tưởng, ý chí chiến đấu của chúng ta, ràng buộc giấc mơ của tâm hồn nhưng hết lần này đến lần khác, chúng ta lại cần nó. Có lẽ, bởi có nó mà chúng ta mới cảm thấy mọi thứ trở nên có ý nghĩa.”

“Ý nghĩa của bảo vệ...”

“Ha ha, ngươi hãy cố gắng nỗ lực giết chết ma thú đi. Ta tin rằng trận chiến sắp tới sẽ có chỗ để ngươi biểu hiện ra thực lực của mình. Nếu như được một vị nguyên lão Tiên Thiên nhìn trúng, thu làm đệ tử thì tương lai của ngươi hấn tươi sáng lắm.”

“Nguyên lão Tiên Thiên?”

Nghe thấy bốn chữ này, sâu trong đôi mắt tĩnh lặng của Vân Hi lập tức lóe lên tinh quang: “Trận chiến này sẽ có cao thủ Tiên Thiên tham gia sao?”

“Đương nhiên rồi! Không ai dám chắc rằng sau khe không gian không có ma thú cấp linh chủ, nên dĩ nhiên phải có cao thủ Tiên Thiên trấn giữ rồi. Ngoài đoàn trưởng của Lưu Tinh kị sĩ đoàn chúng ta, đại nhân Tinh Sâm là cao thủ Thiên Thiên ra thì thành Tinh Diệu còn điều động cả đại nhân La Trung Thiên và đại nhân Phương Chứng nữa. Có ba vị Tiên Thiên mặt cảnh thì đảm bảo trận chiến này sẽ không xảy ra sai sót gì. Cho dù có xuất hiện ma thú cấp linh chủ đi chăng nữa, thì ba cao thủ Tiên Thiên cũng sẽ đánh bại hay thậm chí là đánh chết nó thôi.”

“Cao thủ cấp Tiên Thiên!”

Mặc dù sớm biết thế giới này sẽ tồn tại cao thủ cấp Tiên Thiên mặt cảnh, nhưng đến hiện tại, Vân Hi chưa từng gặp qua một ai như thế.

Kiếp trước chưa thấy, cả đời hấn cũng chưa từng gặp qua.

Thế nhưng trong chiến dịch này, hấn lại có cơ hội được thấy tận mắt cao thủ cấp Tiên Thiên, khiến cho hấn hiểu rằng, nhưng cao thủ Tiên Thiên đó quả thực có tồn tại.

Chỉ bởi chuyện này thôi thì lần tham gia này của hấn đã đáng giá lắm rồi.

Trong lúc Đan Dương nói chuyện với Vân Hi thì cách đó 10 kilômét, chỗ khe không gian đột nhiên chấn động, sóng âm khuếch tán ra xung quanh. Cùng với đó, ánh sáng năm màu rực rỡ ẩn hiện sau khe không gian đột nhiên hiện ra hư ảnh một vùng đất rộng lớn, có núi có đá, có cây có cỏ, lại có rất nhiều

ma thú lớn nhỏ khác nhau đang gào rú rầm trời...

“Ding ding ding!!!”

Tiếng chuông cảnh báo vang vọng cả bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 91: Lãnh Chủ

“Không gian phát sinh dị biến.”

“Khe không gian đang mở ra rất nhanh, không phải là hai ngày sao? Quân đội của chúng ta, nhóm thợ săn ma đâu, mau triệu tập tất cả tới đây ngay!”

“Nhìn sau khe không gian kia, lũ ma thú kia chẳng phải đang tập trung có quy mô và kỷ luật rõ ràng sao? Lãnh chủ! Lãnh chủ! Nhất định có ma thú trí tuệ cấp lãnh chủ chỉ huy rồi!”

“Nhiều ma thú quá, chỉ nhìn mỗi số lượng đang hiện ra trước mắt thôi cũng khoảng mười ngàn con rồi... Ồ, kia không phải là Hòa Viêm thú cấp bảy, Trần Thiên thú cấp tám, Thánh Hồ thú cấp chín sao!? Trời ạ, sao toàn là ma thú cấp cao thế này? Rốt cuộc khe không gian này thông tới Thiên Hoang đại lục hay Nguyệt Ma giới thế...”

Những tiếng kêu kinh ngạc, hoảng loạn vang lên khắp nơi. Những biến hóa xuất hiện ở khe không gian khiến cho đám thợ săn ma trở tay không kịp.

“Đừng hoảng! Đừng sợ! Mọi người quay lại nơi tác chiến cũ! Đề nghị tất cả giữ nguyên vị trí cũ! Hiện tại khe không gian chỉ mới hiện ra hư ảnh không gian thôi, còn chưa chính thức mở ra thông đạo không gian, mọi người hãy giữ nguyên cương vị, trở lại vị trí của mình.”

Đan Dương hét lớn trấn an, lập tức cười Phi Vũ thú chạy tới.

“Tất cả mọi người tranh thủ thời gian quay lại chỗ công tác của mình, tiến hành yểm hộ. Khi khe không gian mở ra hoàn toàn, lúc hai thế giới giao nhau sẽ có một làn sóng xung kích cực lớn xuất hiện, cho dù chúng ta ở cách khe không gian tới 10 kilômét nhưng sức mạnh của làn sóng đó cũng đủ thổi bay các người đây, mau tìm chỗ che chắn đi!”

Đáp một tiếng với Vân Hi xong, Đan Dương nhanh chóng cười Phi Vũ thú chạy tới nơi mình phụ trách, vừa chạy vừa hô to: “Mỗi người có nhiệm vụ riêng, mau mang theo vũ khí của các người quay lại chỗ công tác, đồng thời tìm vật che chắn, đào khoét chiếc hào mau! Tất cả nhanh mang theo vũ khí của mình quay lại chỗ công tác, đồng thời...”

Không chỉ có Đan Dương mà những thành viên khác của Lưu Tinh kỵ sĩ đoàn cũng cười Trứ Ma thú hô to trong khu vực của họ. Những tiếng hô loạn xạ vang lên cùng một lúc khiến cho quang cảnh xung quanh trở nên nháo nhào.

“Hai à...”

“Anh Đông Phương...”

Nhìn qua những con ma thú xuất hiện trên hư ảnh hiện ra sau khe không gian, gương mặt nhỏ nhắn của cả Đông Nhược Tuyết lẫn Triệu Uyển Quân bỗng tái nhợt, không giấu được nỗi sợ hãi trong lòng.

Liếc mắt nhìn hai cô gái, Vân Hi cất giọng lạnh lùng: “Đây là đợt rèn luyện sinh tử, khe không gian mở ra cũng là lúc hai thế giới giao nhau, sẽ có rất rất nhiều ma thú xông ra, kể cả ma thú cấp lãnh chủ nữa, có khi bản thân anh cũng phải ngã xuống. Nếu như hiện tại hai em còn bị sự sợ hãi chi phối ý chí bản thân thì e rằng sẽ chẳng có ai cứu nổi tụi em đâu.”

“Vậy giờ bọn em phải làm sao đây anh?”

“Giữ bình tĩnh, tìm chỗ che chắn, chuẩn bị đón nhận sức mạnh của sóng xung kích khi khe không gian mở ra hoàn toàn.”

Nói xong, ánh mắt Vân Hi trực tiếp dừng lại trên một sườn núi nhỏ cách chỗ hiện tại khoảng trăm mét: “Bên kia.”

Hắn mang theo hai cô kén chạy đến dưới sườn núi.

Dựa người lên một mỏm đá trên sườn núi, Đông Nhực Tuyết và Triệu Uyển Quân ôm chặt lấy nhau. Cả hai không dấu nổi sự hồi hộp trong lòng, mà Triệu Uyển Quân thì càng không chịu nổi, bàn tay nắm kiếm khẽ run rẩy.

“Bình tĩnh, hít sâu một hơi, ngẫm lại những gì tụi em đã tu luyện trong nửa tháng nay, ngẫm lại những lời dạy của các giáo sư trên trường khi đối mặt ma thú, cẩn thận nghĩ lại đi, đừng nghĩ gì tới mấy con ma thú sắp đổ bộ xuống kia.”

“Vâng.”

Đáp một tiếng, Đông Nhực Tuyết và Triệu Uyển Quân hít sâu một hơi, cùng nghiền ngẫm lại những gì bản thân đã học trong nửa tháng qua để dòi sự chú ý.

“Hồng!”

Chẳng biết đã qua bao lâu, một tiếng thét rung trời bỗng nhiên truyền lại từ cách đó hơn mười kilômét. Tiếng rống như sấm giựt, dù cách nhau hơn mười kilômét nhưng vẫn có thể nghe được rõ mồn một hai tiếng.

“Tiếng rống kia truyền tới rồi, có lẽ hai thế giới chuẩn bị giao nhau đây.”

Cách chỗ Vân Hi không xa, một tên thợ săn ma trầm giọng lên tiếng, đồng thời lấy ra chiếc ống nhòm hiện đại nhìn khe không gian.

“Trời ạ, không ngờ lại là Chân Viêm cự thú hóa điểm linh chủ!”

“Kia, bên kia, đại địa linh chủ, Hắc Âm Cự Viêm tiến hóa thành đại địa linh chủ kia!”

“Chỉ nhìn bằng mắt thường thôi đã thấy hai con ma thú cấp linh chủ rồi, trời ạ. Pháo la-de, pháo la-de đâu rồi? Pháo la-de của quân đội có thể điều chỉnh góc độ bắn tốt chút được không!?”

“Không gian chưa ổn định lắm nên không thể dùng pháo la-de được, thậm chí không thể bắn, nếu không sẽ khiến cho khe không gian mở rộng thêm, đến khi niêm phong chỉ e lại khó khăn hơn.”

Nghe những tiếng kinh hô của đám thợ săn ma này, Vân Hi hơi nhíu mày, đưa mắt nhìn khe không gian ở cách đó mấy kilômét.

Dù cách tới mấy kilômét nhưng nhờ có tu vi cao cường nên Vân Hi cũng rõ mồn một thấy được những khu rừng, đồi núi nhấp nhô sau khe không gian, còn ma thú thì lại không thấy được.

“Đại nhân nè, thử dùng cái này xem! Ống nhòm quân sự tiêu cự đời 107, độ sáng vừa đủ, tầm nhìn đủ xa, có thể thấy rõ mọi thứ trong khoảng mấy kilômét lận.”

Đang lúc Vân Hi nhíu mày, một tên thợ săn ma có ý định nọt đưa tới trước mặt hắn một chiếc ống nhòm.

Sau khi thấy rõ thực lực mạnh mẽ của Vân Hi, đám thợ săn ma bên này đều mong muốn tạo được quan hệ với hắn, để khi bản thân bị nguy hiểm, hắn có thể giúp mình một chút.

Vân Hi cũng không từ chối, nhận lấy chiếc ống nhòm.

Lúc này, trong đám ma thú mà mọi người nhìn thấy, có một con quái thú cực lớn, toàn thân rực lửa đang thét những tiếng rung trời. Con quái thú này còn lớn hơn cả một chiếc xe buýt bình thường, răng nanh và móng vuốt sắc nhọn, làn giáp đỏ tươi, thân thể khổng lồ tỏa ra khí tức tử vong và ác mộng. Chỉ cần mỗi thân hình to khủng khiếp đó thôi cũng đủ khiến cho trái tim của đám thợ săn từ cao cấp trở xuống phải buột giá rồi, huống chi là ngọn lửa trên mình nó còn chưa rực cháy lên, nhìn qua là đã biết không phải ngọn lửa tử vong bình thường rồi.

Ngoại trừ con Chân Viêm cự thú tiến hóa thành hỏa điểm linh chủ ra, ở cách đó mấy kilômét xuất hiện một sinh vật hình người đang gào thét điên cuồng. Con sinh vật hình người thủ lĩnh này cao khoảng 5, 6 mét, thân thể được bao phủ bởi một bộ lông màu đen trông như kim cương. Lúc này đây, thân thể nó đang đứng giữa hai không gian, liên tục ngọ nguậy chống lại vòng bảo vệ quanh khe không gian, áp chế nó tại Thiên Hoang đại lục. Thế nhưng nó liên tục gãy dựa, vung vẩy nắm đấm thật lớn đánh nát những tảng đá, những tán cây bên không gian Trái Đất.

Hiển nhiên, con ma thú cấp linh chủ này sắp bước qua không gian Trái Đất.

Hỏa điểm linh chủ, đại địa linh chủ.

Chỉ cần xem qua sức mạnh của hai ma thú cấp linh chủ này thể hiện bên kia không gian cũng đủ khiến cho tâm hồn Vân Hi rung động.

Ma thú cấp linh chủ!

Cùng đẳng cấp như những cao thủ Tiên Thiên mặt cảnh!

Loại ngoài không thể giết chúng nếu chỉ dựa vào sự dũng cảm và vũ khí sắc bén. Họ phải có sức mạnh siêu nhiên mới có thể thực hiện được điều này.

“Hồng! Hồng! Hồng!”

Những tiếng gầm hừ khủng bố ngày càng rõ bên tai.

Lúc đầu, do bị sức mạnh không gian của hai thế giới ngăn cản nên những tiếng hống đó không thể truyền tới Trái Đất được. Nhưng hiện tại, khe không gian đã mở ra hoàn toàn nên những tiếng gầm kia cứ vang lên liên tục, vang vọng cả không gian.

“Anh Đông Phương...”

Triệu Uyển Quân không thể giữ nổi bình tĩnh nữa. Mặc dù cô đã cố gắng di dời sự chú ý của bản thân đi chỗ khác, không muốn nghĩ đến chuyện này nhưng cô vẫn không thể nào dập tắt nỗi sợ hãi trong lòng mình được.

Vân Hi khẽ vuốt lên mái tóc mềm mại của Triệu Uyển Quân, đồng thời cũng nắm chặt bàn tay trắng như ngọc rịn mồ hôi của Đông Nhượng Tuyết, nghiêm mặt nói: “Lần đã ngoại rèn luyện này của tụi em mang ý nghĩa đổi mới. Nếu như tụi em có thể hoàn thành lần lịch lãm rèn luyện này, sống sót trong chiến đấu với ma thú, hơn nữa lại kiên cường đứng lên thì có thể lập tức rèn được một trái tim quả cảm đầy mạnh mẽ, gặp phải khó khăn gian khổ cũng không sợ. Anh tin rằng, điều này sẽ mang lại chỗ tốt đến không thể tưởng tượng cho tụi em khi tu luyện.”

Những lời nói của Vân Hi có sức hấp dẫn kỳ lạ.

Càng đặc biệt hơn khi tận mắt nhìn thấy hắc giết chết sáu vị võ giả cao cấp và một võ giả cấp tám một cách đơn giản thì những lời nói này càng trở nên thuyết phục hơn.

Sau khi nghe được những lời an ủi ấy, rốt cuộc Triệu Uyển Quân và Đông Nhượng Tuyết cũng dần bình tĩnh trở lại.

Chẳng biết đã qua bao lâu.

Có thể là một phút, mười phút hoặc cũng có thể là một giờ.

Rốt cuộc, những rung động từ khe không gian khuếch tán ra xung quanh cũng dần lắng xuống, sức trói buộc trên thân con Hắc Ám Cự Viên lĩnh chủ càng ngày càng yếu. Cho đến khi khe không gian mở ra hoàn toàn, hai thế giới giao nhau, một nguồn sức mạnh khổng lồ như có thể nghiền nát mọi thứ từ khe không gian lập tức lan ra bốn phương tám hướng.

Mang theo những cơn bão cực lớn lao nhanh đi...

Cảm giác đó thật giống như có một quả thiên thạch rơi xuống Trái Đất.

“Yểm trợ! Yểm trợ! Yểm trợ...”

Tiếng hét của kỵ sĩ Đan Dương át đi tiếng xầm xì xung quanh, nhưng rất nhanh đã bị những tiếng nổ lớn từ năng lượng xung kích lấn áp.

“Ầm ầm...”

Uy thế của nó giống như khi pháo đài bay Cộng Công phát động tấn công, mặt đất run lên bần bật, những vết nứt xuất hiện ngày càng nhiều mang theo những tiếng kết kết xung động tâm hồn, phá hủy sông núi cỏ cây. Cả một khu vực rộng lớn khoảng mấy kilômét trở thành bình địa (đất bằng).

Không chỉ xảy ra ở nơi gần khe không gian mà ngay cả phòng tuyến do quân đội thành Tinh Diệu cùng thợ săn ma tạo nên cũng bị những ảnh hưởng nhất định. Những thứ không nặng lắm bị sóng xung kích thổi bay lên hư không, đến cả những chiếc xe cũng bị hư hại nhất định, cả phòng tuyến như một bãi rác lộn xộn.

Cũng may, đây không phải là lần đầu loài người gặp phải tình cảnh khe không gian mở ra, lực lượng đến từ Thiên Hoàng đại lục tràn xuống nên chỗ thiết lập phòng tuyến cũng đủ xa để sóng xung kích không tác động được nhiều, chỉ khiến phòng tuyến bừa bãi một chút thôi chứ không ảnh hưởng bao nhiêu đến sức mạnh phòng thủ.

“Ding ding ding!”

Khi sóng xung kích còn chưa lan hết thì những tiếng chuông cảnh báo chói tai lại vang lên lần nữa.

Những tiếng chuông cảnh báo này báo hiệu bắt đầu cho một cuộc chiến không khoan nhượng giữa người và ma thú.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Bại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.